அன்பர்க்கேயவதரிக்குமாயனிற்க
வருமறைகடமிழ்செய்தான்றுளேகொண்டு
துன்பற்றமதுரகவிதோன்றக்காட்டுந்
தொல்வழியேநல்வழிகடுணிவார்கட்கே. (உ

"[illegible]" என்று [illegible] யத்தையே ஸர்வருக்கும் [illegible]காரணமென்றறுதி யிட்டார்கள். [illegible] ஸமானளவுஞ் செல்ல [illegible]ஸந்திக்கவேணுமென்றோதப்பட்டது. * * *

"[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும் "[illegible]" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே [illegible]னை [illegible] வேதங்களைக்கொடுத்தும், அவற்றிற்கு [illegible] பிறந்தபோது மீட்டுக்கொடுத்தும், இவன் [illegible]மாக [illegible]ங்களைப் [illegible]ப்பித்தும், இவன் [illegible]ர்களான ஸநகஸநந்தநாதிகளை "[illegible]" என்னும்படி பண்ணி யவர்கள் [illegible]ங்களாலே [illegible] பண்ணிவித்தும், இப்படியேமற்றும் நாரத[illegible] நகாதிகளான பல [illegible]களையிட்டு [illegible]யங் குலையாதபடி நடத்தியும், "[illegible] நாராயணம்[illegible] | [illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடி நிற்கிற [illegible]களை [illegible] திருப்பித்தும், ஹம்ஸ[illegible] நாராயண [illegible] அவதாரங்களாலே தானே வெளி நின்று [illegible] ப்ரகாஶிப்பித்தும், தானருளிச் செய்த [illegible]ங்களை யெல்லாம், ஸ்ரீ[illegible]ர்முதலான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு மூதலிப்பித்தும், "[illegible] நாராயணஃ ஸ்வயம்" என்கிறபடியே [illegible]யிலேதானருளிச்செய்த [illegible]த்தை "[illegible] *

தேவதேவம் ஶரண்யம் ப்ரபத்யே ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்நம் | ஸர்வகீய ஸ்தோத்ர நித்யம் ஆகுலம் உபாஸ்ய | ஸாக்ஷாத் விஷ்ணோ: ஶ்ரீ த்வம் சக்ஷுஷோ நய: | ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபி ப்ராப்ஸ்யதே" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரங்களிலே ஆவிஷ்கரித்தும், "ஸர்வாத்மநா ஸர்வதா ஸர்வதேஶே ஸர்வாவஸ்தாஸு | ஸர்வஶக்தி ப்ரதிஷ்டிதோ நித்ய:" என்கிறபடியே பராங்குஶ பராகாலாதிரூபத்தாலே அவதீர்ணமாக வொருவராவ தாரம்பண்ணி தேவங்கள் ஸமுத்ரஜலத்தைவாங்கி ஸர்வோப ஜீவ்யமான தண்ணீராகவுமிழுமாப்போலே வேதார்த்தங்களில் வேண் டும் ஸாரதமாம்ஶத்தை ஸர்வருக்கு மயிகரிக்கலான பாஷை யாலே ஸம்க்ரஹித்துக்காட்டியும், இப்படி தான் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஸத்யத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராயும் ப்ரதானராயு மிருந்துள்ள பாஷண்டி களாலும் வாராமைக்காக "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் | மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ரபாணிநா" என்றும், "பிதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்"தென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸமஸ்த வேத ஸமான தேஶத் திலே பல ஜநகதேஶிகாவதேஶத்தாலே அவதரித்தருளினான். இத் தை நக்கணிசித்து "கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: | க்வசித்க்வசிந் மஹாபாகா த்ராவிடேஷு ச பூரிஶ: || தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ | காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ" என்று மஹர்ஷி யருளிச்செய்தான். * * *

இவ்வாசார்யர்களில்; ஶ்ரீமந்நாதமுநிகள் பிள்ளை நாதமுநிகள். இவர் ந்யாயதத்வமென்கிற ஶாஸ்த்ரமும் யோகரஹஸ்யமு மருளிச் செய்தார். இவருக்கு ஶ்ரீமதுரகவிகள் முதலாக வுண்டான ஸம் ப்ரதாயபரம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோக மஹிமையிலே ஸாக்ஷாத்க்ருதராயும் நம்மாழ்வா ராசார்யரானார். நாதமுநிகள் பிள்ளை ஶ்ரீமந்ஆளவந்தாழ்வான். ஶ்ரீமந்ஆளவந்தாழ்வான் பிள்ளை யாளவந்தார். இவ ரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்; ஆகமப்ரா மாண்யமும், புருஷநிர்ணயமும், ஆத்மஸித்தி ஈஶ்வரஸித்தி ஸம்வித்ஸித்தி என்கிற ஸித்தித்ரயமும், ஶ்ரீகீதார்த்த ஸம்க்ரஹமும், ஸ்தோத்ரமும், சது:ஶ்லோகியும், ஆக எட்டு. ஆளவந்தார் பிள்ளை

சொட்டைநம்பி, சொட்டைநம்பிபிள்ளையென்னாச்சான். என்னாச்சான் பிள்ளைகள் நால்வர்; இவர்களிலொருவர் பிள்ளையப்பர். பிள்ளையப்பர் பிள்ளை தோழப்பர். தோழப்பருக்குப் பெண்பிள்ளைகளிருவர். நாதமுனிகள் ஸ்ரீபாதத்தை யாஶ்ரயித்தமுதலிகள்; உய்யக்கொண்டார், குருகைகாவலப்பன், நம்பி கருணாகரதாஸர், ஏறுதிருவுடையார், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், வானமாதேவியாண்டான், உருப்பட்டூராச்சான்பிள்ளை, சோகத்தூராழ்வான், ஆக எண்வர். உய்யக்கொண்டார் ஸ்ரீபாதத்தை யாஶ்ரயித்தவர்கள் ஐவர். அவர்களாகிறார்; மணக்கால்நம்பி, திருவல்லிக்கேணி பாண்பெருமாளரையர், சேட்டலூர் செண்டலங்காரர், ஸ்ரீபுண்டரீகதாஸர், உலகப்பெருமாள் நங்கை. மணக்கால்நம்பி ஸ்ரீபாதத்தை யாஶ்ரயித்த முதலிகள் ஐவர். அவர்களாகிறார்; ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரசுநம்பி, கோமடத்துத் திருவிண்ணகரப்பன், சிறுப்புள்ளூருடையபிள்ளை, ஆச்சி. ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தை யாஶ்ரயித்தவர்கள் பதினைவர். அவர்களாகிறார்: பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருமாலையாண்டான், ஆளவந்தாராழ்வார், திருமலை நம்பி, ஈசாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான், சிறியாண்டான், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர்நின்றார், தெய்வப்பெருமாள், திருமங்கையாளியார், பிள்ளை திருமாலிருஞ்சோலைதாஸர், மாறனேர்நம்பி, ஆள்கொண்டி. பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை யாஶ்ரயித்தவர்கள் அறுவர். அவர்களாகிறார்; எம்பெருமானார், மலைகுனியநின்றார், குடபு ஸ்ரீரங்கதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார், திருவாகுலமுடையான்பட்டர், திருக்கச்சிநம்பி. எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் ஶிக்ஷித்தார். திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிகேட்டார். ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி திவ்யார்த்தமும ளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளுங் கேட்டருளினார். திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீராமாயணங் கேட்டருளினார். இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்; ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம், சிறியகத்யம், பெரியகத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம், ஆக ஒன்பது. இவர் ஸ்ரீபாதத்திலாஶ்ரயித்தமுதலிகளை, தந்தாம் ஸம்ப்ரதாயப்படிகளிலே யறிந்துகொள்வது. * *

"மந்த்ரம் ப்ரகாஶயேந்நைவ ஸித்த்யாயத்தேந சாபயேத் | அப்ரகாஶப்ரகாஶாப்யாம் க்ஷீயேதே ஸம்பதாயுஷீ" என்றார்கள். மந்த்ரத்தையொருவன் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறதுவும் ஒருவன் ப்ரகாஶிப்பியாதொழிகிறதுவும் மந்த்ரஶக்தியில் தாரதம்யத்தாலேயிறே. ஸமவஸ்துவிஷயத்திற்போலே மந்த்ரவிஷயத்திலும் பரமமானஶக்தியுடையவனுக்கு ஸர்வேக்ஷிதாஸங்களெல்லாம் ப்ரகாஶிக்குமென்னுமிடம் காஜாஸாஸாதி ஶ்ருதிகளிலும் ஸஹஸ்ராதி வ்ருத்தாந்தங்களிலும் ப்ரஸித்தம். இங்ஙனல்லாதார்க்கு இப்படி ஜ்ஞாநஸம்பத்துண்டாகாதென்னுமிடம் ஶிஷ்யர்களுடைய ஜ்ஞாநதாரதம்யத்தாலே கண்டுகொள்வது. மிகவும் மந்தாதிகாரான ஶிஷ்யர்களுக்குங் கடுக ஶாஸ்த்ர விஷயங்களை ப்ரகாஶிப்பியாதார்க்கு நிஷ்டை குலையாதென்னுமிடம் ஸௌரகாதி வ்ருத்தாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தம். பெற்றது மந்த்ரமாக உபதேஶித்தால் "ஶிஷ்யபாபம் குரோரபி" என்கையாலே ஆசார்யனுக்கு நிஷ்டை குலையும்படியாமென்னுமிடம், வருவது விசாரியாதே இந்த்ரனுக்குபதேஶித்துத் தானும் ப்ரஹ்மவித்யையை மறந்து தன்ஶிஷ்யனை நாரதஸமர்ப்பணமிட்டு ஸமுத்ரமூல ஹுணர்த்திவிக்க வேண்டும்படியிருந்த பதஞ்ஜலிபக்கலிலே கண்டுகொள்வது. இப்படி அப்ரகாஶப்ரகாஶாப்யாம் என்கிற இரண்டுக்கும் க்ஷீயேதே ஸம்பதாயுஷீ என்கிற பதங்களை ஒன்றுவித்தாலும் ப்ரதானப்ரஸித்தியாலும் க்ரமத்தாலே உதாஹரித்தவித்தனை. இரண்டிலுமிரண்டு பதமந்வயித்தாலும் வாக்யத்தில் வரும் விரோதமில்லை. ஆகையால் ஸர்வாவஸ்தையிலும் மந்த்ரஶக்தியின் பரிமாணமாக மந்த்ரத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கவும் ஶாஸ்த்ரஸமர்த்தமான மாணிக்கச்செப்புபோலேயிருக்கிற திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மையுந் தன் நிஷ்டையுங்குலையாமைக்காக சில்வான ப்ரயோஜநங்களைப்பற்ற ஶிஷ்யகுணபரீக்ஷையில்லாத அவஸரர்க்கு வெளியிடாதே மந்த்ரத்தை மிகவும் சேமிக்கவும் ப்ராப்தம். இவ்விடத்தில் மந்த்ரஶப்தம் ஸர்வமந்த்ரங்களுக்கு முபலக்ஷணம், ஸாதநமாகவுமாம். மந்த்ரஶப்தம் மந்த்ரார்த்தம் முதலான ரஹஸ்யங்களுக்கும் ப்ரதர்ஶநபரம். தானிந்த ரஹஸ்யங்களை யநுஸந்திக்கும்போதெல்லாமாசார்ய பரம்பரையை யநுஸந்திக்கையும் விஹிதமாகும். இவ்வாசார்யர்களுடைய யநுஸந்தாநம் "ஸம்ஸாரத்வேஷ்யணஶ்ச ப்ரஜாதா ஸநஸாத்ர்யெக"

என்கிறபடியே ப்ரதிஷித்தஸம்பாஷணத்துக்குப் ப்ராயஶ்சித்தமுமாம்.

என்னுயிர் தந்தளித்தவரைச்சரணம்புக்கி
யானடைவேயவர்குருக்கணிரைவணங்கிப்
பின்னருளாற்பெரும்பூதூர்வந்தவள்ளல்
பெரியநம்பியாளவந்தார் மணக்கானம்பி
நன்னெறியையவர்க்குரைத்த வுய்யக்கொண்டார்
நாதமுனிசடகோபன்சேனைநாதன்
இன்னமுதத்திருமகளென்றிவரைமுன்னிட்
டெம்பெருமான்றிருவடிகளடைகின்றேனே. (௩)

[illegible]

[illegible]

ஆரணநூல்வழிச்செவ்வையழித்திடுமைதுகர்க்கோர்
வாரணமாயவர்வாதக்கதலிகண்மாய்த்தபிரான்
ஏரணிகீர்த்தியிராமாநுசமுனியின்னுரைசேர்
சீரணிசிந்தையினோஞ்சிந்தியோமினித்தீவினையே. (௪)

நீளவந்தின்றுவிதிவகையாநினைவொன்றியநாம்
மீளவந்தின்னும்வினையுடம்பொன்றிவிழுந்துழலா
தாளவந்தாரெனவென்றருடந்துவிளங்கியசீர்
ஆளவந்தாரடியோம்படியோமினியல்வழக்கே. (௫)

காளம்வலம்புரியன்னநற்காதலடியவர்க்குத்
தாளம்வழங்கித்தமிழ்மறையின்னிசைதந்தவள்ளல்
மூளுந்தவநெறிமூட்டியநாதமுனிகழலே
நாளுந்தொழுதெழுவோநமக்கார்நிகர் நானிலத்தே. (௬)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

குருபரம்பராஸார ஸம்பூர்ண:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

—(*)(*)(*)—

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸார:

—✲×✲×✲×✲—

ஶ்ருதமவத்த: ப்ரயிதா மநஸாமாயாஸந்ததிம்வதே |
மநஸி நிவேஶ்ய ஸ்வாதா அஸதி ரஹஸ்யத்ரயஸ்ய ஸாரோऽயம் ||
கமலாப்ரஹ்லாதகேஶவேஷு க்ஷதக்லேஶதநிவதகாரம் |
வதேத ஹஸ்திகிரீஶஸ்ய வீக்ஷணாயக்ஷிம்கராந் ||

ஆறுமடைக்கலமென்றெம்மையம்புயத்தாள்கணவன்
தாளிணைசேர்ந்தெமக்குமவைதந்ததகவுடையார்
மூனுமிருட்கள்விளமுயன்றேறுதியமூன்றினுள்ளம்
நாளுமுகக்கவிங்கேநமக்கோர்விதிவாய்க்கின்றதே. (எ)

மணிவரஜவஶளரெ நிபூதஹ்ருதேவோவிஜீவ: கலாதீ மதி
ரவிந்து கிஞ்கராயிராஜ்யம் | விஶ்வவஶீணதிஹேதாஷ்டக்ஷீதஸ்ய ந
காலெ மாநாவிஶேஷவஜ்ஞம் ப்ராவ்ருஷாவாயத்திவம் ||

ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபஸ்தாநீய
னாய்க்கொண்டு ஹ்ருதயஜ்ஞனாய் காமாரனென்றும், பாத்ரனென்றும்,
ஶிஷ்யனென்றும், ப்ரேஷ்யனென்றும், ஶேஷபூதனென்றும்,
தாஸபூதனென்றும் அவ்வோஶாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபன்னனாயிருக்
கும் ஜீவாத்மா. இவன் தனக்குவகுத்தஶேஷியாய், அயர்வறுமமரர்க
ளதிபதியாய், உயர்வறவுயர்நலமுடையவனாய், நமக்கும்பூவின்மிசை
நங்கைக்கு மின்பனாய், ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெ
ருமானான ஸர்வேஶ்வரன் "வைகுண்டே து பரேலோகே ஶ்ரி
யாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே" என்றும், "ஒண்டொடியாள்திருமக
ளும்நீயுமேநிலாநிற்ப" வென்றும் சொல்லுகிறபடியேபெரியபிராட்
டியாரோடேகூட தெளிவிசும்பிலே "யாயோத்யாபராஜிதே
தி விஷ்ணுநாகம் பரேணஸ்திதா" என்கிறபடியேஅயோத்யாதிஶப்
தவாச்யமானகலங்காப்பெருநகரிலேஸஹஸ்ரஸ்தூணாதிவாக்யங்களா
லேயோதப்படுகிற திருமாமணிமண்டபத்திலே களவீதகிப்ராணாது
ணாதிகளிலே யோதப்படுகிற பர்யங்கவிஶேஷத்திலே "சென்றால்

குடையாயிருந்தாற்சிங்காதனமா"மென்றும், "நிவாஸ ஶய்யாஸந" வென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் ஸர்வவிதஶரீரங்களாலேயநுபவித்து ஶேஷத்வமே தனக்கு நிரூபகமாகையாலே ஶேஷனென்றே திருநாமமாம்படியான திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளிமெத்தையிலே வாணிளவரசாய்க்கொண்டு தான்வாழ்கிறவாழ்வை ஸர்வாத்மாக்களுமநுபவித்து க்ருதார்த்தராக வேணுமென்று ஸஹ்ருதயனாயிருக்கிறவிருப்பபடியாக நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறவந்தமில் பேரின்பத்தடியாரான நித்யஸூரிகளோடொக்கத் தானும் ஸ்வாமிகைங்கர்யத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்யதையாலேயிட்டுப்பிறந்துவைத்து, அநாதிமாயையாலே ஸுப்தனாய் "அநேகஜந்மஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸாரபதவீம் வ்ரஜந் | மோஹஶ்ரமம் ப்ரயாதோஸௌ வாஸநாரேணுகுண்டித:" என்கிறபடியே ப்ரக்ருதியாகிறபாழிலே விழுந்து ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து தட்டித்தாவற்றுஅழுக்கடைந்தொளியழிந்தபடியாலே தத்வஹிதவிஷயமாய் யதாவத்ஸ்வப்ரகாஶரஹிதனாய் நிற்க; ஒருராஜா ஸ்வபுத்ரனுடனே வேட்டைக்குச்சென்று விளையாட்டிலே ஸ்தந்யனவளவிலே வாதையறிவதற்கு முன்பே வழிதப்பின ராஜகுமாரன் எடுத்தார் கையிற் பிள்ளையாய் ஏதேனுமொரு குறிச்சியிலே வளர்ந்து தனக்கில்லாத ஶபராதி ஜாதிகளையேறிட்டுக்கொண்டு "மாத்ருவ்யாகாவிதாவ்யகோ மோதஸ்யவக்ஷிண: | ஸஹம்மர்நிவர்த்ராநீத ஸ்வதாநீதோமவாஶமே: || ஸஹாமூநீநாம்வநம்ஶ்ருணோதி ஶவாஶநாநாம்ஸ்வஶ்ருணோதி | ப்ரத்யக்ஷமேதத்வதாவிஷ்டம் ஸம்ஸமுஜாதோஷமாணாஸவந்தி" என்கிறபடியே வேடுவச்சேரியில் கிளிபோலே யவர்கள் பழக்கிவைத்த பாசுரமே தனக்குப்பாசுரமாய், அவர்களுக்குப் பிறந்தவர்களைப்போலே யவர்களூணும் வ்ருத்தியுமே தனக்கூணும் வ்ருத்தியுமாய், தன்பிறவிக்குரிய ஹோமங்களிலும் ஆசாரஸம்ஸ்காராதிகளிலும் புதியதுண்ணாதே ராஜபோகவிஶேஷங்களான ஜந்மஸித்த விஷயங்களிலே தனக்குப்பேருமிழவும் ஹர்ஷஶோகங்களுமாய், ராஜகுமாரனென்று தன்னடியறிவார்சில ஆப்தராயருண்டாலு மவர்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாத வவஸ்தையுடையனாய், இப்படி ஜாதிஸித்த ஶபராத்யவஸ்தையோடே யாவஜ்ஜீவம்

கடக்கில் உத்தாரணங்களிலும் ஒருபோதும் பெறவிரகில்லாத
படியாய்த் தட்டுப்பட்டு நிற்குமாப்போலே இவனும் தேஹாத்மாபி
மாநாதிகளாலே தன்னுருக்கொடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு நிற்க;
அந்த ராஜகுமாரனுடைய லக்ஷணாதிகளாலே ஜாதிவிசேஷத்தை
யறிவார் சிலயாப்தர்கள் ஒருவிரகாலே யிவனை மீட்கப்பெற்று ஶி
க்ஷிக்க விவனுக்கு வந்தேறியான ஜாத்யநுஸந்தாநத்தை வழிவி
லக்கி, ஶ்ருதாஶ்ருதஸம்ஸ்காராதிகளாலே உத்தரோத்தரஸாமர்த்யோ
பாயங்களுக்கு யோக்யமாம்படி விரகுசெய்து, இவனுக்கு ஸ்வஜாத்ய
நுரூபமான ஸத்வருத்தங்களைத் தங்களுடைய உபதேஶாநுஷ்டாநங்க
ளாலே குடிப்புகிரவிட்டு, இவனுக்கநந்தபோக்யங்களான ஸர்வ
ராஜ்யபோகோபகரணவிஷயங்களையருவரிப்பித்து, ராஜ்யபோகங்
களான வதிஶயித ஐஶ்வர்யங்களை யாய்த்தொடுக்கவல்லவள
வுடைமையை யுண்டாக்கி நிறுத்துமாப்போலே இவ்வாத்மாவுக்கு
சிலயாப்தர்கள் வித்யாதிகளாலே சோதநையோடித்து, "ஐஶாநந்தேவோந
ந்தேரா நவஶாஸநவ்ரதவ: । ஶரீராக்ருதிஸேதாஸ்தா ஸம்
வேதேக ஏவோ நப:" என்கிறபடியே உருவியந்த விந்நிலை
மையை யுணர்த்தி, அதுக்கநுரூபமான ஐஶ்வர்யப்ரதா
யங்களிலே அநுபவிக்கலாம்படி விரகுசெய்து, உடம்புதின்றார்படி
யன்றிக்கே ஒருவெளிச்சிறப்புடையார்க்குவரும் ஸத்வருத்தங்களை
யுண்டாக்கி ஸோபாதேயவிஶேஷஜ்ஞனுமாக்கி நிறுத்தினவள
விலே, இவனுடைய வடியுடைமையையும் சிலயாப்தர்காடியாகவந்த
யோக்யதையையும் அளவுடைமையையும் நோக்கக்கண்டு பரம
காருணிகருண பரமஶேஷியாலே வெருவிதாய் தாங்களும்
காருணிகோத்தமராயிருப்பார் சிலதேஶிகர் "ஸம்ஸாரஸர்வ ஸஹ
ஸ்ராதிப்யஸ்ஸாஸ்ருதம் தயா । விஷ்ணோ: கடாக்ஷஸம்ப்ராப்தி
ஸர்வஜ்ஞஸ்வாதிகை:॥ ஸம்ஸாரஸர்வதா நிஹ்ருதாயைஶ்வர்யா
ஸ்திதவ:" என்கிறபடியே நேர்பட்டு, அந்தராஜகுமாரனுக்கு
சிலராஜாஜ்ஞர் நேர்பட்டுப்பிறவியையுணர்த்தி மேலுள்ளவிஶ்ரய
தஶைகளையும் ஹிதஸாதநங்களையுந் தெளிவித்தொருவிரகாலே அந்த
ராஜாவுக்கும் ராஜகுமாரனுக்கும் பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷாகாங்க்ஷ
யை யுத்தம்பிக்குமாப்போலே யிவனுக்கும் "நாயம்தேவோநம
த்யாவாநதியஸ்ஸ்வாவரோவிவா। ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மாஶே

ஶேஷாஹிவாஸாதுர:" என்றும், "ஜாவஸம்ஸ்தாஸ்வ தஸ்ஸ்வேஷு ஸம்ஸ்ருதாந: வாஸாதுர:" என்றும் புராணங்கள் சொல்லுகிறபடியே பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ்சோரவே யாள்கின்ற செங்கோலுடைய ஸ்ரீய:பதி நாராயணனுடனே கூடத் துவக்கைத் தெளிவித்து, இவனுக்கு ஸம்ப்ராப்ய உபாயங்களிலே முயன்று, இவன்பெறுகிற பேறே தங்களுக்குப் பொன்னுலகைப்பு-னிமுழுதையுமாளுகையாக வுகந்து, அடியாரவன்ஈன்ற கன்றுக்கிரங்கிச் சுரக்கும் தேனுவைப்போலே பித்ரேஶிகஸ்வாத்ஸ்யர்க்கு அஜ்ஞானஸம்ஶயவிபர்யயங்கள்தீரவேணுமென்று பிறர்திருமறையுறச் சுரக்கும் பாசுரங்களைக்கொண்டு "தமேவ நயஸ்ஸீதமதிதிஸ்ஸாரதத்வாதர்ஸிவ" த்ராவிடங்களிற்படியே ஸம்ஸாரனுடைய விஶேஷங்களுடையவும் ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஸம்பந்தங்களும், ஸோபானக்ரமங்களும், ப்ராப்யப்ராபகங்களான விசித்திரமுடைய உபாயங்களும், இவற்றின் பரிகரங்களும், உத்தரங்களான மோக்ஷவிரோதிகளுமாகிற விஶேஷங்கள் மோக்ஷமான விஶ்வாஸத்துக்கு ஸ்ரோதவ்யங்கள். இவ்விஶேஷங்களெல்லாம் ஸகலஶாஸ்த்ரவிஷயஸாரராஶியில் ஸாரதமமான ரஹஸ்யத்ரயத்திலே ப்ரதிதந்த்ரஸாரோத்தாரேண ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

திருவுடன்வந்தசெழுமணிபோற்றிருமாலிதயம்
மருவிடமென்னமலரடிசூடும்வகைபெறுநாம்
கருவுடன்வந்தகடுவினையாற்றில்விழுந்தொழுகா
தருவுடனிந்தறிவாரருள்செய்யவமைந்தனரே. (அ)

கமீராவிஜ்ராஷிஷ்வகே ப்ரதிவார்ஷிஹாநாஜிஷ்ஸ்ப்ரவேஹ
த்ததகாரேஷிவேக்ஷிஹ்யவதிஷிஷியாஸவ்யஸிகாணஸிகா।
தஷ்வஸ்வாவகாஸப்ரஷம்ப்ராக்ரவாஶ்ரஹஸ்ரணகஜாரி
நூஷெக்ஷ்வஷாணஸம்வேஷ்யிரவிஸ்விதாகஸ்ஜிஷ்யம்விவஸ்ஷிஷ:॥

—*×*×*×*—

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
உபோத்காதாதிகார: ப்ரதம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஶ்ருதிபதவிபரீதம் க்ஷ்வேலகல்பம் ஶ்ருதௌ ச ப்ரக்ருதிபர-
ஶடோமப்ராவகம் போநவத்ய: | ததிஹ விபுதகுப்தம் ஸா-
ரம் தாயி நிஷ்க்ருஷ்ய க்ஷேமஸாரம் ஸாரமாயா: ||

இத்தால் ஸம்ப்ரதாயத்தில் திருமந்த்ரம் "ஸர்வவேதஸாரஜ்ஞம்" என்கிறபடியே தன்னையொழிந்த வெல்லாவற்றுக்குங்களையுமறிந் தருளும்படியாயிருக்கையாலும், வாமதேஶ்ருதம் "ஸர்வஸ்யஸாரபூதம் த்ரைலோக்யஸம்பூர்ணம் ஸர்வஜ்ஞ" என்று தான் சொல்லுகிறவாயமொன் றையுமே பலமாகிக் ஸர்வஸ்வமாய மஹதியுண்டாமென்று ஸூசிக்கையாலும், அங்ஙனம் ஶாஸ்த்ராதிகளிற் சொல்லுகிறபடி யே தன்னையொருத்தனுச்சரித்தவனை ஸர்வஸ்ஸாரத்தாலும் க்ருதக்ருத்யனாக்கவல்லவைபவத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலும் ஸர்வ ஸாரத்தையுமே முமுக்ஷுக்களுக்கு தாரணீயம். ❊ ❊

‖❊‖ ஸாரஸாரஸாராஸாரஸாரதாரஜ்ஞம் ஜகத |
ஹஜஸாரதஸம்ஸாரஶாஸ்த்ரதாரகஜவாஸ்தரு ‖❊‖

ஸாரமர்ஷாஸ்த்ரம் தத்வயமும் ஸ்ருத்யாதிஸ்
ரணங்களாலறியவொன்றுபடியாலே யிவற்றுக்கு "ஸாரஸா ரஜ
நிஜநாதம், ததர்த்ஸ்ரஸ்ரவணம் தேஹ்யாக்ஷயேஸ்வரஸ்வ
தா, ஸர்வஸ்ரஷ்டிதிஷ்டாத: ஸாரம்ஸ்ரஷ்டாயிமநுதி" என்றுஞ்
சொல்லுகிறபடியே ஸர்வமே ஸ்ரவணம். அவ்விடத்தில் "கநத்
ஸாரம்ஸஹமேதிதஸ்யதேஹஸ்வஹாஜ்ஞாஸஹவஸஷ்ஷ்டிநா: | யஜ்ஞஸா
ரஸ்ஸமந்தாதாவாதீதஸம்மோயாகநிவாஸாஸமீஸ்ரூம்" என்
கிற ஶ்லோகத்தில் "ஸாரஸ்ஸமந்தம்" என்கிற பதத்தாலே ஸ்ருதிவசன
மான நிரவாயிகஸாரத்தை விஷயிகரிக்கிறஸாரதமஸ்ஸமு
வாதேயம். ஸாஹ்யகாஶ்ரமஸாஸ்த்ரங்கள் அத்யுத்ஸாரங்களா
கையாலே யநவாதேயங்கள். வேதத்தில்வமஸஹாமத்தில்வ
ஷிகலஸாய நஶ்ருதிவாதகமான ஸ்ரமெமம் அத்யுஸாரமா
கையாலே யநவாதேயம். ஆமுஷ்மிகஸாஸ்த்ரவாதகாம்ஸம்வெ
ஷிகலஸத்திற்காட்டிலதிஶயிதஸாரத்தை யுடைத்தாகையாலே இ
வர்க்குஸாரமென்னலாயிருந்ததேயாகிலும்தேவஸமஸ்காதிதோஷ
தூஷ்டமாகையாலே யநவாதேயம். ஆத்மஸ்ரவ்யாவிஷ்டாய

ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் அம்ஶமும் ஸாரதரமாயிருந்ததேயாகி லும் அதிலும் அத்யந்தாதிஶயிதமான பரமார்த்தானுஷ்டானஸாபேக்ஷர்க் கு அநுஸந்தேயம். பரமார்த்ததத்த்வப்ராப்திதது பாயங்களை வெளி யிடும் ப்ரதேஶம் ஸாரதமமாகையாலே விவேகிக்கு உபாதேயம். அவ்வம்ஶத்திலும் ப்ரதானப்ரதிதந்த்ரங்களான தத்த்வஹிதங்களு டைய ஸங்க்ரஹமாகையாலே மிகவும் ஸாரதரமாயிருக்கும் ரஹ ஸ்யத்ரயம். ஆகையால் "அணுப்யஶ்ச மஹத்ப்யஶ்ச ஶாஸ்த்ரேப்ய: குஶ லோ நர: | ஸர்வதஸ்ஸாரமாதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத:" என் கிறபடியே ரஹஸ்யத்ரயம் முமுக்ஷுவான வித்வானுக்கு மிகவு முபாதேயமாகக்கடவது.

அமையாவிவையென்னுமாசையினாலறுமூன்றுலகிற்
சுமையானகல்விகள் சூழவந்தாலுந்தொகையிவையென்
றிமையாவிமையவரேத்தியவெட்டிரண்டெண்ணியநஞ்
சமையாசிரியர் சதிர்க்குந்தனிநிலை தந்தனரே. (௩)

ஶ்ராவ்யா நாதேவரிஷ்டே தநதேந நாதேஶ வேநவ்யார்த்தக
ஸத்ரோ ஹந்தஸக்ருஜ்ஜ்வே நஸக்ஷ்ணாஶம் ஶயே நக்ஷிவந்து |
வேதாந்தம் ஸவிஹாரஸாரயிதயா ஶம்ஸே நவிஸ்ரம்ஹித
ஸாரஜ்ஞாயதிகஸ்ஸிதஸ்திஹ வசேந நாயஸ்ய வேயஸ்ய ந: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரோ த்விதீய:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

—*—

ஆப்யக்ஷப்ரத்ருதிநியமோதாதிதர்கஸ்ஸ்ரீரம்
ஸந்தாந்யேஷ்வப்ரதநமேதேஷு தத்தாயந்தே ததஸ் |
விஶ்வம்யஸ்ய த்ருதிஸமவதிவ்யாவகாதஶ்யதூர்ணே
ஶம்ஸீரணாதக்ரந்தக்ஷிராஜாஹந்தவித்தவ்ருத்திம் ||

ப்ரதிதந்த்ரமாவது மற்றுள்ள ஸித்தாந்திகளொருவருமிசையாதே தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்துக்கே அஸாதாரணமானவர்த்தம். இங்கு

வேதாந்திகளானநம்முடைய தர்சநத்துக்கேகஸாதாரணமுமாய் வ்யாபநமுமான வஸ்துமேதென்னில்; சேதநாசேதநங்களுக்கு மீஸ்வரனுக்குமுண்டான ஸரீராத்மாவ ஸம்பந்தாதிகள். அதில் ஈஸ்வரனுக்கு ஸரீரித்வமாவது; சேதநாசேதநத்ரவ்யங்களைப் பற்றநியமேந தாரகனுமாய், நியந்தாவுமாய், ஸேஷியுமாயிருக்கை. சேதநாசேதநங்களுக்குஸரீரத்வமாவது; நியமேநஈஸ்வரனைப் பற்ற தாரய்யமுமாய், நியாம்யமுமாய், ஸேஷமுமான த்ரவ்யமாயிருக்கை. சேதநாசேதநங்களைப்பற்ற தாரகனுமாய்நியந்தாவு மாகையாவது; தன்ஸ்வரூபத்தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும்யதார்ஹம் ஸத்தாஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளுக்குப்ரயோஜகனாயிருக்கை. அதெங்ங னேயென்னில்; ஈஸ்வரன்தன்ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களுக்கும் நிரூபிதஸ்வரூபவிஸேஷணங்களானகுணங்களுக்கும்போலே ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தத்ரவ்யங்களுக்குமவ்யவஹிதமாக ஸ்வரூபேண தாரகமாயிருக்கும். அவ்வோத்ரவ்யங்களை தாஸ்ரயித்திருக்கும் குணாதிகளுக்கு அவ்வோத்ரவ்யத்வாராதாரகமாயிருக்கும். ஜீவர் களாலே தரிக்கப்படுகிற ஸரீரங்களுக்குஜீவத்வாரா தாரகமாயி ருக்குமென்று சிலர்சொல்லுவர்கள். ஜீவனை த்வாரமாகக்கொண்டும் ஸ்வரூபத்தாலே தாரகமா யிருக்குமென்று சிலவாசார்யர்கள் சொல்லுவர்கள். இப்படிஸர்வமும் ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தைப்பற்ற அப்ருதக்ஸித்தவிஸேஷணமாகையாலே யிவற்றின் ஸத்தாதிகளாஸ்ரய ஸத்தாதீநங்கள். ஸர்வவஸ்துக்களுடையவும் ஸத்தாஸங்கல்பாதீநை யாகையாவது; நித்யங்கள் நித்யேச்சையாலே உத்பந்நங்களா யும்நித்யங்கள்நித்யேச்சாதீநங்களாயுமிருக்கை. இவ்வர்த்தத்தை "ஐஸ்வரேணைவ நித்யேந விஸ்வமேதத்ஸதா ஸ்தம்" என்கிற ஸ்லோகத்தாலே ஆசார்யர்கள் விவேகித்தார்கள். இத்தாலே ஸர்வத்திநுடையவும் ஸத்தாநுவ்ருத்திரூபையானஸ்திதியும் ஈஸ்வரேச்சாதீநையான படியாலேஸர்வமும் ஈஸ்வரஸங்கல்பாஸ்ரிதமென்றுசொல்லுகிறது. ஸாராஸாரத்ரவ்யங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே த்ருதங்களென்று ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுமது "த்யாவாப்ருதிவ்யௌ விதிஷ்டதிஷ்டத:" [illegible] வாஸுதேவஸ்ய வீர்யேண வித்ருதாநி மஹாத்மந:" என்கிற படியே ஓரொரு தேஸவிஸேஷங்களிலே விழாதபடி நிறுத்துகை.

யைப்பற்ற. இப்படி ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளான ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களோடு கூடின ஸ்வரூபத்துக்கு பரமாத்மஸ்வரூபமே ஆஶ்ரயமென்செய்கிற தென்னில்; பரமாத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநமும் இவ்வஸ்துக்களை பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபாஶ்ரிதங்களாக வகுத்து வைக்கும். இப்படி ஸகலவஸ்துவும் ஈஶ்வரஸ்வரூபாஶ்ரிதமுமாய் ஈஶ்வராதீநமுமாயிருக்கும். லோகத்திலும் ஶரீரம் ஶரீரியினுடைய ஸ்வரூபாஶ்ரிதமுமாய் ஸங்கல்பாஶ்ரிதமுமாயிருக்கக்காணாநின்றோம். ஜீவனிருந்தகாலமிருந்து இவன் விட்டபோது அழிகையாலே ஸ்வரூபாஶ்ரிதம். இவ்வர்த்தம் ஸங்கல்பமில்லாத ஸ்வப்நாவஸ்தையிலே தெளிவது. ஜாக்ரதாதிஶைதவத்தில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாங்கும்போது ஸங்கல்பாஶ்ரிதமென்னக்கடவது. இதில் ஸ்வரூபாஶ்ரிதமாயிருக்கிறபடியை ஆதேயத்வமென்றும், ஸங்கல்பாதீநமாயிருக்கிறபடியை நியாம்யத்வமென்றுஞ் சொல்லுகிறது. ஶரீரன் ஸ்வரூபஶேஷியாகையாவது; “உபாத்தேஸ்ஸ்தூலஸ்தி நியந்தாவென்று ஸ்ருஷ்டி ஸ்தலஸம்ஹ்ருதிஸ்து ஶ்ரீஜிதிவ தஹிவாமளவநிஷ்டீ। உபாயோபேயஸ்வதஹதவஸ்வாத ஸ்மரணாவஸ்தாம் ஶ்ரீபதேஶ்ஶயபரணஸ்வாஜஸஹஜம்” என்கிறபடியே தன்ப்ரயோஜநத்துக்காகவே பராதீநஸ்வஸத்தாவங்களானவிவற்றையபாதாநம்பண்ணியிவற்றிலேயதிஶயவாணுகை. இந்த ப்ரகாரமான ஸம்பந்தங்கள ஶேஷஶேஷிகளாவன் தாமென்னில்; ஆத்மாவின ஸம்பந்தத்தாலேயவனுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளுக்குப்போலேகார்யதக்ஷ ஸ்வரூபவைஶிஷ்ட்யமும், ஶேஷஶேஷிஹாவத்தாலே ஆத்மாஸிகா நாநாவான வாமலாஷ்டாநவஸ்வஸ்யயின்படியே ஸ்வரூபாநாமானவாஸஷ்டாநமும், ஶேஷஶேஷிஹாவத்தாலும் நியந்த்ருநியாம்யஹாவத்தாலும் ஸ்வரூபாநாமான வாஸஷ்டாநத்துக் கநாமாயமாய் நிரபேக்ஷமுமாயிருந்துள்ளவாயவிஶேஷத்தைபற்றிகையும்ஸமிக்கும். ஆகவிவற்றுவிச்சேதநன் காரணம், காரண ப்ரயோஜநன், காரணஶரண னென்றதாயிற்று. இவ்வர்த்தம் ப்ரமாணஸித்தத்தில் கிடக்கிறபடி யெங்ஙனேயென்னில்; நாராயணஶப்தத்தில் தத்புருஷ பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தாலுமுண்டானயாரகவ்யுத்பத்திகளாலே காரணயாரகாதி விஶிஷ்டஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும்,

ஸாராஸாரவாரதந்த்ர்யமத்யமான பிறில்பக்ஷத்வயத்தாலே அந
ந்ய ப்ரயோஜநத்வமும் அநந்யஶரணத்வமும் ஸித்திக்கும். ப்ரபத்தி
நிஷ்டா ப்ரகாரமான ப்ரஸ்தாவத்தில் பூர்வவாக்யத்தாலே அந
ந்யஶரணத்வமும், உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமும்,
உபயவாக்யத்தாலும் அநந்யார்ஹத்வமும் ப்ரகாஶிக்கிறது. இப்
படி ஶாஸ்த்ரமாகவும் ஸ்வரூபமாகவும் சரமஶ்லோகத்திலுமிவ்வகுப்பு
கண்டுகொள்வது. இப்படி சரமஶ்லோகத்திலே விவக்ஷிதமாய ஸர்வ
காரணாநுரூபமாகவிவக்ஷிதமானவாக்யார்த்தமாயவிஶேஷங்களை யத்
தாலே பக்ஷிக்கும்போதைக் கநகஸத்ரூபங்களாய்க் கொண்டு
ஸகஸ்ராவேக்ஷிதங்களான ஸமூஹங்களையெல்லாம் சிறியகண்ணாடி
பெரியவ்ருக்ஷங்களைக் காட்டுமாப்போலே சுருங்கத்தெளிவிக்கும் திருமந்
த்ரம். இதில் ப்ரதமபதத்திலர்த்தங்களை அஷ்டாக்ஷரத்திலும்,
“ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்கிறஶ்லோகத்திலுங்கண்டுகொள்வது.
த்விதீயபதத்தில் ஶப்தத்தாலுமர்த்தஸ்வபாவத்தாலும் வருமர்த்தங்
களை ஸ்ரீபரதாழ்வானுடையவும் ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானுடையவும்
வ்ருத்தாந்தங்களிலே யறிவது. “நானுன்னையன்றி யிலேன்கண்டாய்
நாரணனே நீயென்னையன்றியிலை” யென்னும்படி நிற்கிற நாராயண
ஶப்தார்த்தத்தை கோஸலஜநபதத்தில்ஜந்துக்களையும்சக்ரவர்த்தித்
திருமகனையும் உதாஹரணமாக்கிக்கண்டுகொள்வது. பூர்வவாக்
யத்தில்தோற்றின காஷ்டாப்ராப்தபாரதந்த்ர்யங்
கள்பேரணியாக த்ருதீயபதத்தில் அர்த்தாந்த்ருயில் கருத்திலே ப்ரா
ஸங்கீயமானஶேஷியுகந்தகைங்கர்யத்தை யிளையபெருமாளுடைய
வும் இவருடைய அவதாரவிஶேஷமான திருவடி நிலையாழ்வாருடை
யவும் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளிலே தெளிவது. இது திருமந்த்ரார்
த்தாநுஸந்தாநத்துக்குக் குறிப்பாக அப்புள்ளா ரருளிச்செய்தவிரகு.
இதின்படியிலே த்வயத்திலும் சரமஶ்லோகத்திலுமுள்ள அர்த்தங்கள்
தெளிந்துகொள்வது. இவற்றில் ஸம்ஸாரனுக்கு ப்ரகாஶித்தஶே
ஷித்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரண ஶேஷமாகையாலே சேத
நைகாந்தமான ஸ்வாமித்வமாகிற விஶேஷத்திலே பர்யவஸிப்பித்
தநுஸந்திக்கப்ப்ராப்தம். இப்படி தன்னுடைய ஶேஷத்வமும் ஸா
தாரணமாகையாலே தாஸத்வமாகிற விஶேஷத்திலே விஶ்ரமிப்பித்த
நுஸந்திக்கவேணும். இவற்றில் ஸாதாரணமான ஶேஷஶேஷி

பாவம் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலே ப்ரகாஶ்யம். இதின் விஶேஷமான ஸ்வஸ்வாமித்வங்கள் இருவரும் சேதநராய்த்தோற்றுகையாலே ஸித்தம். இப்படி நாராயணஶப்தத்திலும் ஸாமாந்யமும் விஶேஷமுங் கண்டுகொள்வது. இதில் ஸாமாந்யமான ஶேஷித்வத்தாலே சேதநனுக்குப்ப்ராப்தமான கிஞ்சித்காரம் ஸ்வாமித்வமாகிற விஶேஷத்தாலே கைங்கர்ய ரூபமான புருஷார்த்தமாயிற்று. இப்படி ஶேஷித்வத்தாலேவந்த ஈஶ்வரனுடைய அதிஶயயோகமும் ஸ்வாமித்வமாகிற விஶேஷத்தாலே அவனுக்குபுருஷார்த்தமாய்ஸித்திக்கிறது. சேதநருடைய ரக்ஷணத்தில் ஈஶ்வரன்ப்ராப்தனுமாய் ஶக்தனுமாய் ததீநப்ரவ்ருத்தியையொழிய சேதநர்அப்ராப்தருமாய்அஶக்தருமாயிருக்கைக்குநிபந்தநம் ஈஶ்வரனுடைய நிருபாதிக ஶேஷித்வமும் நிருபாதிகஸ்வாதந்த்ர்யமும், இவர்களுடைய நிருபாதிக ஶேஷத்வமும் நிருபாதிக பாரதந்த்ர்யமும். உடையவனுடைமையைரக்ஷிக்கையும், ஸ்வதந்த்ரன் பரதந்த்ரனை ரக்ஷிக்கையும் ப்ராப்தமிறே. ரக்ஷிக்கும்போது ஶக்தரை யொரு உபாயத்திலேமூட்டி ரக்ஷிக்கை ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வலக்ஷ்யநியதம்.

நிலைதந்ததாரகனாய்நியமிக்குமிறைவனுமாய்
இலதொன்றெனுவகையெல்லாந்தனதெனுமெந்தையுமாய்த்
துலையொன்றிலையெனநின்றதுழாய்முடியானுடம்பாய்
விலையின்றிநாமடியோமென்றுவேதியர்மெய்ப்பொருளே. (௧௦)

யத்ர த்வம்பதிஸாவதாநஹளமக்ஷிதம் வித்யாதவித்யாதமஃ
ப்ரத்யக்ஷம்ப்ரதிதந்த்ரமந்த்ரமேகஸ்ஸ்வீவஶ்ஸ்ததஃ।
தமேதத்ரக்ஷத்ரஸபித்ர்வேதிவிஷயம் தத்த்வந்தஸ்யாவதா
ஸேவாகப்ரபோதநமேஷதர்க்ககயாகஶ்ரோஷகோலாஹலஃ॥

இதிகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்யவேதாந்தாசார்யஸ்யக்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ராதிகாரஸ்த்ருதீயஃ.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேஶிகாய நமஃ.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேஶிகாய நம:.

ஆதௌ ப்ராப்யம் பரமமநவம் ப்ராப்த்ருரூபஞ்ச மாதா
விஷ்ணோபாயம் ஸ்வயமநமஸோ ரிஷ்டிதாஸ்யஞ்ச தஸ்யா|
தத்ப்ராப்தௌ தத்க்ருதிமிதிப்ரஜ்ஞயஞ்சாநந்தம்
தத்ப்ராயஞ்சாயதேதிவிதுஷாம் ஸஞ்ஜஸ்வஸுவேதீ||

நாராயணாதி ஶப்தங்களிலே விவக்ஷிதமான ஸம்பந்தவிஶே ஷத்தை ஸித்தாந்தத்துக்குத் தளமாக்கி இத்தை யநுஸந்தித்திருக்கு மர்த்தபஞ்சகத்தை சிலர் விசாரித்தார்கள். இஸ்ஸம்பந்தத்தோடேகூட ஷடர்த்தங்களென்று சிலர் அநுஸந்தித்தார்கள். இஸ்ஸம்பந்தம்போலே முமுக்ஷுவுக்கு விஶேஷித்தறியவேண்டுவதாகச் சேர்த்த பஞ்சகமேதென்னில்; "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யகாத்மந: | ப்ராப்த்யுபாயம் பலஞ்சைவ ததா ப்ராப்திவிரோதி ச || வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:" என்று சொல்லப்பட்டன. இவற்றில் ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவாக்ஷரத்திலும் நாராயணஶப்தத்திலும் த்வயத்தில் ஸவிஶேஷணங்களான நாராயணஶப்தங்களிலும் சரமஶ்லோகத்தில் "மாம், அஹம்" என்கிற பதங்களிலு மநுஸந்தேயம். அவ்விடங்களி லநுஸந்திக்கும்போது "ஶ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஏஷ நாராயண ஶ்ரீமாந், ஸ்வா நாராயணோ தேவ ஶ்ரீமாந்ஸ்துக்யஸோரவிப:, ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீ:, விஷ்ணோ ஶ்ரீரநபாயிநீ, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம் இதம் வசநமப்ரவீத், ஸீதாமுவாச யஶஸா ராகவஸ்ய ஸுவ்ரதம், அஶேஷாவஸ்தாகதாஸாவதாதக்ஷஸீமணம், ஸ்வயம் ஶரணம் ஶிவ:, ஸ்வாம்ஸ்தைஸ ஹமேவஹோஹ்ரா, தயா ஸஹாஸீந மநந்தபோகிநி, காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:, ஸ்வபரிவாரணஹோ மேஶ்ரீமதிஸர்வ்யமோணே, ஶ்ரீமதேநிமஜ்ஜநாந்தநஸ்நோதவிஷ்ணவே நம:, ஶ்ரிய:காந்தோ நந்தோவரகுணகணைகாஸ்பதவபு:, ப்ரஹ்மணி ஶ்ரீநிவாஸே, ஶ்ரிய:பதிநிகிலஹேய ப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநா நந்தஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூப:" "நீயுந் திருமகளும் நின்றாயால், ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப, கோலத் திருமாமகளோடுன்னை, நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்,

அஸாதாரணமான ரூபமுமறியவேணும். இவர்களில் பத்தராவார்; அநாதிகர்மப்ரவாஹத்தாலே யநவச்சிந்நஸம்ஸாரராய் ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்த விஷமதேஹிகளான க்ஷேத்ரஜ்ஞர். முக்தராவார்; ஶாஸ்த்ரோதிதங்களான உபாய விஶேஷங்களா லுண்டான பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அத்யந்தநிவ்ருத்தஸம்ஸாரராய் ஸங்கோசரஹித பகவதநுபவத்தாலே நிரதிஶயாநந்தராயிருக்குமவர்கள். நித்யராவார்; ஈஶ்வரனைப்போலேயநாதியாக ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாமையாலே "ஸவயஸ ஏவயே நித்யநிர்தோஷகந்தா:" என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரராய்க்கொண்டு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிற அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகள். இவர்களெல்லார்க்கும் ஸாதாரணமான ரூபம் அணுத்வஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும் பகவச்சேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதிகளும். முமுக்ஷுவான தனக்கஸாதாரணமாக வறியவேண்டு மாகாரங்கள் உபோத்காதத்திலே சொன்னோம், மேலுங் கண்டுகொள்வது. இப்ப்ராப்தாவினுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரணவ நிர்வசநங்களில் மகாரங்களிலும், நாரஶப்தங்களிலும், "ப்ரபத்யே" என்கிற உத்தமனிலும் "வ்ரஜ" என்கிற மத்யமனிலும் "த்வா" என்கிறபதத்திலும், "ஶுச:" என்கிறவாக்யத்திலு மநுஸந்தேயம். ப்ராப்யோபாயமுமிதின் பரிகரங்களும் ஸ்வஸ்வரூபமி ருக்கும்படியும் மேலே ப்ரஸ்தாவங்களிலே பரக்கச்சொல்லக் கடவோம். இவற்றில் உபாயம் திருமந்த்ரத்தில் நமஸ்ஸிலும், அயந ஶப்தத்திலும், த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்திலும், சரமஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்திலுமநுஸந்தேயம். ப்ராப்யஸ்வரூபம் ப்ரதமாக்ஷர வசநங்களிலும், த்வயத்தில் நமஸ்ஸிலும், "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறவிடத்திலு மநுஸந்தேயம். ※

ப்ராப்திவிரோதியாவது; அவித்யாகர்ம வாஸநாதி ரூபமான மோக்ஷப்ரதிபந்தக வர்க்கம். அதில் ப்ரதாநம் அநாதியாக ஸந்தந்யமானவாஜ்ஞாதிலங்கந மடியாகப்பிறந்த பகவந்நிக்ரஹம். இது க்ஷேத்ரஜ்ஞர்க்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசகரமான த்ரிகுணாத்மக ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்க விஶேஷத்தை யுண்டாக்கியும், ப்ரக்ருதி பரிணாம விஶேஷங்களான ஶரீரேந்த்ரியாதிகளோடே துவக்கி "திண்மழுந்தக்கட்டிப்பலசெய்வினைவன்கயிற்றால் புண்ணைமறைய

வரிக்கென்னைப் போரவைத்தாய்புறமே" யென்றும், "அந்நாள்நீ தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வே" னென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தேஹேந்த்ரியாதி பாரதந்த்ர்யத்தையும், அவ்வவஸ்தையிலும் ஶாஸ்த்ர வஶ்யதைகூடாத திர்யகாதி தசைகளிலே நிறுத்தியும், ஶாஸ்த்ர யோக்யங்களான ப்ராஹ்மணாதி ஜந்மங்களில் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஸங்களாலே கலக்கியும், அவற்றில் விழியாதவர்களையு முள்பட "பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாநஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாஶ்ச போக்யபுத்தேர்ஜநநீம்" என்கிறபடியே இப்ப்ரக்ருதி முதலான தேஹாநுவர்த்திகை தன்னாலே அஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந விஷயப்ரவணங்களைப் பண்ணியும், இவையடியாக "ஆவி திகைக்க வைவர் குமைக்குஞ் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ" வென்கிறபடியே ஸர்வஸுலபமான ஶப்தாதிகாரணாதி ரூபமான பாபாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுவித்தும், "பாபம் ப்ரஜ்ஞாம் நாஶயதி க்ரியமாணம் புந: புந: | நஷ்டப்ரஜ்ஞ: பாபமேவ புநராரபதே த்விஜ:" என்கிறபடியே மேலும் பாப பரம்பரைகளிலே மூட்டியதின் பலமாக "க்ஷிபாம்யஜஸ்ர" மித்யாதிகளிற்படியே பஹுஜந்மஜராமரண நரகாதிசக்ர பரிவ்ருத்தியிலே பரிப்ரமிப்பித்தும், க்ஷுத்ரதேவதாதிகளுக்கு ஸாதநமான ராஜஸ தாமஸ ஶாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு "யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸா: | ப்ரேதாந் பூதகணாம்ஶ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா:" என்கிறபடியே தன்னோடொக்க வொழுகு சங்கிலியிலே கட்டுண்டுழலுகிற க்ஷேத்ரஜ்ஞர் காலிலே விழப்பண்ணியும், அவர்கள் கொடுத்த அல்பாஸ்திர க்ஷுத்ர பலாந்தரஸங்களாலே க்ருமிகளைப்போலே க்ருதார்த்தராக மயக்கியும், யோகப்ரவ்ருத்தரானவர்களையும் க்ஷுத்ரதேவதாயோகங்களிலே யாதல் நாமாத்யசேதநாவஸாநங்களிலே யாதல் மூளப்பண்ணி சில்வானங்களான பலங்களாலே யோகத்தைத் தலைசாய்ப்பித்தும், ஶுத்த ப்ரவணரையும் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டம் ப்ரக்ருதிவியுக்தமென்கிற இவ்விரண்டிலும் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியாலேயாதல் ஸ்வரூப பேதத்தாலே யாதல் உபாஸிக்கமூட்டி அவைநாலுவகைக்கும் பலமாக ஸஹ

ஸாதநங்களைக் கொடுத்து அபுநராவ்ருத்தியைப்பண்ணியும், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரக ஸாத்த்விக ப்ரவ்ருத்தரானவர்களையும் ஸாத்த்விகரக ஸாத்த்விகநபரரையும் அஜ்ஞாயமான ஸாத்த்வாநுபவத்தாலேயாதல், அபேக்ஷாப்ராப்த விதிகளாலேயாதல், ஸ்வாதிவஸப்ராப்திப்ரஹ்மக்ஷய நிஷேதநாதிகளாலேயாதல், அபிஷேகத்துக்கு நாளிட்ட ராஜகுமாரனுக்குச் சிறையிலே யெடுத்துக் கைநீட்டின வேழிமார் பக்கலிலே கண்ணோட்டமுண்டாமாப்போலே ப்ராரப்தகர்மஸஹமான தேஹேந்த்ரியங்களிலும் தந்நுபந்திகளான ஸம்பந்தங்களிலும் தந்மூலமோஹங்களிலும் கால்தாழப் பண்ணியாதல் ஸ்வாராக்கியும், இப்படிப்பலமுகங்களாலே ஸமவத்ப்ராப்திக்கு விலக்காயிருக்கும். முப்பத்திரண்டடியான தாவு தத்துவார் முன்னடியிலே விழுந்ததோடு முப்பதாமடியிலே விழுந்ததோடு வாசியில்லாதாப்போலேயே ஏதேனுமொரு அவஸ்தையிலே ப்ரமாத முண்டானாலு மிவன் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தானாகான். க்ஷேத்ரயோகாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தனுக்கு "நேஹாபிக்ரமநாஶோஸ்தி" இத்யாதிகளிற்படியேயிட்டபடை கற்படையாயென்றேனுமொருநாள் பலஸித்தியுண்டாமென்கிறவிதுவும் இஜ்ஜந்மாநந்தர ஜந்மாந்தராதிகளிலெதிலேயென்று தெரியாது. ஜ்ஞாநாதிக்யம்மிகவுமுண்டாயிருக்கவஸிஷ்டாதிகளுக்கு விளம்பங்காணாநின்றோம், ப்ராதிகூல்யம்மிகவுமுண்டாயிருக்கக்ஷத்ரபந்துப்ரப்ருதிகளுக்குக்கடுக மோக்ஷமுண்டாகக் காணாநின்றோம். ஆதலால் விளம்பரஹித மோக்ஷஹேதுக்களான ஸுக்ருதவிஶேஷங்கள் ஆர்பக்கலிலே கிடக்குமென்றுந்தெரியாது, விளம்பஹேதுவான நிக்ரஹத்துக்குக் காரணங்களான துஷ்க்ருதவிஶேஷங்களும் ஆர்பக்கலிலேகிடக்குமென்றுந் தெரியாது. இப்படியநிஷ்ட ஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுக்களான ஸாஜாத்ய ஜ்ஞாநங்களாலேவந்த ஸமவந்நிக்ரஹ விஶேஷமாகிற ப்ரயாண விரோதிக்குச் செய்யும் பரிஹாரத்தை "தஸ்யைவ வஶீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ" என்று ஸங்க்ஷேபத்தில் வஶீகாரப்ரஸங்கத்தை வகுத்தவிடத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்தார். இவ்விரோதி ஸமூஹத்தையெல்லாம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் விதிக்கிற அர்த்தங்களுடைய ப்ரபலஶக்தியாலும் நக்ஷத்ரங்களில் ஶோகாரங்களில் ஷஷ்டிகளாலும்

ஸம்ப்ரதாயபரிஶுத்தராய் அநுஸந்தித்து ஸம்ஸாரத்தில் இச்செருட்டாலே பேற்றுக்குறுப்பான வழிகளிலே ஸஞ்சரிக்க ப்ராப்தம்.

பொருளொன்றென நின்றபூமகள் நாதனவனடிசேர்ந்
தருளொன்றுமன்பனவன்கொளுபாய மமைந்தபயன்
மருளொன்றியவினைவல்விலங் கென்றிவை யைந்தறிவார்
இருளொன்றிலாவகை யென்மனந்தேற வியம்பினரே.   (௧௧)

ப்ராப்யம் ப்ரஹ்ம ஸமஸ்தஶேஷி பரமம் ப்ராப்தா ததேகாஶ்ரித:
ப்ராப்த்யுபாய நஶ்ரமோ ததேவாப்தா ஸ்வதஸ்ஸர்வஶ: ।
ஸம்பந்தாதிவ்யுதஸ்ய ஸம்ஸ்ருதிபதா விப்ராந்த்யஸ்ய
ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப்ரதிஷேத்யமஸ்ய ஸதஸந்ந்யாஸம் விஶேஷ்யதே ॥

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
அர்த்தபஞ்சகாதிகாரஶ்சதுர்த்த:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

—)(※)(—

ப்ரக்ருத்யாத்மப்ராந்திம் ப்ரஜஹதி விஶுத்தஸ்வமதயா
ததா ஜீவேஶைக்யப்ரப்ருதிகமஸத்விப்லவஜநம் ।
அசிச்சித்தேஶாக்யம் ததநுகுணநியந்த்ருத்வநியமை:
விஶஸ்தம் நஸ்தத்த்வத்ரயமுபதிஶந்த்யஸ்தவிமதய: ॥

ஸம்பந்தமும் அர்த்தபஞ்சகமுங்கூட அர்த்தமுமறியவேண்டியிருக்க இவற்றிலேகதேஶமான தத்த்வத்ரயத்தை முமுக்ஷுக்கள் விஶேஷித்தறியவேணுமென்று ஆசார்யர்களுபதேஶித்துப்போருகைக்கடியென்னென்னில்; அதுக்கடி — ப்ரக்ருத்யாத்மப்ரமமும் ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமமும் இதுக்கு நிதாநமான அநீஶ்வரவாதாதியுமாகிற மஹாவிரோதிகளை முற்படக்கழிக்கவேண்டுமாகை. இத்தை நினைத்து மோக்ஷமோஹநிவர்த்தநார்த்தத்தாலே ஶாஸ்த்ரங்களிலே தத்த்வவிவேகம்பண்ணுகிறது. இவற்றில்வைத்துக்கொண்டு "அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவிக்ரியா। த்ரிகுணா கர்மிணாம் க்ஷேத்ரம் ப்ரக்ருதேரூபமுச்யதே, அநாதிமத்யநிதநா நாநாவஸ்தா

அவிக்ருதே, கர்மஸம்பந்தாதிமத்வாக்யோ நவித்யதே: ஹரி ணாஸேஷதஸ:, ஜ்ஞானாநந்தமயோ மோக்ஷ:, காமம்ஸ்வம்தநித்ய நகாமஸ்த்ரவேஷ்யஸ:" இத்யாதிகளிலே த்ரிகுணகாமஸம்ஸ ஸர்க்கராஹித்யங்களான திவ்யாத்மாக்களுடைய ஸ்வபாவஞ்சொல் லிற்று. "அணோர் அணீயாநதிமான், ப்ரஹத்யோ நகேவலாஸ்த்ரவா, க்ஷராக்ஷரம் ஸ்வராணிதானி ... ப்ரத்யக்தே, ஏகைவ ஸ்த்ருதிஸமயம்:" இத்யாதிகளாலே திவ்யஜீவர்களுடைய ப்ரகா ரம் விவேகிக்கப்பட்டது. "ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வதர்ஸ ஸர்வஶக்தி ஜ்ஞான பலைஸ்வர்ய | ஸ்ருதிதீர்த்த ஜ்ஞேயாகாராதி ஸர்வாகத:" இத்யா திகளாலே ஸர்வேஸ்வரஸ்வபாவமுபதிஷ்டமாயிற்று. இவ்விசேஷித ஸ்வரூபமான தத்வத்ரயம் நிற்கும் நிலையை "ஸ்வாபீநத்ரிவிதசே தநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம்" என்றுசுருங்க வரு ளிச்செய்தார். த்ரிவிதசேதந என்றது பத்தரையும் முக்தரையும் நித்யரையும். த்ரிவிதாசேதநமென்றது த்ரிகுண த்ரவ்யத்தையும் காலத்தையும் ஶுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தையும். ஸ்வரூப மென்ற து ஸ்வாஸாதாரணதர்மத்தாலே நிரூபிதமானவஸ்துவை. ஸ்திதி யாவது இதினுடையகாலாந்தராநுவ்ருத்தி. இதுதான் நித்யவஸ்து க்களுக்கு நித்யமாயிருக்கும், அநித்யவஸ்துக்களுக்கு ஸர்வேஸ்வர ஸங்கல்பத்துக்கீடாகவேறியுஞ் சுருங்கியுமிருக்கும். இங்குப்ரவ்ருத்தியா வது ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமான வ்யாபாரம். இவையெல்லாம் வஸ்துக்கள்தோறும் ப்ரமாண ப்ரதிநியதமாயிருக்கும். ப்ரமாணங் கள்வஸ்துக்களைக் காட்டும்போதவ்வோ வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபத் தையும் ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களையும் நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களையும் வ்யாபாரங்களையுங்காட்டும். அதில் ஸ்வரூ பத்தை ஸ்வரூப நிரூபகதர்மங்களாலே விசிஷ்டமாகவே காட் டும். அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்போது அவ்வோதர்மங்களை யிட்டல்லது சொல்லவொண்ணாது. அவற்றைக்கழித்துப்பார்க்கில் ஶஶவிஷாணதுல்யமாம். ஆகையால் ஜீவஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞானத்வ ஆநந்தத்வ அமலத்வாதிகளான நிரூபக தர்மங்களையிட்டு நிரூபித்து ஜ்ஞானாநந்தாமலன் என்றிங்ஙனங்களாலே சொல்லக்கடவது. இஜ்ஜீவதத்வம் ஸர்வேஸ்வரனுக்குசேஷமாயே

யிருக்குமென்று மவனுக்கே நிருபாதிகசேஷமென்றும் அயோ
காந்யயோகவ்யவச்சேதங்களாலே ப்ரதமபதத்தில் தோற்றினசே
ஷத்வம் ஸம்பந்தரூபமாகையாலே ஸம்பந்திஸ்வரூபம் நிரூ
பிதமானாலல்ல தறியவொண்ணாமையாலே ஜீவனுக்கிது நிரூ
பிதஸ்வரூபவிசேஷணமென்னலாம். அணுத்வே ஸதி சேதந
த்வம்போலே ஸ்வதச்சேஷத்வே ஸதி சேதநத்வமும் ஜீவலக்ஷணமாக
வற்றுகையாலே இச்சேஷத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகமென்
னவுமாம். இப்படி விபுத்வே ஸதி சேதநத்வமும் அநந்யாதீநத்வ
நிருபாதிக சேஷித்வாதிகளு மீஸ்வரலக்ஷணங்கள். ஜீவேஸ்வ
ரரூபமான ஆத்மவர்க்கத்துக்கெல்லாம்பொதுவானலக்ஷணம் சேத
நத்வமும் ப்ரத்யக்த்வமும். சேதநத்வமாவது ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகை.
ப்ரத்யக்த்வமாவது தனக்குத்தான் தோற்றுகை. அப்போது அந்ய
ஸஜாதீயஜ்ஞாநநிரபேக்ஷமாக நான் என்றுதோற்றும். இப்படி சேத
நத்வாதிக ளீஸ்வரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் பொதுவாகையாலேயவனிற்
காட்டில் வ்யாவ்ருத்திதோற்றுகைக்காக ஜீவலக்ஷணத்தில் ஸ்வதச்சேஷ
த்வாதிகள் சொல்லுகிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியில்தோற்
றின தாதர்த்யத்துக் கவாதியில்லாமையாலே ஸர்வரக்ஷகனான
ஸ்ரிய:பதிக்கு ஜீவாத்மா நிருபாதிகசேஷமாயேயிருக்குமென்
றிப்படி யாவத்ஸ்வரூபம் ஸம்பந்தஞ்சொல்லுகை அயோகவ்ய
வச்சேதம். உத்தராக்ஷரத்திலவதாரண ஸாமர்த்யத்தாலே யவனுக்
கேநிருபாதிகசேஷம் வேறொருத்தருக்கு நிருபாதிகசேஷ
மன்றென்கை அந்யயோகவ்யவச்சேதம். இச்சேஷத்வம் பாகவத
சேஷத்வபர்யந்தமாக வளரும்படி மேலேசொல்லக்கடவோம். இப்
படியிருக்கிற சேதநருக்கு வ்யாவ்ருத்தியாவது பராதீநமுமாய்
பரார்த்தமுமான கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும். ஈஸ்வரன்
தன்போக்த்ருத்வார்த்தமாக இவர்களுக்கு கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வங்
களையுண்டாக்குகையாலிவை பரார்த்தங்கள். பத்தசேதநருக்கு
நீக்கியுள்ளாரில் பேதம் அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதிஸம்
பந்தயுக்தராயிருக்கை. இவர்களுக் கந்யோந்யம் வரும் ஜ்ஞாந
ஸங்கோசாதிபேதத்தை ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்ப பர்யந்தங்களான வகுப்புக்
களிலே கண்டுகொள்வது. இப்பத்தசேதநர் தந்தாமுக்கு ஆதா
ரரூபமாக வீஸ்வரனளித்த ஸரீரங்களை யதிஷ்டாநத்தா

லும் த⁴ர்மபூ⁴தஜ்ஞாநத்தாலும் த⁴ரியாநிற்பர்கள். த⁴ரியால்வருகிற தா⁴ரணம் ஶரீரத்தினுடையஸத்தைக்குப் ப்ரயோஜகமாயிருக்கும். ஜாக்³ரதா³த்³யவஸ்தை²யில் த⁴ர்மபூ⁴த ஜ்ஞாநத்தாலே வருகிற ஶரீரதா⁴ரணம் வர்ணாஶ்ரம த⁴ர்மாத்³யநுஷ்டா²நங்களுக்கும் க்ருதாபராதா⁴ன பரமைகாந்திக்கு ப⁴க³வத³நுப⁴வ கைங்கர்யங்களுக்கும் முக்²யாங்க³மாயிருக்கும். பாபக்ருத்துக்களுக்கிச்ஶரீரதா⁴ரணம் விபரீதப²லத்துக்கு ஹேதுவா யிருக்கும். இஜ்ஜீவர்கள் இச்ஶரீரத்தை விட்டாலிதின் ஸ்வரூபங் குலையுமித்தனை. ஶரீரத்துக்குபாதா³நமான த்³ரவ்யங்கள் ஸ்தூ²லஶரீரமாய்க் கொண்டுகிடக்கும். ப³த்³த⁴சேதநர்க்கிதரரிற்காட்டில் ஸ்தி²திபே⁴த³ம் ஸம்ஸாரஸம்ப³ந்த⁴ம் யாவந்மோக்ஷமநுவர்த்திக்கை. ப்ரவ்ருத்திபே⁴த³ம் வர்ணாஶ்ரமாநுஸாரத⁴ர்மங்களான த்ரிவித⁴ ப்ரவ்ருத்திகளும். முக்தருக்கு நீக்கியுள்ளாரில் பே⁴த³ம் ப்ரதிப³ந்த⁴க நிவ்ருத்தியாலே ஆவிர்பூ⁴த ஸ்வரூபரா யிருக்கை. ஸ்தி²திபே⁴த³ம் பூர்வாவதியுண்டான ஆவிர்பா⁴வத்துக்கு உத்தராவதியன்றிக்கேயிருக்கை. இவர்களுக்காநந்த்யம் ஸ்தி²திபே⁴த³ மாவிர்பா⁴வத்தில் முற்பாடு பிற்பாடுகளாலுண்டான முன்புற்றவேற்றச்சுருக்கம். ப்ரவ்ருத்திபே⁴த³ம் அநாதி³காலமிழந்துபெற்ற அபரிச்சி²ந்ந ப⁴க³வத³நுப⁴வஜநித ப்ரீதிகாரிதமான யதா²பி⁴மதகைங்கர்ய விஶேஷங்கள். நித்யருக்கு நீக்கியுள்ளாரில் பே⁴த³ம் அநாத்³யாவிர்பூ⁴த ஸ்வரூபராய் பரதந்த்ரராயிருக்கை. இவர்களுக்கு நீக்கியுள்ளாரிற் காட்டில் ஸ்தி²திபே⁴த³ம் அநாத்³யநுவ்ருத்தமான ஶேஷத்வாநுப⁴வம். இது நித்யர்க்கெல்லாம் பொதுவானபடியாலே யிவர்களுக்காநந்த்யம் ஸ்தி²தியில் வைஷம்ய மில்லை. இவர்களுக்குப் ப்ரவ்ருத்திபே⁴த³ம் அநாதி³ப்ரவாஹ நித்யங்களான கைங்கர்ய விஶேஷங்கள். அநந்தக³ருடா³தி³களுக்கதி⁴கார விஶேஷங்களும் தத³நுசித கைங்கர்யங்களும் வ்யவஸ்தி²தங்களாயிருக்க நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஸர்வவித⁴கைங்கர்யஸித்³தி⁴யுண்டென்கிற ஶாஸ்த்ரங் கூடுமோவென்னில்; ஸ்வாமியினுடைய அபி⁴ப்ராயத்துக்கிடாகத் தனக்கபி⁴மதங்களான கைங்கர்யங்களிலே கிடையாதவை யொன்றுமில்லாமையாலும், ஒரொருத்தர்க்கு வ்யவஸ்தி²தங்களான கைங்கர்யங்களைத்தாங்க ளநுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற அபி⁴ஸந்தி⁴ வேறொ

ருத்தர்க்குப்பிறவாமையாலும், ஆரேனுமொருவர் அநுபவிக்கும் போக்யங்களும் ஸ்வாமிக்குப் ப்ரியமானபடியிலே தத்வித போக்யங்களும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரியமாய் போக்யதமமான வ்ருத்தியில் வாசியில்லாமையாலும் ஸர்வர்க்கும் ஸர்வவித போக்யஸித்தி யுண்டென்கையில் விரோதமில்லை. இவ்வாத்மாக்களெல்லார்க்கும் தர்மிஸ்வரூபம்போலே தர்மபூதஜ்ஞாநமும் த்ரவ்யமாயிருக்க இதின் ஸ்வரூபத்தைத் தனித்திங்கருளிச் செய்யாதொழிந்தது சேதநரென்றெடுத்த விசிஷ்டத்திலே விசேஷணமாய்ச் சொருகி நிற்கை யடியாக. இத்தர்மபூதஜ்ஞாநம் விஷயப்ரகாச தசையிலே ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கும். இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யர்க்கும் நித்யவிபுவாயிருக்கும். மற்றுள்ளார்க்கு ஸம்ஸார தசையில் கர்மாநுரூபமாக பஹுவிதஸங்கோச விகாஸவத்தாய் முக்தாவஸ்தையிலே ஏகவிகாஸத்தாலே பின்பு யாவத்காலம் விபுவாயிருக்கும். இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தியாவது விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கையும், ப்ரயத்நாவஸ்தையிலே சரீராதிகளை ப்ரேரிக்கையும், பத்ததசையில் ஸங்கோச விகாஸங்களும், ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்ய ப்ரகாசத்வத்தாலே போகமென்கிற அவஸ்தையையடைகையும். போகமாவது தனக்கநுகூலமாகவாதல் ப்ரதிகூலமாகவாதலொன்றை யநுபவிக்கை. ஈச்வரவிபூதியான ஸர்வவஸ்துக்கு மாநுகூல்யம் ஸ்வபாவமா யிப்படியீச்வரனும் நித்யரும் முக்தரும் அநுபவியா நிற்க ஸம்ஸாரிகளுக்கு கர்மதோஷத்தாலும் புருஷதோஷத்தாலும் தேசதோஷத்தாலும் ஸ்வாநுகூலமாயும் ப்ரதிகூலமாயு முதாஸீநமாயுமிருக்கிற இவ்விபாகங்களெல்லா மிவ்வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவஸித்தங்களன்று. இதிவர்களுடைய கர்மங்களுக்கீடாக ஸத்யஸங்கல்பனான ஈச்வரனிவர்களுக்கு ஸம்ப்ரதாநம்பண்ணின ப்ரகாரம். இக்கர்மமநுபவிக்கைக்கு பத்தருக்கு ஸ்வரூபயோக்யதையும் ஸஹகாரியோக்யதையுமுண்டு. ஸ்வரூபயோக்யதை பரதந்த்ரசேதநத்வம். ஸஹகாரியோக்யதை ஸாபராதத்வம். நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் பரதந்த்ரசேதநதையாலே ஸ்வரூபயோக்யதை யுண்டேயாகிலும் ஈச்வராநபிமத விபரீதாநுஷ்டாநமில்லாமையாலே ஸஹகாரியோக்யதை யில்லை. ஈச்வரன் ஸர்வப்ரசாஸி

தாவாய்த் தானொருத்தருக்கு ஶாஸநீயனன்றிக்கே நிற்கையாலே பாரதந்த்ர்யசேதநத்வமாகிற ஸ்வரூபயோக்யதையுமில்லை, ஸ்வதந்த்ரஜ்ஞாத்ருத்வமாகிற ஸஹகாரியோக்யதையுமில்லை. ஜீவேஶ்வரரூபரான ஆத்மாக்களெல்லாருடையவும் ஸ்வரூபம் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஶம். இந்தர்மிஸ்வரூப ப்ரகாஶத்துக்குபஙருக்கு முன்பட ஒருகாலத்திலும் ஸங்கோசவிகாஸங்களில்லை. ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் தர்மபூதஜ்ஞாநம் விஷயப்ரகாஶநவேளையிலே ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநத்வமும் ஸ்வயம் ப்ரகாஶத்வமும் தர்மதர்மிகளுக்கு ஸாதாரணம். தர்மபூதஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயித்வமேற்றம். தர்மியானவாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரத்யக்த்வமேற்றம். ஜ்ஞாநத்வமாவது கஸ்யசித்ப்ரகாஶகத்வம். அதாவது தன்னுடையவாகவுமாம் வேறொன்றினுடையவாகவுமாம் ஏதேனுமொன்றினுடைய வ்யவஹாராநுகுண்யத்தைப் பண்ணுகை. ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமாவது தன்னை விஷயீகரிப்பதொரு ஜ்ஞாநாந்தரத்தாலபேக்ஷையறத்தானே ப்ரகாஶிக்கை. தர்மபூதஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயித்வமாவது தன்னையொழிந்ததொன்றைக் காட்டுகை. ஆத்மாக்களுக்குப் ப்ரத்யக்த்வமாவது ஸ்வஸ்மைபாஸமாநத்வம். அதாவது தன் ப்ரகாஶத்துக்குத்தான் ஶேஷியா யிருக்கை யென்றபடி. ஏதேனுமொரு வஸ்துவின் ப்ரகாஶத்துக்கு ஶேஷியென்கிற ஸாமாந்யாகாரத்தைத் தன் ப்ரகாஶத்துக்குத்தான் ஶேஷியென்று விஶேஷித்தவாறே ப்ரத்யக்த்வமாம். இவ்விஶேஷமில்லாதவஸ்துவுக்கிஸ்ஸாமாந்யமு மித்தோடு வ்யாப்தமான சேதநத்வமுமில்லை. இத்தர்மதர்மிகளிரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருந்தாலும் நித்யத்வாதிதர்மவிஶேஷ விஶிஷ்டரூபங்களாலே ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யங்களுமாம். தன்னுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநம் தனக்கு ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யமாம்போது ப்ரஸாரணஹேதுபேதத்தாலே ஜ்ஞாநாந்தரவ்யபதேஶம். த்ரிவிதாசேதநங்களும் பரருக்கே தோன்றக் கடவனவாயிருக்கும். அசேதநத்வமாவது ஜ்ஞாநாஶ்ரயமன்றிக்கேயொழிகை. பிறருக்கே தோன்றுகையாவது தன் ப்ரகாஶத்துக்குத்தான் ஶேஷியன்றிக்கேயொழிகை. இவையிரண்டும் தர்மபூதஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் துல்யம். த்ரிவிதாசேதநங்களென்றெடுத்தவற்றில் ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள். ஶுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தையும் ஜட

மென்று சிலர்சொல்லுவர்கள். ஜடத்வமாவது ஸ்வயம்ப்ரகாஶமன்றிக்கே யிருக்கை. ஸம்வத்ஸூத்ராதிகாரர்களும் பண்ணினவர்கள் ஜ்ஞாநாத்மகத்வம் ஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே ஶுத்தஸத்த்வ த்ரவ்யத்தை ஸ்வயம்ப்ரகாஶமென்பர்கள். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாகில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரவேத்யமாக வேண்டாதே தானேதோன்ற வேண்டாவோவென்னில்; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் ஸ்வரூபமும்தர்மபூதஜ்ஞாநமும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருக்க ஸ்வரூபந் தனக்கேஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய் வேறெல்லார்க்கும்ஜ்ஞாநாந்தரவேத்ய மானாற்போலவும் தர்மபூதஜ்ஞாநம் ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிதரருக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஶ மல்லாதாப்போலவுமிதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயம்ப்ரகாஶமானால் விரோதமில்லை. "யோவேத்தி யுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத: । தம்ப்ரணம்ய ஹரிம் ஶாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்த்வம் ப்ரவக்ஷ்யதே" என்கிறபடியே தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஈஶ்வரனுக்கு ஶுத்தஸத்த்வத்ரவ்யம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமா யிருக்கிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; இவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநம் திவ்யாத்மஸ்வரூபம் முதலாக ஸர்வத்தையும் விஷயீகரியாநிற்க இத்திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமா யிருக்கிறாப்போலே யிதுவும்ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருக்கலாம். இப்படி நித்யருக்கும் துல்யம். விஷயப்ரகாஶ காலத்திலே தர்மபூதஜ்ஞாநம் ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஶமானாற்போலே முக்தருக்கு மவ்வவஸ்தையிலே யிது ஸ்வயம்ப்ரகாஶமானால் விரோதமில்லை. தர்மபூதஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வாத்மப்ரகாஶந ஶக்தியானது விஷயப்ரகாஶமில்லாதகாலத்தில் கர்மவிஶேஷங்களாலே ப்ரதிபத்தையானாற்போலே ஶுத்தஸத்த்வத்தினுடைய ஸ்வாத்மப்ரகாஶந ஶக்தியும் பத்ததஶையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே ஶுத்தஸத்த்வம் பத்தர்க்கு ப்ரகாஶியா தொழிகிறது." ॥*॥ நித்யஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வம் முக்தஸ்வாபாவிகம்யதா । பத்தகர்மாதிஸம்ரோதம் ததாத்ராபிநியம்யதே ॥*॥ இவ்வளவவஸ்தாந்தராபத்தி விகாரித்ரவ்யத்துக்கு விருத்தமன்று. ஆகையாலே ப்ரமாணப்ரதிபாதநத்துக்கு யுக்திவிரோதஞ் சொல்ல வழியில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே யுபசாரத்தாலே நிர்வஹிக்கப் பார்க்கிலர்த்த

ஸ்வரூபத்திலும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களை யுபாதாநத்தாலே யந்த்ரப ரங்களாக்கலாம். ஸ்வயம்ப்ரகாசத்துக்கு ரூபரஸாதி குணங்களுமவையடியாகவந்த ப்ருதிவ்யாதி விகாரமும் பரிணாமாதிகளுங்கூடுமோவென்கிற சோத்யமும் யதோக்த ஜ்ஞாநத்துக்கும் யதிஜ்ஞாநத்துக்குமுண்டான வைஷம்யங்களை ப்ரதிபந்தியாகக் கொண்டு ப்ரமாணபலத்தாலே பரிஹ்ருதம். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமான சுத்தஸத்த்வ த்ரவ்யத்தை ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லாமையாலே த்ரிவிதாசேதநங்களென்று சேரக்கோத்தது. இவ்வசேதநங்கள் மூன்றுக்கும் ப்ரவ்ருத்தியாவது ஸம்ஸ்காரஸக்ஷநாநுரூபங்களான விசித்ரபரிணாமாதிகள். * * * *

இவற்றில் த்ரிகுணத்ரவ்யத்துக்கு ஸ்வரூபபேதகம் குணத்ரயாச்ரயத்வம். ஸததபரிணாமசீலமான இத்த்ரவ்யத்துக்கு ஸத்த்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களந்யோந்யம் ஸமமானபோது மஹாப்ரளயம். விஷமமானபோது ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகள். குணவைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசத்திலே மஹதாதிவிகாரங்கள். இதில்விக்ருதமல்லாத ப்ரதேசத்தையும் விக்ருதமான ப்ரதேசத்தையுங்கூட ப்ரக்ருதி மஹதஹங்கார தந்மாத்ர பூதேந்த்ரியங்களென்றிருபத்துநாலு தத்த்வங்களாக சாஸ்த்ரங்கள்வகுத்துச்சொல்லும். சிலவிவக்ஷாவிசேஷங்களாலே யோரோரிடங்களிலே தத்த்வங்களை யேறவுஞ்சுருங்கவுஞ்சொல்லாநிற்கும். இத்தத்த்வங்களிலவாந்தர வகுப்புக்களுமவற்றிலபிமாநிதேவதைகளு மவ்வோவுபாஸநாதிகாரிகளுக் கறியவேணும். ஆத்மாவுக்கவற்றிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியறிகை இங்கு நமக்கு ப்ரதாநம். இவையெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக் கஸ்த்ரபூஷணாதி ரூபங்களாய்நிற்கும் நிலையை

புருடன்மணிவரமாகப்பொன்றுமூலப்
பிரகிருதிமறுவாகமான்றண்டாகத்
தெருண்மருள்வாண்மறைவாகவாங்காரங்கள்
சார்ங்கஞ்சங்காகமனந்திகிரியாக
இருடிகங்களீரைந்துஞ்சரங்களாக
விருபூதமாலைவனமாலையாகக்
கருடனுருவாமறையின்பொருளாங்கண்ணன்
கரிகிரிமேனின்றனைத்துங்காக்கின்றானே. (௪௧)

என்கிற கட்டளையிலே யறிகையுசிதம். இருபத்தினாலு தத்த்வங்களுக்கு மந்யோந்யம் ஸ்வரூபபேத மவ்வோலக்ஷணங்களாலே ஸித்தம். அவற்றில் கார்யமான இருபத்துமூன்று தத்த்வங்களுக்கு மிவற்றுக் காரணங்களானவற்றுக்கும் ஸ்ருஷ்டியில்வரு மேற்றச்சுருக்கங்கள் ப்ரமாணங்களிலே ப்ரஸித்தமானபடியே கண்டுகொள்வது. “ஸத்த்வாத்ப்ரகாஶகம் ஸ்வச்சம் ஜ்ஞாநஸங்காத்வலக்ஷணம், தமஸ: பரமோ தாதா, ஶங்கசக்ரகதாதர:” இத்யாதிகளாலே தமஸ்ஸுக்குமேலான தேஶவிஶேஷம் ஸித்திக்கையாலே “க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே, யத்ர தேவா: ஸ்வர்காதிம்” இத்யாதிகள் நித்யவிபூதியா லவச்சிந்நமல்லாத ப்ரதேஶத்தாலே ஊர்த்வப்ரக்ருதிக்காநந்த்யஞ் சொல்லுகிறன. த்ரிகுணத்ரவ்யத்துக்குப் ப்ரவ்ருத்திபேதம் பத்தசேதநருடைய போகாபவர்க்கங்களுக்கும் ஈஶ்வரனுடைய லீலாரஸத்துக்குமாக ஸமமாகவும் விஷமமாகவும் பரிணாமஸந்ததியையுடைத்தாய்த் தேஹேந்த்ரியாதிரூபத்தாலே அவ்வோவ்யாபாரங்களையும் பண்ணுகை. இது ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களையிட்டு பத்தர்க்கு தத்த்வங்களிலுண்மையை மறைத்து விபரீதஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்குகிறது போகமோக்ஷார்த்தமாக. இதுதானே பகவத்ஸங்கல்பமூலமாக ஸத்த்வவ்ருத்தியாலே தத்த்வங்களை யதாவத் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது. இவையெல்லா மீஶ்வரனுக்கு லீலாஸாதனமாயிருக்கும். ஶுத்தஸத்த்வத்துக்கு ஸ்வரூபம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடு கலசாத ஸத்த்வகுணாஶ்ரயமாயிருக்கை. இதின் ஸ்திதிபேதம் நித்யமான கோபுரப்ராஸாதாதிகளிலும் ஈஶ்வரனுடையவும் நித்யருடையவும் விக்ரஹவிஶேஷங்களிலும் நித்யமாயிருக்கும். நித்யருடையவும் முக்தருடையவும் ஈஶ்வரனுடையவும மிச்சையாலேவந்த விக்ரஹாதிகளி லநித்யமாயிருக்கும். இதின் ப்ரவ்ருத்திபேதம் இவர்களுடைய இச்சைக்கீடான பரிணாமாதிகளாலே ஶேஷிக்கு போகோபகரணமாயும் ஶேஷபூதனுக்கு கைங்கர்யோபகரணமாயும் நிற்கை. காலத்துக்கு ஸ்வரூபம் ஜடமாய் விபுவாயிருக்கை. இதின் ஸ்திதி காலாவச்சேதமில்லாமையாலே நித்யையாயிருக்கும். ப்ரவ்ருத்திபேதம் கலாகாஷ்டாதிவிபாகத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குபகரணமா யிருக்கிறபடியிலே கண்டுகொள்வது. இத்த்ரவ்யங்களெல்லாம் ஸ்வரூபேண நித்யங்களாயி

ருக்கும். நாஶோத்பாதஜநநஹ்ராஸாவஸ்தாவிஶேஷ விஶிஷ்டதையை யிட்டுசிலவற்றையநித்யங்களென்கிறது. அழிந்த தேஹஸஜாதீயங்களான வவஸ்தாந்தரங்கள் மேலும்முழுக்க வருகையாலே ப்ரவாஹநித்யங்களென்று சொல்லுகிறது. இப்பதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதங்க ளீஶ்வரனுக்கு ஸ்வாதீநங்களா யிருக்கையாவது ஈஶ்வரஸத்தையையு மீஶ்வரேச்சையையுமொழியவிவற்றுக்கு ஸத்தாதிகள்கூடாதொழிகை. ஆகையால் ஸர்வவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வபாவஸித்தாநுகூல்யம் மீஶ்வரேச்சாயத்தம். இத்தாலே யீஶ்வரனுக்கும் நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் ஸர்வமு மநுகூலமாயிருக்கும். பத்தருக்கு கர்மாநுரூபமாக வாஸநாபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலு மிவற்றில் ப்ராதிகூல்யங்களு மாநுகூல்யங்களும் நடவாநிற்கும். இப்பத்தர்தங்களுக்கும் ஸ்வாத்மஸ்வரூபம் ஸர்வதாநுகூலமாக வீஶ்வரேச்சாஸித்தம். இப்படி யநுகூலமான வாத்மஸ்வரூபத்தோடே யநாதிகர்மப்ரவாஹத்தாலும் கர்மவஶத்தாலுமிறே ஹேயமான ஶரீரம் ஜ்ஞாநஹீநர்க் கநுகூலமாய்த் தோற்றுகிறது. இவற்றுக்கு கர்மௌபாதிகமான ப்ராதிகூல்ய ரூபத்தாலே முமுக்ஷுவைப்பற்ற த்யாஜ்யத்வம். ஸ்வாபாவிகமான வநுகூல ரூபத்தாலே முக்தனைப்பற்றவைதனக்கே யுபாதேயத்வம். அஹங்கார மமகார யுக்தனாய்க்கொண்டு தனக்கென்று ஸ்வீகரிக்குமவையெல்லாம் ப்ராதிகூல்யங்களாம். ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து ஸ்வாமிஶேஷமென்று காணப் புக்காலெல்லாமநுகூலமாம். இவ்வர்த்தம் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவஞ் சொல்லுமிடத்திலே பரக்கச்சொல்லக்கடவோம்.

இப்படி ஸ்வாதீந ஸர்வஸத்தாதிகளை யுடையவனா யிருக்கிற வீஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபம் ஸத்யத்வாதிகளாகிற ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களாலே ஸத்யமாய் ஜ்ஞாநமாய் அநந்தமாய் ஆநந்தமாய் அமலமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தத்தை "நந்தாவிளக்கேயளத்தற்கரியா" யென்றும் "உணர்முழுநல" மென்றும், "சூழ்ந்ததனிற்பெரியசுடர் ஞானவின்ப" மென்றும், "அமல" னென்றுமித்யாதிகளாலே யாழ்வார்களநுஸந்தித்தார்கள். மற்றுள்ள குணங்களும் திவ்யமங்கள விக்ரஹாதிகளுமெல்லா மீஶ்வரனுக்கு நிரூபித ஸ்வரூப விஶேஷணங்களா யிருக்கும். இக்குணங்களில் ஜ்ஞாந பலைஶ்வர்ய

வீர்யஶக்தி தேஜஸ்ஸுக்க ளென்கிற குணங்கள் பரத்வோ-பயுக்தங்களாயிருக்கும். ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதிகள் ஸௌலப்யோபயுக்தங்களாயிருக்கும். இக்குணங்களெல்லாம் ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்வரூபாஶ்ரிதங்களாயிருக்கும். பரவ்யூஹாதி விபாகங்களில் குணநியமஞ் சொல்லுகிறதெல்லா மவ்வோ ரூபங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஸவிஶேஷ ப்ரகாஶிக்கும் குணவிஶேஷங்கள் சொல்லுகைக்காக வத்தனை. ஔபநிஷத விக்ரஹாதிவிஶேஷங்கள்தோறு மநுஸந்தேய குணவிஶேஷங்கள் நியதங்களானாற்போலே ஸமஸ்தாவஸ்தாகமான ரூபவிஶேஷாநுஸந்தானத்துக்கும் குணவிஶேஷங்கள் நியதங்கள். அவ்விடத்தில் பரரூபத்தில் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களாறும் பூர்ணங்கள். வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும். நாலு வ்யூஹமுண்டாயிருக்க வ்யூஹவாஸுதேவ ரூபத்துக்கு பரரூபத்திற்காட்டி லநுஸந்தேய குணபேதமில்லாமையாலே த்ரிவ்யூஹமென்கிறது. இப் பக்ஷத்தை "குணைஷ்ஷட்பிஸ்த்வேதை: ப்ரதமதரமூர்த்திஸ்தவ பபௌ ததஸ்திஸ்ரஸ்தேஷாம் த்ரியுக யுகளைர்ஹி த்ரிபிரபூ:" என்கிற ஶ்லோகத்திலே ஸங்க்ரஹித்தார்கள். இப்பரவ்யூஹங்களில் குணக்ரியா விபாகங்கள் "ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்யோ பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ்த்வம் ஹரஸி விதநுஷே ஶாஸ்த்ரமைஶ்வர்யவீர்யாத் ப்ரத்யும்ந: ஸர்க்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந் ஶக்திதேஜோநிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்த்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ" என்கிற ஶ்லோகத்திலே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. ஜாக்ரதாதிபேதங்களிலுள்ள விஶேஷங்களெல்லாம் "ஜாக்ரத்ஸ்வப்நாத்யஸம்பத்துரீயப்ராயஶய்யாத்ருதுர்வ்யூஹேவாஸ்ய: ஸ்வாபிஸ்ஸ்தத்தத்குணபரிவ்ருஹமுத்ஸாதவ்யூஹம் வஹஸிவதாம்ஸா" என்று ஸங்க்ரஹீதங்களாயிற்று. கேஶவாதிகளான பன்னிரண்டுரூபங்களும் வ்யூஹாந்தரங்கள். விபவங்களாவன பத்மநாபாதிகளான முப்பத்துச்சின்னரூபங்கள். இவற்றில் க்ருஷ்ணாதிகளான அவதாரங்களொருப்ரயோஜநவஶத்தாலே விஶேஷித்துச்சொல்லப்பட்டன. இவ்விபவங்களில் ஸ்ராதனவ்வோ காரய விஶேஷங்களுக்கிட

கத்தான் வேண்டின ரூபங்களை வேண்டினபோது மறைத்தும் வேண்டினபோது ப்ரகாஶிப்பித்தும் நடத்தும். இவற்றிலவதார ரஹஸ்யங்கள் "க்ருஷ்ணரூபாண்யஸங்க்யாநி" இத்யாதிகளிற்படியே அநுஸந்தேயங்கள். இப்படியே விபவாவதாரங்களுங் கண்டுகொள்வது. சிலஜீவர்களை விக்ரஹவிஶேஷத்தாலும் ஶக்திவிஶேஷத்தாலுமதிஷ்டித்து அதிஶயித கார்யங்களை நடத்துகிறதுவும் விபவபேதம். ஸர்வஸஹாதி ரூபங்கள்தானே ஆஶ்ரிதர்க்காக அவர்களபேக்ஷித்தபடியிலே "பிம்பாக்ருத்யாத்மநா பிம்பே ஸர்வதா ப்ரதிஷ்டிதே" என்கிறபடியே நிற்கிறநிலை அர்ச்சாவதாரம். ஸர்வருடையவும் ஹ்ருதயங்களிலே ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு ரூபவிஶேஷத்தைக்கொண்டு நிற்கிறநிலை அந்தர்யாம்யவதாரம். இது ஸர்வாந்தர்யாமியான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்க விரும்புவார்க்குத் துறையாக "அஷ்டாங்கயோகஸித்தாநாம் ஹ்ருத்யாகநிரதாத்மநாம் | யோகிநாமநுகாரார்த்தமேகஸ்திதோ ஹ்ருதயேஶய" இத்யாதிகளிலே சொல்லுகையாலே அந்தர்யாமிரூபமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படியவதரிக்கிற ரூபங்களில்வகைகளெல்லாம் ஶுத்தஸத்த்வத்ரவ்யங்களாய் கர்மதத்த்வங்களோடு துவக்கறவருகையாலே ஶுத்தஸ்ருஷ்டியென்றுபேர்பெற்றிருக்கும். இவ்வவதாரங்களெல்லாம் ஸத்யங்களென்றும், இவற்றி லீஶ்வரனுக்கு ஜ்ஞாநாதிஸங்கோச மில்லையென்றும், இவ்விக்ரஹங்கள் ஶுத்தஸத்த்வ மயங்களென்றும், இவற்றிற் கீஶ்வரேச்சையே காரணமென்றும், ஸாதுபரித்ராணம்பண்ணவேண்டுங்காலமே காலமென்றும், ஸாதுபரித்ராணாதிகளே ப்ரயோஜநங்களென்றும், இவ்வர்த்தங்களைத் தெளிந்து அநுஸந்திப்பார்க் கேகஜந்மத்திலே ப்ராயிகாராரம்பண ஸமீஹிதோபாயவர்த்தியாலே ஜந்மாந்தர மநாவஶ்யகமாகலாமென்றும் "பஹூநி மே வ்யதீதாநி" என்றுதொடங்கி பஞ்சஶ்லோகத்தாலே கீதாசார்ய னருளிச்செய்தான். இது ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு ஶரண்யகுண விஶேஷஜ்ஞாந ஹேதுத்தாலே உபாயாநுஷ்டானக்ஷணத்திலே ஸஹாவிஶ்வாஸாதிகளை ஸ்வீகரித்து உபகாரகமாம். இப்படியே அர்ச்சாவதாரமும் பிறக்கறமோக்ஷத்தைத்தருமென்னு மிடத்தை "ஸாரூப்யம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேக்ஷணாம் | க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜ

தாதிபி:|| தாவதீயேத்தாம் ப்ரணதேத்தாம் யஜேத் தாம் விஹிதயேஶ| விஶத்யஸ்யாஸ்ய தோஷஸ்ய தாதைவ ப்ரஹாரவிணீம்" என்று ஶ்ரீஶௌநகபகவானருளிச்செய்தான். ஆழ்வார்களு மிவ்வவதார ரஹஸ்யத்தையுமவதார வைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரசு ரமாக அநுஸந்தித் திதற்குப்பேராணியாகப் பரத்வத்தைக்கண்டு போந்தார்கள். இப்படியிருக்கிற ஈஶ்வரன் தன்னுடைத்துக்குப் பரீவாஹமாகப்பண்ணும் வ்யாபாரங்கள் ஸகலஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரமோக்ஷப்ரதாநாதிகள். இவ்வீஶ்வரன் "நித்யைவை ஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ" யத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸபத்நீகனாய்க்கொண்டேயிருக்குமென்னுமிடத்தை "தவேவ நய:, ஜாதாவிதா" என்கிற ஶ்லோகங்களிலே புவகாரவிஶேஷத்தாலே ஸாதரமாக விஶேஷித்துச்சொல்லப்பட்ட பராஶர பாராஶர்ய ப்ரவசநங்களிலே தெளிந்துகொள்வது. இவ்விடத்தில் ஊணயரக்வமும் பரிஷ்காரகாதிகளு மெம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குஞ் சூருகவிஸ்ருஜித்த வ்யாபாரங்கள். உபதிஶ்யேந யதாயாரத்திற்காட்டி லதிதிஶ்யேந யதாயாரத்துக்கு விஶேஷம் ஸ்வத:ப்ராப்தமென்று உவாருளிச்செய்ததுக்குமிப்படி விஹாமத்தால்வந்த வைஷம்யத்திலே தாத்பர்யம். இது "யவகாதீந தத்ஹைவி" என்கிற ஶ்லோகத்திலே நிர்ணீதம். "இறைநிலையுணர்வரி" தென்றாழ்வாரருளிச்செய்த நிலத்திலே யேதேனுமொருவ்யாநிபந்தநமாகாது. "க்ருஶாநஶம்ஸ்த: கேவிதக்ருஶாம்ஸ்த்ருக்வபுதே" என்கிறபடியே தத்வாஜ்ஞிதத்தாலே நினைந்ததெல்லாம் ஸாயிக்கலா யிருக்கச்செய்தேயிறேநாம் ப்ரமாணஶரணராய்ப் போருகிறது. ஆகையாலிவ்வீஶ்வர தத்த்வத்தையு மீஶிதவ்ய தத்த்வங்களையும் யதாப்ரமாணந்தெளியப் ப்ராப்தம். இவ்விடத்தில் ஸவஜ்ஞனுகவும் வேண்டா, ஶத்ராநுவயத்தங்களிற்போலே ஸ்வதந்த்ரவயக்தங்களானவற்றி லபிஸந்திபண்ணவும் வேண்டா. ஸபரிச்சிஷ்டமானகடலிலே படகோடுவார்வழி முதலாகவேண்டுவன தெளியுமாப்போலே யிவ்வளவு விவேகிக்கை யவஶ்யாபேக்ஷிதம். இதுப்ரதிஷ்டிதமாகைக்காகவிவற்றின்விரிவு களெண்ணுகிறது. இப்படிமூன்று தத்த்வங்களாகவகுத்துவிஸ்தரித்தாற் போலே ஸவவிஶிஷ்டவேஷத்தாலே யீஶ்வரனேக தத்த்வமாகவநு-

ஸந்திப்பார்க்கும், ஸம்ஶயிதவ்யங்கள் ஜ்ஞாதாஜ்ஞாதங்கள் உபாயோபேயங்களென்றாற்போலே பிரண்டஸ்யும் ஜ்ஞாதவ்யமாக வகுப்பார்க்கும்; த்யாஜ்யம் த்யாஜகன் ஹேயமுபாதேய மென்றிப்புடைகளிலே பஞ்சகதஷ்டயம் ஜ்ஞாதவ்யமாக ஸங்க்ரஹிப்பார்க்கும், முன்புசொன்னபடியே ஸாரங்களும் அஸாரங்களு மென்று விவேகிப்பார்க்கும், ரஹஸ்ய ஶாஸ்த்ரங்களிற்படியேஸ்வ வசாரஸாதிகள் பண்ணுவார்க்கு மவ்வோ ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ரதிஷ்டாரம்பங்களான ப்ரயோஜந விஶேஷங்கள்கண்டுகொள்வது. "ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஶம் புத்தேஶ்சலநகாரணம்| உபதேஶாத்தரிம் புத்த்வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு" என்கிறது உபயுக்தமான ஸாராம்ஶத்தைக்கடுக ஶ்ரவணம்பண்ணி க்ருஷிபண்ணாதே புண்ணவிரகுடையவன் க்ருஷிவிளைவை விடுமாப்போலே விரிவுகற்கைக்கிடான ஶாஸ்த்ராப்யாஸாதிகளிலுபரதனாய்க் கடுக மோக்ஷோபாயத்திலே ப்ரபத்தவ்யமென்றபடி. *

|| * || உபாத்தே ஸ்வேஶேஶத்வம் த்ரிவர்கநிரபேக்ஷதா |
காரணத்வஸார்வஜ்ஞ்யம் ஶ்ரீதிஸௌலப்யஸாதநம் || * ||

நேறவியப்பினர்சித்துமசித்துமிறையுமென
வேறுபடும்வியன்றத்துவமூன்றும்வினையுடம்பில்
கூறுபடுங்கொடுமோகமுந்தாமிறையாங்குறிப்பும்
மாறநினைந்தருளான்மறைநூல்தந்தவாதியரே. (௧௨)

ஸ்வாபோபாவதஸ்ய: கதிகதிகவயோ வித்ரவந்தந்த்ரஸம்ஷாநஜ்யாத்விநாஶ்யாநவயிகாஹநாயந்த்ரிகாஜா: க்ருதாஜா: | தத்ராமோகஸ்ய மோஹம் ப்ரஹ்மவதிஸ் ஹஸாநிஸ்ஸ்தோஷா ஸ்வஸ்தோஷ வம்ஶே தத்க்ஷ நத்ரேஷ வாநாஸவிநவத்வப்ராணி தாயஸாணதாஜி:|| * * * *

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
தத்த்வத்ரயசிந்தநாதிகார: ஷஷ்ட:.

— x)(x)(x —

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஶ்ரைஷ்ட்யம் தேவதைக்யம் த்ரிகஸமயிமதா தத்த்வஸாம்யைக்யம் த்ரயாணாம் மநுப்ரத்ருஶ்ய ஜிதஸ்வா ஸ்வநிர்வாணதீரா க்ஷ்ரியமேஜ நவஸஞ: | த்ரயம்போரகமேண ஸுதநந்தந மந்த்யாதஸம்போத்திகஹிஸ்ஸ ஸ்ரீமதாநாராயணோ ந: பதிரவிது ததநுஸ்மிருத்ஶா ஸஜ்ஞஹோமஹ்ய:||

உக்தமேவார்த்தங்களாலே பொதுவிலே ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகம்பண்ணினாலும் "ஒன்றுந்தேவு" மித்யாதிகளிற்படியே பரதேவதாவிசேஷ நிர்ணயமில்லாதபோது "உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழா ளவனையல்லா" லென்கிற பரமைகாந்தித்வங் கூடாமையாலும், பரமைகாந்திக்கல்லது வ்யவதாநரஹிதமாக மோக்ஷங் கிடையாமையாலு மீஶ்வரனின்ன தேவதா விசேஷமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேணும். அவ்விடத்தில் வேதவேதாந்தங்களுடைய தாத்பர்யம் ப்ரமாணபலமாயாலே எல்லாம் பரதேவதையா யிருக்கிற ப்ரஹ்மத்வ மென்கிற பக்ஷம் படியாது. ஸம்ஸார ஸம்பந்தமான ஜீவேஶ்வரபேதமு மப்படியே தேவாதிரூபரான ஜீவர்களுடைய பரஸ்பர பேதமும் ஸ்வபாவாதி வ்யவஸ்தையாலே ப்ராமாணிகமாகையால் ஸர்வாத்மபூதனொருவனேயாகிலும் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதி ஸர்வதேவதைகளும் ஈஶ்வரனொருவந்தன்னில்தானு மஹிஞரென்கிற பக்ஷங்கூடாது. இத்தேவதைகளில் ப்ரதாநராகச் சொல்லுகிற ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுக்கு காயபுண்ய கர்மவஶ்யங்கள் ப்ராமாணிகங்களாகையாலும், "ஸ்ருஷ்டஸம்ஸ்தவமேவ ப்ரமேயு ப்ரஜீநப்ரக்ருதளமஹாநு| ஸாக்ஷிஷ்டி விஶ்வாத்மா ஸத்ய நாராயண: ப்ரபு:, ஸ்ருஷ்டா நாராயணோதேவ ஸ்ரஷ்டா ப்ரஹ்மா ஹர்த்தா ததா பவ: | பரோ நாராயணோ தேவஸ்தஸ்மாஜ்ஜாதஶ்சதுர்முக: || தஸ்மாத்ருத்ரோ பவத்தேவ" இத்யாதிகளிலே "தத்வமேவிதும் அப்ருஷ்ட ஸ்ருஷ்டாஹ்வா ஸப்ஸநாதநாஸ | ரக்ஷாஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹ்ருதாநாம் விஷ்ணுக மொஞ ஜஹ்லவாநு" என்கிறபடியே ஸ்வபாவதீர்ணரான த்ரிமூர்த்தி மத்யஸ்தனான விஷ்ணு நாராயணாதி ஶப்தவாச்யன் தானே தன்னுடைய பரத்வாத

ஷ்யபாலே ஸர்வஜகத்துக்கும் காரணமென்கையாலும், "நித்யம் ஹி நாஸ்தி ஜகதி பூதம் ஸ்தாவரஜங்கமம் | ருதே தமேகம் புருஷம் வாஸுதேவம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே அவனே நித்யனென்கையாலும் த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமரென்றும், த்ரிமூர்த்திகளேக தத்வமென்றும், த்ரிமூர்த்த்யுத்தீர்ணனீஶ்வரனென்றும், த்ரிமூர்த்திகளுக்குள்ளே ப்ரஹ்மாவாதல் ருத்ரனாதல் ஈஶ்வரனென்றுஞ் சொல்லுகிற ஸாம்யைக்யோத்தீர்ண வ்யுத்க்ரமவாக்யங்கள் வழியாது. ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ஸர்வேஶ்வரனுக்குக் கார்யபூதரென்னுமிடம் "தத்விஸ்ருஷ்டஸ்ஸ புருஷோ லோகே ப்ரஹ்மேதி கீர்த்யதே" இத்யாதிகளாலும், "ஸம்க்ஷிப்ய ச புரா லோகாந் மாயயா ஸ்வயமேவ ஹி | மஹார்ணவே ஶயாநோ(அ)ப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந꞉, பத்மே திவ்யே(அ)ர்கஸங்காஶே நாப்யாமுத்பாத்ய மாமபி | ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேஶிதம் | ஸோ(அ)ஹம் ஸந்ந்யஸ்தபாரோ ஹி த்வாமுபாஸே ஜகத்பதிம் | ரக்ஷாம் விதத்ஸ்வ பூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந்" என்றெதிரிகையாலே விடுகிட்டானபடியே யவர்கள் தங்கள் பாசுரங்களாலும் ஸித்தம். இவர்கள் கர்மவஶ்யராய் சில கர்மவிஶேஷங்களாலே ஸர்வேஶ்வரனையாராதித்துத் தந்தாம் பதங்கள் பெற்றார்களென்னுமிடம் "ஸர்வதேவா வாஸுதேவம் யஜந்தே ஸர்வதேவா வாஸுதேவம் நமந்தே, ப்ரஹ்மாதயஸ்ஸ ருத்ராஶ்ச ஸேந்த்ரா தேவா மஹர்ஷய꞉ | அர்ச்சயந்தி ஸுரஶ்ரேஷ்டம் தேவம் நாராயணம் ஹரிம், விஜயதோ ஹி யந்நித்யம் ப்ரஹ்மேஶாநாதய꞉ ப்ரபோ | நிர்த்யாயிநாமயமயந்தி தத்விஶாரணம் மத꞉, வஸிஷ்டம் ஸர்வபூதாநாம் நாபிநாதம் ப்ரஜாபதிம் | ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேஶிதம் || ஸோஹம் ஸந்த்யஸ்தபாரோ ஹி த்வாமுபாஸே ஜகத்பதிம், யமகோபி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணோராராத்ய பத்மஜ꞉ | பாத்மே மஹாகல்பே ப்ரஹ்மத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஶுஶ்ரும, விஶ்வரூபோ மஹாதேவ ஸர்வமேதே மஹாக்ரதௌ | ஜுஹாவ ஸர்வபூதாநி ததாத்மாநமாத்மநா, மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ | விஶ்வாந் லோகாந் வ்யாப்ய விஷ்டப்ய கீர்த்யா விராஜதே த்யுதிமாந் க்ருத்திவாஸா꞉, யோ மே யதா கல்பிதவாந் பாகமஸ்மிந் மஹாக்ரதௌ | ஸ ததா யஜ்ஞபாகார்ஹோ வேதஸூத்ரே மயா க்ருத" இ

த்ராதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இவர்கள் பகவதா பரதந்த்ரராய் கர்மவஶ்யராய் ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸவான்களாயிருப்பார்களென்னுமிடம் வேதாபஹாராதி வ்ருத்தாந்தங்களிலும் "ப்ரஹ்மாத்யா ஸகலா தேவா மநுஷ்யா: பஶவஸ்ததா । விஷ்ணுமாயாமஹாவர்த்தமோஹாந்ததமஸாவ்ருதா:, ப்ரஹ்மா விஶ்வஸ்ருஜோ தர்மோ மஹாநவ்யக்தமேவ ச । உத்தமாம் ஸாத்த்விகீமேதாம் முக்திமாஹுர்மநீஷிண:" இத்யாதிகளிலும் ஸ்பஷ்டம். இவர்கள் தங்களுக் காரணபூதனானவன்கொடுத்த ஜ்ஞாநாதிகளைக்கொண்டவனுக்கேவல் தேவைசெய்கிறார்களென்னுமிடம் "ஏதௌ த்வௌ விபுதஶ்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ । ததாதர்ஶிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ" என்று சொல்லப்பட்டது. இவர்களுக்குமுமுக்ஷ்வாஶ்ரயத்வமில்லையென்னுமிடத்தை "ஹிரண்யகர்ப்போ பகவாந் வாஸவோ஽த ப்ரஜாபதி:" என்று தொடங்கி "அஶுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்மயோநய:" என்றும், "ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதா: । ப்ராணிந: கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திந:" என்றும், "கர்மணாம் பரிபாகத்வாதாவிரிஞ்சாதமங்களம் । இதி மத்வா விரக்தஸ்ய வாஸுதேவ: பராகதி:" என்றும்பராஶர ஶௌநக ஶுகாதிகள் ப்ரதிபாதித்தார்கள். இவர்களுக்கு பகவாநாஶ்ரயணீயனென்னு மிடத்தையும் பகவானுக்கோ ராஶ்ரயணீய ரில்லையென்னுமிடத்தையும் "ருத்ரம் ஸமாஶ்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாஶ்ரித: । ப்ரஹ்மா மாமாஶ்ரிதோ ராஜந் நாஹம் கஞ்சிதுபாஶ்ரித: ॥ மமாஶ்ரயோ ந கஶ்சித்து ஸர்வேஷாமாஶ்ரயோ ஹ்யஹம்" என்று தானேயருளிச்செய்தான். இவர்கள் உபயவிபூதி நாயகன ஸர்வேஶ்வரனுக்கு விபூதிபூதரென்னுமிடம் "ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய: கால:, ருத்ர: காலாந்தகாத்யாஶ்ச" இத்யாதிகளிலே மற்றுள்ளாரோடு துல்யமாகச்சொல்லப்பட்டது. இப்படி ப்ரபஞ்சம்போலே யிவர்களும் ஸர்வஶரீரியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதரென்னுமிடம் ப்ரபஞ்சங்களுக்கு மிவர்களுக்குஞ்சேர நாராயணாதிஶப்த ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே ஸித்தம். இவர்கள் ஶரீரமா யவஸ்தாவா யிருக்கிறபடியை "தவாந்தராத்மா மம ச யே சாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞிதா: । ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூதோஸௌ ந க்ராஹ்ய: கேநசித்க்வசித்" என்று ப்ரஹ்மருத்ரனைக்குறித்துச்சொன்னான்.

இவர்கள் ஶேஷபூதர் அவன் ஶேஷியென்னுமிடத்தை "தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: | அதோऽஹமபி தே தாஸ இதி மத்வா நமாம்யஹம்" என்று மந்த்ரராஜ பதஸ்தோத்ரத்திலே ஸர்வஜ்ஞனான ருத்ரன்தானே சொன்னான். இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாராயணன் ஸமாதிகதரித்ரனென்னுமிடத்தை "ந பரம் புண்டரீகாக்ஷாத் த்ருஶ்யதே பரதர்ஷப | பரம் ஹி புண்டரீகாக்ஷாத் ந பூதம் ந பவிஷ்யதி, ந விஷ்ணோ: பரமோ தேவோ வித்யதே ந்ருபஸத்தம, ந வாஸுதேவாத் பரமஸ்தி மங்களம் ந வாஸுதேவாத் பரமஸ்தி பாவநம் | ந வாஸுதேவாத் பரமஸ்தி தைவதம் ந வாஸுதேவம் ப்ரணிபத்ய ஸீததி, த்ரைலோக்யே தாத்ருஶ: கஶ்சிஜ்ஜாதோ ந ஜநிஷ்யதே, ந தைவம் கேஶவாத் பரம், ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மமயோ மஹாந் | ஈஶ்வரம் தம் விஜாநீமஸ்ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி:" இத்ய்ருஷிகளாலே பலபடியுஞ் சொன்னார்கள். கருவிலே திருவுடையார்களாய் ஜாயமாநதஶையிலே ரஜஸ்தம: ப்ரஶமஹேதுவான மதுஸூதநனுடைய கடாக்ஷமுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களாவார்களென்னுமிடமும் ப்ரஹ்மருத்ரத்ருஷ்டரானவர்கள் ரஜஸ்தம: பரதந்த்ரராவார்களென்னுமிடமும் "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந்மதுஸூதந: | ஸாத்த்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக: || பஶ்யத்யேநம் ஜாயமாநம் ப்ரஹ்மா ருத்ரோऽதவா புந: | ரஜஸா தமஸா சாஸ்ய மாநஸம் ஸமபிப்லுதம்" என்று விபஜிக்கப் பட்டது. இவர்கள் முமுக்ஷுக்களுக் கநுபாஸ்யரென்னுமிடமும் இவர்களுக்குக் காரணபூதனை ஸர்வேஶ்வரனேயிவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள முமுக்ஷுக்களுக்கு முபாஸ்யனென்னுமிடமும் "ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் | விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத்கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்" என்றும், "ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டஞ்ச யாஶ்சாந்யா தேவதா ஸ்ம்ருதா: | ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம்" என்றும், "ஹரிரேகஸ்ஸதா த்யேயோ பவத்பிஸ்ஸத்த்வஸம்ஸ்திதை: | உபாஸ்யோऽயம் ஸதா விப்ரா உபாயோऽஸ்மி ஹரேஸ்ஸ்ம்ருதௌ" என்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இத்தாலே யிவர்களை மோக்ஷோபகாரகராகச் சொன்ன விடங்களும் அவா

யூதாதிகளைப்போலே ஜ்ஞாநாதிஹீநர்களாகையாலே யென்று நிர்ணீதம். இவ்வர்த்தமும் "ஸர்வபூதேஷு தேவஸ்ய யோகஸ்த ஸ்வஜநார்தந: | தஸ்யைவ தேவஸ்ய ப்ரஸாதேந ராக்ஷஸ: ப்ரஜாயதே || ஶங்கரஸ்ய தேவஸ்ய யோகஸ்த ஸ்வஜநார்தந: | தஸ்யைவ தேவஸ்ய ப்ரஸாதேந விஷ்ணுஹஸ்த: ப்ரஜாயதே || வாஸுதேவஸ்ய யோகஸ்த ஸ்வஜநார்தந: | தஸ்யைவ தேவஸ்ய ப்ரஸாதேந வாஸுதேவே ப்ரதீயதே" என்கிறவிடத்திலும் விவக்ஷிதம். இப்படி ஸர்வபக்த்யாதிகள் பரம்பரயா ஸமஸ்தக்ருத்யாதிகளிலே மூட்டுவதும் பாபார்ததங்களிலே பௌத்யப்ராப்தியும் ப்ருத்ய ப்ராப்தியும் ஸ்வேச்சாப்ராப்தியும் மற்றுமிப்புடைகளிலே வரும் மதிமயக்கங்களும் ஆஸ்ராவஸ்வபாவத்தாலே யொருவிஷயத்தில் ப்ரத்வேஷாதிகளுமன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞாதிகளைப் பற்றுமவர்களுக்கேயென்னுமிடத்தை "யே து ஸாமாந்யபாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம் | தே வை பாஷண்டிநோ ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருதா:" இத்யாதிகளிலேகண்டுகொள்வது. இப்படி ஜ்ஞாநாதிகளில் மாறுபட்ட முடையார்க்கு தேவதாந்தரஸக்தி யுண்டாகிலும் ஸமவந்நிக்ரஹத்தாலே ப்ரத்யவாயமே பலிக்கும். ஆகையால் "த்வம் ச ருத்ர மஹாபாஹோ மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய | தர்ஶயித்வால்பமாயாஸம் பலம் ஶீக்ரம் ப்ரதர்ஶய" என்கிறபடியே மோஹநஶாஸ்த்ரங்களிலே த்ருஷ்டபலஸித்தியை யுண்டாக்கினது மவற்றையிட்டுமோஹிப்பித்து நரகத்திலே விழவிடுகைக்காகவித்தனை. ஸத்யஸங்கல்பனான ஸமவானொருவனை நிக்ரஹிக்கக் கோலினால் "ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூஶ்சதுராநநோ வா ருத்ரஸ்த்ரிநேத்ரஸ்த்ரிபுராந்தகோ வா | இந்த்ரோ மஹேந்த்ர ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் நஶக்தா யுதி ராமவத்யம்" என்கிறபடியே தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷிக்க ஶக்தரல்லர்கள். ஸர்வதேவதைகளும் ஸுக்ரீவ விபீஷணாதிகளைப்போலே தனக்கநுகூலராயிருப்பாரும் தன்னையடைந்தாரொருவனை நலிய நினைத்தால் "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிறபடியே ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாதன் ப்ரதிஜ்ஞையழியாமைக்காக ராவணாதிகளைப்போலே த்வேஷக்ருதிகளாய் நிராகரிக்கவேண்டுவாரை நிராகரித்தும், ஸ்ரீவாநரவீரர்களைப்போலே ஸத்க்ருதிகளாய நநுக்ரஹிப்பிக்க வேண்

த்வாரைய நேகமிப்பித்தும் ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்கும். தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் "காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்திம் யஜந்த இஹ தேவதா: | க்ஷிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோகே ஸித்திர்பவதி கர்மஜா" என்கிற படியே விஷயாந்தரங்களான க்ஷுத்ர பலங்கள் கடுக ஸித்திக்கும். அவைதானும் "ஸஹ தேவததஸ்சாரோத்ரே தேவதிஷ்டாநுதிஷ்டாநு, வஸந்தா தாவிதாவாதி யாந்த்யாகல்ப விதாரஹ: | தேவாநாமபி தேஜோஹரிதா ஸர்வஸம்பத ப்ரஸ்ருத:, க்ஷயிஷ்ணவோ நாநாதோர தேஷா அஹ்நா ப்ரதிஷ்டிதா: | ப்ரஹ்மாதீநாமபி தேஷா ஸம்பதா ஸர்வலக்ஷண ப்ரஸ்ருதா" இத்யாதிகளிற்படியே அல்பாஸ்திரங்கள், "ப்ஸ்யாத்மிதிதம் ஸ்வர்க்கம், ஸார்வபௌமம் ரஸாத்ம ஐயிகம் ஹரே: | தத்வேஷ்ட யோக ஸம்ஸித்தா ஸம்ஸ்ருதிர்வரார்த்திதம்" என்கையாலே அவர்கள்பக்கல் மோக்ஷம் ஸித்தித்துங் கிடையாது. ஸர்வேச்வரன்பக்கல் "யஜ்ஞகோடி ஸஹஸ்ராணி வித்யார்ணவஸ்ய வத்ஸல" இத்யாதிகளிற்படியே யதிசயிதமான ஐச்வர்யாதிகளும்வரும். பின்பு விடாய்த்த ம்ருகத்ருஷ்ணா நம்பண்ண வாவம் போமாப்போலே விஷயஸ்வபாவத்தாலே யாந்த்ருஷ்டியாக வாவக்ஷயம்பிறந்து ராஜஸதாமஸர்க்கள் தலைசாய்ந்து ஸர்வேச்வரனுண்டாய் ஜநகாம்பரீஷாதிகளுக்குப்போலே க்ரமேண மோக்ஷபர்யந்தமாய்விடும். மோக்ஷாபாயநிஷ்டனும்போது "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே, ஜந்மகோடிஸஹஸ்ராணாமந்தே த்ரஸித்தி:, ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோத்யாநஸமாதிபி: | நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்கிறபடியே விளம்பமுண்டு. மோக்ஷார்த்திபிறந்து வல்லதொருபாயத்திலேமூண்டால் "தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யுஸம்ஸார ஸாகராத் | பவாமி நசிராத் பார்த்த மய்யாவேசிதசேதஸாம்" என்கிறபடியே மோக்ஷஸித்திக்கு விளம்பமில்லை. ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு தான்கோலினதேசமளவு - வேறு விளம்பாவிளம்பங்களுக்குக் குறியில்லை. இந்நியமங்களெல்லாம் "ஸ்வாதந்த்ர்யமைச்வரமபர்யநுயோஜ்யமாஹு:" என்கிற நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரையாலே ஸித்தங்களென்று ப்ரமாணபரதந்த்ரருக்கு ஸித்தம். இவ்வர்த்தங்களிப்படி தெளியாதார்க்கு தேவதாந்தரங்கள் ஸேவ்யங்களென்னுமிடம் "வ்ருத்தியாஸ்வஜும் ஸேவ்யம்தா" என்று

வ்யவஸ்தைபண்ணப்பட்டது. இந்தேவதாந்தரங்களை பகவச்சரீரமென்றறியாதே பற்றினார்க்கு அவத்யாகனாயிருப்பானொரு வைஷ்ணவன் ராஜாவினுடம்பிலே சந்தநாதிகளை ஸ்பர்சிக்க ராஜஸ்ரீ ரத்நவாத்தாஷ்டிதனுமாப்போலே ஸமஷ்டிவ்யஷ்டியில் ஸர்வேச்வரனே யாராத்யனென்றும் "யேப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா: | தேபிமாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம்" என்கிறபடியே சாஸ்த்ரார்த்த வைகல்யமுண்டானபடியாலே யவற்றிற் சொன்ன பலமும் விகலமாம். பகவச்சரீரங்களென்றறிந்து க்ஷுத்ர பலங்களைக் கடுகப் பெறவேணுமென்கிற ராகவிசேஷத்தாலே யவர்களை யுபாஸிப்பார்க் கவ்வாராதநங்கள் ஸபலங்களாம். இப்படியறிந்தால் பகவான் தன்னையே "க்ஷேத்ரஜ்ஞாஸஹஸ்ரா த்ரூ" என்கிறபடியே ஸமாராதனங்களுக்காகவும் பற்றின லந்த ஸமந்நாதிசயிதங்களாம். அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் பற்றினார்க்கும் "ஸர்வாரோக்யம்ஸம்போகம்ஸர்வாநுஷ்டிதாநு| உதாரதியாம் நித்ய வைபவம்ப்ரவேசாஸி:" என்கிறபடியே ஸமாராதனங்களாநுஷ்டிகமாகவரும். இவ்வர்த்தத்தை அநுஷ்டாந விசேஷஜ்ஞரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளும் "நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம்வேண்டா தான் தன்னையே தான்வேண்டுஞ் செல்வம்போ" லென்றருளிச்செய்தார். "அகிஞ்சனத்வமாராத்யே வேராகாரமஹாமாஜயிஷஜ்ஜளவாஸ்தவிசந்த்யயஜ:" என்றீ சாண்டானும் தாமருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரத்திலே நிபந்தித்தார், இது விஷ்ணுவிசேஷ ராகவிசேஷாதிநியதம். இப்படி ஸர்வேச்வரனுக்கும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குமுண்டான விசேஷங்களை "எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த வெச்சில்தேவரல்லாதார் தாமுளரே" யென்றும், "நான்முகனை நாராயணன்படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தா" னென்றும், "மேவித்தொழும் பிரமன்சிவனிந்திர னாதிக்கெல்லாம் நாபிக்கமலமுதற்கிழங்" கென்றும், "திர்த்தனுலகளந்தசேவடிமேற் பூந்தாமஞ் சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல் தான்கண்டு பார்த்தனெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை" யென்றும், "வானவர்தம்மையாளுமவனும் நான்முகனுஞ் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையாலவன் பாதபங்கயஞ் சிந்தித்தேத்தித் திரிவரே" யென்றும், "பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமன்

தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே" யென்றும், "ஒற்றைவிடைய
னும் நான்முகனு முன்னையறியாப் பெருமையோனே" யென்றும்,
"எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் மற்றுமொருவ
ரு மிப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை" யென்றும்
பலமுகங்களாலே யருளிச்செய்தார்கள். இப்படி தேவதா பார
மார்த்யமும் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவாக்ஷரத்திலும் நாராயணஶ
ப்தத்திலும் அயத்தில் ஸவிஶேஷணங்களான நாராயணஶப்தங்க
ளிலும் சரமஶ்லோகத்தில் "மாம், அஹம்" என்கிற ஶப்தங்களிலுமனு
ஸந்தேயம். இத்தேவதா விஶேஷநிஷ்கர்ஷ முடையவனுக்கல்லது
"கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர்கண்ணே" யென்றும், "களைவாய்
துன்பங்களையா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" னென்றும், "ஆவிக்
கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்யான்" னென்றும், "தரு
துயராந்தடாயே" லென்கிற திருமொழி முதலானவற்றிலுஞ் சொல்
லுமநந்யஶரணத்வாவஸ்தை கிடையாது. இந்த பரதேவதாபா
ரமார்த்யத்தைத் திருமந்த்ரத்திலே கண்டு ததீயபர்யந்தமாக தேவ
தாந்தரத்யாகமும் ததீயபர்யந்தமாக ஶேஷத்வமும் ப்ரதி
ஷ்டிதமானபடியை "மற்றுமோர்தெய்வ முளதென்றிருப்பாரோ
டுற்றிலே னுற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" யென்கிற பாட்டிலே
ஸர்வஜ்ஞரான்பக்கலிலே ஸம்ப்ரதாயக்ரஹணம்பண்ணினவாழ்வா
ரருளிச்செய்தார். இவர் "பாருருவில்நீரெரிகா" லென்கிறபாட்டிலே
பரிஶேஷந்யாயத்தாலே விவாதவிஷயமான மூவரை நிறுத்தி யவர்
கள் மூவரிலும் ப்ரமாணாநுஸந்தானத்தாலே யிருவரைக்கழித்து
பரிஶேஷித்த பரஜ்யோதிஸ்ஸான வொருவனை "முகிலுருவமெம்
மடிகளுருவ" மென்று நிஷ்கர்ஷித்தார். இந்தார்த்தவிஶேஷத்தை
யுடைய பரமபுருஷனே ஸர்வவேதப்ரதிபாத்யமான பர
தத்வமென்னுமிடத்தை ஸர்வவேதஸாரஸங்க்ரஹப்ரணவப்ரதிபா
த்யதையாலே "மூலமாகிய வொற்றையெழுத்தை மூன்றுமாத்திரை
யுள்ளெழவாங்கி வேலைவண்ணனைமேவுதிராகில்" லென்று பெரியாழ்
வாரருளிச் செய்தார். தைத்திரீயத்தில் ஶ்ரிய:பதித்வ விஶேஷந்
தாலே மஹாபுருஷனுக்கு ப்ராப்தியோதினபடியை நினைந்து
"திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டே" னென்றுபக்ரமித்து "சார்
வுநமக்" கென்கிறபாட்டிலே ப்ரதிபாதனநமக்குப் பெரிய

பிராட்டியாருடனே யிருந்தென்று மொக்கப்பரிமாறுகிற விவனையொழிய ப்ராப்யாந்தரமும் சரண்யாந்தரமுமில்லை - இத்தம்பதிகளே ப்ராப்யரும் சரண்யருமென்று நிமயிக்கப்பட்டது. இவ்வர்த்தத்தை "தேவதாபாரமார்த்யஞ்ச யதாவத்வேத்ஸ்யதே பவான் | பாஷ்யநயதர்க்கஜ்ஞே ஸம்ஸ்ருஷ்டே த்வத்பவிஷ்யதி" என்று புலஸ்த்யவஸிஷ்டவரப்ரஸாதத்தாலே பரதேவதா பாரமார்த்யஜ்ஞானமுடையனாய், பெரியமுதலியார் "தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய" என்றுதரிக்கும்படியான ஸ்ரீபராசரப்ரஹ்மர்ஷி பரக்கப் பேசி "தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவான் ஹரி: | ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம்" என்று பரரஹஸ்யயோக்யனான ஸச்சிஷ்யனுக்குபதேசித்தான். இத்தை மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்று "ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:" என்கிறபடியே ப்ரபந்நஜனகூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரும் "ஒண்டொடியாள் திருமகளும்நீயுமேநிலாநிற்பக்கண்டசதிர்கண்" டென்றருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தில் வக்தவ்யமெல்லாம் சதுஶ்லோகீ வ்யாக்யானத்திலே பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப ஸஹிதமாகப் பரக்கச் சொன்னோம் - அங்கேகண்டுகொள்வது. * * *

வாதியர்மன்னுந்தருக்கச்செருக்கின் மறைகுலையச்
சாதுசனங்களடங்கநடுங்கத்தனித்தனியே
ஆதியெனவகை யாரணதேசிகர்சாற்றினர் நம்
போதமருந்திருமாதுடனின்ற புராணனையே. (௧௩)

ஜநகதநயாஸ்நாந தேஜஸ்த்ராஸநஸ்ய ஸ்வதந்த்ரமதநிஜ பாதம் நஸ்வரஸ்வஸ்வரேஷு | பரிசிதநிகமாந்த: பஸ்யதி ஸ்ரீஸஹாயம் ஜகதிபதிம் அவித்யாதந்த்ரஜந்மா பரஜந்தரக:||

—)(※)(—

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரஷ்ஷஷ்ட:
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்வத்வம் ப்ரக்ருதிவிக்ருதீ: காலமேகம் மதேஷாம் பேதேஷாந்து
ஜ்ஞாத்வா மத்வா ப்ரதிமதகதிம் தேவதாம் தாம் நமஸ்தி |
யாதாத்ம்யம் ஸ்வபரநியதம் பஶ்யதீ: ஸர்வதேதந்
காராக்ஷும் வஹதி விதநுஹ்ஸ்திதிக்ஷேத்ரவந்தம் ||

இப்படி யிவ்வர்த்தங்களை ப்ரத்யக்ஷஶாஸ்த்ரங்களாலே தெளிந்து ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ ஶரீரித்வாணுத்வ நித்யத்வ நிரவயவத்வ தேஹேந்த்ரியமந:ப்ராணவிலக்ஷணத்வ ப்ரஹ்மாத்மகத்வ ப்ரஹ்மஶேஷத்வ ஸ்வாதிகளாலே யாத்மாவுக்கு விஶேஷணமான தேஹேந்த்ரியாதி வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டிவனுடைய பரலோகமாதிநமதேஹாந்தர ப்ராப்தி யோக்யத்வநிஶ்சயத்தாலே ஸாமாந்யமான லோகாதீர்ண புருஷார்த்த யோக்யராய், நரகவதநாதி ஜந்மாந்தரக்லேஶங்களுக்கஞ்சி யவற்றின் காரணங்களான கர்மங்களினின்றும் நிவ்ருத்தராய், ஆத்யந்திக ஶேஷத்வாநுஸந்தாந ஜ்ஞாநஸம்ஶயவிபர்யய தோஷாதி யோக்யதாஸம்பத்திகளாலேயுண்டான விஶேஷமோக்ஷ ப்ராப்திநிஶ்சயத்தாலே ஸம்பத்தியுக்தமான ஸ்வரூபப்ராப்தி வைலக்ஷண்யத்தை யபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யராய், ஸர்வாபேக்ஷித ஸம்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தைக் கொண்டு ஸாரதமார்த்தங்களை யநுஸந்திக்கும்போது ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ப்ரதிபந்நமான ஜ்ஞாநத்வாத்யநுஸந்தாநத்தாலே தேஹாத்மாபிமாநிகளில் வரும் அஹங்காரமமகாரங்களையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் லுப்தசதுர்த்தியாலே ப்ரதிபந்நமான தாதர்த்த்யத்தாலே தேஹாதிரிக்தாத்ம ஸ்வரூபதர்ஶநங்களில் "ஸ்வம் மமேதம்" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே தனக்குரிமை யுண்டாக நினைக்கிற அஹங்காரமமகாரங்களையும், மத்யமாக்ஷரத்தில் அவதாரணத்தாலே அந்யஶேஷத்வம் என்றும், மமாந்யஶேஷீ என்றும் வரும் அஹங்காரமமகாரங்களையும், மத்யம பதத்தில் ப்ரதிபந்நமான நிஷேதவிஶேஷத்தாலே ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரத்தைப்பற்றவரும் நிரபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்ய நிர்வாஹகஶேஷித்வாபிமாநங்களானஅஹங்காரமமகாரங்களையும், இந்த்ரிய

ஸாரதமத்திலே த்ருதீயபதத்தில் நமஸ்ஸாலே ப்ரதி
பத்யமாய்ஸாவியான ஸ்வஜ்ஞபூர்வகஜ்ஞாநாஸவமாகிற ஸத்தை
யைப் பற்றவிப்போதுஸாராஸார நாஸவத்ரயத்தாலேவரும் ஸ்வா
மிநகத்ருத்வஹோத்ருத்வஸ்வாதந்த்ரத்வஹோத்ருத்வஸ்ரூபா
வங்களான ஸஜ்ஞார ஸாராங்களையும் மஹாமோஹமாக
வும்மஹாபாபமாகவு மறுபடுத்து இப்படி ஸ்வபவத்திஷ்டஜ்ஞாநராய்,
"அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன் றொழிந்தேன் கண்டுகேட்டுற்று
மோந்துண்டுழலு மைங்கருவிகண்ட வின்பந்தெரிவரியவளவில்லாச்
சிற்றின்பம்" "த்வதநுபவஸம்பூதப்ரீதிகாரிததாஸ்யம், மஹாஸ்
காமோபாஸ்ஸாதஸ்த்ர, ஸுதவசத்ர்ஷம்ரமஷோம் த்வதபதாஸ்ம்ரமய
ஸாம், ஸதிஸ்தயோஷாப்தமோக மோபஸ்தத ஸஜ்ஜமோம், ஸோமஸாரா
ஸோமபீயர நநஜயநவஜ்ரயாநு। மதாநுகாரோந ஸோதா க
யாமேஷாஜ்ரபராயிவாநு॥ ஸ்ஸ்வா நவதாராபாரள ஸ்ஸ
க்ஷோத்ராஜிகேவிவா। ஜ்ஞாநாவளவாக்ஷதவத்ஸா ஸக்ஸ்ஸ்ரா
தேநா:, ஸவம் நா:ஸ்வஸம்ஸம், ஸ்வமேவி வாதவீ தஸ்ய
க்ஷயிஷேணா நஷ்டிவஸ்திவதி:,ராஜேந்த்ரஸ்யஜ்ஞாவிஷாமோஸாஸ்கா
ஹந்தமேதஸ:। ஸஹாஸா நஸோஹாவா ந ஸதஸ்தாநஸாநஸ்பா:, ஸ்ரு
வஹஹவநாமேதே மோஷாஸ்யந்திஸோமாமே ந। ஸதவளவஹிமே ந
ஸ்த்தி ஸமஸ்வஸ்யாஸ்தி ஸம்ஹீஷிண:॥ வஹரணஸ்வநா நவஸ்வம் தஸ்
ஷேண:வாரஸம்வநம்। ஸாஸம்ஸநா தநம்ஜ்யாதி: வாரம்வஹஸ்ஹதி
தஸ்வா:॥ நதத்ரஸ்வாமஸ்ஸ்தி வாராஷாவிஷயாஸ்கா:। ஸம்ஸ
ஜோஹஸகோயஜோஹமோமோஹ ரஸிஜா:॥ நிஸ்ஸாநி
ரஹஜ்ஞாரா நிஷ்ம்ஷா ஸம்பஹேதாஞ்சியா:। யத்ர நயோம ரதா
மேவ தத்ர மஸ்ஸ்தி ஸாயவ:, ரஸரணிகாஸோரராணி விஸாநாநி
ஸஹாஸ்யா। குக்ஷாவிவியாராஜநு வஷிநத்ஸ்ரோமோகா:॥ வள
தேவேதிரயாஸ்ராதஸ்யா நவஸ்வரஸாஸ்ந "உத்ராதிவஸாணங்
களாலே சுகஸ்வாஸ்யரக்ஷ:ஸம்விஸ்ரக்ஷ நா:ஸ்வஸ்ஸ்க நா:வொ
நகக்ஷ விவரிதாஷிஸநஸ்ஷக்ஷ ஸ்வாஹாவிகாநநவிராஸ்கங்க
ளாகிற வஷிஷயாநாஸவதோஷஸ்வகந்தையும், இவற்றில்யயா
ஸம்ஸவமுண்டான வேதநஸாதா நாஸவதோஷங்களையும், இவ்வ
நாஸவங்களுக் கெதிர்த்தட்டான ஸமவநாஸவத்தின் வெலக்ஷ
ணத்தையும் விஸதமாக வநாஸித்த, "வரஸாஸ்திபோரகோ

விரக்தோ வா பராத்மநி" என்கிற வைராக்யத்தை யுடையராய், "ப்ரவ்ருத்திலக்ஷணம் தர்மம் ப்ரஜாபதிரதாப்ரவீத்" என்கிற ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களினின்றும் நிவ்ருத்தராய், "நிவ்ருத்திலக்ஷணம் தர்மம் ருஷிர்நாராயணோऽப்ரவீத்" என்கிற நிவ்ருத்தி தர்மங்களிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர்கள் முமுக்ஷுக்களானவதிகாரிகள். கீழ்ச்சொன்னபடியிலே பராவரங்களான தத்த்வங்களும் பரமார்த்தங்களுந் தெளிந்தாலு மிப்படி வைராக்ய பூர்வகமாக பரமபுருஷார்த்தமாவாயானுஷ்டானத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகில் "ஶீலவ்ருத்த பலம் ஶ்ருதம்," "ஶமார்த்தம் ஸர்வஶாஸ்த்ராணி விஹிதாநி மநீஷிபி: | தஸ்மாத் ஸ ஸர்வஶாஸ்த்ரஜ்ஞோ யஸ்ய ஶாந்தம் மந: ஸதா" என்கிற ஶ்ருதபலத்தை யுமிழந்து "நாஸ்த்யாதயதிகலவீநம் நரம் ஶமஶோகாவஹம் | ஶோந: பஶ்சாத்தாபநம் வாண்ணித்யம் யமுவஜிதம்" என்கிறபடியே ஹாஸ்யனும். ஆகையால் "யஶஸ: கரணாஸ்ய ஶ்ருதஸ்யாபிஜநஸ்ய ச | வைஷவாஸ்ருத்தி ஸாரஸ்ய ராவராநுவிவரோதிஹ" என்கிறபடியே ஶ்ருதாநுரூபமாக வ்யவஸிதமான பரமபுருஷார்த்தவாயானுஷ்டானத்திலே க்ஷமிக்குமவர்கள் "தன்கருமஞ் செய்யப்பிறருகந்தா" ரென்கிறபடியே "தத்தவா ப்ராஹ்மணம் விதுர்பு:, ப்ராணஶக்திதைவதா" இத்யாதிகளிற்சொல்லுமேற்றம் பெறுவர்கள்.

நின்றபுராணனடியிணையேந்து நெடும்பயனும்
பொன்றுதலே நிலையென்றிடப்பொங்கும்பவக்கடலும்
நன்றிதுதீயதிதென்றுநவின்றவர் நல்லருளால்
வென்றுபுலன்களை வீடிணைவேண்டும் பெரும்பயனே. (கச)

விஷமயபவவிஷ்வக்நியீரோபவிஷ்டவிஷயாத்மகம்
பரிமிதரஸஸ்வாத்வம் ப்ராப்திவ்யபாஸ்வபராங்முக: |
நிரவதிமஹாநந்த ப்ரஹ்மாநுபூதிகுதூஹலீ
ஜகதி பவிதா தைவாத் கஶ்சிஜ்ஜிஹாஸிதஸம்ஸ்ருதி: ||

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
முமுக்ஷ்வதிகாரஸ்ஸப்தம:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

—×)(×)(×—

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

மாமா க்ஷேத்ரே ஜ்யோதிஷதிமயே விஶ்ராந்திஸ்யயா
ப்ரபத்யாஸம்ஸிஸ்ருக்ஷயாதிப்ரதிபேதேஷூணவிஷ்ஷாம்।
விகல்ப்ய தந்த்ரோஷதிஸ்திதரவிஶ்ராஸமதயா
நியந்த்ரேயா தம்நியமித தமேஷாம் ப்ரபவதி॥

இப்படிவாமவேதாமேஷாமயங்களான நிவ்ருத்தியமுங் களிலே ப்ரவ்ருத்தரானவதிகாரிகளிருவர். அவர்களாகிறார்; ஸ்வாரக ப்ரபத்திநிஷ்டனும் ஸாங்க ப்ரபத்தி நிஷ்டனும். ||*|| ஸுதஞ்ஞ ப்ரபத்திஸ்யாம் ப்ரபந்நாவத்ர தாவுபௌ । ஸாஸ்யாய ந ஸக்திஸ்யாம் ஸத்தாவதிவதர்ஶிதௌ ||*|| "ஸ்தாநஸ்தவியம்ஸ்ப்ருதம்" என்கிறபடியே யதாதிகாரம்மோக்ஷ நஸ ஷிப்யாயப்ராஷிகளும் தமுமஷங்களான ஸ்தாநமேஷங்க ளாநாற்போலே உக்தி ஆசாயநிஷ்டையென்கிற விவையும் ப்ரபத்தியில் மேபேதங்கள். இவற்றில் உக்தியாவது; ஆநாகாத்ய ஸஜ்ஞாதிஜ்ஞங்களில் வைஶத்யமில்லாதார் அவனையொழியப்போக்கற்றுநிற்கிறவதிகாரமும் அபேக்ஷித் தால் ரக்ஷிக்குமென்கிற விஶ்வாஸமு முடையராய்க்கொண்டு ஶர ணேஷுவறிய பக்திப்ரபத்தி மஹிமான வாவாயெமவஷிஷ்டவா க்யத்தாலே தாதிமார்சொன்ன பாசுரத்தைச்சொல்லி ஸாவமுஹள மேனி ஶரணம்புகும் மேஶ்ராரானஸாமேஜகமோரர்களைப்போலே யென் னுடைய ரக்ஷையுனக்கேபாரமாக வேறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென் கை. பதவாக்யாதி வ்ருத்தாஜமறியாத பாலன் ஒருக்கால் "ஹவ திஸிக்ஷாநெஹி" என்றால் ஆஶ்ரான ஸத்துக்களகத்திலேயப்போ தே யபேக்ஷிதவஸ்தியுண்டாமாப்போலே "கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரு" மென்னும்படி யிருக்கிற பரிபூர்ணஷவ ரமோதாரவிஷயத்தி லிவ்வுக்திக்கும்ஸமாதிநாஸாவமுண்டு. அறி விலிகளா யிவ்வுக்திமாத்ரமே பற்றாசானவர்கள் திறத்தில் "யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தாகவம்" என்று சொல்லுகிறப டியே யிவ்வுக்திமாத்ரமுமுண்டறுக்கமாட்டாது ஶரணாகதிகூரவை. இவ்வர்த்தத்தை "பாவீயஸோபி ஶரணாகதி ஶப்தபாஜ:" என் றும், "ஶரணவரணவாதியம்யோஜிதா நஹவதிபதஸாவியே பமிஷ்கா" என்றும், "ப்ரபத்திவாசைவ நிரீக்ஷிதம்வ்ருணே" என்று மஹியுக்தர் பேசினார்கள். இவ்வுக்திமாத்ர நிஷ்டனுடையவு

மாசார்யநிஷ்டனுடையவும் நிலைகளிரண்டையும் "தவஸ்மேரா ஈஷ ஈஶாமிஷ்யதி ஈதெகெ ஶ்ராணதிக்ஷி வாஸஈதைமிம்। ஐதிஸ ஸாக்ஷிகந்நிஹதாஜ்ஞாராஹாரத்வாஜ்ஞராந்த்ர" என்று சேர்த்தநுஸந்தித்தார்கள். இதில்மிகுதிகாட்டுகிறவதிஶயத்தாலேயோ ரொன்றேயமையுமென்று ஸூசிதமாயிற்று. இவர்களிலாசார்ய நிஷ்டன் "பாத்ருःபெத்ருஷ்யஸ்யாஶிஷ்யஜதேத்யவனுதிவெதயெஜ" என்று ஶாண்டில்யஸ்ம்ருத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஆசார்ய னுடைய பாதார்தீபஹார ஸேவணத்திலே தானுமந்வயித்தன். "ஷிஷீஷவதிவாநெதி ஸம்ஶயொவ்யத வெஷிந। நஸம்ஶ யொத்தத்ஹ வரிவபாராதாத்நாம்" என்கிறகணக்கிலே ஆசா ர்யநிஷ்டனுக்கு வைஶேஷிக ந்யாயத்தாலே ஸத்வியில் ஸந்தே ஹமில்லை. ஒருமலையினின்று மொருமலையிலே தாவும் ஸிம்ஹ ஶரீ ரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே ஶாஸ்த்ரகாரர் ஸம்ஸாரமுஜ்ஞ நம்பண் ணவரோடுண்டான குடல்துவக்காலே நாமுத்தீர்ணராவுதோ மென்று முதலியாண்டானருளிச் செய்தபாசுரம். "ஸைந்நாநந்ந ஹணவஶமொயாதிரஷெஶபஜை வஜ்நாளகாஸாரா திஷி தெதா நீயதெநாவிகெந। ஸாஜ்ஞ்ஞ்ஹாமாநவிதிதந்ரவ ஸேவ கஸ்ராஸாகாதி ஸ்வத்வம்வராஷ்ள வரஸவதிதயாஜெஶகொஷ ஊ யாஜா:" என்று ந்யாஸதிலகத்திலேசொன்னோம். ஏதேனுமொரு ப்ரகாரமாகவுமாம் ஆரேனுமொருவரநுஷ்டிக்கவுமாம் ப்ரபத்திக் கல்லது ஸர்வேஶ்வரன் பரவேராக்ஷயமுங்கொடுக்க இரங்கா னென்றதாயிற்று. இப்படி "பஶுர்மனுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ஶ்ரயா:। தேனைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்றும், "தேவ்யாஸவதாரஸ்ய ஸவித்ஷயவாஸி ந:। நராஸ்யாவநஸ்யாவா கணோராஜாஜநேஶ்வர" என்றும், "நற்பாலயோத்தியில் வாழுஞ்சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த் தன" னென்றும், "வன்மையாவது நின்கோயிலில்வாழும் வைட் டிணவனென்னும் வன்மை" யென்றுஞ் சொல்லுகிற ஸாமவதாஸி ஈாந ஸமவஸ்தய வாஸாதிகளுக்கும் தன்பக்கலிலேயாதல் பிறர் பக்கலிலே யாதல் முன்பேயாதல் பின்பேயாதலொரு உபாயத்து வக்குண்டு. எங்ஙனே யென்னில்; இவை உபாஸநத்திலே யாதல் ப்ரபத்தியிலேயாதல் மூட்டியும், உத்தேஶ்யனாவாஸநத்துக்கு

த்ரோத்ரேயத்தைப்பண்ணியும், ஸீதைக்கு ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பண்ணினவனுக்கிங்குற்ற மோக்ஷப்ராப்தியை யுண்டாக்கியுமுபகாரகங்களாம். இவர்களில் ப்ரஹ்லாதாதிகளைப்போலே யுபாயாந்தர ஸம்பந்தமின்மையாலே பகவானையன்றிக்கே விஷயாந்தரத்தையாலே யநந்யகதியுமன்றிக்கே யிருக்கிற ஸாதாரண ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு ப்ராரப்தகர்மாவஸான ஸாவதியான முக்தி ப்ரத்யக்ஷத்தை யவதியாகவுடைத்தான ஸ்வாஸந ஸம்பாதியிலுடைய யதாவஸ்திதஸ்வரூபமான மோக்ஷம் ஸஹம். ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வநிஷ்ட நியதமான ஸ்வஸ்வரூபஸாதநமாகவும் ஸுகரமாய் ஸகலப்ரத்யவாயமாய் ஆஸந்நகாரியாய் ப்ரதிபந்தக மதாமாய் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே ஸ்வஸந்த்ருப்தி யுபாயாந்தர ப்ரமாணஸஹமா யிருக்குமுள்ள ப்ரபத்தியைத் தன்னதிகாராநுரூபமாக ஸாதநமாகப் பற்றினவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞாநுஸந்தானத்துக்கு வேறு ப்ரதிபந்தகமில்லாதபடியாலே ப்ரபத்திக்ஷணம் முதலாக "இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்" என்றும், "இச்சுவைதவிர யான்போ யிந்திரலோகமாளு மச்சுவைபெறினும்வேண்டேன்" என்றும், "எனர்முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின்போவதே" யென்றும், "ஸ்வதேஹாந்தே ப்ராணவாஜநுஜ்ஞயிநிதம்ப்ரதிஷிதஃ। ஸத்யஸந்திய தாவீர ஸாமோநாநந்தாமஹம்ஸ்தி" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடிகளிலே இச் சரீரத்தோடே யிருந்து மோக்ஷப்ராப்த்யநுபவம் பண்ணவேணுமென்கிற வபிஸந்திக்குக் காரணமான ஸர்வதாராதி ஸஹமடியாகவந்த ஸ்வாநுபூதியாலே ஸ்வாபிமதமான சரீரத்தின் அவஸானத்தை யெல்லையாக வுடைத்தாய்த் தேசகால ஸ்வரூப பரிச்சேதத்தாய்க்கொண் டிங்குண்டாம் மோக்ஷஸம்போகத்தை முதலாக வுடைத்தான பரிபூர்ண மோக்ஷப்ராப்திமோக்ஷம்ஸஹம். "பரம்பரயதஸ்தாத்தம் யயாஹிதஸ்தாந: । ஸர்வம்ஸர்வதஸ்ஸதே பரமஸாம் ஸ்வயம்ருஷிப்ரயஜதே, கிம்வா ஸர்வஜ்ஞதஸ்ரஷ்டு: ப்ரஸந்நமயிதுர்லபம், ததிநுப்ரஸந்நே கிம்ஹாஸ்யம்ஸஹ்யம், கிம்மோக்ஷே தஷிஹபரதந்த்ரவாஸி பரம்வாம் யதீஷ்ட ப்ரவணயிபாம் நயாரூப்யஸாதந்யம்" "ஸஹஸ்த்தஉபவபதேஷு:" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் ஸகலஸஹப்ரதி ஞைகையாலே அவன்திருவடிகளில் ப்ரபத்தி ஸகலஸஹஸாதந மாகையா

விஷயீகாரிக ளிருவர்க்குமிது யதாஸம்பவம் ஸாதாரணமாயிற்று. "ஸமர்த்தாதிக்ருதஜநே" என்கிறபடியே உபாஸநம் யாதொருபடி ஸமர்த்தாதிகாரத்துக்கும் ஸாதநமாயிருக்கிறது, அப்படியே "தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா'ஸுகம்| யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாகநாஶநம்" என்கிறபடியே ப்ரபத்தியும் ஸமர்த்தாதிகாரத்துக்கும் ஸாதநமாகவிறே மஹர்ஷிகளருளிச்செய்தது. இதில் "அஶேஷாகநாஶநம்" என்கையாலும் ஸூசகந் தோற்ற "தாவத்" என்ற அதிகாரந்தோற்றுமாவதிக்கையாலும் இவனபேக்ஷித்ததெல்லா மிவன் கோலின காலத்திலேயாதேநாரம்பம் ஸித்திக்கும். இப்படிப்பட்ட வேற்றத்தை நினைத்து "ஸக்ருதிராதஸ்தா ஸாம்ராஜ்யமவிதூரம் | நாஹந்திஸரணஸ்யஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி" என்று சொல்லுகிறது. இவனுக்கிருந்த காலத்தில் ஐஶ்வர்யத்தில் வைஷம்யம் தன்கோலுதலில் வைஷம்யத்தாலே வந்தது. அது தனக்கடி ப்ராரப்த ஸுக்ருத விஶேஷம். அந்திமஶரீராநந்தரம் பெரும்பேற்றிலொரு வைஷம்யமில்லை. ப்ராப்யமேகரூபம். "ப்ராரப்தஞ்சைவ ஸர்வேஷாம் ஸப்ராப்யநிமித்த ஏநஸ: | ஸ்வாதந்த்ர்யாதேகரூபம் ப்ராப்யந்தே தைநவஸமஹோதயே" என்று மஹர்ஷியிற் சொல்லுகிற ஸ்வாதந்த்ர்யமும் கர்மவஶ்யனன்றிக்கே ஸர்வவிஷய ஐஶ்வர்ய யோக்யனாகையென்று ஸம்வாதத்திலே நிர்ணீதம். * * *

வேண்டும்பெரும்பயன்வீடென்றறிந்துவிதிவகையால்
நீண்டுங்குறுகியுநிற்குநிலைகளுக்கேற்குமன்பர்
மூண்டொன்றின்மூலவினைமாற்றுதலின்முகுந்தனடி
பூண்டன்றிமற்றோர்புகலொன்றிலையெனநின்றனரே. (௧௫)

ப்ரபந்நாதந்யேஷாம் ந திஶதி முகுந்தோ நிஜபதம்
ப்ரபந்நாஶ்ச த்வேதா ஸுசரிதபரீபாகபிதயா |
விளம்பேந ப்ராப்திர் பஜநஸுகமேகஸ்ய விபுலம்
பரஸ்யாரப்ராப்தி: ப்ரஶமிதபராஜீவிததஶா ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
அதிகாரிவிபாகாதிகாரோ நவம:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

உபாயஸ்ஸ்வப்ராப்தேருபநிஷததீதஸ்ஸ பகவாந்
ப்ரஸத்த்யை தஸ்யோக்தௌ ப்ரபதநநிதித்யாஸநகதீ |
ததாரோஹ: பும்ஸஸ்ஸுக்ருதபரிபாகேந மஹதா
நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகிலநிர்மாணநிபுண: ||

இவர்களுக்குக் கர்த்தவ்யமான வுபாயமாவது ஒரு ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷம். இத்தாலே ஸாத்யமாய் ப்ராப்யரூபமான வுபேயமாவது ஒரு ஜ்ஞாநவிகாஸ விசேஷம். இவற்றி லுபாயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷம் காரணஸாபேக்ஷமுமாய் சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் ஸத்த்வாதிகளான ஸாதநநிரபேக்ஷயோக்யங்க ளஞ்சோடேகூடின அவ்வோவித்யாவிசேஷப்ரதிநியதகுணாதி களாலே நியதப்ரகாரவிஷயமுமா யிருக்கும். உபேயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸ விசேஷம் காரணநிரபேக்ஷமுமாய் ஸ்வபாவப்ராப்தமுமாய் குணவிக்ரஹாதிக ளெல்லாத்தாலும் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மவிஷயமுமாயிருக்கும். || * || "உபாஸ்தி தமர்ணாபேக்ஷ்யப்ரா ப்யாவஸ்தேஹ நிஷ்க்ரியா | ஸாதகத்வம் தநயஸ்யாஸ்யா நாகாரணவர்ஜநம் || * || ப்ராப்யரூபமான விவநுபவத்தினுடைய ஸ்வீகாரமாய்க்கொண்டு ப்ரேக்ஷ்யமுபேயம். இவ்வுபாயரூபமாயும் ப்ராப்யரூபமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயமாய்க்கொண்டு ஷாட்குண்ய ஸௌந்தர்யாதிவைஷத்தாலே யீஸ்வரனுக்குபாயத்வமு முபேயத்வமும். இவ்வீஸ்வரனுடைய வுபாயத்வம் அங்கப்ரபத்திநிஷ்டன்பக்கலுபாயாநுஷ்டாந நிவேசத்தாலே விசிஷ்டமாயிருக்கும். மற்ற வதிகாரிக்கும் கர்மயோகமாரம்பம் முதலாக வுபாஸநபர்யந்தமாக நடுவுள்ள கர்த்தவ்யங்களி லசக்யாம்சங்களான நேர்களிலே யிப்ரபத்திவசீக்ருதனான வீஸ்வரன் புகுந்துநின்று அந்த ஸாக்ஷாத்கர்த்தவ்யங்களாலே வரும் பாபநிவ்ருத்தியையும் ஸங்கோதநாதிகளையுமுண்டாக்கிக் கொடுத்து அவ்வுபாஸநமாகிற வுபாயத்தை ஸபலமாக்கிக்கொடுக்கும். அங்கு கர்மயோகமாவது; சாஸ்த்ரத்தாலே ஜீவபரயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தால் தனக்குசக்யங்களாய்ஃபலஸங்காதிரஹிதங்களான கார்யகர்மங்களோடும்நித்யநைமித்திகங்களோடுங்கூட ஸநியமமாக பரிசுத்தமாயிருக்கும் கர்மவிசேஷம்.

அதிலவாந்தரபேதங்கள் "தைவமேவாபரே யஜ்ஞம்" என்றதுடங்கிச் சொல்லப்பட்ட தேவார்சந தபஸ்தீர்த்தஸ்நாந யஜ்ஞாதிகள். அதிகாரிபேதத்தாலே [illegible] பக்தியை யிடையிட்டு மிடையிடாதேயும் மோக்ஷஹேதுவானாற்போலே இக்கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகத்தை யிடையிட்டு மிடையிடாதேயும் ஸ்வாங்கமான யோகத்தைக் கொண்டு ஆத்மாவலோகநஸாதநமாம். ஜ்ஞாநயோகமாவது; கர்மயோகத்தாலே அந்த:கரணஜயம் பிறந்தவனுக்கு ப்ரக்ருத்யாதிவிலக்ஷணமாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பற்ற [illegible] விஶேஷங்களாலே ஶரீரதயாவ்யாப்யாகாரமான தன்ஸ்வரூபத்தை நிரந்தரசிந்தநம் பண்ணுகை. இக்கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களாலே யோகஸித்தியாலே ஆத்மாவலோகநம் பிறந்தால் வைஷயிகஸுகவிவேகத்ருஷ்ணாவஹமான ஆத்மாநுபவ ஸுகமாகிற ஆகர்ஷகத்தி லகப்பட்டிலனாகில் பரமப்ராப்யமான பகவதநுபவத்துக் குபாயமான பக்தியோகத்திலே யிழியும்போது உள்ளிருக்கிற ரத்நங்காண்கைக்குக் கிழிச்சீரை கண்டாற்போலே ஆத்மஸாக்ஷியைப் பார்க்கும்போதைக் கவனுடைய ஶரீரபூதனான ஜீவாத்மாவினுடைய தர்ஶநமுபாயமாய்க் கொண்டு பக்தியோகத்துக் கதிகாரகோடியிலே யேறிக்கிடக்கும். பக்தியோகமாவது; அநந்யநிஷ்டனாய் அநந்யப்ரயோஜநனாய் அநந்யஶேஷபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை விஷயமாக வுடைத்தாய் நிரதிஶய ப்ரீதிரூபமான த்யாநவிஶேஷம். அதுதான் தைலதாரை போலே நிரந்தரமானஸ்ம்ருதிரூபமாய் ஸாக்ஷாத்காரஸமாநமான வைஶத்யத்தையுடைத்தாய் ப்ரதிதிநமப்யாஸம் பண்ணும் திவஸமறுதியாக நாள்தோறும் மதிக்க வளர்ந்துவருவதாய் அந்திமப்ரத்யயாவதியான ஜ்ஞாநஸந்ததி விஶேஷம். இதுக்கு வர்ணாஶ்ரமதர்மங்கள் ஜ்ஞாநவிகாஸஹேதுவான ஸத்வவ்ருத்திக்குத் தடைகளான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு மூலமான பாபங்களைக் கழித்துக்கொண்டு இதிகர்த்தவ்யதையா யிருக்கும். இப்பக்தியோகந்தானே "[illegible]" என்கிறபடியே யிளநெஞ்சரைத் தேற்றுகைக் கிட்டவிரகான வழியில் காரணபேதத்தாலே ஆர்த்தாதிகளுக்கும் ஸாதநமென்னுமிவ்வர்த்தம் "சதுர்விதா பஜந்தே மாம்" என்று சொல்லப்பட்டது.

அவ்விடத்தில் ‘‘தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விஶிஷ்யதே’’ என்று தொடங்கிச்சொன்ன ஜ்ஞாநியினுடைய வேற்றத்தை ‘‘சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ஶ்ருதா: | தேஷாமேகாந்திந: ஶ்ரேஷ்டாஸ்தே சைவாநந்யதேவதா: || அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராஶீ:கர்மகாரிணாம் | யே து ஶிஷ்டாஸ்த்ரயோ பக்தா: பலகாமா ஹி தே மதா: || ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக்’’ என்று தானே வெளியிட்டான். இப்படி மோக்ஷோபாயமாக விஹித்த பக்தியோகம் பரபக்தியென்று பேசப்பட்டது. இதினுடைய ஹேதுவாய் ஸாத்த்விகபரிஶீலநாதிகளாலே வந்த பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதிவிஶேஷம் ஸர்வேஶ்வரனைத் தெளிய வறிய வேணுமென்னு மபிநிவேஶத்துக்குக் காரணமாய் பக்தியென்று பேர்பெற்றிருக்கும். இத்தாலே ‘‘[illegible]’’ என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ரஜந்ய தத்த்வஜ்ஞாந கர்மயோகாதிபரம்பரையாலே பிறந்த பரபக்தியானது ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்னு மபிநிவேஶத்தை யுண்டாக்கி ‘‘யோகேஶ்வர ததோ மே த்வம் தர்ஶயாத்மாநமவ்யயம்’’ ‘‘காணுமாறருளாய், ஒருநாள் காணவாரா’’ யென்று விக்லவிக்கும்படி பண்ணி யிவ்வபேக்ஷாதிஶயமடியாகவந்த பகவத்ப்ரஸாதவிஶேஷத்தாலே தத்காலோசிதமான பரிபூர்ணஸாக்ஷாத்காரத்தையுண்டாக்கும். இஸ்ஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞாநமென்று பேசப்பட்டது. இப்படி நிரதிஶய போக்யமான பகவதநுபவத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாறே பெருவிடாய்ப் பட்டவன் தடாகத்தைக் கண்டாற்போலே பிறந்த ப்ரீத்யதிஶயம் பரமபக்தி. இதுமுன்பே நான்முகனிற்படியே ஸாக்ஷாத்க்ருதவஸ்து வநுபவித்தல்லது தரிக்கவொண்ணாத வபிநிவேஶத்தை யுண்டாக்கி மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டு வணைத்துக்கூப்பிடுகையாலேயிவனுக்குக் கடுக ப்ராப்தியைக் கொடுக்கும்படி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு த்வராதிஶயத்தை யுண்டாக்கி யிவனை யவாவற்று வீடு பெறப்பண்ணும். இப்பக்தியோகம் த்ரைவர்ணிகரை யொழிந்தார்க்கும் த்ரைவர்ணிகர் தங்களில் ஜ்ஞாநத்திலேயாதல் ஶக்தியிலேயாத லிரண்டிலுமாதல் குறையுடையார்க்கும் க்ஷணவிளம்பம் பொறுக்கவிசையாத தீவ்ரஸம்வேக முடையார்க்கும் யோக்யமல்லாமையாலே தங்களளவுகளைத் தெளிந்து சாதகமாக ப்ரபத்தி

யை ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ஸர்வதர்மஸ்தாந மான ப்ரபத்திதானே பரபக்திஸ்தாநத்திலே நிஷ்டிதை யாகை யாலே உபாஸகர்களுக்கு பரபக்திக்கு மேல்வருமவஸ்தைகள்போலே இஸ்ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திநிஷ்டனுடைய கோலுதலுக்கீடாக இப்ப்ரப த்திக்கு மேல்வரும அநுஷ்டாநாவஸ்தைகள் இதின்பலமாயிருக்கும். இப் படி ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்கு மதிகாரிவிசேஷத்தைப்பற்றி துல்ய பலத்வ முண்டாகையாலே விகல்பமாகக் கடவது. இவற்றுக்கு “நாநாசப்தாதிபேதாத்” என்கிற அதிகரணத்திலே பேதம்ஸி த்தம். “விகல்போ(அ)விசிஷ்டபலத்வாத்” என்கிற அதிகரணத்திலே விகல்பம்ஸித்தம். உபாஸநத்தில் விசேஷங்கள்போலே சாகா பேதங்களிலும் ஸாத்வதாதிஸம்ஹிதாபேதங்களிலுஞ்சொல்லும் ந்யாஸவித்யையில் அங்காதிவிசேஷங்கள் கண்டுகொள்வது. நம ஸ்காரம் வாசிகம் மாநஸம் காயிகமென்று பிரிந்தாற்போலே ப்ர பத்தியிலு மோரொன்றை முன்னிட் டிவ்விபாகங்கள் சொல்லப்பட் டது. இவைமூன்றும்பொருந்தினபோது பூர்ணநமஸ்காரமானாற் போலே பூர்ணப்ரபத்தியாகக் கடவதென்றவர்கள் பாசுரங்களுக் கும் வாசிக காயிகங்களான வ்யாபார விசேஷங்கள் பரிவாஹ மாம்படியான மாநஸப்ரபத்தியினுடைய பூர்த்தியிலே தாத்பர்ய மாகக்கடவது. அதிகாரமிவையெல்லாம் ஸப்ரபேதங்களென்னு மிடம் முன்பே சொன்னோம். * * * *

நின்றநிலைக்குறநிற்குங்கருமமுநேர்மதியால்
நன்றெனநாடியஞானமுநல்குமுட்கண்ணுடையார்
ஒன்றியபத்தியுமொன்றுமிலாவிரைவார்க்கருளா
லன்றுபயன்றருமாறுமறிந்தவரந்தணரே. (கசு)

கர்மஜ்ஞாநோபாஸநசரணவ்யஞ்ஜிதாவஸ்திதாநாம்
ஸந்மார்காணாம் நவபதபுஷாம் நிர்மலஸ்தாரகாதாரகாணாம்।
ஸர்வத்ராகஸ்த்ரிதிசமஸம்ஸ்த்ரதவ்யஹ்ஸாவாநுஸாவாநிமாந்
ஸம்யக்ஸ்வேச்சாசரணஸாரயிஷ்யந்தி நந்தந்தி ஜந்தோ:॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
உபாயவிபாகாதிகாரோ நவம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

அர்த்தித்வேந ஸமர்த்ததாத்ரிகதநுஸ்ஸம்விஞ்ஞிதாயிக்ரியா
ஸாமாந்யாஜ்ஞேஷ்வஜ்ஞேயோக்யநியதாபஸ்யாவ்யவஸ்தாபிதா ।
ப்ராப்தே தீவ்ரப்ரஶரண்யதா ஹரிபதஸ்ஸந்த்ராவிஸந்த்ராவிதா
ஸந்த்ராஹிஷ்வபரே நமஸ்ஸ்வவிஷயிக்ருதிஸ்வபூர்வஸேவஸ்தயே॥

இப்படி யபிமதபலத்துக் குபாயாந்தர நிஸ்ப்ருஹனாய் ப்ரபத்தியிலே யிழியுமவனுக் கிப்ப்ரபத்திக் கதிகார விஶேஷம் முதலானவை யிருக்கும்படி யறியவேணும். அதிகாரமாவது; அவ்வோ பலோபாயங்களிலே ப்ரவ்ருத்தனாம் புருஷனுக்கு பலத்திலர்த்தித்வமு முபாயத்தில் ஸாமர்த்யமும். இவற்றில் ஸாமர்த்யமாவது; ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை யறிகையும் அறிந்தபடி யநுஷ்டிக்கவல்லனாகையும் ஶாஸ்த்ராநுமதஜாதிகுணாதியோக்யதையும். இவ்வதிகாரம் முன்பே ஸித்தமாயிருக்கும். இதுடையவனுக்கு ப்ரயோஜநமாய்க்கொண்டு ஸாத்யமாக அபேக்ஷிக்கப்படுமது பலமும். தத்ஸாதநமாக ஸாத்யமாக விதிக்கப்படுமது உபாயம். இங்கு முமுக்ஷுத்வமுண்டாய் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திரூப மோக்ஷோபாய விஶேஷநிஷ்டனுக்கு ஶாஸ்த்ரஜந்ய ஸம்பந்தஜ்ஞாநாதிக ளுபாஸகனோடு ஸாதாரணமாயிருக்க விஶேஷித்தவதிகாரம்; தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யமு மநந்யகதித்வமும். ஆகிஞ்சந்யமாவது; உபாயாந்தரஸாமர்த்யராஹித்யம். அநந்யகதித்வமாவது; ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யமும், ஶரண்யாந்தர வைமுக்யமுமாகவுமாம். இது ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யத்தாலு மர்த்தஸித்தம். இவ்வர்த்தம் "ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டஞ்ச யாஶ்சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா:। ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம்" இத்யாதிகளிலே கண்டுகொள்வது. தீவ்ரதமமான முமுக்ஷுத்வமன்றிக்கே தேஹாநுவ்ருத்த்யாதி ப்ரயோஜநாந்தரஸக்தனானவன் மோக்ஷார்த்தமாக ப்ரபத்தியைப் பற்றினால் அவ்வோ ப்ரயோஜநாந்தரங்களி லளவுக்கீடாக மோக்ஷம் விளம்பிக்கும். இவ்வாகிஞ்சந்யத்துக்கு மநந்யகதித்வத்துக்கும் நிபந்தநம்; உபாயாந்தரங்களி லிவ்வதிகாரியினுடைய அஜ்ஞாந

ஶக்திகளும் ஸமவிஷமவ்யாஸங்களும். இதில் ஶரண்யாந்தரவை முக்யத்துக்கு நிபந்தநம்; "யதாவாயோஸ்த்ருணாக்ராணி வஶம் யாந்தி பலீயஸ: । ததைவ வஶம் யாந்தி ஸர்வபூதாநி பாரத" என்கிறபடியே தனக்கும் பிறருக்குமொத்திருக்கிற ஸமபதேகபா ரதந்த்ர்யாத்யவஸாயமும் ப்ரயோஜநாந்தரவைமுக்யமும். இப் ப்ரபத்த்யதிகாரவிஶேஷம் "ஸபித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி:। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:, ஸ்வதேஹஸ்ய பராயா நாதேர்யோகிநோ நந்யகதி:, யோகிநோ நாந்ய மதிஶ்ஶரண்ய, அநாமதா நந்தகாய ஸம்க்ஷயாப்ய த்ருஷ்ட ஸந்தோஷா பாயஸ்தஸ்ய ப்ராப்யேவ தத்த்வாதாம்பவஜய ப்ரபத்தாரந்யஸ்மை ஶூத்ரோக்ஷியஸஹஸ்ரேணாபி ஸாயநஸ்தீர்த்வா நம:" "புகலொன் றில்லாவடியேன்" றிவை முதலான ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்க ளாலே ஸித்தம். இவ்வளவதிகாரம்பெற்றால் ப்ரபத்திக்குஜாத்யா தி நியமமில்லாமையாலே ஸர்வாதிகாரத்வம்ஸித்தம். * *

அந்தணரந்தியரெல்லையினின்றவனைத்துலகும்
நொந்தவரேமுதலாகநுடங்கியநன்னியராய்
வந்தடையும்வகைவண்டகவேந்திவருந்தியநம்
அந்தமிலாதியையன்பரறிந்தறிவித்தனரே. (கஎ)

ஶக்த்யாதௌ ஶக்த்யபாவ: ப்ரதிவிஹிததா ஶாஸ்த்ரத: பர்யுதாஸ:
காலக்ஷேபாக்ஷமத்வம் நியதிநியதிவஶாதாபதத் ஸித்தஹேது: ।
ஸாகல்யாத்யாதிரோதவ்யதிஹித நிஜாதிக்ரியாஸம்ஶ்ரயந்தே
ஸந்த: ஶ்ரீஶம் ஸ்வதந்த்ரப்ரபதநவிதிநா முக்தயே நிர்விஶங்கா:॥

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ப்ரபத்தியோக்யாதிகாரோ தஶம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

யா நிஶ்ஶங்கம் தத்ஸ்வக்ருத்யப்ரயத்நம் ஸம்ஸார நவாப்து
ஏயாதிவ்யாம் ஹோராயள ஜமதவிக்ரமேஜ்ஞேய அபேக்ஷதி ।
ஸர்வம் ஸோதவ்ய க்ஷேமவதிஹார ந்யாஸபரக்ஷ:
ப்ரபத்தாராதிஷ்ட: பரிகரவிஶேஷை ஶ்ரூதி ஸேவை: ॥

இவ்வித்யைக்கு பரிகரமாவது; ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும், ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமும், கார்பண்யமும், மஹா விஶ்வாஸமும், கோப்த்ருத்வ வரணமும். இவ்விடத்தில், "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் । ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா ॥ ஆத்மநிக்ஷேப கார்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி" ரித்யாதிகளிற்சொல்லுகிற ஷாட்வித்யமும் அஷ்டாங்கயோகமென்னுமாப்போலே அங்காங்கிஸமுதாயத்தாலே யாகக்கடவதென்னுமிடமும், இவற்றி லின்னதொன்றுமே அங்கி - இதரங்களங்கங்களென்னுமிடமும் "நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத: । ஸந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்த: ஶரணாகதிரித்யபி" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே ஸ்பஷ்டமாகஸித்தம். இவ்விடத்தில் "ஶாஸ்த்ரீ மமஸம்ஸித்தி ரியம் ப்ரஹ்வீ ஸவாமிகா । பாரமார்ஷம் பரமர்ஷிஸ்ய நமஸித்திரிதோந்யயா । ஐதந்த்ரமர்ஷிதம் ஶ்ரேஷ்டம் ஷட்ஸ்வாதந்த்ர்யாயிநீ" என்று அஹிர்புத்ந்யோக்தமான ஷட்த்ரமர்யாதாஞரம் ஸாக்ஷாதங்கமான ஆத்மநிக்ஷேபத்திலே நியதம். ஷட்ஸங்கதத்த்வாதிக்ரமம் அஷ்டாங்கயோகம் முதலாக நிவ்ருத்தியங்கங்க ளெல்லாத்திலும் வருகையாலே யிவ்வநுஸந்தாநம் முமுக்ஷுவுக்கு ஸாங்கஸமர்ப்பண தஶையிலே கர்தவ்யம். இங்கு பரிகரங்களானவற்றில் ஆநுகூல்யஸங்கல்பத்துக்கும் ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநத்துக்கும் நிபந்தநம்; ஸர்வஶேஷியான ஶ்ரிய:பதியைப்பற்ற ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளாலே யதோசிதாநுவர்த்தநம் பண்ணவேண்டும்படி யிவனுக்குண்டான பாராஶர்யஜ்ஞாநம். இத்தாலே "ஆநுகூல்யேதராப்யாம் து விநிவ்ருத்திரபாயத:" என்கிறபடியே அபாயபரிஹாரம் ஸித்தம். கார்பண்யமாவது: முன்புசொன்ன ஆகிஞ்சந்யாதிகளுடைய அநுஸந்தாநமாதல், அதடியாகவந்த கர்வஹாநியாதல் க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்தியாது

லாய் நின்று ஶரண்யனுடைய காருண்யோத்தம்பநமுமாய், “கார்பண்யேநாப்யுபாயாநாம் விநிவ்ருத்திரிஹேரிதா” என்கிறபடியே பின்பு மநோநைராவாயதைக்கு உபயுக்தமா யிருக்கும். மஹாவிஶ்வாஸம்; “ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸாத் அபீஷ்டோபாய கல்பநம்” என்கிறபடியே யணியிடாத அநுஷ்டாந ஸித்த்யர்த்தமுமாய் பின்பு நிர்ப்பரதைக்கு முறுப்பாயிருக்கும். ஸ்வரூபாநுவித ப்ரார்த்தநாஶ்யங்கள்போலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ப்ரபத்தியும் ப்ரார்த்தநாமாம்போது ப்ரார்த்தநத்துக்குக் கொடுக்கவேண்டுகையாலே யிங்கு கோப்த்ருத்வவரணமும் அபேக்ஷிதம். நன்றாயிருப்ப தொன்றையும் ப்ரார்த்தநத்துக்குக் கொடாத போது ப்ரார்த்தநாமுங் கொடுத்தானாகானிறே. ஆகையாலே யிறே “ப்ரார்த்தநாமதாநமோபாயேஷ” என்றும், “கோப்த்ருத்வவரணம் நாம ஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறது. இப்படி யிவைந்தும் இவ்விதாநுஷ்டாந காலத்தி லுபயுக்தங்களாகையால் இவை யிவ்வாத்மநிக்ஷேபத்துக் கவிநாபூதஸ்வபாவங்கள். இவ்வஞ்சும் பிராட்டியை ஶரணமாகப் பற்றவாருங்கோளென்று ஸாத்த்விகப்ரக்ருதியான த்ரிஜடை ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொல்லுகிற வாக்யத்திலுங் காணலாம். “ததலம் க்ரூரவாக்யைர்வ:” என்று ப்ராதிகூல்யவர்ஜநஞ் சொல்லப்பட்டது. “ஸாந்த்வமேவாபிதீயதாம்” என்கையாலே மந: ப்ரஸாதகமாக வல்லது வாக்வ்ருத்தியில்லாமையாலே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமாக்ஷிப்தமாயிற்று. “ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராக்ஷஸாநாமுபஸ்திதம்” என்றுபோக்கற்று நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலே அதிகாரமான ஆகிஞ்சந்யமும் அதினுடைய அநுஸந்தாந பலத்தாலே வந்த மஹாந்யாஶ்ரவமா யஜ்ஞமான கார்ப்பண்யமுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. “அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத்” என்கையாலும் இத்தை விவரித்துக்கொண்டு “அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத்ராக்ஷஸீகணம்” என்று திருவடி அநுவதிக்கையாலும் பெருமாளொருத்தனை நிரஸிக்கப்பார்க்கிலுமவர் சீற்றத்தையாற்றி யிவள் ரக்ஷிக்கவல்லவளாகையாலே ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸஞ் சொல்லப்பட்டது. “அபியாசாம வைதேஹீமேதத்தி மம ரோசதே | ஸத்யதாவிதியாவஶ்யம் ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷ

யா” என்கையாலே ஶோகத்துக்கு காரணஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்
வைகுந்துக்கு மூலமான வாக்யநிக்ஷேபம் “ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா
ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா” என்று ப்ரஸாத காரண விஶேஷத்
தைச்சொல்லுகிற ப்ரணிபாதஶப்தத்தாலே விவக்ஷிதமாயிற்று.
ஆகையால் “ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத:” என்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தமுமிங்
கே ஸ்மரணீயம். இப்படி யுபதேஶிக்க ராக்ஷஸிகள் விலக்காத
மட்டே பற்றாசாகப்பிராட்டி தன் வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே “ப்ரவே
யம் ஶரணம் ஹி வ:” என்றருளிச்செய்தாள். இப்பாசுரம் ஸஹ்ருதய
மாய் ஸர்வஸுஜ்ஞமானபடியை “ஆதஸ்மை ராக்ஷஸீஸ்ஸ்மி
தமேவார்த்தாவராயாஸ்வயா ரக்ஷஸ்யாபவ நாத்மஜாஶ்வஸ்த
ராராஸ்யோ மோக்ஷீக்ருதா” என்றவியக்தர் வெளியிட்டார்கள்.
இவ்விடத்தில் த்ரிஜடையுடைய வாத்ஸல்ய ஶரவணத்திலே
யவளுக்குப் பிறவித்துவக்காலே நம்மவர்களென்று கண்ணோட்டம்
பிறக்கும் ராக்ஷஸிகளு மனுஸந்தேகைகள். அப்படியே ஸ்ரீவி
பீஷணாழ்வானோடேகூட வந்த நாலு ராக்ஷஸரு மவருடைய
வுபாயத்திலே யனுஸந்தேதர். அங்குற்ற ஸமயப்ரதாந ப்ரகர
ணத்திலு மிவ்வர்த்தமனு மடைக்கலாம். எங்ஙனேயென்னில்;
ப்ராதிகூல்யத்திலே வ்யவஸிதனான ராவணனுக்குங்கூட “ப்ரதீ
யதாம் ஶரணாயாயமைதிலீ, ஸீதாநுராகேய நிவேத்யதேவீம்
வஶேராஜந் ஹவீதஶோகா:” என்று ஹிதஞ் சொல்லுகை
யாலே யாநுகூல்யஸங்கல்பந் தோற்றிற்று. இந்த ஹிதவசநம்
விஷ்ணோவஹதனுக்குப்பால்கைக்குமாப்போலே யவனுக்கு ஈம
ஹேதுவாயிற்று. “க்ஷாந்தாதிக்ஷ்வாம்ஸநம்” என்று திக்காரம்
பண்ணினபின்பு இனியிவனுக் குபதேஶிக்கவுமாகாது, இவனோடே
ஸம்பந்தித்த விஸந்திகளுமாகாது, இவனிருந்த விடத்தி லிருக்கவு
மாகாதென்றறுதியிட்டு “த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச, ராகவம்
ஶரணம் கத:” என்கிற ஸ்வாக்யத்தின் படி
யேயங்கு துவக்கற்றுப் போருகையாலே ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநா
பிஸந்தி தோற்றிற்று. “ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த:” என்று துடங்கி
ஸர்வஜித்தான ராவணனோட்டை விரோதத்தாலே தாம்போக்கற்
றுநிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலும், பின்பும் “கநிஜா
ராவணஸ்யாஹம் தேநவாஸ்யவமாநித: । ஸவஞ்சம் ஸர்வபூதா

தாநம் ஶரண்யம் ஶரணஞ்ச தே” என்கையாலும் காவ்யத்தாலுஞ் சொல்லப்பட்டது. அந்நாதே வந்துகிட்டி “ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே” என்றுசொல்லும்படி பண்ணின மஹர்ஷிப்ராஸத்தாலே “விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ:” என்றுகாரணத்வத்தாலே சொல்லப்பட்டது. ப்ராஜ்ஞதையை விஶேஷிக்கிற மஹ ஶப்தத்தாலே விஶ்வாஸாதிஶயந்தானே விவக்ஷிதமாகவுமாம். “ராவணம் ஶரணம் கத:” என்கையாலே உபாயவரணாநுஷ்டிதமான மோக்ஷவரணஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயவரணஶப்தத்தாலே வ்யக்தமாகிறவளவன்றிக்கே “நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்” என்கையாலே ப்ரகடமான ஆத்மநிக்ஷேபஞ் சொல்லிற்று. இப்ப்ரகரணத்திலே நிவேதநஶப்தம் விஜ்ஞாபநமாத்ரபரமானால் நிஷ்ப்ரயோஜநம். இப்படி மற்றுமுள்ள ப்ரபத்திப்ரகரணங்களிலும் லௌகிக ந்யாஸநிக்ஷேபங்களிலும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தார ப்ரக்ரியையாலே யிவ்வங்கங்கள்காணலாம். தான் ரக்ஷிக்க மாட்டாததொரு வஸ்துவை ரக்ஷிக்கவல்லனொருவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கும்போது தானவன்றிறத்தில் லகுஸம்பாவநையை யுடையனாய் ப்ரதிகூலாசரணத்தைத் தவிர்ந்து இவன் ரக்ஷிக்கவல்லன் அபேக்ஷித்தால் ரக்ஷிப்பதுஞ் செய்யுமென்றுதேறி தான் ரக்ஷித்துக் கொள்ளமாட்டாமையை யறிவித்து நீ ரக்ஷிக்கவேணுமென்றபேக்ஷித்து ரக்ஷ்யவஸ்துவையவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்துத்தான் நிர்ப்பரனாய்பயங்கெட்டு மார்பிலேகைவைத்துக்கொண்டு கிடந்துறங்கக் காணாநின்றோமிறே. இக்கட்டளையெல்லாம் க்ருபைதாரணார்த்தமாக ப்ரகாஶகமான அயாவ்ருத்தஶ்ருதியிலே யநுஸந்திக்கும்படியென்கிறனேயென்னில்; ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியுக்தனாய், கர்மாநுஸரணீயனாய், ஸர்வாவகாஶநிரபேக்ஷனாய், க்ஷுத்ரதைவதைகளைப் போலே க்ஷிப்ரகாரியன்றிக்கேயிருப்பானாய், ஸர்வாதிகாரிணாய ஸர்வஶரண்யனானவராயங்களையுடையார்க்கதிகாரங்களையும், ப்ரவ்ருத்திவிரோதியான உபாயாந்தராயங்களை யுடையார்க்கு களவில்லாத ஸத்த்வைதத்தருகையும், அஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்குத்தருகையும், தாழாதே தருகையும், தாம்பாராதே தருகையுங் கூடுமோவென்கிற ஶங்கைகளுக்கு நிவர்த்தகங்களுமாய், யதாஸம்பவமுபாயகவ்யாப்ருதங்களுமா யிருந்துள்ள வ்யாஷ்கார ஸம்பந்

ஶரணவ்யாபார ப்ரயோஜநவிஶேஷங்களாகிற ஶேஷியினுடைய ஆகாரங்களைப்பொதிந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமந்த்ரத்திலும் நாராயணஶப்தத்திலும் ஸூக்ஷ்மமாக ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் அநுஸந்தேயமாகக் கடவது. இப்படி விஶிஷ்டனை ஸ்வாமியைக்காட்டுகிற ஶப்தங்கள் ஔசித்யத்தாலே அவன்றிறத்தில் ப்ராப்யமான அஹிதாநவத்ய ஸங்கல்பத்தையும் அநஹித நிவர்த்தநத்தையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறன. இப்புருஷகாராதிகளுக்கும் விஶேஷங்களாவன; மறுக்கவொண்ணாமையும், ஒழிக்கவொழியாமையும், நிருபாதிகமாகையும், ஸஹகாரியைப் பார்த்திருக்கவேண்டாமையும், தண்ணளியான பிறருடையபேறே தன்பேறாகையும். இவ்விஶேஷங்களாலும் ஶங்காபரிஹாரம் பிறந்தபடியெங்ஙனேயென்னில்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாயிருந்தானேயாகிலும் மறுக்கவொண்ணாத புருஷகார விஶேஷத்தாலே அஜ:புருஷவர்ஜந விஷயத்திற்போலே அபிமதவ்யாதாதிரோதாயிகளானவபராதங்களையெல்லாம் க்ஷமித்து இவற்றில் அவிஜ்ஞாதா என்னும்படிநின்றபிமதவ்யானும் அபராதஸஹ ப்ரதனேயாகிலும் இப்பாரதந்த்ர்ய வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸந்நனாய் ஸ்வாபாவிகமான ஸம்பந்தநிருபாதிகமாய் தாயம்போலே ஸ்வத: ப்ராப்யமானவளவில்லாத ஸுகத்தையுந்தரும். அவாப்தஸமஸ்தகாமனையாலே ஸர்வகாராந்தர நிரபேக்ஷனேயாகிலும் அஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேவஶீகார்யனை ஸஜ்ஜந ஸம்வர்ஷகளைப்போலே தன்நிருபாதிககாருண்யாதிகளாலே இவன்செய்கிற சில்வானவ்யாபாரத்தைத்தனக்கு உபகாரமாக ஆதரித்துக்கொண்டு க்ருதஜ்ஞனாய் கார்யஞ்செய்யும். க்ஷுத்ரதேவதைகளைப்போலே க்ஷிப்ரகாரி யன்றாகிலும் மற்றுள்ள ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கு விளம்பித்து பலங்கொடுத்தானேயாகிலும் அநந்யஶரணனுடைய ப்ரபத்திக்கு ஔதார்யாதிகுண ஸஹிதமாய் ஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ஷமான தன் ஸங்கல்ப ஶைத்ர்யத்தாலே காகவிபீஷணாதிகளுக்குப் போலே யிவன்கோலினகாலத்திலே பலத்தைக் கொடுக்கும். ஸாமயிகஸ்ருஷ்டனேயாகிலும் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகுணவிஶிஷ்டனாய்த்தன்ப்ரயோஜநமாக ஆஶ்ரிதர்க்கு அபேக்ஷிதஞ்செய்கிறாகையால் கோவர்த்தந வ்ருத்தத்தில் ஜந்துக்களுக்குப் போலே ஸர்வரோடொக்க திர்யக்

கான கிளிக்குப் பாலூட்டுங்கணக்கிலே தாம்பாராதே கொடுக்கும். இப்படி யதாயோகம்பிறந்த ஶங்கைகளுக்கு யதாயோகம்பரிஹாரமுண்டாகையாலே யதாஶாஸ்த்ரம் ப்ரபத்த்யபேக்ஷித ஸாதநமாகக் குறையில்லை. இவ்விஶிஷ்டமான பாஷ்யகாராதிகளுஞ்சையும் ஸதாசார்யகடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே தெளிந்தவனுக்கல்லது மஹாவிஶ்வாஸம் பிறவாது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸம்ஸாரணஹிதவனல்லாமையாலே கர்மயோகாதிகளுக்கநர்ஹனும்படியான மஹாபராதங்களையுடையனாய் "விமர்யாதிவிநீதம்" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியேயெட்டவரிய ஃபலத்தைக் கணிசிக்கும்படியான அத்யவஸாயத்தையுமுடையனாய் இப்ஃபலத்துக் கநுஷ்டிக்கப்புகுகிறவுபாயம் காயக்லேஶஸாத்யகாலவிளம்பாதிகளொன்றும் வேண்டாததொரு ஸக்ருதநுஷ்டாநமாதல் ஸர்வாத்யஜ்ஞாநபூர்வகஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாதலாய் இந்த லகுதரமான வுபாயத்தைக்கொண்டு அந்த மஹத்தரமான ஃபலத்தைத்தான் கோலின காலத்திலே பெறவாசைப்பட்டு இப்ஃபலத்துக்கு "ஶாஸ்திவசாரோசஶ:" என்கிறபடியே ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலே தானநர்ஹனாய் வைத்துத் தன்னநுவ்ருத்திகளையுங் கொண்டிப் பேறு பெறுவதாக வொருந்தனுக்கு மஹாவிஶ்வாஸம் பிறக்கையி லருமையை நினைத்து "கலவெள்கட்டுபோய்க்கலவெண்ணெயாயிற்" றென்றெம்பாரருளிச்செய்தாரிறே. இவ்விடத்தில்ஸர்வேஶ்வரனுடையவாத்ஸல்யத்தை யறிந்தகலுகையாலே நாராயணனென்று பேர்பெற்ற பிறந்துகெட்டாணிற்காட்டில் இடைச்சிகளைப்போலே விவேகமில்லையேயாகிலும் ஸௌலப்யத்தையறிந்து அக்கலனுடையொருவனை நணுகுமவனேவார்த்திகமென்றப்புள்ளாரருளிச்செய்யும்பாசுரம். இப்படி பாஷ்யகாராதிஜ்ஞாநத்தாலேபிறந்த விஶ்வாஸமஹத்த்வமும் விஶ்வாஸஸாரூப்யமும் காருண்யமும் "ப்ரபத்யே" என்கிற க்ரியாபதத்திலுபஸர்க்கத்திலும் ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டமான யாதாவிலும் உத்தினியிலு மநுஸந்தேயங்கள். இதிலுத்தினில் விவக்ஷிதத்தை "அநந்யஶரண:" என்று மந்த்ரத்திலே வ்யாக்யாநம் பண்ணினர். இவ்விடத் திருவாயாத்யவஸாயவாசக ஶப்தத்திலேமஹாவிஶ்வாஸ வரண ஸ்தேநீத்தம். "ஸஹஸ்ரேஷு வராயாநா ஸாருஷ்யோகிறுதேநாமதி:, க்ஷேமேவாயஸஞ்சிதாஸஹவேதிவ்ராஜநா

ஶக்தி: | ஶரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்" என்றும், "உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்த: ஶரணமித்யயம் | வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஶாஸ்த்ர ஸித்தோபாயமான ரக்ஷகத்வமாத்ரத்திலே நிற்கையன்றிக்கே ஸ்வீக்ருதபரனாய்க்கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநத்திலே நிவேஶிக்கையாலும் ந்யஸ்தபரனை யிவ்வதிகாரிக்குப் பின்பநந்யோபாயகம் நிலைநிற்கைக்காகவும் உபாயகார்யமாய இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதமாயிற்று. உபாயமென்றும் ஒருவிரகென்றும் பர்யாயமாகையாலே இவ்வுபாயகம் வேதநாவேதநஸாதாரணமாயிருக்கையாலும், "ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா" என்றும், "ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விஶ்வேஶஸ் ஸதா காருணிகோபி ஸந் | ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே வேதநைகாங்கமான கோப்த்ருத்வவரணமநந்யமாகையாலும் கோப்த்ருத்வவரணமிங்கே விவக்ஷிதம். அதில் ஶரணஶப்தமொரு ப்ரயோகத்திலே யிரண்டர்த்தத்தை யபிதாநம்பண்ண மாட்டாமையாலே யிவ்வதிகாரிக் கஸாதாரணமான உபாயகார்யமாய இவ்விடத்திலே ஶாப்தமாய் ஸர்வாதிகாரிஸாதாரணமான கோப்த்ருத்வவரணமர்த்தமாகக்கடவது. ❋

அறிவித்தனரன்பரையம்பறையுமுபாயமில்லாத்
துறவித்துனியிற் றுணையாம்பரனைவரிக்கும்வகை
உறவித்தனையின்றியொத்தாரெனநின் றவும்பரைநாம்
பிறவித்துயர்செகுவீரென் றிரக்கும்பிழையறவே. (௧௮)

ப்ரக்யாத: பஞ்சஷாங்கஸ்ஸக்ருதிதிஹ மஹதா ஸம்ப்ரதாயேந யோம
ஸ்த்ரைஹ்யோபாயஶ்ரிதமிதரோபாயதைகேநபேக்ஷ்யா
ஸநேகந்யாஜ்ஞாந்யஸ்யம் நிஜபரவிஷயேந்யஸ்தஸாத்யேதீர்ந
தஸ்வஜ்ஞாநப்ரயுக்தோத்ஸவபரிகரதாஸ்மீந்யாஸவித்ப்ய:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய |
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
பரிகரவிபாகாதிகாரோ நவம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

அஹீ ஷ்டேஷ்வநிஷ்டா யேஷ்வதந்த்ர தாரேதாவாக்ஷ்வநத
ஹ்ருந்யாஸம் யாஸ்ருத்வா தஹிவத்தீப்ரபதநம் ।
உத: பச்சாத்ஸ்வ ஹ்ருத நிர்வேக்ஷண ஸவதா
ஸமேத்யாஸாவகாசுஸ்ருதிவிசேஷணவித:॥

உக்தலக்ஷணவான அதிகாரிக் கிவ்வுபாயத்தி லங்கிஸ்வரூபமாவது; ஆபரணத்தை உடையவனுக்கு அவன்தானே ரக்ஷித்துக் கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான ஆத்மநிக்ஷேபம். அதாவது; ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களாலே ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வசேஷியாய்த் தோற்றின ஸர்வேச்வரனைப்பற்ற ஆத்மாத்மீய ரக்ஷண வ்யாபாரத்திலும் ஆத்மாத்மீய ரக்ஷணபலத்திலும் ஸ்வாதீநமாகவும் ஸ்வார்த்தமாகவும் தனக்கந்வயமில்லாதபடி பரந்யாஸப்ரதானமான ஸாத்வதாரத ஜ்ஞ்யவிசிஷ்ட சேஷகார்ஞாநுஸந்தான விசேஷம். "ஸ்வாத்மாநம்மயி நிக்ஷிபேத்" என்று சோதிதமான இவ்வநுஸந்தான விசேஷத்தை யநுஷ்டிக்கும்படி; சேஷியாய் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் தன் ப்ரயோஜநமாகவே தானே ரக்ஷிக்கும்படிக்கீடாக அநந்யார்ஹ அநந்யாதீந சேஷபூதனாய் அஸ்வதந்த்ரனான நான் "ஆத்மாத்மீயம் மம" என்கிறபடியே எனக்குரியே னல்லேன், ஒன்றை நிர்வாஹகமாக வென்னதென்றவு முரியேனல்லேன், "ஸ்வயம் ம்ருத்பிண்டபூதஸ்ய பரதந்த்ரஸ்ய தேஹிந: । ஸ்வரக்ஷணேப்யசக்தஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே" என்கிறபடியே என்னையுமென்னதென்று பேர்பெற்றவற்றையும் நானே ஸ்வதந்த்ரனும் ப்ரதானசேஷியாயும் ரக்ஷித்துக்கொள்ள யோக்யனுமல்லேன், "ஆத்மாராஜ்யம் தநஞ்சைவ களத்ரம் வாஹநாநி ச । ஏதத் பகவதே ஸர்வமிதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா" என்று விவேகிகளநுஸந்தித்த க்ரமத்திலே யென்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களு மவனதே, "ஆத்மாத்மீயபரந்யாஸோ ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே" என்கையால் இவற்றினுடைய ரக்ஷணபாரமும், "நஹி பாலநஸாமர்த்யம்ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்" என்கிறபடியே ஸர்வரக்ஷகனானவனதே, "தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய பலே ஸ்வாம்யவியுக்ததா । கேசவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்ம

நிக்ஷேப உச்யதே” என்கிறபடியே ரக்ஷணப⁴ரமும் ப்ரதா⁴நப²லி யானவனதே யென்று பா⁴விக்கை. ॥*॥ முமுக்ஷுமாத்ரஸாமாந்யம் ஸ்வரூபாதி³ஸமர்ப்பணம் | அகிஞ்சநஸ்ய ந்யாஸஸ்ய ஸ்வயம்கோ³ப்த்ருதயா ஸ்தி²த: ॥ அத்ர ரக்ஷாப⁴ரந்யாஸ ஸ்ஸ்வஸ்வப்ரதா⁴நம் | ஸ்வரூபப²லநிக்ஷேப ஸ்ஸ்வயங்கோ³ரக்ஷகாங்க்ஷிணாம் ॥*॥ ப²லார்த்தி²யாயுபாயாநுஷ்டா²நம் பண்ணுகிற ஜீவன் ப²லியாயிருக்க ஈஶ்வரனிங்கு ப்ரதா⁴நப²லியானபடி யெங்ஙனே யென்னில்; க்ஷேத்ரத்தின் பரிணாமங்கள்போலே வித்துக்குத் தான்கொடுத்த ப்ரஸாத³ங்களும் ஸ்வஶேஷியான தனக்குசப்பா யிருக்கையாலே ஈஶ்வரன் ப்ரதா⁴நப²லியாகிறான். அசேதநமான குழமணனை யலங்கரித்துப் பண்ணியும் ஆப⁴ரணம் பூட்டியு மழகுகண்டுகக்கிறதோடு சேதநமானகிளியைப் பஞ்ஜரத்தில் வைத்துப் பால்கொடுத்தும் வேண்டினபடி பறக்கவிட்டும் அதினுகப்பு கண்டுகக்கிறதோடுவாசியில்லையிறே நிரபேக்ஷரான ரஸிகர்க்கு. ஆனபின்பு இங்கு, ॥*॥ ஸ்வநிஷ்ட²ரக்ஷ்யவ்யபோஹரக்ஷைகாஸக்த்யாவநம் | த்யக்தரக்ஷாப⁴ரஸ்வாத்மரக்ஷாஸ்வாதந்த்ர்யஸமர்ப்பணம் ॥*॥ ஸ்தோத்ரத்தில் “ப்ராதி⁴ஷ்டயோர்நிகாமிவாஞ்சி²தாஸ்தி²யாதயாவிய:| த³யநுப⁴வாத³ப³த³யோ ரஹஸ்யேவ யாஸம்ஸ்தி²த:” என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யமென்னென்னில்; முத்³ரையிட்டிருக்கிற ராஜாவின்கிழிச்சீரையொருஸேவகனாலே தன்கையிலேயிருந்தால் ராஜாகைக்கொள்ளுமென்று உள்ளிருக்கிற மாணிக்கத்தின் ஸ்வரூபஸ்வபா⁴வங்களை விஶதமாகவறியாதே கிழிச்சீரையோடே மீளக்கொடுக்குமாப்போலே தே³ஹாத்மத்திரிக்தாத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபா⁴வஸ்தி²திகளை விஶதமாக விவேகிக்கவறியாதாரு முள்ளவறிவைக்கொண்டாத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினால் அவ்வளவாலு மநாதி³காலம் பண்ணின வாத்மாபஹாரஸ்வபா⁴வத்தாலுண்டானப⁴க³வந்நிக்³ரஹம் ஶமிக்குமென்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்திலே திருவுள்ளம். இதுக்குமேல் “மம நாத²யத³ஸ்தி” என்கிற ஶ்லோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப் பற்ற வநுஶயம் பண்ணிற்றும் ஸ்வரூபவாதி³விவேகமன்றிக்கேஸமர்ப்பிக்கப்புக்காலும் தன்னுடைய த்³ரவ்யத்தை ராஜாவுக் குபஹாரமாகக் கொடுப்பாரைப்போலே யென்னதென்கிற வபி⁴மாநத்தோடேஸமர்ப்பிக்கில் ஆத்மாபஹாரஸ்வபா⁴வமடியற்றதாகாதென்கைக்காக வத்தனை. அல்லது ஶாஸ்த்ரசோதி³தமாய்த்தாமநுஷ்டித்த

ஸமர்ப்பணத்தை அநுஷ்டாநமாக்கினபடியன்று. ஆகஇரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் யதாவஸ்தித ஸ்வரூபாதிவிவேகமில்லையாகிலும் "நமஸ்" என்று ஸம்ப்ரதானமறுக்கையே "அஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி ஸ்வாஹா:" என்னும்படி ஸ்வஸமர்ப்பணப்ரதானமான ஶாஸ்த்ரவாக்யத்தில் ஸாரமென்றதாயிற்று. இப்படி ஶேஷத்வாநுஸந்தாந விஶிஷ்டமான ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் அங்கியானுபாயமான ப்ரபதநத்தில் மஹாவிஶ்வாஸ ப்ரபத்த்யங்க பூர்வகஸ்வரண மநுமான ஶரண ஶப்தோபலக்ஷித க்ரியாபதத்திலே சேர்த்து அநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம். இப்படி யிவையாறும் இம்மந்த்ரத்திலே விஶேஷணமையில் தனித்தனியே அநுஸந்தித்தாலும் வாக்யார்த்த ப்ரதிபத்தி ஏகமையில் அல்லாத வாக்யார்த்தங்கள்போலே ஸாங்கமான ப்ரபதநம் ஏகப்ரயோகமாம். ஆகையால் யதாஶாஸ்த்ரம் ஸாங்கப்ரபதநாநுஷ்டானம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாயிற்று. ஏதந் த்வயார்த்தஸாத்யமான ப்ரபந்நனுடைய ப்ரஹ்மவித்யாங்கமான ப்ராணயாமம் ஜ்ஞாநகர்த்தவ்யமாகிறப்போலே யிவ்வாத்மரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணமிருக்கும்படியென்று ஶ்ருதிஸித்தம். இப்பர ஸமர்ப்பணமே ப்ரபத்தி ஶப்தங்களில் ப்ரதானமாக அநுஸந்தேயமென்னுமிடத்தை "ஏதந்மே நவ தேஹேந்த்ரிய ஸ்வாத்மானம் நிக்ஷிபேத்பு: நிக்ஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி" என்று ஸாத்யகி தந்த்ரத்திலே ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணுகிற ப்ரபந்நன்தானே தெளிய வருளிச்செய்தான். இதில் ஸாங்காநுஷ்டானமாவது; கர்த்ருத்வ த்யாக மமதா த்யாக ஃபல த்யாக ஸஹிதமான ஸாத்விக த்யாக பூர்வகமான ஸாநுக்ரோஶ ஸமஸ்த ஆத்மா த்ருஷ்டா அநுஸந்தானத்தோடே பாரதந்த்ர்ய விரோதாபஸ்தி பூர்வக அபாய நிவ்ருத்தாலே ஸ்வரூப ஸமந்வய மநோமான வாத்மரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகை. இக்கர்த்ருத்வ த்யாகத்துக்கு நிவந்தனம்; தன்கர்த்ருத்வமுமவனடியாக வந்ததென்று தனக்கு பாரதந்த்ர்யமான ஸமவதேக பரதந்த்ரத்தையறிகை. மமதா த்யாகத்துக்கும் ஃபலத்யாகத்துக்கும் நிவந்தனம்; ஆத்மாத்மீயங்களுடைய ஸ்வரூபாநுபஸ்திஸமவதேக ஶேஷத்வஜ்ஞானம். ஸமர்ப்பண த்யாகத்துக்கு நிவந்தனம்; ப்ரபந்நப்ரஸாதமான விவனுடைய அநுஷ்டானம் ப்ரயோஜனத்துக்கு வஹிதகாரணமாகையும் அவேதன மா

கையாலே ஸாத்யஸாதநஸங்கதாஶ்ரயமல்லாமையும். ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வோபாயமாகிறது; ஸஹஜஸௌஹார்த்தத்தாலே காரணகோடௌ ப்ரதாநந்துடங்கி அயோத்தாரணவர்க்கமாக ஸர்வத்துக்குமாதிகாரணமானதானே ப்ரஸாதபர்யந்தஸங்கல்பவிஶேஷவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டவ்யவஹிதகாரணமாகையாலும் உபாயாந்தராஶக்தனுக்கவ்வுபாயஸ்தாநத்திலே நிவேஶிக்கையாலும். இங்ஙனிருக்கைக்கடி அதீந்த்ரியார்த்தக்ராஹகமான ஶாஸ்த்ரத்தாலே ப்ரமிதமானவஸ்துஸ்வபாவமாகையாலிவ்வர்த்தம் யுக்திகளால் பாதிப்பிக்கவொண்ணாது. இஸ்ஸாங்கப்ரபதநத்துக்கு நடாதூரம்மாளருளிச்செய்யுஞ்சுருக்கு; அநாதிகாலம் தேவரீருக்க நிஷ்டாசரணம் பண்ணுகையாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தேன், இன்றுமுதல் ஆநுகூல்யனாய் வர்த்திக்கக்கடவேன், ப்ராதிகூல்யாசரணம் பண்ணக்கடவேனல்லேன், தேவரீரைப் பெறுகைக்கென்கையிலொருகைம்முதலில்லை, தேவரீரையே உபாயமாக அறுதியிட்டேன்; தேவரீரே உபாயமாகவேணும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலாதல் இஷ்டப்ராப்தியிலாதல் எனக்கினிபாரமுண்டோவென்று. இவ்விடத்திலாநுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் உபாயபரிகரமாய் ஸக்ருத்தாயிருக்கும். மேலிவன்கோலின அநுகூலவ்ருத்த்யாதிகளோடே போருகிறவிடமும் உபாயபலமாய் யாவதாத்மபாவியாயிருக்கும். இவற்றில் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் அம்மாளருளிச்செய்தபடியே ஆநுகூல்யஸங்கல்பம்போலே ஸங்கல்பமாத்ரமானாலும் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம். “அபாயே ஸ்யாந்நிவ்ருத்தௌ ஸ்தாஸி” என்கிறபடியே அபிஸந்திமாத்ரமாதல் ப்ராதிகூல்யஸர்வநிவ்ருத்தியாதலானாலும் அதில் ப்ரயத்நம் அங்கமாய் மேலுள்ளது பலமாகக்கடவது. இப்படி விஶ்வாஸத்திலும் பார்ப்பது. ॥*॥ ப்ரவ்ருத்திரநுகூலேஷு நிவ்ருத்திஶ்சாந்யத: ஸதா। ப்ராரப்தஸங்கல்பாத்யஸாங்கப்ரபத்தித: ॥*॥ ஆகையாலிருந்தநாளில் நிரபராதகைங்கர்யத்தையும் ப்ராரப்தஶரீராநந்தரம் மோக்ஷத்தையுஞ் சேரப் பலமாகக்கோலி ப்ரபத்தி பண்ணுவார்கள் நிபுணர். *

அறவேபரமென்றடைக்கலம்வைத்தனரன்றுநம்மைப்
பெறவேகருதிப்பெருந்தகவுற்றபிரானடிக்கீழ்
உறவேயிவனுயிர்காக்கின்றவோருயிருண்மையைநீ
மறவேலெனநம்மறைமுடிசூடியமன்னவரே. (௧௬)

ப்ராப்யஸ்யந்தனஸார்வபௌமவதி த்ரய்யந்தஸந்தர்ஶிதே
தத்வாநாம் த்ரிதயே யதார்ஹமதிய வ்யாபாரஸஞ்சாரிணி |
ஹேதுத்வம் த்ருஷ்டத்ருஷ்டதாவஹயோஸ்வாயீந ஶேஷோக்த்யநீ
ஸ்வாதீந ஸ்வீக்ருதஹ்ருதயோ மாயப்ரஸக்த த்ரயம் நிர்பர:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரோ த்வாதஶ:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸமர்த்தே ஸர்வஜ்ஞே ஸஹஜஸுஹ்ருதி ஸ்வீக்ருதபரே
யதாஶக்தி கர்த்தவ்யம் நயதி நிஹதாகிஞ்சநதிய: |
நியுக்தஸ்தத்ஸ்வஸ்மிந்நிர்பய ஹி ஶபாநந்தஜடயன்
க்ருதார்த்தீக்ருத்யைஸ்ஸ்வம் க்ருபணமபி நிக்ஷேப்யயதி ந:||

இவ்வுபாயவிஶேஷநிஷ்டன் ப்ரவ்ருத்திக்கநந்தரகாலந்துடங்கித்தானிருக்குக்கோலின ஸமயத்தைப்பற்ற தனக்கு கர்த்தவ்யாம்ஶத்தில் ந்யூநமில்லாமையாலும் கர்த்தவ்யாம்ஶம் ஸக்ருதநுஷ்டாநத்தாலே க்ருதமாகையாலும் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸத்யஸங்கல்பனான ஸர்வேஶ்வரன் "மாஶுச:" என்றருளிச்செய்கையாலும் தனக்குப்பிறந்த பரந்யாஸதஶையைப்பார்த்து நிர்பரனாய், "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிறபடியே ஸித்தோபாயத்வேந ஸ்வீக்ருதனான ஸர்வேஶ்வரன், "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ப்ரதிஜ்ஞாந ஸங்கல்பத்தைப் பண்ணுகையாலே இப்படி விஶ்வஸநீயனுமாய் ஸமர்த்தனுமா யுபாயபூதனுமான ஸர்வேஶ்வரனைப் பார்த்து பலஸித்தியில் நிஸ்ஸம்ஶயனுமாய், நிர்பயனுமாய், கடையறவிட்ட அந்யபுருஷார்த்தங்களையும் காம்பறவிட்ட வுபாயாந்தரங்களையும் அகிஞ்சந னயத்நமாக மஹாநிதியைப் பெறுமாப்போலே தான் பெறப்புகுகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் பார்த்து ஹ்ருஷ்டமநாவாய், "தேவர்ஷிபூதாத்மந்ருணாம் பித்ரூணாம் நகிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் | ஸர்வாத்மநா யஶ்ஶரணம் ஶரண்யம் நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்ந:" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே

ப்ரஜாபதிபஶுபதி யென்றாற்போலே பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஸஜாதீயரான க்ஷேத்ரஜ்ஞரைப்பற்ற வோரோ ரவஸரங்களிலே கைக்கூலிபோலே சில வுபாயிகளடியாக வெழுதாமறையிலே யேறிட்டுக்கிடக்கிற வடிமைதீட்டும் முதல்மாளாதேபொலிசையிட்டுப்போருகிற தனிசுதீட்டுங் கிழித்தவனாகையாலே ஸந்த்யா யஜ்ஞாதிகளான நித்யநைமித்திகங்களி லவர்கள் பேர் சொல்லும் போது "யேயஜந்தி பித்ரூந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந்ஸஹுதாஶநாந் । ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவயஜந்தி தே" இத்யாதிகளில் மஹர்ஷிகளறுதியிட்டபடியே ராஜஸேவகர் ராஜாவுக்குச் சட்டைமேலே மாலையையு மாபரணத்தையு மிட்டாலுஞ் சட்டையில் துவக்கற்று ராஜாவின் ப்ரீதியே ப்ரயோஜநமாகத்தெளிந்திருக்குமாப்போலவும், யஜ்ஞபார்ஶ்வாதிகளிலும் ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யத்திலும் "ஸாக்ஷாத்தேவ்யோ விராயமௌஜ்ஞிபி:" என்கிற ஸூத்ரத்திலுஞ் சொல்லுகிறபடியே தேவர்கள் பித்ருக்க ளென்கிற சட்டைகளோடு துவக்கற அவ்வோஶரீரங்க ளவயவஶக்திவைலக்ஷண்யங்களாலே ஈஶ்வரன் பக்கலிலே நாராயணாதி ஶப்தங்கள் போலேநிற்கிற நிலையையுங்கண்டு அவற்றினுடைய வுச்சாரணாதிகளில் ஶ்வேதத்வீபவாஸிகளான ஶுத்தயாஜிகளுக்குப்போலே தன் பரமைகாந்தித்வங் குலையாதே நிற்கிறபடியை நிரூபித்துதன் வர்ணாஶ்ரம நிமித்தமாநாத்யதிகாரத்துக் கநுரூபமாக வடிமைகொள்ள ஸங்கல்பித்திருக்கிற ஶாஸிதாவான ஶேஷியினுடைய ஶாஸ்த்ரரூபாஜ்ஞாநுஜ்ஞா பரிபாலநரூப கைங்கர்யவைபவத்தாலே ப்ரத்யக்ஷவிதித பரவேராக்ஷாதிப்ராயரான முக்தரைப்போலே கிஞ்சித்கரனாய்க்கொண்டு முக்தபோக்யனாய் உபாயப்ரபத்தியாலே க்ருதக்ருத்யனென்றும் பரஷாஸமர்ப்பணப்ரபத்தியாலே க்ருதார்த்தனென்றும் ஶாஸ்த்ரங்களாலும் தத்வஜ்ஞராலுங் கொண்டாடப்பட்டிருக்கும். இவனுடையவிந்தக்ருதக்ருத்யாநுஸந்தாநத்தை "அதஸ்த்வம் தவ தத்த்வதோ மஜ்ஜ்ஞாந தர்ஶந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்ஶயஸ் ஸுகமாஸ்ஸ்வ" என்று ஶரணாகதி கத்யத்திலே நிகமித்தருளினார். இதுக்குக் கருத்து; அநாதிகால மாஜ்ஞாதிலங்கநமடியாக வுண்டான பகவந்நிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்த நமக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷையான பகவத்க்ருபையடியாக வுண்டான ஸதாசா

யத்கடாக்ஷ விஷயீகாரத்தாலே வந்த அயோத்தாரணாநுத்தாரணத்தாலே வ்யவஸ்த்யநுஷ்டாநம் பிறந்தபின்பு ஶரண்யப்ரஸாதநங்களில் இதுக்குமேலொன்றில்லாமையாலே நிஶ்ஶேஷாபராதங்களையெல்லாம் க்ஷமித்துத் தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத் திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல ஸர்வஶேஷியான ஶ்ரிய:பதி தன்பேறாகத்தானே ரக்ஷிக்குமென்று தேறி நிர்பரனாயிருக்கை. இது "மாஶுச:" என்கிற ஶரண்யவாக்யத்திலுந் தீர்ந்தபொருள். இவனுக்கு ப்ரபத்திக்கு முன்புற்றஶோக மதிகாரத்திலே சேருகையாலே முன்பு ஶோகித்திலனாகி லதிகாரியல்லாமையாலே "காரணாபாவாத் கார்யாபாவ:" என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாய நிஷ்பத்தியுண்டாகாது. உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினனாகத் தன்னை நினைத்திருந்தபின்பு ஶரணாகதியிலே நெகிழ்ச்சியுடையனாய் ஶோகித்தானாகில் "கார்யாபாவாத் ஸாமக்ர்யபாவ:" என்கிற ந்யாயத்தாலே பூர்ணோபாய னல்லாமையாலே ஸமுபாயபத்தி ஸாபேக்ஷமாய்க் கொண்டு விளம்பிக்குமென்றறியலாம். முன்பு ப்ரஸக்த ஶோகனாய்ப்பின்பு "மாஶுச:" என்று ப்ரதிஷேதிக்கிறபடியே வீதஶோகனானவன் க்ருதக்ருத்யனென்றறியலாம்.

மன்னவர்விண்ணவர்வானோரிறையொன்றும்வான்கருத்தோர்
அன்னவர்வேள்வியனைத்துமுடித்தனரன்புடையார்க்
கென்னவரந்தரவென்றுநம்மத்திகிரித்திருமால்
முன்னம்வருந்தியடைக்கலங்கொண்டநம்முக்கியரே.

ஸமவதி ஸாரளவாரம் மஜ்ஜம் ஸாரந்யஸநம் க்ருதம்
பரிசிதஸவ்யாபாரஶேஷ்யக்ருத்யம் ப்ரஹீணஶக்ருத்யவத்|
ஸமதிவவர்த்யவ்ருத்தி: பாலம் க்ருபைதிந்யதக்ரஶா
பரிசிஹரிஸோராஜ்ஞாஸேதவ்யபாரோந்யாஸ்யதே||

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
க்ருதக்ருத்யாதிகாரஸ் த்ரயோவிம்ஶ:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ரம்யஜாமாத்ரு முநயே நம:

ஸாரப்ரபாவமசுபேதர ஸம்ப்ரதாய
ஸந்தாநிநாம் ஸமயமேவ நிரூபயந்தம் ।
வ்யாக்யயா ஸஹ வசோபூஷணம் ததீயம்
மந்த்ராந்த்ரமாந் மநஸா ஸ்மர ரம்யஜாமாத்ரும் ॥

இப்படி தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று தானறியும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; பராலே பரிபவாதிகளுண்டாம்போது தன்தேஹாதிகளைப்பற்ற பரிபாவகர்சொல்லுகிற குற்றங்கள் தன் ஸ்வரூபத்தில்தட்டாதபடிகண்டு விஷாதாதிகளற்றிருக்கையும், "ஸர்வாத்மநஸ்யகர்மாவம்ஸவத்ஸமதிஷ்டதி" என்கிறபடியே பரிபவாதிகளாலே தன்பாபத்தைவாங்கிக்கொள்ளுகிற மதிகேடரைப்பற்ற "ஜ்ஞாநே ஸ்ருதி லோகம்வேதிதா: । ஸாத்வீர்யோதிர்மோஹாத்வீர்தீத்ரீஷிணா, க்ருத்தாஸ்தஸயமாம் கிமவபஸ்வேயம் । ஸர்வாநந்தாவேதநாகாவிமுக்திதம்" என்கிறபடியே கரைபுரண்டகருணையையும், "கயமூர்க: க்ஷேத்ர:" என்கிறஶ்லோகத்தாலும் "வாடினேன்வாடி" முதலான ஆழ்வார்கள்பாசுரங்களாலும் தனக்கநாதியமாகவுபார்ஜித்த தோஷங்களை பரிவாதாதிகளாலே மறவாதபடிபண்ணினார்களென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியும், க்ருதாக்களுக்கெல்லாம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸமகாரதத்துவத்தையும் கூரத்தாழ்வானென்னும் க்ஷமாவாயநிற்கிற நிலையையும்பார்த்து நமக்கும் நம்மளவில் பரிபவாதிகள்பண்ணுகிற பாதகருக்குமுள்ள க்ஷமாநந்தமாக இன்புறு மிவ்விளையாட்டுடையனான ஸாத்விகரோஷியாலே ஸாத்விகராயவர்கள் பரிவாதாதிகள் பண்ணுகிறார்களென்று அவர்கள் பக்கல் நிர்வாகாரவித்தையும், ஸ்வாபமூலவாபவிஶேஷஞ்சிதையறுகிறதென்கிற ஸந்தோஷமும் நடையாடிற்றாகில் ப்ரபத்ஸ்வேதங்களிலேஶாஸ்திதமானபடியே க்ஷமைதைதைதக்ஷிணாத்தையும், ஸர்வஸாதாநாக்ஷ்யாதிகளுக்கு யோக்யமான ஜ்ஞாநத்தையும், ஸர்வதோர்வமானவாக்ஷிநத்தையும், ஸாத்விகஸ்வர்க க்ஷமாநாவமாஹேப்ராதியை ஸாத்விகரோஷிக் கிஷ்டி நியோமாஹமாம்படி யநந்யாஹஶேஷஜ்ஞ வாரதத்வங்

களையும், "யஸ்ததஂக்லேஶவேஶ" இத்யாதிகளிற்படியே ஸாராஸிந்தஹிதஸிஸியையுமுடைய தன்ஸ்வரூபத்திலே நிலையுண்டென்றறியலாம். ஸர்வஸ்வாமினையொழியத்தானும்பிறரும் தனக்குத் தஞ்சமன்றென்கிற ஸாக்ஷியும், ஶ்ரீஸ்ரீத்யாபராதமானஸமஸ்தாகர்க்களைக் கண்டாலும் "ஶ்ராயேணாக்ருதக்ருத்யாநாஸிவரோத்யாஸாதிஜநே ஜநஃ । க்ருதக்ருத்யாஃஶ்ரதீக்ஷந்தே ஶ்ரீத்யாஶ்ரயதிவாதியே" என்கிறபடியே இச்சரீராந்தரம் என்படப்புகுகிறோமென்கிற கரைதலற்ற நிஷ்டாவஸ்தியாலே ஸ்ரீரத்தையிருக்கையும், "ஶஜம்ஶாஸீக்ஷ்யஸிஹ்ஸாஸ்யாஸாரவி ஸாராநரா । நாஹாரயதிஸத்ரா ஸஂஸாரஹாராஸேஸ்யஸஂஶ்ரிதா" என்றும், "கஸேஜஶாத்ராமாசஸ்யதஸஸ்ராநாஸாராநாக । நக்ஷாகாஸ்யரஶஸீவஹஸ்லஸஹ்லா ஹாஸேதஜஸா" என்றும் "ஶஸேஶஸ்ஸாஸக்ஷாஸாஂக்ருக்ஷாஸுக்ஷாஂவ ராவஸாஹ்நஃ। ஶாகேயேஸ்ரிகாகாக்ஷஸ்யஸ்யதஸ்யஸக்ஷ்யஶஂஹவேக" என்றும் பிராட்டி நடத்திக்காட்டின ரக்ஷகாவஷ்டம்ஸத்தாலுள்ள தேற்றமும், தான்ஸாந்யாஸம் பண்ணினவிஷயத்தில் ஸ்யந்தமற்றிருக்கையும், அதிலநிஷ்டநிவ்ருத்தியுமிஷ்டப்ராப்தியு மவன்கையதேயென்றிருக்கையு முண்டாயிற்றாகில் தான்கோலின ஸகலஸஹித்துக்கும் ஸாயநமாகவற்றாய் ஸாமோக்ஷத்தில் ஸர்வஸாஸ்த்திலே விஹிதமாய் ஸயத்தில் ஸர்வஸாஸ்தி ஸர்வஸந்நயமாய் திருவுத்தரத்தில் ஶஸ்யேவத்திலும் விவக்ஷிதமான வ்யாயத்திலே தனக்குநிலையுண்டென்றறிலாம். "உக்ஷஸ்திதிநாஶாநாஂஸ்திதள விஜ்ஞாகஸ்ய । யஶோத்தியஸ்யாநாஶஸ்திஸ்வித்விஷ்யதி, கஶேஷாநாஸீநஂஶ்ரீக்ஷித்யஸதிஷ்டதி । கஸீகஸாநாஸ்ய க்ருதேந்யா நஸ்யாஶ்யேயிமநுதி" என்கிறபடியேஶ்ராஸுகஸ் விஶேஷாயநமாக ஸ்வரூபன்செய்யும் தேஹயாத்ராதிகளில்கரைதலற்று தான்கரைந்தாலும் "உத்தஸ்ஸாரகாஶஂவிஶஸ்ஸாரஸா தஸம் । கடஸஸீஹஂக்ருத்ராஂநாக்தஸ்யதிஷ்டேத, யஸ்கிஸ்வ தஸேதஶோகேஸஸஸநிஶேஷிதம் । கஸேநாஹ்யநிஸ்யதி ஸஸதஂவிஸயாஸ்யஹம்" என்கிறபடியே ஸம்ஸ்வரூபன்நினைவின்படியல்லதொன்றும்நடவாதென்று ஶ்ரதிஸந்நம்பண்ணி "கஶ்யஸ்தாஶதா ஸ்வஸ்யாஸ்யஹஸேஸ்யஸீஷ்யாஸ்ஸநா। ஶ்ரபேந்தநாவிகஸ்யஸ்வ

யதேஜதிரேதி:, நாஹாரம் விஷயெஸ்ப்ராஜ்ஞோ யதேரேவாந
விஷயெஸ । குஹாரோவிர்தநஷ்ட்ராணாம்ஜந்நாஸஹஜாயதே"
என்று பராஶரகீதாதிகளிலும், "நஸந்நிவதிதம்யதீத்ரு
ஹோமம்யதூஜ்ஞயா । ப்ரதந்ராவக்ஷநவரேவ்ந ரநராரேநு
ஸதூஜ்ஞம்" என்றஜமநோராவாவந்நாநத்திலுஞ் சொல்லுகிற
படியே ஶாஸ்த்ரவிரோதமல்லாத விஷயங்கள் தாமொருவிரகுசெய்யா
திருக்க ஹமவஸ்ஸக்ஷுந்தாலே தானேவரக்கண்டு ப்ராரப்தகர்மபல
மான தனிசுநிருகிறதென்று விலக்காதே யநுபவிக்கையும், இப்
படி கர்மவிஶேஷாயீநமாக வருகிற ப்ராவ்ராஷாராஹாராஹங்
களில் "தயொரேகதரோராஶியமேத்நரவஸுணேரக । ந
ஸ்வம்ப்ராப்ஸம்ஹ்ருஷ்ணதூ:வம்ப்ராப்ஸம்ஜ்வோரக" என்
றும், "உளதென்றிறுமாவார்" ரென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஹர்ஷ
ஶோகங்களற்று ஸ்வரூபாநுரூபமான பரதப்ராப்தகைங்க
யத்திலேரதியும், ஷாஸ்த்ரத்திலும்ஸ்ரீவைகுண்டமஹ்ராதிகளி
லும் "கடாகடா"என்றுவாய்புலற்றப்பண்ணுகிறப்ராஷ்டியில்கூரை
யும்நடையாடிற்றாகில் திருமந்த்ரத்தில் நாராயணஶப்தத்தில்சது
ர்த்தியாலும், அபத்தில்சதுர்த்திநமஸ்ஸுக்களாலும், சரமஶ்லோகத்
தில் "ஸஹம்ஸ்வாஸவவாவேஹோரஶோகயிஷ்யாமி" என்கிறவா
க்யத்தாலும் கடலைக்கையிட்டுக்காட்டுமாப்போலேகாட்டப்பட்டவவ
ரிஜ்ஞஷ்யமான பரபோராஷாஷ்டத்திலே நிஷ்டையுண்டென்றறி
யலாம். இப்படியவ்வோ வடையாளங்களாலே "ஸஹாதாநதே
ஹோஷவி விஷ்ணுஶேஷா பரிக்ரஹ: । தவேஶரணம்ப்ராப்த
ஸக கைங்கர்யமிகீஷயா" என்கிறபடியே ரஹஸ்யத்ராதிகளைக்
கொண்டு ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய
நிஷ்டையையுணர்ந்து போருமிவ்வதிகாரிக்கு "நிஷாவஸ்தி
ராக்ஷஸோ நேராநுவஷ்டஹஜ்ஞேராநு । வஸுஸஹஜயாநம
நம்ராதேவாநவஸ்தி" என்கிறபடியே விரோதியோடேகூடி
யிருக்கிற தனக்கு வாசிகமாக ஸம்பாவிதமான ப்ரஹ்மவிதவா
ராதிவ்ரதிரிக்தங்களான வேதேனுமொரு ஸீதிஹேதுக் களிலும்
ஸ்வரூபவப்ராப்த கைங்கர்யவ்ரதிரிக்தங்களான வேதேனுமொரு
ஸ்ரீதிஹேதுக்களிலுங் கண்ணோட்ட முண்டாகாது. யதூஜ்ஞயா
உண்டானாலுமவற்றால் ஸீதியும் ஸ்ரீதியுமுண்டாகாது.

முக்கியமந்திரங்காட்டியமூன்றினிலையுடையார்
தக்கவையன்றித்தகாதவையொன்றுந்தமக்கிசையார்
இக்கருமங்களெமக்குளவென்னுமிலக்கணத்தால்
மிக்கவுணர்த்தியர்மேதினிமேவியவிண்ணவரே. (உக)

ஸாரோத்³தா⁴ரப்ரவ்ருத்திகர நிஜமஹோ மஹோக்ஷாஞ்சராடே
கார்யங்கர்த்ருஜ்ஞமதிவிதி⁴நா கேநசித்ஸ்வாவதீர்ணா:|
தத்க்ஷேபாய ப்ரஹ்ருதிவிஷயே ஸ்வாமிநஸ்தாம் ஸ்வநிஷ்டாம்
ஶேஷங்க்ருத்வா ஶிரஸி க்ருதிநஶ்ஶேஷமாயுர்நயந்தி||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்³வேங்கடநாத²ஸ்ய வேதா³ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸ்வநிஷ்டா²பி⁴ஜ்ஞாநாதி⁴காரஸ்த்ரயோத³ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிக³மாந்த மஹா தே³ஶிகாய நம:.

ஸந்தோஷார்த²ம் விம்ருஶதி ஸஹஸ்ஸூரிஸ்ருஷ்டாத்மவித்³யாம்
நித்யம் ப்ரீத்யை நிஶமயதி ஸ்வாது³ஸம்வ்யாஹ்ருதாநி|
கீர்த்யம் க³ந்த⁴ம் ந வஹதி தாம் வ்ருத்திரோதே³ ஹவாதா
த்³ருஷ்டாத்³ருஷ்டஸ்வஹரவிமதே³ த்³ருஷ்டி:ப்ரவண:||

இப்படி க்ருதக்ருத்யனாய் ஸ்வநிஷ்டையைத்தெளிந்து ஶரீரத்தோடிருந்தகாலம் பழந்திருவிடையாட்டத்திலே சிறுதிடத்தையடைத்துக்கொண்டிருப்பாரைப்போலே ஒருபடி துவக்கற்றொருபடி துவக்குண்டிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு, ஶக்தருடைய கைங்கர்யபரம்பரைபோலே ஸ்வாதுதமமாகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாய், ஶாஸ்த்ரவிஹிதகாலவிஶேஷநியதமாய், உத்தரகைங்கர்யத்துக்கவஸரஸஹாஸ்யமாக பூர்வகைங்கர்யந்தலைக்கட்டவேண்டும்படி சங்கிலித்துவக்காய், ஸாத்விகஸம்ப்ரீதிக்குக் காரணமுமாய், கார்யமுமாய், "வாசித்துங்கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது" என்றும், "சீர்கலந்தசொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை யென்னினைந்துபோக்குவரிப்போது" என்றும், "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னிவழுவிலா வடிமை

செய்யவேண்டுநா" மென்றும், "பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய் புலன்
கொள்வடிவென்மனத்ததாயங்கேமலர்கள்கைய்யவாய் வழிபட்டோ
டவருளி" லென்றும், "நாடாதமலர்நாடி" யென்றும், "வடிவிணையில்
லாமலர்மகள் மற்றநிலமகள் பிடிக்கு மெல்லடியைக் கொடுவினையே
னும் பிடிக்க" வென்றும், "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே"
யென்றும், "உனக்கேநாமாட்செய்வோ" மென்றும், "பள்ளிகொள்
ளுமிடத்தடி கொட்டிடக்கொள்ளுமாகி" லென்றும், "எண்ணக்
கண்டவிரல்க" ளென்றும், "உண்ணுநாள்பசியாவ தொன்றில்லை
யோவாதே நமோநாரணவென்றெண்ணுநாளு மிருக்கெசுச்சாம
வேத நாண்மலர்கொண்டுன்பாதம் நண்ணுநாளவைதத்துறுமாகி
லன்றெனக்கவைபட்டினிநா" ளென்றும், "நாக்குநின்னையல்லாலறி
யாது நானதஞ்சுவனென்வசமன்" றென்றும், "வாயவனையல்லது
வாழ்த்தா" தென்றும், "தோளவனையல்லால்தொழா" வென்றும்,
"நயவேன் பிறர்பொருளை" யென்றும், "நிரந்தரம் நினைப்பதாக
நீநினைக்கவேண்டு" மென்றும், "இருளிரிய, ஊனேறுசெல்வத்து,
நீணகஞ்சுற்றி"யென்கிற திருமொழிகளிலும், "வதஂஃஸ்வஜநா
மெஶ்வய ஸம் வஸுந்தராவா நகாமயெ। ஸஹஂஸஂமொக்ஷயா
வஂஸ்மொநாவாயமாநாதமெ" என்றும், "கமாலொமநஸ்வாமஂ
வெயஸ்யஂநஹவிஷ்யதெ। க்ருதாஸ்யாமஹஂஹவிஷ்யாமிதவ
வாஸ்யஃவ்ருக்ஷதெ॥ ஸஹஂஸவஂஸம்கமிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்வபத
ஶ்ச தெ। வாவாநஸ்மிகாஸ்தஷயிவஷ்யஶதஂஸ்மிதெ। ஸ்யதா
ரஷிரெரஷெஶக்யதாமிதிமாஂவத" என்றும் "காமயெவைஷ்ண
வஸ்வஞ்சு ஸவஜநஸகெவலம்" என்றும், "வதமாநஸ்தாமெவெ
வஂவாணுகாமிகவதந | ஸ்வாஜிமெதமநவாஷாமெஷ்
ஶ்ஶாமெஹஶ்ஶக்த்ரநாரவதஃ॥ கூராயயநுஹரிஂஹக்ஷ்ரமமயிஷ்ர
மிவாஸராநு" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரவாநாரவ
காமொக்ஷவாஸ்யமான வுத்தரக்ருத்யிருக்கும்படி; தந்நிஷ்க
நாரவமாகத் தெளியவேண்டு மஸ்யங்களில் தனக்குத் தெளி
யாதநிலங்களை நாம்க்ருதக்ருத்யனென் றநாஶரித்திராதே ஸநா
ஹவவதியுண்டாம்போது தெளிவும் வெரமும் வேண்டுகை
யாலும், "தஸ்வாஶஹக்திஜ்ஞாநாஹ்ரஂஹமந்ஸ்கஶாவந। நயாமெவஸ

வர்ணாச்ரம விஹிதமான ஸத்கர்மங்களை" என்கிறபடியே ஜ்ஞா நசக்திகளையபேக்ஷித்தால் குற்றமில்லாமையாலும் தனக்குபேக்ஷி விஷயத்திலே விஸ்தாரஜ்ஞானம் பிறக்கைக்காக "பேதகவாடைப்பிரா னார் பிரமகுருவாகிவந்" தென்னும்படி நிற்கிற தெளிவுடைய வாசார்யர்கள் பக்கலிலே "தத்விதி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா। உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்வதர்சிந:" என்கிற கட்டளையிலே தெளியக்கேட்டு, "ஆசார்யாத்தாதிசி ஸம்ஸஸேவிதுந்த: । ஸத்வஸ்த:ஸம்ஸேவ்யஸ்வதபஸாவி ஷயஷ:" என்கிறபடியே பரிசுத்தஜ்ஞானராய், "யஸ்யாநுமவ யமுநாவஸிஷ்டஸ்த்ரயீஷ்டா । தத்ருஷ்டிகோசரர்ஸ்ஸர்வே ப்ரயுச்ய ஸவமுக்திதே:" என்கிறபடியே யிவ்வர்த்தங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுடனே நெருங்கிவஸித்து அவர்களநுஷ்டா நங்களில் "யாவதுலோமிநாவரேத ஸவமுத்ஸஸம்ஸ்தாதிகே" என்கிற ப்ரகாரத்திலே தன்வர்ணாச்ரமஜாதி குணாதிகளுக் கநுரூபமான கர்த்தவ்யாம்சத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அநுஷ்டித்து இவ்வநுஷ்டாநாதிகளையுடையோமென்னும் ஸாவதையுடையாகவரும் ஸ்லாகஷத்வாபிகரஷ்ட்ராந ஸந்தானங்களாகிற படுகுழிகளைத் தப்பும்படி தான்முன்னடிபார்த்து நடக்கவும், தனக்கு ஸாரஸ்வர ஸாத விசேஷமாக நம்மாழ்வார் நாயநிக ளருளிச்செய்தார்க் குப்போலே ஸாக்ஷாத்காராதிகளாகிற ஸமோஷவங்கள் வந் தாலும் "நன்மைதீமைகளொன்று மறியே" னென்றும் "அறிவனே லுமிவையெல்லாமென்னு லடைப்பு நீக்கொணு" வென்றும் நிரூ பித்து வராயிந ஸாருவ்யதிவ்யாதீயான தன்னயிகாரத்தி லே சொருகின வாகிஞ்சநத்தை யழியமாருதே "ஈஹஸ்ஸ்ரஸ்வாரா யாநாஸ்ரயோகினுசேநாமதி" ரித்யாதிகளை யடியொத்திநடக்கிற "நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன், என்னுன்செய்கேன், களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன், புக லொன்றில்லாவடியேன், ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறி கின்றிலேன், கறவைகள்பின்சென்று, குளித்து மூன்றனலையோம் பும், குலங்களாய வீரிரண்டில், ஏழையெய்திலன், பற்றேலொன்று மிலேன், தருதுயரந்தடாயே" லென்கிறபாட்டுகளிலும் "நயநேந நிவேதாஸ்மி" என்கிற ஸ்லோகத்திலும் இவர்களருளிச்செய்தகாவங்

ண்யத்தின் கவடுகளையெல்லா மவலம்பித்துக் கொண்டு போரவும், இப்படி தனக்கநாதிகாலம் பிறந்த வந்தஸ்தைய மதடியாகவிழுந்த கெஜ்யத்தையும் பார்த்து "பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்குமழுக்குடம்பு" மென்றலற்றப்பண்ணும் நிர்வேத ஸ்ரா வணத்தாலே யவஸன்னனாகாதே, "உயிரளிப்பானென்னின்றயோ னியுமாய்ப்பிறந்தா யிமையோர் தலைவா"வென்கிறபடியே யெதிர்சூழல்புக்கு நிற்கிற ஸாரண்யனுடைய தாய்முலைப்பால்போலே வக்ஷ்ய தமுமாய் ப்ரியதமுமான வுபதேஶத்தாலே தெளிந்தவவதார ரஹஸ்யாதிகளாகிற தீர்த்தங்களை யவகாஹித்துத்தேறி, "உத்தமே வேதயஸிஸாய்வ்ருத்த:" என்றும், "ஜந்மாவாரோஹ ஸம்ஸார க்ருதஸோபாநாதிக: வந்மா! ஸாரஶ்யேஸாகிமேவம் ஶ்ரத்தயாஶ ரணயதி॥ நிர்வேதம் விதிதஞ்ஜந்ம ப்ரஸாதா த்வாரஸாத்தந:" என்றும், "யத்ஸ்வ ஸ்தகஸ்த நியந்தா நந்தவேத்யநாஶ்யம் தத்விஷம் ஸ்ஜதிஜந்மவிஹக்ஷணாயேஷ | வனவம்ஸதா ஸகஸ்ஜ நஸ்ய ஸா வாரயம் க்ஷாத்ஸ்யஹா தஜ்ஸிஸ்ஜி விராஶாத்ராக" என்றும், "ப்ரவஹந்த்ரவஹிஜயெ ஸதம: காயேஷு விஜாநதா" என்றும், "மாணுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வதுவலமே"யென் றுஞ்சொல்லுகிற ந்யாயத்தாலே மதத்துக்கு ஸோகியாதே மத மான வயோம்யைதையைக் கண்டகலவும்பாராதே ஸ்வயந்நயோ ஜ்யமா யநவதிகமான ஸாரண்ய ப்ரஸாவத்தாலே யிப்போது பிறந் த யோம்யைதையைக்கண்டு வருகிற நீருக்கணைகோலுங் கணக்கிலே யிவ்வவஸ்யைக் கந்தர்ப்பமான வாஜ்ஞாநுஜ்ஞாநுவர்த்தநமாகிற கெஜ்யாநுஸவத்தை யிழவாதே முடியானில்படியே விடாய்த் தகரணங்களை ஸாத்விகாஹார ஸேவாதிகளாலே யோம்யங்களாக் கி ப்ராப்தங்களான வந்தஸவங்களிலே மூட்டி ஸயோம்யவிஷயா ஸரங்களில் பட்டிபுக்க வாஸனைகளை மாற்றுவிக்கவும், அக்கரையி லஹிதேஶத்துக்குப்போக வோடம்பார்த்திருப்பார்நினைத்தபோ துவிடவொண்ணாத வணவத்ய த்யுதத்தி விழியாதே வேண்டின மட்டிலே தலைக்கட்டுகைக்கீடான விஹாரத்யுதத்திலேயிழிந்தா லும் த்யுதஸாஸ்த்ரத்தின்படியே யடிதப்பாதே கருவி வைக்குமாப் போலே ஶ்ருஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளாலே யடிமைகொள்ளுகிற ஸாஸிதாவி

ருடைய ஶாஸநத்துக்குப் பொருந்தின காலவிஶேஷாதி நியத மான கைங்கர்யத்தை விச்சேதபரிஹாரார்த்தமாக க்ஷீரஸேவை பண்ணுவாரைப்போலன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரமான விஷயத்தாலே அவிச்சேதமாக வாஸோமாநும் பெற்றவர்கள் பால்வார்த்துண்ணு மாப்போலே உகந்துபண்ணவும், அப்போது "நித்யவிதே ஸதாகா ரே தத்பரத்வேவ்யவஸ்திதா: । ஸர்வாத்மஸ்திதா ஹ்ருதயே தஸ்ய ஸாந்நித்யம் வ்ரஜேத்" என்றும், "யதாஸாமர்த்ய ஸம்ஹோத்வே ஸ்ருஷ்டே ஸத்யமஹோத்ஸவம் । தத்தேவஹி ஸந்நிஷ்யாணாம் ஸந்நிதௌ ஸம்ஹாவிஶேத்தாஹரி:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஆஶ்ரி தகாரிவிஶேஷத்துக்காக ஸாந்நித்யாதிகளைப் பண்ணி ஸர்வஶக் தியான தன்னையுகந்துவந்தவதாரம் பண்ணியிருக்கிறவெம் பெருமான்பக்கலிலே "ஸர்வாதிஶாயிஷாட்குண்யம் ஸர்வஜ்ஞம்தஞ்ச விம்பயோ:" என்கிற வைதிகியையும், "ஸ்வயம்வ்யக்தத்வவைபவ ஶ்ரீம் வஹ்ந்யர்கஸௌந்தர்யோதத்தம் । வாதகாந்த்யாஶோதஸௌந்த்யஸ்தி கிம் வைத்நோவவாதகம்" என்கிற ஆவேதநத்தையும், "ஸதஶ நாத்வகஸ்தா வர்ஷஸம்ஸ்பர்ஶவைதஸ்ய । காவாஸநாகாப ஸ்ஸ்வ காதகந்நிவயஸ்ய: ॥ காஹதஸ்வ காஸாவஸ்நாஸ்திகவ ஸம்வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணத்ரயத்திலும் ஹேத்வாபாஸத்தாலே வரும் மதிமயக்குகளெல்லாத்துக்கும் மருந்தாயிருக்கிற படியையும், "யேயதாம்ஸ்ப்ரவ்ருத்தே தாம்ஸ் தேவஹஜாத்யஹம்" என்றும், "தமருகந்ததெவ்வுருவ" மென்கிறபாட் டிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே யதாஜ்ஞநவஸரிச்சந்த்யமான வாஸ்து தவாரதம்யத்தையும், "கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணா" வென்கிறவாக்யார்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்து "ஸதீவஸ்த்யயஹதா ரஞ்ஜநீவஸ்தநஸ்தம் । ஸ்வாயம் ஶிஷ்யஸந்தத்யம் ஶித்ரவஶ்யாஜ யேஶரிம், ஸ்வாதிகேந ஸஹ்ருதேந மாரகேநவ ஸவதாா । விதத்கேந தயாஹ்யேத்யா ஶாதத்கேநவஶாயவ:, யயாயவா நம்ராஜாநம் யயாவதஹஸ்திநம் । யயாவித்யாதியிம் யோஹம்ஸ ஹவஞம் தயாவதயேத் ॥ யயாவவத்ரம்தயிதம் ததேவோவவ ரேஶிம்" என்கிறபடியே அவ்வோ ஸம்பந்தவதவரக்வஸள ஹ்யாதிகளுக் கநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பண்ணவும், அப்போது "தநாஹிபக்ஷாயத ஶேவெதிகிந்த்து தவாயநம்வோவஹ்ருதம்

ஏஹாஹும் । ஸவாநுகாஹ்யா: ப்ரயதம் நிவேத்ய காரவஸ்தாந
தொயயாவக" என்று திருவடிகள் விஷயத்தில் ஸ்ரீராமாழ்
வான் நடத்தின ராஜஸேவகவ்ருத்தியை ந்யாயார்ஜித த்ரவ்யங்களா
லே நடத்தவும், இவ்வ்ருத்தியைவாழ்க்கப்பட்ட பயஸின் ஈஜஜ்யஸு
த்ராதிரக்ஷணார்த்தமாக நினைத்திருக்கவும், இப்படி ஸமவர்த்தநவக்ர
ஹாய் ஸாமவதவயுஜமாகவருகிற கைங்கர்யம் வர்ஷா
ஸமுவிஸிக்கு வ்யாக்யாநகாரணம்; "வாவிஷ: க்ஷுத்ரைர் ப்ரவஸ்ருத்வ:
ணரீகஸ்தவகாண்யக்ருத । ஆவாயதவதபாஸேகுள தஸாநாவாயத
வாஹஸவெக" என்றும் "எம்மீசர்விண்ணோர்பிரானார் மாசின்மலரடிக்
கீழெம்மைச்சேர்விக்கும்வண்டுகளே" யென்றும், "வில்லிபுதுவைநகர்
நம்பி விட்டுசித்தர் தங்கள்தேவரை வல்லபரிசுவருவிப்பரேல் அதுகாண்
டுமே" யென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமே
யென்று விஸ்வஸித்து அபிஷேகம்பண்ணப்புகுகிற ராஜகுமார
னுக்கு ராத்ரியில் விளக்கேற்றிவைக்குமாப்போலே தனக்கவர்கள்
பண்ணின வெளிச்சிறப்பையும் அதடியாகத்தனக்குவந்த கைங்க
ர்யாதிகளையு மநுஸந்தித்து அவர்கள்பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞனாயிருக்
கவும், இவையெல்லாத்துக்கும் ஸாதாரணமான வ்யாக்யாநகாரண
முமாய் ஈக்ஷைபிலாஸ்தாநவேத்யான ஸமவர்த்தநஸ்வபாவத்தைப்
பற்ற வயுநயொஜ்யஸாதந்த்ரமடியாக ஶக்திதமாம் விஶ
ஷத்துக்கும் பரிஹாரமாயிருப்பது; "இருளகற்று மெரிகதிரோன்
மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி" யென்றும், "போயினால்
பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டா"
ரென்றும் "வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்" லென்றும், சன்மசன்மாந்
தரங்காத்தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த்தன்மைபெறுத்தித் தன்தா
ளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்ப" னென்றும், "தன்தாளிணைக்கீழ்ச்சேர்த்த
வன்செய்யுஞ்சேமம்" மென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரவ்ரு
த்தியிலும் முன்பு ஸம்ஸரிப்பிக்கையிற்போலே ஸத்ஸங்கனாய்
ஶேஷியான ஶ்ரிய:பதியினுடைய "பண்டைநாளாலே நின்திரு
வருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு நின்கோயில்சீய்த்"
தென்றுசொல்லப்பட்ட ஸஹஜகாருண்யமென்று தெளிந் தவ்விஷ
யத்திலும் க்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவும் ப்ராப்தம். * * *

இவ்வுத்தரக்ருத்யத்தில் ஆநைவார்க்யங்களென்று சொல்லு
கிறவைகள் மூன்றிலும் பரிஹரணீயங்களிலும் பரிக்ராஹ்யங்

களிலும் ஸாரமிருக்கும்படி சொல்லுகிறோம். "விஷயஸ்ய விஷயாணாஞ்ச ஸாரதம்யம் ஸதாந்தரம் | உபபோக்தும் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி" என்றும், "ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" வென்றுஞ் சொல்லுகையாலே பரதேவதாபாஷண்ட்யாதி குலையாமைக்காக மறக்கவேண்டு மவற்றில் ப்ரதாநம் விஷயாஸ்வாதம். க்ருதஜ்ஞதை தவறாமைக்காக நினைக்கவேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் ஆசார்யன் செய்த ப்ரஸாதங்களும் முதலான உபகாரம். பகவதாஜ்ஞை குலையாமைக்காகச் சொல்லாதொழியவேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் ஸ்வோத்கர்ஷமும். உபாயநிஷ்டையை மறவாமைக்காக "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிறபடியே சொல்லவேண்டு மவற்றில் ப்ரதாநம் த்வயம். உகந்து பணிகொள்ள வுரியனான வெம்பெருமான் திருவுள்ளமழலாமைக்காக கரணத்ரயத்தாலும் "செய்யாதன செய்யோ" மென்னுமவற்றில் ப்ரதாநம் பாகவதாபசாரம். பாகவத ஸமாராதனமுதல் வரையிடுதல் செய்யாமைக்காக கரணத்ரயத்தாலும் கர்த்தவ்யங்களில் ப்ரதாநம் ஸமஸ்த கைங்கர்யத்திலெல்லைநிலமாய் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாதமான பாகவதாதிஹ்ருதய கைங்கர்யமும். ஸ்வப்ரயோஜநமான இவ்வர்த்த க்ருத்யமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஸம்ப்ரதிபாதகங்களான ப்ரதேஶங்களிலே யநுஸந்தேயம். * * *

விண்ணவர்வேண்டி விலக்கின்றி மேவுமடிமையெல்லாம்
மண்ணுலகத்தின் மகிழ்ந்தடைகின்றனர் வண்டுவரைக்
கண்ணனடைக்கலங்கொள்ளக் கடன்கள் கழற்றிய நம்
பண்ணமருந்தமிழ்வேதமறிந்த பகவர்களே. (உஉ)

ப்ரணயிநி வப்ராப்தம் பஶ்சாத் க்ரியாஸ்வஸம்ஹிதம்
ஸஹதி ஸஹஸா ராஜ்யே தத்த்வேஷ்வதாந்தநளாக்ஷணே |
ப்ரபதந யநாஸ்வத்ஸ்ரா ந்தை: ப்ரஸந்நபரிஸ்ரா ந்தே
ப்ரஸ்ருமர ஸஹாபோதஸ்ஸார ப்ரஸந்ந ஸந்தைர்க்ருதை: ||

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
உத்தரக்ருத்யாதிகார: பஞ்சதஶ:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

ஸத்த்வஸ்தாஸ்ஸாத்த்விகஸ்வவ்யவஹ்ருதிவிதுரா தேவதாநியந்தம்
ஶ்ரேய: காலோபதேஶவ்யவஸ்திதநியமோஜ்ஜ்வலே வீதவீத: ।
யஸ்மாதேகாந்தநாயம் யதிவதிஶதொ வேராஹிதயாம்
தஸ்மாந்ந: கைங்கர்யமுக்யம் ஹிதவ்யமுக்யம் ॥

இங்கு ஸமஸ்த கைங்கர்யத்தை ஸாமாந்ய கைங்கர்ய வ்யவஹ மாகச்சொல்லுகைக்கடியென்னென்னில்; "பரகதாதிஶயாதாநேச்சயோபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ: பரஶ்ஶேஷீ" என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே யருளிச்செய்தபடியே ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற ஶேஷபூதனானவிவ னதிஶயாதாநம்பண்ணப்ராப்தன். அவ்வதிஶயந்தான் வஸ்துஶக்தியை யநுஸரித்து வரவேணும். ஆனால் ஜீவனுக்கு பரனைப்பற்ற ஶக்யமான வதிஶய மேதென்று பார்த்தவிடத்தில் ஶரீராத்மபாவத்தாலே யதிஶயாதாநம்பண்ணுகை யிவனுக்கு மசித்துக்கும் பொதுவாயிருந்தது. இவன் ஶேஷிக்கு விஶேஷித்துப்பண்ணு மதிஶயம் சேதநத்வத்தாலேயா யிருக்கும். அதிலிவன் ஶாஸ்த்ரவிஷயமாகவர்த்திக்கும்போது ஶாஸிதாவாய் ஆஜ்ஞாபகனான ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரீதிஸமாத்ருத்தையுண்டாக்கி யம்ஶத்தாலே யதிஶயாதாயகனும். ஶாஸ்த்ராநுஸாரமாக வர்த்திக்கும்போது "ஶாஸ்த்ரைகவஶ்யதா த்ருஷ்டிர்த்ருஷ்டேத நதத்ருஷ்டேதவஸ பரமேஶ்வரீ" என்கிற படியே யீஶ்வரனுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டாக்கி யவனுடைய வாத்ஸல்யாதிகுணங்கள் குமிழிராதபடியம்ஶத்தாலே "உதாரா ஸர்வ ஏவைதே" என் றவன்தானேகொண்டாடும்படி யதிஶயாதாயகனும். அப்படியே நித்யரும் முக்தரும் ஈஶ்வராபிப்ராயத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துப்பண்ணுகிற கைங்கர்யங்களாலே "ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித:" என்கிறபடியேஹர்ஷவிஶேஷத்தை யுத்பாதித் தம்ஶத்தாலேயதிஶயாதாயக ராவர்கள். இப்ப்ரகாரம் ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்தாலேயீஶ்வராபிப்ராயத்தை யறிந்து கைங்கர்யம்பண்ணுகிற க்ருதக்ருத்யனுக்கும் ஸாதநம். இவற்றில் ஶாஸ்த்ர விஷயங்களாலே யீஶ்வரனுக்கு ப்ரீதிஸமாத்ருத்தையுண்டாக்கும்போது தனக்கநஸ்ய வ்யவஸிதமாயிருக்கும். வஜ்ரதைஶ

யில் ஶாஸ்த்ரத்தாலும் உபதேஶையில் ப்ரத்யக்ஷத்தாலு மீஶ்வராபி
ப்ராயத்தைக்கண்டு தத்பராவணமாகவிருக்கும்போது ஈஶ்வர
னுடைய ஸ்வாபாவிக வ்யாபாரஸாமர்த்யத்துடனே யாந்த்ரிகமாகத்த
னக்கும் ஸ்வாதீநவ்யாபாரஸாமர்த்யமுண்டாம். ஆனபின்பு சேதந
னானிவன் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகவொரு ப்ரவ்ருத்திபண்ணும்போது
தன் வ்யாபாரஸாமர்த்யமும் யாந்த்ரிகமாகவாகிலும் புகிரவேண்டிய
தா லதுவரும்போது ஈஶ்வராபிப்ராய விஶேஷமடியாக வர
வேண்டுகையால் அதுக்காக ஈஶ்வராபிப்ராயத்தை யாராய்ந்தவி
டத்தில் ஸாமர்த்யதௌர்ப்பல்யமவனுக்கு ஸர்வத்திலு மஹிதமாயி
ருந்தது. இவ்வர்த்தத்தில் "ஸுராணாம் ஸர்வதேவானாம் விஷ்ணு
ராராதனம்பரம் | தஸ்மாத்பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதனம்
பரம், த்வத்பக்தஸங்கே ப்ரீதிரஸ்யதிகா மமேச! தஸ்மாத்பக்த
ஸஹவாஸஜநீயா விஶேஷதஃ, த்வத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம்பக்தயானுகம்
போதநம் | த்வத்பக்ரவணஹ்ருத் ஸ்வாமி நத்ரைவிகர்யா || ஸ்வய
மாராயநே நித்யமாத்மநே ஸ்வஜநம் | மாநஸ்மரணம்நித்யம்
யஸ்மாந்நாவஜீவதி || ஶத்ருஷ்விதாப்யஷா யஸ்மிந்தேஸ்வே
விவர்ஜிதே | ஸதிப்ரபந்நோ யந்நிஶ்சநோ ஸஸ்திஸ்வபணி
தஃ || தத்ஸ்வதேயகோ தாஹ்ரஸ்யம்ஸவவமெஜ்யாயஸ்ய ஸம்,
கநந்யதேவதாஸக்தா யேபக்தஜநப்ரியாஃ | மாமேவஶரணம்ப்ரா
ப்தா ஸ்தேபக்தாஃ ப்ரகீர்த்திதாஃ, தஸ்யஜ்ஞவராஹஸ்யவிஷ்ணோரபி
தேதஜஸஃ | ப்ராணாமேயவிசார்வர்த்தி தேஷாமவிநமோநமஃ,
தநாஶ்ரயஸ்யாஶ்ரயணா த்தஸ்யதஸ்யதஸ்ய | ஸம்ஸேவநா
ஹரோகேவலபஸேஸவ்யா தமேகோ" இத்யாதிப்ரமாணங்க
ளை யாராய்ந்தால் ராஜாவுக்கு ராஜகுமாரராவதாஉநம்போலே
ஸாமர்த்யதௌர்ப்பல்யும் ஸமவானுக்கஹிதமாயிருக்கையால்ஶேஷ
ஸத்தனை விவன்செய்யும் கிஞ்சித்காரங்களில் ஸாமர்த்ய தௌர்ப்
பல்யம் ப்ரதானமாயிற்று. இவ்விடத்தில் தன்வித்துக்கு ப்ரமாண
ஸரணியைப்பார்த்தால் "யேயஜந்திவிதூநந்தேவா" இத்யாதிகளிற்
படியே யீஶ்வரன் ஸாமர்த்ய ஶரீரனாய்க்கொண்டு மாராதிக்கும்.
"ஸமஸ்தேஷ்யாபஃ" என்கிறபடியே பரசேதநாதிவிஷயத்தில் ப்ரீதி
பாரதந்த்ர்யனை ப்ரகாரியினுடைய நினைவைப்பார்த்தால் "ஜ்ஞாநீ

காமேத்வமசேஷதம்" என்கிறபடியே பாகவதகைங்கர்யத்தை பகவான் தன்னநுயாயிபக்கலிலே பண்ணினதாக வுகக்கும். இப்படி சேஷிக்கபிமதமென்கிற வளவேயன்று, சேஷத்வமாகிற ஸ்வபாவந்தான் ஸ்வாரஸிகமாகவு முண்டாகையால் கைங்கர்யமும் ஸ்வாரஸிகமாகவும் ப்ராப்தம். அதெங்ஙனேயென்னில்; ॥ * ॥ நித்யம் ப்ரியாஸ்சேதஸ்ய ஹரேர்பாகவதஸ்ய ச । ஸஹஸ்வாரஸிகஸ்ஸ்யா சேஷத்வம்பரமாத்மந: ॥ * ॥ ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸ்வஸ்வாமியுமான ராஜா தான்பூண்ட ஆபரணத்தையுமிட்ட மாலையையு மடியார்களுடையவுமானை குதிரைகளுடையவுங் கழுத்திலேயிடுமாப்போலே "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமல" னென்றும், "நாராயண பந: ப்ராப்தஸ்வஸம்ஸ்ப்ருஷ்டகஸ்தஸ்மாந் । ப்ராப்தோ பாகவதஸ்ஸர்வ ஸர்வேஷாம் ஸ்வாமிதாம் வ்ரஜ" என்றும், "மற்றுமோர்தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடொத்திலே யற்றது முன்னடியார்க் கடிமை" யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆஜ்ஞையடியாக பாகவதசேஷி நியோகமாகையாலே பாகவதசேஷத்வம் தான்பாரதந்த்ர்யயான கட்டளையிலே பாகவதசேஷத்வ பர்யந்தமாயிற்று. இங்கு பாகவதத்வமடியாக ப்ராப்யபர்யந்தமாகவும் "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்கிற ந்யாயத்தாலே குணஜ்ஞானமடியாக ஸ்வஜ்ஞையாலும் வந்த பாகவதசேஷத்வம் "பகவத்பக்தா:, சரண்யபா:" என்கிறவிரண்டு பக்ஷத்தாலும் ஸித்தம். இப்பாகவதசேஷத்வம் க்ரயஞ்செல்லும்படியை "பேசுவாரடியார்க ளெந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே" யென்று ஸூக்ஷ்மதர்சவ்யாக்யாதாக்களான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்தார். இது சக்யாவைபவத்துக்குத் தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தத்தை யநுஸந்தித்தால் இச்சேஷத்வம்ஸ்வாரஸிகமாகவு மஸ்வாரஸிகமாகவும் நின்றநிலையிலே சேஷவ்ருத்தியான கைங்கர்யமும் நிற்கும். ஆகையால் தன்சக்திக்கநுரூபமாக பகவத்கைங்கர்யத்தி லுடைய ஸாம்ராஜ்ய விப்ருதியான பாரார்த்யத்தி லெல்லைநிலத்தைத் தரிசுநூறு விடாதொழியப் ப்ராப்தம். இது "பக்தாநாம் த்வமுபாஸ்யோஸி க்ஷமாவிஷ்ணோ நாதஸம்ப்ரியா பவிகாரஸ்ய த: । நித்யாவநேத்யாநவாநித்ய: கர்மயோகோ பாதஸ்ப்ருஹி:" என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்காதிகளிற்சொன்ன ந்யாயத்தாலே பதிவ்ரதாதர்மம்போலே யிருக்கிற பரைகாந்த்யத்துக்கு மிக

வுமுசிதமான பதிவ்ரதாநுவர்த்தநம். ஆகையால் ஸேவகத்வாத்தாலன்றிக்கே அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநமடியாக வருகையாலே யிவ்வந்யஶேஷத்வம் விருத்தமன்று. இச்சாம்பத்யஶேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமோ ஔபாதிகமோவென்னில் ; கர்மாத்யுபாதிகளாக “நித்யாபிவாஞ்சித பரஸ்பர நீசபாவை:” என்கிறபடியே பாவ ஸ்ஸாபாவியாய்க்கொண்டு பூர்வதஶையிலு மநுவர்த்திப்பதொன்றாகையாலேஸ்வாபாவிகமென்னவுமாம், ஸம்பந்தவிஶேஷஜ்ஞாநவிஶேஷநிபந்தநமாகையாலே யௌபாதிகமென்னவுமாம். இப்படியாகில் இருவருக்கும் ஸாம்பத்யமுண்டானாலொருவரைப் பற்ற வொருவர்க்கு ஶேஷத்வமும் ஶேஷித்வமும் வருகை விருத்தமன்றோவென்னில் ; பரஸ்பரோபகாரோபகாரக ஸாவாமிகளிற்போலே யிங்கும் விரோதமில்லை. கயிகாயவஸ்தையிலே க்ரியைக்கு ஶேஷியானவன்தானே கத்ருவஸ்தையிலே யிருக்கு ஶேஷமாய் நில்லாநின்றான். அப்படியே அந்யோந்யம்பண்ணுமதிஶயங்களை யுபஜீவியாதேயொருத்தருக்கொருத்தரதிஶயாதாநம் பண்ணினால் அதிஶயாதாயகத்வ வேஷத்தாலே யிருவருக்கும் ஶேஷத்வமுண்டாய் அதிஶயத்துக் காஶ்ரயமான வேஷத்தாலேயிருவருக்கும் ஶேஷித்வமுண்டாகக் குறையில்லை. இப்படி யீஶ்வரேச்சையாலே யிருவரும் பரஸ்பராதிஶயாதாயகராக விநியுக்தராகையாலே யிருவருக்கும் ஸாம்பத்யஶேஷத்வ ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகம். ஶுணவஶீக்ருதனான தன் நினைவாலே ஸம்ஸ்லேஷத்திலும் ஸாம்பத்ய விஷயத்திலும் வரும் ஆநந்தம் ஸாம்பத்யஸுகமாய்க்கொண்டு தன்னேற்றமாயிருக்கும். இவ்விடத்திலீஶ்வரன்ஸ்வாதந்த்ர்யஸஹக்ருதையானதன்னிச்சையாலே ஸாம்பத்யர்க்கெல்லாம் ஶேஷித்வத்தையுண்டாக்கும். இவர்களிச்சையையுங்கூட்டிக்கொண்டிவர்களுக்கு ஸாம்பத்யஶேஷத்வத்தையுண்டாக்கும். இப்படி ஸ்வாபிக் இஷ்டவிநியோகாஸ்பராய்க் கொண்டு ஶேஷிகளாய் நிற்கைதன்னாலே யிருவரும் ஸ்வரூபம் பெற்றார்கள். ஸ்வாபீஷ்டமான ஸாம்பத்யஶேஷத்வமு மதின்பலமான ஸாம்பத்யஸௌக்யமும் ஸித்திக்கையா லிருவரும்பரார்த்தஷாமுகாதைபெற்றார்கள். இருவரையுமிப்படிபரஸ்பர ஶேஷஶேஷிகளாகநியமித்துரஸிக்கையாலேயீஶ்வரன் தன்னீஶ்வரத்வமும்ஸார்த்தக்யமும் பெற்றான். இப்ப்ரகாரத்தாலே தங்களுக்குவந்த ஶேஷ

க்ஷேபோக்திகளாதிகளெல்லா மீஶ்வரனுடைய ஹார்த்தத்துக்கு ஶேஷமென்று தெளிகையாலே யிருவர்க்குங் கோதற்ற ப்ரஹர்ஷா ஸம்ருத்திகளையுண்டாகிறது. இப்படி நிஷ்டிதாத்மாக்களாய் ஸாரவித்துக்களான க்ருதக்ருத்யருக்கு ஸ்வாராஜ்யமும் ஸதிஶஜ்ஞையும் அந்யதேவதாஸம்பந்தமும் க்ஷுத்ராதீநஸம்பந்தமும் க்ஷுத்ரஸம்பந்தமுமாகிற பழுதில்லாத பரமைகாந்திகளுடைய வ்யவஸாயமே யெப்போதும் ஸம்ப்ரயோஜநமாக ஸம்வீக்ஷணீயம்.

வேதமறிந்தபகவர்வியக்கவிளங்கியசீர்
நாதன்வகுத்தவகைபெறுநாமவனல்லடியார்க்
காதரமிக்கவடிமையிசைந்தழியாமறைநூல்
நீதிநிறுத்த நிலைகுலையாவகைநின்றனமே. (உ௩)

நாயேந ஸ்த்ருணமந்தமந்தவிவாதநாஹி நாஸக்திநீ
நாஸக்தஸ்ய ஹணீயஸாரஹமாவாவாநயாவாமஹே।
ஶாஸா நாஜ்ஞாஶ்ரமேஹிஷ்டிரயியாம் ஶாஸாஜ்ஞவிஸாந்தி நாம்
மமைக்ஷ்வர்யபூர்ண வ்யாஹாதஸம்யாஸத்திம் வ்யாஸத்திம் மஹா:॥

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ப்ரஹர்ஷாஸம்ருத்தாதிகாரஷ்டாதஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

மர்மஜ்ஞே நிக்ஷிப்ய ஸ்வபரநவோமர்த்தவதஸ
ஸ்வதந்த்ராஜ்ஞாவிஸ்ராம்ஸ்யமவிதி தஸ்யாதிஹ்ருதய:।
வஶித்வாதேவாத்ய ஸ்வபரவிதியா நம்ருஜ நநா
தநுஜ்வாலாமாலாக்ஷாத நவஸதிஶாஸ்த்ரீயஸரணிம்॥

இச்சேஷகவசம்பந்நமடியாக ஸமவகாமவதவிஷயங்களிலிவன் பண்ணும் சேஷ்டைகளும் ஶாஸ்த்ரவஶாபேக்ஷையாலேயோ ஶாஸ்த்ர நிரபேக்ஷையாலேயோ வென்னில்; இருள்தருமாஞாலத்துளிருக்கிறவிவனுக்கு ஶாஸ்த்ரங்கைவிளக்காகவேண்டுகையாலே யதா ஶாஸ்த்ரமாய் ஶாஸ்த்ரம் விதித்தவற்றில் யதார்த்தியாகக் கடவது.

அதெங்ஙனேயென்னில்; எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளு
கிறபோது ஸ்ரீவாஸத்திலே ஸேவித்திருந்த முதலிகளுடைய வா
த்ஸல்யத்தைக்கண்டருளி யிவர்களையழைத்தருளி என்னுடைய வியோ
கத்தில் தேஹத்யாகம் பண்ணினாருண்டாகில் ஆளவந்தார் ஸ்ரீபா
தமே; என்னோடுவர்களுக்கு ஸம்பந்தமில்லையென்றருளிச்செய்ய இ
வர்களுமிதைக்கேட்டுமிகவும் ஸோகாக்ராந்தராய் இனியெங்களுக்குச்
செய்ய வடுப்பதேதென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய இவரருளிச்செய்
தருளின வார்த்தை; ஒருவன் ப்ரபன்னனானவனுடைய ஆத்மயா
த்ரை ஸர்வேச்வராதீனமாகையாலே யதிலவனுக்கந்வயமில்லை, உண்
டென்றிருந்தானாகில் ஆத்மஸ்வரூபம்பொய்யாமித்தனை, தேஹ
யாத்ரை கர்மாதீனமாகையாலேயதுக்குக்கரையவேண்டா, கரைந்
தானாகில் நாஸ்திகனுமித்தனை, ஆகையாலிரண்டு யாத்ரையையுங்
கொண்டிவனுக்குக் கார்யமில்லை, ஆனால் பகவதாஜ்ஞாய்களாகிற
க்ரியாகாரணங்களையுங்கொண்டு வேண்டிற்றுச்செய்து திரியவமை
யுமோவென்னில்; அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று, உபாயாம்சத்
தில் அந்வயமில்லாவிட்டால் ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்திலே யிவற்
றை யந்வயிப்பிக்குமித்தனை, அதிலிவனுக் கிங்கிருந்தநாள்பண்ணலாம்
கைங்கர்யமஞ்சுண்டு, அவையாவன; ஸ்ரீபாஷ்யத்தை வாசித்துப் ப்ர
வர்த்திப்பித்தல், அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகிலருளிச்செயலைக்
கேட்டுப் ப்ரவர்த்திப்பித்தல், அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகிலு
கந்தருளின திவ்யதேசங்களுக்கமுதுபடிசாத்துப்படி திருவிளக்குத்
திருமாலைகளையுண்டாக்குதல், அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில்
த்வயத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தானம்பண்ணுதல், அதுக்கு யோக்ய
தையில்லையாகிலென்னுடையவனென்றபிமானிப்பானொரு ஸ்ரீவை
ஷ்ணவனுடைய அபிமானத்திலே யொதுங்கி வர்த்தித்தல்செய்யலாம்,
இப்படி வர்த்திக்கு மதிகாரிக்குமுன்னடிபார்த்து வர்த்திக்கவேண்டு
வன மூன்றுவிஷயமுண்டு, அவையாவன; அநுகூலரென்றும்
ப்ரதிகூலரென்றும், அநுபயரென்றும், அநுகூலராவார் ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்கள், ப்ரதிகூலராவார் பகவத்த்விட்டுக்கள், அநுபயராவா
ரிவ்விரண்டுமில்லாத ஸம்ஸாரிகள், இதில் அநுகூலரைக்கண்டால்
சந்தநகுஸுமாதிகள்போலவும் நிலவுதென்றல்போலவும் அபிமத
விஷயங்கள்போலவுமுகந்து வர்த்திப்பான், ப்ரதிகூலரைக்கண்

டால் ஸர்ப்பாக்நிகளைக்கண்டாற்போலே வெருவிவகிழுப்பான், அநந்-
யரைக்கண்டால் காஷ்டலோஷ்டாதிகளைக்கண்டாற்போலே த்ருண
வத்கரித்து வதிப்பான், இவர்க ளநந்யார்ஹர்களாகி லிவர்க
ளுக்கு ஆநந்தத்தையுண்டாக்கவும் இவர்களநந்யார்ஹரல்லாதார்களாகில்
அய்யோவென்றிவர்கள்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியிருக்கவு மடுக்
கும், இப்படிச்செய்ய வொட்டாதொழிகிற ஸம்பந்தங்களில்
ப்ராவண்யம், ஸம்பந்தங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யநாத
ரித்திருக்குமாகில் ஸாவத்யனாயிருப்பானொருராஜாவினுடைய
பார்யை ராஜஸந்நிதியிலே பரிஹஸித்தால் ராஜாவெறுக்குமாப்
போலேயெம்பெருமான்திருவுள்ளஞ்சீறும், ஸம்பந்தங்களடியாக
ப்ராதிகூல்யரை யாதரித்திருக்குமாகில் ராஜாஸாவத்யனாயிருக்
க ராஜத்வேஷிகளானசத்ருக்கள் பக்கலிலே மடிப்பிச்சைபுக்கால்
ராஜாவுக் கவத்யமாய் அத்தாலே யவளையவன் வெறுக்குமாப்போ
லே யெம்பெருமான்திருவுள்ளம்வெறுத்திருக்கும். ஸம்பந்தங்க
ளடியாக வநந்யரை யாதரிக்குமாகில் ரத்நத்துக்கும் பாஷா
ணத்துக்கும்வாசியறியாதாப்போலே யிவனுக்குப்பிறந்த ஜ்ஞாநம்
காரணமாயிற்றில்லையாகாதேயென்று அவனளவிலே யெம்பெ
ருமானநாதரித்திருக்கும். * * * *

இப்படி ஸூத்ரகாரரருளிச்செய்த வசநத்தில், "கா
ருண்யாதிகளெல்லாம் ... " த்ரா
திகளிற்படியே ஸம்பந்தங்கள் ... ப்ரஸங்க
ளானபடியாலே ஸம்பந்தங்களான ஸம்பந்தங்களுமாயியா
கவும் அநந்யப்ராதிகூல்யாதிஷு நவிஷயங்களில்தான் நின்ற
நிலைகுலையலாகாதென்று திருவுள்ளம். அதில் அநந்யரை யநா
தரிக்கலாகாதென்னுமிடம்; ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதையிலே "அநாத்ருத
... என்றுசொல்லப்பட்டது. ப்ராதிகூல்யஸம்ஸர்க்க
மாகாதென்னுமிடம்; ... த்திலே "...

ஷிஷ்டாசாரேஷி" என்று சொல்லப்பட்டது, அப்படியே "ஏதைஶ்ச பாபைரேதை: க்ருதைரேவ ஸம்ஸர்க்காத்ப்ராப்ததோஷகை: | ஸம்பந்நஜ்ஞாநவ்ருத்தைஸ்து நஶ்யந்த்யேதே ஸ்வஸங்கமாத்" என்று வைதிகஸம்ஸர்க்கமும் ஸம்ஸர்க்கதோஷத்தையழிக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. உதாஸீநரை த்ருணவத்கரித்திருக்க வேணுமென்னுமிடம்; "அத்ய ப்ரப்ருதி ஹே லோகா யூயம் யூயம் வயம் வயம் | அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் || நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம் | வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோ: யூயமிந்த்ரியகிங்கரா:" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இப்படிமுன்னடிபார்த்து நடக்கவேணுமென்றருளிச்செய்த வசநமும் ஶாஸ்த்ரைகவேத்யமாகையாலே ஶாஸ்த்ரீயங்களுக்குபலக்ஷணமாக ஸாரோத்தாரம் பண்ணி யிவரருளிச்செய்த கைங்கர்யங்களும் தான்வேண்டினபடி செய்யவொண்ணாமையாலே ஶாஸ்த்ரஸித்தமான நியமத்தோடேசெய்தால் கைங்கர்யமாமென்று ஸூசிதம். "வேண்டிற்றுச்செய்து திரியவமையுமோ வென்னில் அதிவனுக்குஸ்வரூபமன்" றென்றருளிச்செய்தபடியாலே "அஶாஸ்த்ரவிஹிதாநுஷ்டிதம்" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தபடியே ஶாஸ்த்ரவிருத்தங்கள் தைவப்ரக்ருதியானவிவன் ஸ்வரூபத்துக்குப்பொருந்தாமையாலும், "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே | ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ:" என்றுஅடிமைகொள்ளுகிறவனருளிச்செய்தபடியாலும் இவன் ஶரீரத்தோடிருந்தகாலம் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாயடிமைசெய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம். "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: | உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தாமபீ:" என்று ஶ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் "ப்ரீத்யைவ" என்கிறவவதாரணத்தாலே ஸாதநத்வபுத்தியை வ்யவச்சேதித்தாரென்னுமிடம் "உபாயதாம் பரித்யஜ்ய" என்று விவரிக்கையாலே வ்யக்தம். ஶாஸ்த்ரீயகைங்கர்யத்தில் ப்ரீதியினுடைய ப்ரேரகத்வாதிஶயம்விவக்ஷிதமானாலும் "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம்" என்கிறவிவற்றின் ஸ்வரூபத்துக்கு ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்னுமிடம் நிஜகர்மஶப்தத்தாலே தர்ஶிதமாயிற்று. இச்ஶாஸ்த்ரீயநியமம் "அவிப்லவாய தர்மாணாம்பால

நாபகாரஸ்ய ச । ஸம்ப்ரஹாரயதோ ஹ்யஸ்ய ப்ராணாஸ்த்யாஜ்யா ந பாபவத்॥ ப்ரியாய தே விஷ்ணோர் தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கிண꞉ । தீர்த்தேவே ஷிகாசாரம் தீர்த்தவாஸீ ந லங்கயேத்'' என்று ப்ரபத்த்யத்யாயத்திலே ப்ரஸித்தம். இது தவிர்ந்தபோது வருமநிஷ்டமும் "யஸ்தாஸி வஞ்சயேதாசாராஜ்ஞா நஶ்யந்த்யாஜ்ஞா ப்ரவர்த்ததாம் । தேஶகாலவயோ ஹீநாஸ்யாம் பஹுஸ்யந்திவர்த்தநம்॥ ஶ்ருத்யநுஸ்ம்ருதாசாரோல்லங்கநே நவேக்ஷாவிதாம் ப்ரதி । ஸர்வம் விஶுத்யநுதேதஸ்யாஶேஷாப்ராதம் வேதநிதீர்த்ததாம் ॥ ப்ரயோஜநப்ரயோஜநதேஶகாலாவஸ்திவ த்ர்வநாத்'' என்ற நயங்கள் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸமயவர்த்தித்திக்கு க்ஷமைகொண்டிலனாகில் ஶாஸ்த்ரவதற்குமுன்னே யதிகாரா நாரம்பமாக வேதேனுமொரு வநிஷ்டத்தைவிளைப்பிக்கும். அது நிற்க ஸகலப்ரக்ருதியான விவனுக்கு ஸமயவர்த்தித்திக்குமேற்பட்ட நரகமில்லை. அந்த ஸமயவர்த்தித்திஶமிப்பதும் பின்புக்ஷமைகொள்ளில். "ஸாஹஸ்ரம்ஸவத்ஸரந்தாநாம்'' என்னும்படி நிஸமஸஹஸ்ரத்தானவிஸ்வரனுடையவர்த்தி ஶமிக்குமளவுமிவனுக்கநாதரமாயிருக்கும். இங்ஙனிராதவனுக்கு ஸ்வாமிவிஷயத்தில் ப்ராவண்யமும் நைக்ஷ்யரூபமான மோக்ஷத்தில் ருசியும் ஶிக்ஷிக்கவடுக்கும். இவ்வாஜ்ஞாதிலங்கநம் "ப்ரஹஷ்யதிஷ்யாமி'' என்று உபேக்ஷையான ஸமயவர்த்திக்கு விரோதியானபடியாலே இச்ஶாஸ்த்ரீயநியமம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில்விரோதிநிவ்ருத்தியைய நுஸந்திக்குமிடங்களிலே யநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம். இந்தநியமாநுவர்த்தநம் வர்ணாஶ்ரமவாயல்லாத வதிகாரிகளுக் குவாயவர்த்தி விரோதியை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு ஸமயவர்த்தஸாதநமாயிருக்கும். வர்ணாஶ்ரமவாயருக்கநுஜ்ஞா நவிஹதாதாவர்த்திபிறவாதபடி பண்ணிக்கொண்டு ஸமயவர்த்தநமாயிருக்கும்॥ ❋॥ ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞா விஶேஷேண த்வியாஶாஸ்த்ரீயவர்த்தி꞉ । நிஷ்ப்ரஹாநாதயாயாதவ்ய ராதத்தஸ்வதாஶ்ரயே ॥ கநாஜ்ஞாப்ரவ்ருத்தேவி க்ருதகோவாதி ஸம்ஶயே । ஆஜ்ஞாதிக்ரமதோஷஸ்யாந்யதோதாநாரத்ய꞉॥ ப்ரத்யவாயபரீஹாரே பலாஶாஸநந்தே । தத்ரஸம்வர்த்தம் ப்ராஹ ரதிகாரம்விசக்ஷணா꞉ ॥ நித்யகாம்யஸ்வரூபவேதேவ்யோ விநியோகப்ருதக்த꞉ । பலார்த்தம்க்ரியமாணேவி நித்யம்ஸமதி

தத்த்வத: ॥ அநந்யார்ஹாத்ருஷ்டிபேதை: கைங்கர்யஷாவிதக்ஷணை: | ஸக்ருத்கல்பநாஜோஷா நந்தகோஷஜதிஸ்தம் ॥

நின்றனமன்புடைவானோர்நிலையிலமைந்தான்
நன்றிதுதீயதிதென்றுநடத்தியநான்மறையால்
இன்றுநமக்கிரவாதவிம்மதியீந்திலவே
அன்றியடிக்கடியாரிருடர்க்கவடியுளதே. (௨௪)

ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாசாரைஸ்ஸ்திமிததிமிரஶ்ருங்கநவாம்
ஸம்ஸக்தப்ரஸக்தைஶ்சாநுசரணம் ஶாஸ்திஷ்யாபதே: |
நியோகமேயாம்யாநாம் நியமிதாசாரேதரமிதம்
நிதிஸ்வஸ்வாமேத்ரஸமிதிவாணுதிநுதிவாய: ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஶாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரஸ்ஸப்ததஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வதாவதா தஸ்ய ஸமாதேஶ்வாதயதேஶஸ்ய
நாத்நிநந்ப்ரஶமாயமாயவத்யாஹ்நாகிதம்விதுதி |
யத்ப்ரவ்ருத்திநிஷ்டவாவஸரவிஷயஶ்ருத: ப்ரஸக்தகோத: ப்ரத:
பக்ஷேரக்ஷாஜ்ஞஜ்ஞயதீஜதநம் ப்ராஜ்ஞநஸம்ஶ்ரிஷ்யதே ॥

இப்படி ஸமஸ்தசேதநஸாதாரணையாலே ஶாஸ்த்ரநியத கைங்கர்யகாரணனான இவ்வதிகாரிக்குப் பின்பநாவத்தில் புத்திபூர்வகமான அபராதம்வருகை பற்றின கைங்கர்யநிஷ்டைக்கு விருத்தமாகையாலே ப்ராயேண ஸம்பாவிதமன்று. ப்ராரப்தகர்மவிஶேஷவஶத்தாலே தேஶகாலாவஸ்தாவைகுண்ய ஹேதுகமாகவும் ப்ராமாதிகமாகவும் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும்வரு மபராயஶேஷங்க ளுள்ளவை யல்பவிஷய மாய்க்கழிந்துபோம். புத்திபூர்வகாபராதங்களுக் கஞ்சியவையுங்கழிய வேணுமென்று ப்ரவ்ருத்திபண்ணுதே பாம்போ

டொருகூனையிலே பயின்றாற்போலே ப்ரக்ருதியோடே கூடவிருக்கி
ற இவனுக்கு ஸத்த்வகுணவசதியில்லாமையாலே ஈஶ்வரபூர்வா
னர்ஷிகளுக்குப்போலே ப்ரஸங்காதமாகவும் சிலஸந்த்யாவ
ந்தனங்கள்வர்த்தாலும் நிஷமங்கள ஹ்ருத்தான ஶ்ரேய:ப்ரதிபக்ஷணா
த்தவனுப் நிற்கையாலே யிவ்விஹிதாநுஷ்டானங்கள் மின்னேளி
ராத்ருமாய்நிலைநிற்குமவையன்றிக்கேஅக்காலத்தில்பிறந்த ஸந்த்யா
வெவஸ்தமாகிறவிழவைக்கடுகவநுஸந்தித்து யதோசிதமாக
ப்ராஜ்ஞாநுதாபங்கள்பிறந்து "அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம்
ஸமாசரேத் । ப்ராயஶ்சித்தியம் ஸா த்ருயதநுஸ்மரணம் ப்ரஜேத்॥
உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகாரேப்யேதத் ஸமம், அஜ்ஞாநாதயவா
ஜ்ஞாநாதபராதேஷு ஸத்ஸ்வபி। ப்ராயஶ்சித்தம் க்ஷமஸ்வேதி ப்ரார்த்த
நைகைவகேவலம், விதித்வஸஹிதஞ்சைவ ஸ்மரணமத்ரஸ்து:। ஏத
தேவத்ருஹவதாநாம் ததஶிஜீவிதார்த்தஸி॥ ப்ரஸாதயஸ்வஞ்சைவ
நரஸ்மரணமத்ரஸ்து । ஶாஸ்த்ரீயேஷ்ஸவ்ரயதோஷாவா நியுக்
தயிதாஸ்ஸஹஸ்வஸி" த்ராதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே யதாயிகாரம்
ப்ராயஶ்சித்தாவலம்பநமுண்டாம். ப்ராரப்தகர்மவிஶேஷவஶத்
தாலே கர்நப்ரக்ருதியாய் க்ஷணைகொள்ளுகையுங்கைதப்பினபோ
து "ஸர்வாபராதஶிவீக்ருபாஶஹஸ்ரம்வஶதியர்க்கியதஸ்ரக்ஷணு
சேதே । பரிஹரேயாஸதநவப்ரஸூநாது ப்ரஸாதநோ ந்ரு
ணாம் நவேஷ்வாநாம், க்ஷேமநய நவாஸாஷேவவிஷேணயராணியரா
வ்ராதஶஷ்வக்ருபாணே। ஸவஶரணசிதீரயந்தியெவேதத்ஜஸ்ட
ஷ்ஷாரதரேணதாநவாவாது, ஷேவஶாஸ்த்ரயரம்விஷணும் யேப்ர
வணா:ஸ்வபாயணம் । நவ்தஷாம்யசோஸாஷோக்ஷம் நவதேநரகாக
ஸ:" என்று வைஷ்ணவாசநாதிபுராணங்களில் பாசுரங்களுக்கு
சேஷமான ஶ்ருதியிற்சொல்லுகிறபடியே யசேஷய மசநமன்றிக்
கே வேவிட்டுப்பாயவேண்டுமது முள்ளிட்டுப்பாய்ந்துகழியுமென்கி
றகணக்கிலேகாணன்வஜ்ஜன் என்றுமுதலாகவோதுகிறவிங்குற்றை
யுவக்ஷேமசூவத்தாலே சிகையறுக்கும்விரகுகளை முன்னிட்டு ஸ
வேயூரான் க்ஷமாவேப்ரசேயாவாக்யங்களாலே தணிந்த ப்ரதா
வத்தை யுடையனாய் மிகவும் ஊஜ்ஜிக்கவேண்டு மபராயத்துக்கு
வெஷ்யனை ஸாவஹனனென்; அடையாளக்காரர் கஷ:பூர்வரிஜ
நம் கூனர் குறளர் காமார்கள் விஷயத்தி லபராயங்களுக் கிடா

கவும், ஸ்வாதந்த்ர்யாதி தாரதம்யத்துக்கிடாகவும், ஸம்வேதநாநுஸம்
ஸ்ந்ராதிகளாலே வ்ருத்திநடக்கச்செய்தேயவர்கள்தப்பினதுக்கு க்ஷ
மைகொள்ளுகைக்காகவும், மேலுக்கும் ஶிக்ஷையாகைக் காகவும்
முகங்கொடாதேயிருத்தல், சம்மட்டியிட்டடித்தல், தள்ளுவித்தல்,
வாசலிலேதகைவித்தல்,சிறிதுநாள்ஸேவையைவிலக்கிவிடுதல்செய்
யுமாப்போலே காகந்யாயத்தாலேயொருகண்ணழிவாலே யிவ்வா
ஶ்ரிதரை ரக்ஷித்துவிடும். இப்படி தேஹாவ்யக்ருத்திகளை க்ஷமை
கொள்ளப் பண்ணுவித்தல் கடிநவ்யக்தியக்ருதிகளுக்கு ஶிக்ஷார்த்த
மான உணவிஶேஷம்பண்ணுதல் செய்கிறவிடமும் ஸர்வஸ்வர்வ
த்திஸமுமான க்ஷமையின் வ்யாபாரமென்று ஶிக்ஷகனை ஶே
ஷிபக்கலிலே க்ருதஜ்ஞைதாடக்கைக்காக ஸர்வேஶ்வரஸ்வாதந்த்ர
வத்தையும் க்ஷமிக்குமென்று சிலர்சொன்னார்கள். வ்யாபாரக்ருத்
தில் வாவாம்ஶம்போலே ஸர்வேஶ்வரஸ்வாதந்த்ரவும் வ்யாபாரப்ரா
ப்தம்பண்ணுதபோது ஸமமுமானாலும் பண்ணினவ்யவஸ்திதிரோகங்
கொடாதொழியுமோவென்று ஶங்கிக்கவொண்ணாது; பெருங்காயம்
வைத்தமாங்களுக்கு ஸௌரபாதிவிஶேஷங்களாலே வாட்டத்துக்கு கா
லதாரதம்யமுள்ளதாம்இங்குமிவர்கள்ஸம்ஸாரத்திலுடைய நி
ஶ்ஶேஷநிவ்ருத்திபிறக்கைக்கு விளம்பாவிளம்பவைஷம்யமேயுள்ள
து.இந்தேஹாநந்தரம்மோக்ஷம்பெறவேணுமென்றவெக்ஷித்தானு
மநியதாயுஸ்ஸுக்களாய் விளம்பமோக்ஷமாயிருப்பார்க்காயுஸ்வ்ரு
த்தியாலேவிளம்பம்வரும், நியதாயுஸ்ஸுக்களுக்குஉள்ளவாயுஸ்
ஸுக்குள்ளேஷமித்துவிடும். "ஸர்வேயம்ஶரணம்ஹிவ:"என்றபின்பு
முண்டானராக்ஷஸிகளுடையஸர்வேஶ்வரபராதங்கள்"தேஷு
யாநீஹாஸர்வேஷு,வாவாநரமவாநஸரநாமவா வயாஹஸ்ராணாம்
ஸ்வஜநம்" என்கிறபடியே பிராட்டிக்கு க்ஷமாவிஷயமாயிற்றில்லையோ
வென்னில்; அவ்விடத்திலு மவர்களுக்கு திருவடி நலியப்புகுகிறு
ரென்கிறஸமயம்விளைந்துநலிவுக்கு விலக்குண்டானபடியாலே வாளா
லேயோங்கி விடுமாப்போலேதண்டமும் க்ஷமையும்வினம். ஆ
கையால் வ்யவஹனுக்கு ஸர்வேஶ்வரஸ்வாதந்த்ரவம் வேண்டியா
தென்று விஶேஷித்துச்சொல்லுவதொரு வ்யவஹாரமன்றிக்கேயி
ருக்க இவனுக்குப்பின்பு ஸர்வேஶ்வரஸ்வாதந்த்ரயம் பிறந்தாலும்-
க்ஷமைகொள்ளவேண்டா வென்றும், க்ஷமைகொள்ளாவிட்டாலும்

ஶிக்ஷாரூப தண்டவிஶேஷமில்லையென்றும், விளம்பாக்ஷமருக்கும் பரமபதத்துக்கு விளம்பம்வாராதென்றும், ப்ராரப்தஸங்க்ஷயவிஶேஷாதிகளாலே வருமிக்குற்ற கைங்கர்யத்துக்கு விக்நஸம்பவங்கள் வாராதென்றுஞ்சொல்லுகிற வசநங்கள் ஶரண்யனுடைய குணங்களையும் ஶரணாகதியினுடைய ப்ரபாவத்தையுஞ் சொல்லுகைக்காகவத்தனை. இப்படியல்லாதபோது ப்ரபந்நரான பூர்வர்களுடைய அநுஷ்டாநபரம்பரைக்கும் ப்ரபந்நரைப்பற்றவே ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரத்துக்கும் ஶோகம்பெறுகைக்குக் காரணங்குறித்து ப்ரவ்ருத்திபண்ணாதே யநந்யவ்ரதபக்தி ஸம்பூர்ணருமாய் விளம்பாபேக்ஷருமாயிருப்பார்க்கு விளம்பஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களுக்குஞ் சேராது. "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஸாமாந்யேந சொல்லச்செய்தேயும் "ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்று விஶேஷிக்கையாலே புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கு ப்ரபத்த்யந்தரம் ப்ராயஶ்சித்தமாக ப்ராப்தமாயிற்று. புநஶ்ஶரணாகதியை விதிக்கிற வசநத்தை அடியிலே புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கும் பரிஹாரமாகப் ப்ரபத்திபண்ணாதார்விஷயத்திலே நியமித்தாலோவென்னவொண்ணாது; புத்திபூர்வோத்தராகத்தையும்பற்ற ப்ரபத்திபண்ணலாமென்று விஶேஷித்து கண்ணோக்கிபண்ணுவதொரு வசநமுண்டாகிலிறே யிப்படி நியமிக்கலாவது. இப்ப்ரபத்தி புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கும் பரிஹாரமென்றறிந்தால் இச்செட்டைவிடுவாரையுங் கிடையாமையாலே புந: ப்ரபத்திவசநம் நிர்விஷயமாம். ஸாமாந்யவசநங்களைப்பற்றி விஶேஷவசநத்தை பாதிக்கவொண்ணாது. இப்படி விஶேஷவசநத்தை பாதிக்கில் உபாஸநநிஷ்டனுக்கும் புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கும் தோஷமில்லையாம். புத்திபூர்வோத்தராகத்திலும் பரமைகாந்திகளான இவர்களிருவர்க்கும் யமவஶ்யதாதிகளில்லை யென்னுமிடம் "யஸ்மிந்கஸ்மிந்குலே ஜாதா யத்ரகுத்ரநிவாஸிந: | வாஸுதேவரதா நித்யம் யமலோகம் நயாந்தி தே" இத்யாதி வசநபலத்தாலே ஸித்தம். ஒருபாபந்தானே ஜாதிகுணாத்யதிகாரபேதத்தாலே குருலகுபேதவத்தாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். இவ்வர்த்தம் ராஜபுத்ராபராதாதிகளிற்

போலே லோகஸங்க்ரஹத்தாலுமுபபந்நம் ||*|| நஷ்டாமஷ்டவிஷவத் வஸ்துவே நவாந்த்யஜநேநாப்யஹ: | ஸ்வஜாதிஜ்ஞ: ப்ரபந்நஸ்ய ராஜவத்ராவராயவத் || * || ஆகையால் அதிகாரா நுரூபமாக ஸ்வதர்மமும்வர்ணாஶ்ரமைக்காக வர்ணாஶ்ரமநம் விதிக்கப்படுகிறது. ஶிஷ்டத்யாஜ்யமெந்று நிஷித்தமான ஸகலத்துக்கு லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகவும் ப்ரஸக்தநிஷித்தங்களில் யதாஶக்தி ப்ரஸக்த்யாய ஶ்சித்தமிஷிதம். அது தவிருகையும் முன்சொன்ன வாஜ்ஞாதிலங்கந மாம். ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தைக்கு ஸேவைதப்பினபோது தாஸாத்திகமான பரிஹோதிகளையுமிழந்து ஸபாநுஷ்டமுமுண்டாமாப்போலே யாஜ்ஞாதிலங்கநமிரண்டுபடி யநுஷ்டிதும். ஸ்வஸ்வாமீத்தாலே ஸர்வஸ்வமெந்றுராக்தராவத்தையும்பற்றவடியிலே ப்ரவர்த்தநம்பண்ணி னாலோவென்னில்; இது உபாயமந்த்தையும் ஸர்வஸ்வமெந்றுரா க்தராவத்துக்கும் பரிஹாரமாகப்பண்ணினாலோ கஜ்ஞப்ரவ்ருத்தி யுமதுக்குச்சேரப்பண்ணினாலோவென்கிற ப்ரவ்ருத்திவசநியாலே நிரா ரஸ்யம். இருவருக்கு மிப்படியாகிறவென்னை ஸாஷ்டாங்கவிதாஸமா கையாலே பரமபாஸுகம், உபாஸிப்ரபந்நாதிகளான ப்ரபந்நநிஷ் டருடைய வநுஷ்டாநத்துக்கும் விதாஸம். ஆகையாலே விஶேஷவசந மில்லாமையாலே "க்ரியதாமிதநந்நாமோமே" இத்யாதி களக்கணக்கிலே நிஷித்தமுஷிதாலல்லது செநஷ்டிகம் ப்ராப்தமன் றென்கிற ந்யாயம் ஸர்வஸ்வமெந்றுராக்தராவத்தில் ஸாயிதமாகாது. ஆனபின்பு ஆமாஸிஸர்வஸ்வவாவத்ரக் கஞ்சிறுகில் அதுக்குக் காரணமான ப்ராரப்தவாவத்துக்கு ப்ரவ்ருத்தநரம் வப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணப்ப்ராப்தம். "ஸாங்க்யஹக்திஸுஸாரம்த்ர ப்ராரப்தஸ்யாவிஷயபஸி" என்றுர்களிறே "ஜ்ஞாநராகாத்வா வம் வ்யாயிரவெணஸாயதே| தஜ்ஞாத்ரௌஷதெயநுரூ ஜவஹோரவநாஷிஷி" மித்யாதிகளில் தநஜவாதிகளிலு ம கப்பட ப்ராரப்தவாவநாஶஞ்சொல்லப்பட்டதிறே. ஆகையால் வாவாரமஹக வாவத்துக்கஞ்சி ப்ரவ்ருத்திபண்ணிறுகில் அப் போது ஸர்வஸ்வவாவமுமுஷியாது. "தாஸஸ்யவாஸ்ந ஸாநமஸ்ய" இத்யாதிகளிற்படியே யத்யஹமவதநாஜர்க்கும் ஸாத்விகாவராயமெஶமும் ப்ரத்யவாயகரமென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரீ ஸ்ரீவ்ருத்தாநாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஸமெப்லுமனைப்போலே ஸவ

ரிகளுமவதரித்தால் ஆசார்யாபிமாநம்பண்ணி லோகஹித
ப்ரவர்த்தநார்த்தமாக ஆஹாரவிஹாராதிகளைநடத்திப்போரு
வர்கள். ஆகையால் ஸத்வஶுத்தியிழவாமைக்காகவும், அதுக்காக
அந்த:ப்ரவ்ருத்தியாதல் ஸம்ஸர்க்கமாதல் ப்ரஸக்தியாமைக்காகவும்
மேல்வரு மாஹாரங்கள்வோருக்கும் விசுபார்க்கவேணும். ஆஹா
ரங்க ளெல்லாத்துக்குமடி யவிவேகம். அதில் ப்ரதாநமான
விவேகம் ஜாதிஸ்வபாவமான ஜலக்காதிகளைச் சுமக்கையும்,
ஸம்ஸர்க்க ஸ்வபாவமான ஸ்நிக்த ஸ்வாதல்ப்ராந்நாஶ்ரயாதி
களைச்சுமக்கையும். இவ்விவேகத்தை யறுக்கைக்குத் தெளிவாளா
யிருப்பது எற்றச்சுருக்கமறத்தன்னளவி லுண்டான தெளிவு. ||*||
விவேகப்ரஹர்ஷாதி நிர்வாநஸ்ம்ருதிவர்த்தநாத் | ஆஹாரா
வாராணா ஸ்யதோத்நந்தநம்ஸவேத் ||*|| இவையெல்லாத்துக்கு
மடி ஸ்வப்ரதாநோநாத்வமா யிருப்பதொரு ஸத்வஸ்வ மாகை
யாலே யதினுடைய நிவ்ருத்திக்குமாக வடியிலே ப்ரவ்ருத்தி பண்ணு
தல் இதுக்கென்று பின்பொரு ப்ரவ்ருத்திபண்ணுதல்செய்தார்க்கிவை
யெல்லாம் விஹாரங்களாம். இப்படி யிவனுக்கு விஹரணீ
யங்களானவற்றில் ராஜஸாராவராயம்போலே ஸாத்விகாஹாரம்
ப்ரதாநமென்னுமிடத்தை “ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்வஶுத்தி: ஸத்வஶுத்
தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதி:” என்கிற வாக்யத்திலே பாஷ்யகார
ரருளிச்செய்தார். ஆனபின்புஜாதிமாத்ரவ்ருத்தாதிகளாலேயுக்தரஷ்
டானபராஶரவ்யாஸஶௌநகநாரதாதிப்ரப்ருதிகளுக்குந்த
னக்கும்ஸாத்விகவாதிகளும்பராஶராஷாஸ்ராஹமும்தர்ம்
மாயிருந்தாலும் ஸத்வநிஷ்டமான ஶௌசாசாரஜாதிகளுடை
யவும் தர்மஸம்ஸ்காராதிக ளுடையவும் ஶாஸ்த்ரோக்தாதிகளு
டையவும் வைஷ்ணவம்போலே ஸத்வஸ்தஸ்வ விஶேஷ ப்ரயுக்தமா
ன தத்வமாயி ஸ்வபாவத்தாலே விஷங்களான வ்ருக்ஷாதிக
ஷ்டங்களை ஸ்வயம்ப்ராப்தபூர்வ ப்ரகரணத்தி லாஸ்ரிதமான
படியே திரஸ்கரிக்க நினையாதொழியவும், ஜாத்யாத்யவாயிகளா
லே ஸாத்விகர்திறத்தில் “ஆர்ஜவாஹாராச்ச ஸம்ஸ்தா
ஜ்யோதிராதிவத்” என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திவிஶே
ஷங்களுக்கு யதாஶாஸ்த்ரம் நியமமுண்டானாலும் “ஸாம்யமேவஸ
ர்வத்ர:” என்றும், “ஸ்ர்வதஸம்ஸாரிதோஷாவாதி” என்றும், “யஸ்ய

த்ரம் ஸமஸ்தம் நிஷாதம் ஸ்வவஶ்யயா । வீக்ஷ்ய தேஜாதிஸாமாந்யாஸ ஸம்பாதிநரகஸ்ர:" என்றும், "தஸ்மாத் விஷ்ணுப்ரஸாதாய வைஷ்ணவாந் பரிதோஷயேத் । ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணுஸ்தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்ஶய:" என்றும், பயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமைகளிலும் விஶேஷித்தபடியே ப்ரதிபத்தியில் குறையற்றிருக்கவும், இப்ப்ரதிபத்திஸாரத்தாலும் "தஸ்யைஷ ஸித்திரேஷைவ ரஸ்ய வகாரீ" என்கிறபடியே பரிபூர்ண விஷயத்தில் ஶேஷவ்ருத்தி கிஞ்சித்காரமான கைங்கர்யமும் ஸித்தமென்றிருக்கவும், இந்நிலைகளிலொன்று கோணினபோது "ஸர்வம் ஜிஹ்மம் ம்ருத்யுபதம் ஆர்ஜவம் ப்ரஹ்மண: பதம்" என்கிறபடியே ம்ருத்யுவின் கடைவாயிலேயகப்பட்டாற்போலே நடுங்கி, "க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பஶ்யாம்யஹம் க்ஷமம் । அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்" என்றும், "யதி கிஞ்சிததிக்ராந்தம் விஶ்வாஸாத் ப்ரணயேந வா । ப்ரேஷ்யஸ்ய க்ஷமிதவ்யம் மே ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்றும், "யச்ச ஶோகாபிபூதஸ்ய ஶ்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் । மயா த்வம் பருஷாண்யுக்தஸ் தச்ச த்வம் க்ஷந்துமர்ஹஸி" என்றும் மஹாராஜருடையவும் இளைய பெருமாளுடையவும் அந்யோந்ய ப்ரஸாதந ப்ரகாரஞ்சொல்லுகிற ஶ்லோகங்களைப் பராமர்ஶித்து அப்படியே தீர்த்த வாய் தெரியாமல் வஜ்ரைவ ஸ்திதமானாற்போலே பொருந்திப் போரவும் ப்ராப்தம். * * * * * *

ஜ்ஞாநவானவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே பாபி பலவுகமாக ப்ரவ்ருத்தனானாலும் புந:ப்ரவ்ருத்தியாலே ஸர்வேஶ்வரன் க்ஷமிக்குமென்னுமிடம் ஸ்ரீபதரிகாஶ்ரமத்திலே க்ரோதாந்தனாய் யஜ்ஞாத்மஜனை ஸமவாயனோடே எதிரம்புகோத்த ருத்ரனை ப்ரஹ்மா தெளிவித்துவிலக்க, அவனும் "ப்ரஸாதயாமாஸ பவோ தேவம் நாராயணம் ப்ரபும் । ஶரணஞ்ச ஜகாமாத்யம் வரேண்யம் வரதம் ஹரிம்" என்கிறபடியே ப்ரஸாதநமான ஶரணாகதியைப் பண்ண, "ததோ(அ)த வரதோ தேவோ ஜிதக்ரோதோ ஜிதேந்த்ரிய: । ப்ரீதிமாநபவத்தத்ர ருத்ரேண ஸஹ ஸங்கத:" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஸந்நனாய் ருத்ரனை அங்கீகரித்தானென்கையாலே ஸித்தம். தான் குற்றவாளனாகவுமாம் தானிப்போது குற்றஞ் செய்யாதே யிருக்க ஜந்மாந்தர ப்ராரப்தத்தாலே பாபவுமாம் சில ஸமயத்தில் தன்

லாவெருக்கில் ஏதேனுமொரு விரகாலே யவர்களை க்ஷமைகொள்ளு கிற உபாயத்தாலே யீஸ்வரனை க்ஷமை கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் “ஸமக்ஷாக்ஷராணி ஸ்ருணுஷ்வ தயாஸமவதிதாநு|ப்ரணா உபவாக்யம் க்ஷாந்த்யோபவசே வைஷ்ணவோஸி:” என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவருக்குணஞ் சொல்லுகிற புராணத்திலே ப்ரஸித்தம். இங் ஙன்செய்யாதபோது, “யேப்ராஹ்மணாஸ்ரவணஸம்ஸயம் நர தஷ்விதஷ்விதாஸம் யயாவஸ | தேஷ்வ தபேஷ்ஷ ஸமேவதபேஷ்டா வேராஜு தயஸ்ய உராவி வேரம், ஸ்ருதம்ஸவஞ்சம் வரபஷ்ம்வதஞ்சம் யோப்ராஹ்மணம் நப்ரணமே தயாஸம் | ஸவாவக்ரத் ஸ்ரீதவாஸ்ரீதஸோ வஸ்ரீஸ்ரீதஸ்ரீநவா ஸதீய:” என்கிறபடியே ஸமவதஸிரோந வாஸ்யுமாய் வைஷ்ணவ ப்ரக்ருதியாயிருக்கிற தனக்கு ஸ்வரூபமென்னலாம்படி யஷாஜ மான ஸாமவத ஸேஷக்ஷத்தையும் ஸ்வஸாவமாய்நிற்கிற ஸதஉராதி களையுமிழந்தானும். இவற்றை யிழக்கைதானே யிவனுக்கு வயமும் தஜ்ஞமும். ஸமவதஸிரோந வாஸ்யுதையின் கொடுமையை “அளி யநம்பையலென்ஞ ரம்மவோ கொடியவாறே” யென்று ஸாமவத ஸேஷக்ஷமேதமக்குநிரூபகமாக ரக்ஷித்ததொண்டரடிப்பொடி யாழ்வா ரருளிச்செய்தார். இச்ஸ்லோகங்களில் ப்ராஹ்மணஸ்ஷம் “விஷ்ணுஞானம் வாஸுதேவம் விஜாநந் விப்ரா விப்ரஸம்ஸ ஹ்தே தஸ்வதஸீர்” என்கிற ப்ரக்ரியையாலே விஸேஷ விஷயம். ஸாமாந் விஷயமாஞலும் ஸாமவத விஷயத்திலவஸாயம் கை உதிகந்யாயத்தாலே ஸித்தம். ||*|| ஸநாதவாதஉபவரஸக ப்ரா யஸ்ஜிதேஷ்நஉவக்ஷத: | தஸ்வமஸராணாஷ்வராயாஸ்வேநஸ்ஸ் த்திவாதஸ: || பமவயஸ்யிநுவா வரஸிநுவாகஸ்ஜ ஸிவிஷ்ண வேத ஸாம் | நிவதஸ்ய தாரதஜேவி ப்ரவதீநஸ்விஸிஷ்யதே||வஙவ வேஷயமநாவா மரமணாஉவி வாமஸாம் | ஸக்ரஸ் ப்ரவத்தி ரேகெவஸஸ்ய: ப்ரஸகாரணம்|| * * * * *

உளதானவல்வினைக்குள்ளம்வெருவியுலகளந்த
வளர்தாமரையிணைவன்சரணகவரித்தவர்தாம்
களைதானெனவெழுங்கன்மந்துறப்பர் துறந்திடினும்
இளைதாநிலைசெகவெங்கள்பிரானருட்டேனெழுமே. (௨௪)

ப்ராரப்தேதர பூர்வபாபமகிலம் ப்ராமாதிகம் சோத்தரம்
ந்யாஸேந க்ஷபயந் அநப்யுபகத ப்ராரப்த கண்டம் ச ந: ।
தீபூர்வோத்தரபாப்மநாமஜநநாஜ்ஜாதேऽபி தந்நிஷ்க்ருதே:
கல்பிஷ்யதி ஶிக்ஷயா ப்ரணயநு க்ரோடீகரோதி ப்ரபு: ॥

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
அபராதபரிஹாராதிகாரோऽஷ்டாதஶ:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

யத்ரைகாக்ர்யம் பவதி பகவத்பாதஸேவார்ஹசேத:
யத்ரைகாந்த்யம் ப்ரவிஶதி யதாயோக்யஸம்ஸ்தாவிஶேஷ: ।
வாஸஸ்தாநம் ததிஹ க்ருதிநாம் பாதி வைகுண்டகல்பம்
ப்ராயோ தேஶா முநிபிருதிதா: ப்ராயிகஸ்தத்வசோபி: ॥

இருந்தநாளிப்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக நிரபராதாநுகூலவ்ருத்தியிலே ருசியும் த்வரையு முடையவனாய், "ஸகாந்தீயஸ் பதேஷ்வேதேஷு நவப்ராதுர்பாவாதிபி: । விஷ்ணுநாத்யுஷிதேஷ்வேஷு வ்ருத்தஸ்யாஸ்ய ஸ்பர்ஶநம் ஸதா ஹி" என்னும்படியா யிருக்கிற பரமைகாந்திக்கு வ்ருத்திக்கநுகுணமாக வாஸஸ்தாந விஶேஷமேதென்னில்; ஆர்யாவர்த்தாதி புண்யதேஶங்கள் யுகஸ்வபாவத்தாலே யிப்போது ம்லேச்சாக்ராந்தங்க ளானபடியாலே பாகவதஸம்ருத்தியும் ப்ரதிஷ்டிதமான விடத்திலே வஸிப்பா னென்கிறதுவே யிப்போதைக் குபாதேயம். அவ்விடங்கள் தன்னிலும் "கருந்தடமுகில் வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும் பத்தர்க ளிருந்தவூரிலிருக்கு மானிடரெத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ" வென்கிறபடியே ஸாத்த்விகோத்தரமான தேஶம் முமுக்ஷுவுக்கு பரிக்ராஹ்யம். "கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் । நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:" என்னச்செய்தே "கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா: । க்வசித்க்வசிந்மஹாபாக த்ரமிடேஷு ச பூரிஶ: ॥ தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பய

ஸ்விநீ | காவேரீ ச மஹாபுண்யா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ || யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேஶ்வர | ப்ராயோ பக்தா பகவதி வாஸுதேவேऽமலாஶயா:" இத்யாதிகளிலே கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் வஸிக்கும் தேஶவிஶேஷஞ் சொல்லுகையாலே இந்த யுகத்தி லிப் ப்ரதேஶங்களில் பாகவத பரிக்ருஹீதமான ஸ்தலங்களை பரிக்ராஹ்யங்கள். திருநாராயணீயத்தில் "ஸநகவா தஸ்யேதயோர் யத்ரஸ்வ நமாமிநி | கஸ்யாம் வஸ்தவ்ய ஸ்தாஹி ஸாம்ப்ரதம் ஸுசதஸ்ஸந:" என்று தேவர்களும் ரிஷிகளும் விண்ணப்பஞ் செய்ய, "மாநவா யத்ர வஜ்யந்தே ஸாயுஜ்யாத்தா ஶ்ருதாந்விதா: | வஸ்தவ்யம் தத்ர யஷ்டாஹி யத்ர யஶோ நஹீயதே || யத்ர வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச தபஸ்ஸத்யம் தமஸ்ததா | அஹிம்ஸா ச யதா ஸம்யுக்தா ப்ரசரேயுஸ்ஸுரோத்தமா: || ஸ தேஶோ தேவஶார்தூல வஸ்தவ்யோ மா சோதயத்த: வசாஸ்த்ரஶக" என்று பகவா னருளிச்செய்தான். அவ்விடங்கள் தன்னில் உகந்தருளின திவ்யதேஶங்களிலே தனக்கு கைங்கர்யத்துக்கு ஸௌகர்யமுள்ள விடத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண வுசிதம். இத்தை "யாவச்சரீரபாதமத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" என்று ஸர்வோத்தரங்களான பகவத் க்ஷேத்ரங்களுக்கு ப்ரதர்ஶநமாக வருளிச்செய்தார். பகவத் க்ஷேத்ரங்களை விவேகிக்கு வாஸஸ்தான மென்னு மிடத்தை "யத்ர நாராயணோ தேவ: பராத்மா ஸநாதந: | தத்தீர்த்தம் தத்பரம் ப்ரஹ்ம தத்க்ஷேத்ரம் தத்தபோவநம் || தத்ர தேவர்ஷயஸ்ஸித்தா ஸ்ஸர்வே சைவ தபோதநா:" என்று ஆரண்ய பர்வத்தில் தீர்த்தயாத்ரையிலும், "ஶாந்தா: ஸர்வேऽதிராஜந்த ஸாநுஜா ஸர்வயாதநா | யஸ்மிந் தேஶே வஸந்த்யத்ர ஸ்ரீமந்நாராயணாஶ்ரயா: || ஶோசநீயா: ஸ்ம்ருதா ஜந்தோ: ப்ரஸந்நா நாராயணாஶ்ரிதா:" என்று ப்ரதேஶாந்தரத்திலும் ரிஷிகளருளிச்செய்தார். ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும் "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷ க்ஷேத்ரவாஸமிதிராகவேஶோமிதி: | யஸ்மிந் வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே" என்கிற விடத்திலும் பகவதாயிஷ்டித க்ஷேத்ரத்தினுடைய வஸிஷ்ணுத்வத்தை ஸாமர்த்யத்தாலே ஸூசிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீஸாத்வதாதிகளிலும் ஸ்வயம்வ்யக்த தைவ வைஷ்ணவங்களென்கிற க்ஷேத்ரவிஶேஷங்களையும் அவற்றி னெல்லைகளிலே ற்றச்சுருக்கங்களையும்பிரியச்சொல்லி "ஜ்யேஷ்டாத்ர்ய

ஸர்வத்ர ந்ருணாம் பக்ஷேவ்யக்தம் | ததேகாந்தேஷு ஸம்ஸ- ஸிம்ஹாதி நாராயணாஶ்ரயே" என்றவ்வோ க்ஷேத்ரங்களிலெல்லாக் குள்ளேவஸித்தவனுக்கு தேஹந்யாஸகாலத்திலேவரும் விஶேஷ முஞ்சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் "பக்ஷிவ்ருக்ஷம்ருகாணாமபி ஷோடாஸாய தநேவலோக | நக்ஷிவ்ருக்ஷம்ருகாணாமபிஷோடாஸாய தநேவலோக" என்கிறபடியே வ்ருக்ஷவ்யக்திகளாலே வல்ல கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸமஹாமவதாஸிநோநவி ஷயமான ஸகோத்ரக்ஷேத்ரத்திலே வஸிக்கையுசிதம். "ஸிம்ஹ ஹீதேஷ்யஷ்டாஶேயத்யவ்யவஸேஷா: | ததத்ரக்ஷேத்ரம் நிஸம்வஹேஷாஹஷா" என்றுசொல்லுகிறவிதும ஹோ ஹாமில்லாதபோது ஏதேனுமொருதேஶத்திலேவஸித்தாலுமிவன் வாஸத்தாலே அந்தேஶமும் ப்ரஶஸ்யமாமென்கைக்காக. இதுக்கு ஶாண்டில்யவ்ருத்தாந்தமுதாஹரணமாகக் கண்டுகொள்வது. ஆகை யால் "ஜ்ஞாநவைராக்யஸ்கந்தே கேவல்யயோதிமதஶோக: | தீக்ஷ ஸ்வயம்ஹேவா நஷ்டஸ்த்ரிரவி வஸித்ஜநதேஹம்" என்று ஶரீரவாதத்துக்கு மொருதேஶவிஶேஷநியமமில்லையென்றது வும் எப்படிக்கும் ஸமத்திவிழவில்லையென்கைக்காக. * * *

ஆராதவருளமுதம்பொதிந்தகோயி
லம்புயத்தோனயோத்திமன்னர்க்களித்தகோயில்
தோராததனிவீரன்றொழுதகோயிற்
றுணையானவீடணற்குத்துணையாங்கோயில்
சேராதபயனெல்லாஞ்சேர்க்குங்கோயில்
செழுமறையின்முதலெழுத்துச்சேர்ந்தகோயில்
தீராதவினையனைத்துந்தீர்க்குங்கோயில்
திருவரங்கமெனத்திகழுங்கோயிறுனே.

கண்ணனடியிணையெமக்குக்காட்டும்வெற்புக்
கடுவினையரிருவினையுங்கடியும்வெற்புத்
திண்ணமிதுவீடென்னத்திகழும்வெற்புத்
தெளிந்தபெருந்தீர்த்தங்கள்செறிந்தவெற்புப்
புண்ணியத்தின்புகலிதெனப்புகழும்வெற்புப்
பொன்னுலகிற்போகமெல்லாம்புணர்க்கும்வெற்பு
விண்ணவருமண்ணவரும்விரும்பும்வெற்பு
வேங்கடவெற்பெனவிளங்கும்வேதவெற்பே.

உத்தமவமர்த்தலமமைத்ததொரெழிற்றனுவுயர்த்தகணையால்
அத்திரவரக்கன்முடிபத்துமொருகொத்தெனவுதிர்த்ததிறலோன்
மத்துறுமிகுத்ததயிர்மொய்த்தவெணெய்வைத்ததுணுமத்தனிடமா
மத்திகிரிபத்தர்வினைதொத்தறவறுக்குமணியத்திகிரியே.

தேனார்கமலத்திருமகணாதன்றிகழ்ந்துறையும்
வானாடுகந்தவர்வையத்திருப்பிடம்வன்றருமக்
கானாரிமயமுங்கங்கையுங்காவிரியுங்கடலும்
நானாநகரமுநாகமுங்கூடியநன்னிலமே. (௨௫)

ஸாகாஶீதி நவாகஶீதி ஸம்விஸாயொஷோ ஜிநாஸ்யாஸ்யதெ
ஸாவநீதி நகவுஷாஉவதிஸாகாஞ்சீதி நாஉஜுதி।
யத்தேஸாஉய ரொதி நாத்தூய ராம் நாநூ ரவிஜாநூ ரவர்ஷீ
யாவெசுஷ்ணகயாஸயாரஸமஜாரொராவதநாவதஸெ॥

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸ்தாநவிஶேஷாதிகாரோ நவிம்ஶஃ.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேஶிகாய நமஃ.

உபஸ்ருதகரணக்ராமம் ப்ராணே மநஃ ப்ராணமாத்மநி
ஸ்திதிவபுநருஹ்யஹேதும் பரெபத்ரதொத்ரி ।
ஸுவிதவிதஶோரிஷமஸாயாணெஸரணாமுவெ
நாடீயதிவரதொரா நாடீஸஹஸ்ரெய்யுயொத்திதஸீஸ்வர॥

இப்படி "லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தேவ்ரஜம் விபோ" என்றிவன்கால்பிடிக்க "ஸந்தாவஸம்போ நாஹம் கோ ஸக்தீகா தாஜநாஉநः" என்கிறபடியே யிவனைக்கைப்பிடித்து "ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்" என்கிறபடியே உபயவிபூதிநாயகனை ஸர்வேஶ்வரன் தானுகந்ததொருநிலத்திலேவைக்கசுகிஷிதையான ஸமிஷியைப்போலே பஹுமதனாய்த் தன்வரம்பைகோலிக்கைத்துக் கந்தர்ப்பமானவ்ருத்தியோடேபோருமிவ்வதிகாரி. இப்படிப்பட்ட வதிகாரிகளிலே ப்ராரப்தகர்மஷ்வ விஶேஷ வைசித்ர்யாலே

வருமஸஞ்சாரப்ரகாரங்களென்ன, அவையடியாக வரும் பவாந்தரங்களென்ன, ப்ரயோஜநாந்தரருசியென்ன, அதடியாக ஸம்பாவிதமான தேவதாந்தரஸம்பந்தமென்ன, பகவதபசாரமென்ன, அதடியாக வரும் ப்ராயஶ்சித்தப்ரஸக்தியென்ன, இவையெல்லாம் பிறந்தவர்களுக்கும் இவை பிறவாதே ப்ராரப்தகர்மவிசேஷத்தாலும் ஸத்த்வப்ரவ்ருத்தியில் ஸம்ஸ்காரவிசேஷத்தாலும் உசிதமில்லாத தேஹயாத்ரையிலே விரக்தராய்ப் போந்தவர்களுக்கும் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் நிர்யாணத்துக்கு விளம்பாவிளம்பங்களிலே நிலையிருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; இவ்விடத்திலிவர்களுக்கு ப்ராரப்தகர்மாதிகளுக்குப்போலே நிலைநின்ற ஸஞ்சாரப்ரகாரங்கள் புகிராது. அவஹிதராய் நடப்பாரிடறுமாப்போலேயென்றேனுமொருக்கால் வரும் ஸஞ்சாரப்ரகாரங்கள் விவேகாவதிகளாய் பின்புற்றதெளிவாலேகழிந்துபோம். அபாயங்கள் பிறந்தால் ஜ்ஞாபநாவதியாயும் ஶிக்ஷாவதியாயுங் கோலின காலத்துக்குள்ளே அபாயநிஸ்தாரம் பிறக்கும்படி யபாயபரிஹாராதிகாரத்திலே சொன்னோம். மோக்ஷம்பெறுகைக்குக் காலவிசேஷங்குறியாதே ப்ரபந்நனைப்பற்ற "அபாயாவிரதஸ்யாநாம் தேவ ஶரணம் மத: | தநுக்ருத்யாவிரோதவா ஶாஶ்வதோ திநஸ்ய தேந:" என்று சொல்லுகிறது. ஆர்த்தனாயிழிந்தவனுடையாலே ப்ரயோஜநாந்தரருசி நிலைநிற்கவுண்டாகாது. உபயபாவனர்க்குப் போலே மோக்ஷருசியோடேகூட ப்ரயோஜநாந்தரருசியுங் கலந்துவந்தால் இவனுக்கு ஹிதபரனான ஈஶ்வரன் "யாதிதா விஷயாஸக்தசேதநம் ராஜிதம் காரயேத்பரி:, யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தநம் தஸ்ய ஹராம்யஹம்" இத்யாதிகளிலும் [illegible]யோபாக்யாநாதிகளிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே சில ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொடாதே கண்ணழித்தும் சிலவற்றிலே அஸ்தைர்யது:க்கோத்தரத்வதோஷதர்ஶநாதிவிவேகத்தாலே யிவன்றனக் கருசியை விளைப்பித்தும் ஸௌபரிசேதஸாதிகளுக்குப்போலே சிலபோகங்களைக் கொடுத்துத் தானேயலமர்ந்து விடப்பண்ணியும் விடுகையாலே மோக்ஷகாலங்குறித்து ப்ரபத்திபண்ணினவனுக் கக்காலத்துக்குள்ளே ப்ரயோஜநாந்தரவைராக்யம் பிறந்துவிடும். மற்றையவனுக்கும் "அயோபாயப்ரஸக்தோபி ஸத்ய:கோமாந்தராயோது | அநேகவிரக்தோ

ஸாதூவிஸெ தெவெஷ்ணவஂவதஂ" என்கிறபடியே வெராக்ஷாவயி யே விஷஂ஬மாயிருக்கும். தெவதாஷர ஸூஸமுமுண்டாயிற்ருகி லும் ஸவெஜ்ஞரன் ஏதேனுமொருநாளிலே ஶாஸ்த்ரஸூக்ஷமானபடி யே வரஸெகோஷ்டிகளோடேசேர்த்து ஐஜாவயியாகத்திருத்தி யிவ னுடைய வ்யஸிவாரத்தைத்தீர்க்கும். சிலர்க்கு தெவதாஷரஸூ ஸமும் நிலைநிற்குமாகில் முன்புவாயஸூஸமுமில்லை, மேல் நரகாதி களுமுண்டென்றறியலாம். இவனுக்கு ஸமவஷிஷயத்தில் கூரதாஂ ஸம் என்றேனுமொருநா ளுவாயநிஷ்டியைப்பண்ணி காயமகார மாம். ஊஹாவிஸ்ராஸம் வணமாகப் பிறந்து வ்யவத்தி பண்ணி ஞர்க்குவெஸிதளவமஷ்டமும் உவாயாஷரவ்யக்ராஸையும்பிறவா து. இவை பிறந்தவர்களுக்கு முன்பு பிறந்தவிஸ்ராஸம் ஊதமாயிருக் கும். இவர்களையும் ஸவெஜ்ஞரன்ஊஹாவிஸ்ராஸாவயியாகத் திருத் தி வணவ்யவத்தி நிஷ்டராக்கும். இவ்வெவஸீக்ஷ்கள் ஒன் றும் பிறவாதே நடந்தவர்களுக்கு விஷஂ஬ாதிஸஜ்ஜையுங் கூடவில் லை. இவர்களுக்கு ஜஞாவயிவிஷஂ஬ம். இவர்கள் கோவினவெல்லை யில் ஜெரக்ஷமவிநாஸதம். இந்நிஷ்டையைப்பெற்ற விவ்வயிகாரி "கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ் சோம்பரையுகத்தி" யென்கிறபடியே ஸ்ரீயஃபதியான ஸவெஜ்ஞரனுக்கு ஸவஜதாஸிதனு யிருக்கும்.

இவன்திறத்தில் நிரவாயிக ஸவஜ்ஞெஷியாய் நிரவா யிகஸூதஜ்ஞனாய் ஸத்யஸகலனுமான ஸவெஜ்ஞரன் ஸவஜஹயங் களுக்கும் காரணமான நிஹஸஜ்ஜத்தை "தடயிமஜ உத்தர வவஜாவயொரஜெஷ விநாஸள தஷ்வஜெஸாக" என்கிற படியே ஸதாரக வ்யவத்திநிஷ்டனுக் குவாஸந வ்யாரஂஷத்திற் போலே வ்யவத்திவாக்யாஷாரணத்தில் வ்யயஜக்ஷணத்திலேவிலக் கி, இவனையுமிவனுடைய வநவஷிகளையும் நிஷ்ஸஸிகள் கோர் வையிலேகோர்த்தாலுமாவல்கெடாதே ஆஸ்ரீதவாரயாஸிகளி லுண்டதுருக்காட்டாதே வயிறுதாரியாய் கநவஷிகளுடையவெ ஷிவவஜாவராயங்களுக்கு மநதாவாதிகளாலே நிஷாரம் பண்ணுவிக்கும்படிக்கிடானவநஹ ஹஸஜ்ஜத்தைப்பண்ணி,"விண் ணுலகந்தருவானுய் விரைகின்று" னென்கிறபடியே யிவனிசைந்த விஷஂ஬த்துக்குத்தான் ஸாநஸயனுய் கூஸித்து, "இருள் தருமா ஞாலத்துளினிப்பிறவி யான்வேண்டேன்" னென்றும், "மாயஞ் செய்

யேலென்னை" யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே யிவனுக் கிசைவை யுண்டாக்கி, "உன்திருமார்பத்துமாலை நங்கைவாசஞ்செய் பூங்குழலாள்திருவாணை நின்னாணை" யென்று இவன் தான் சபித்து விலக்கும்படிபண்ணி, "சரணமாகுந் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரா" னென்கிறபடியே யிவன்கோலுதலுக்கிடாக ப்ராரப்தஶரீராவஸாநத்திலே பரமபதப்ராப்தியுண்டாக்குவதாகக்கோலி, பொன்னு மிரும்புமான விலங்குகள் போலே பந்தகங்களான புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் ப்ராரப்த கார்யமான கர்மத்தில் இவனிசைந்தவம்ஶமொழியமேலுள்ள கூற்றையும் "போயபிழையும் புகுதருவா நின்றனவுந் தீயினிற்றூசாகு"மென்கிறபடியே முன்பேயிவனோடு துவக்கறுத்துவைக்கையால் ஶரீரபாதத்துக்கு நினைப்பிட்ட ஸமயம் வந்தவாறே "ப்ரியேஷு ஸ்வேஷு ஸுக்ருதம் அப்ரியேஷு ச துஷ்க்ருதம் । விஸ்ருஜ்ய த்யாநயோகேந ப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம்" என்றும், "நம்மன்போலே வீழ்த்தமுக்குநாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாஞ் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே" யென்றும் ஸூத்ரகாரர்கள் சொன்ன வுபநிஷத்ஸித்தத்தின்படியே இவனுக் கநுகூல ப்ரதிகூலரா யிருந்துள்ள விரண்டுசிறகிலும் இவன் பக்கலாநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களுக்கு ஸத்ருஶமாக வசல்பிளந்ததேறுடுகிறதென்னும்படிபண்ணி, "தீவா ப்ரகாஶவக்ஷ்ட உத்தராயணமேவச। ஆத்மோக்ஷிதாம் ப்ரஶஸ்தாநி" என்றுஸ்ம்ருதியிலும் ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரத்தில் நிர்யாணப்ரகரணத்திலும் ஸாமாந்ய ப்ரஶஸ்தரையும் ஸாபேக்ஷாவாய பரமபக்தியில்லாதாரையும்பற்றச்சொல்லும் காலநியமமின்றிக்கே "நிஶி ந தி யஸுமம் ஸந்ந்யாஸ ஸ்வாமி" என்றும், "அத ய ஏவ தக்ஷிணே" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உத்தமவித்துக்களுடையபகல்களிலேயாதல்ராத்ரிகளிலேயாதல் தான் ஸங்கல்பித்த ஸமயத்திலே ஸுப்ரஸந்ந பரமபதம் ஸாரதிநாராயணும்படிபண்ணி, சிறைகிடந்த ராஜகுமாரன் திறத்தில் ப்ரஸந்நனான ராஜாவிலங்கைவெட்டிச்சிறைக்கூட்டத்தினின்றுங்கொண்டு புறப்படுமாப்போலே ப்ரஶஸ்தாப்ரஶஸ்த நியமமறத் தக்ஷிணோத்தரவஸ்தமா யிருப்பதேதேனுமொருஶரீரவிஶ்லேஷநிமித்தத்தையுண்டாக்கி, வாமாக்ஷிகளானவாமேஹேந்த்ரியங்கள்பத்தையும்

மனஸ்ஸிலே சேர்த்து, இப்படி கர்மஜ்ஞாநேந்த்ரியங்க ளெல்லாத்தோடுங்கூடின மனஸ்ஸை ப்ராணவாயுவோடே சேர்த்து, இப்படி பதினொரு இந்த்ரியங்களோடுங்கூடின ப்ராணவாயுவை ஜீவனோடே சேர்த்து, ப்ராணேந்த்ரியஸம்யுக்தனான ஜீவனை த்ருஷ்டாந்தோக்ஷா ஹாதசையிலே ஸ்தூலதேஹத்தினின்றுங் கடைந்தெடுத்தவனுமான பூத ஸூக்ஷ்மங்களோடே சேர்த்து, இப்படி இந்த்ரிய ப்ராணபூத ஸூக்ஷ்மஸம்யுக்தனான ஜீவனை நிஸமஸ்தஸௌஹார்த்தமுடைய ஹார்த்தனான தன்பக்கலிலே யிளைப்பாற்றி, இப்படி ஸ்தூலஶரீரத்தி னின்றும் விஶ்லேஷ ஸாதாரணமான உத்க்ராந்திக்ரமத்தை நடத்தி, "அநந்தாரஶ்மயஸ்தஸ்ய தீபவத்யஸ்ஸ்திதோ ஹ்ருதி | ஸிதாஸிதா: கத்ரூநீலா: கபிலா: பீதலோஹிதா: ‖ ஊர்த்வமேகஸ்ஸ்திதஸ்தேஷாம் யோ பித்வா ஸூர்யமண்டலம் | ப்ரஹ்மலோகமதிக்ரம்ய தேந யாதி பராம் கதிம் ‖ யதஸ்யாந்யத்ரஶ்மிஶதமூர்த்வமேவ வ்யவஸ்திதம் | தேந தேவஶரீராணி ஸதாமாநி ப்ரபத்யதே ‖ யேநைகரூபாஶ்சாதஸ்ஸ்தாத்ரஶ்மயோஸ்ய ம்ருதுப்ரபா: | இஹ கர்மோபபோகாய தைஸ்ஸஞ்சரதி ஸோவஶ:" என்கிறபடியே கள்ளர்கொண்டுபோம் வழிகள்போலே க்ஷுத்ரபலார்த்திகள் ஸ்வர்க்கநரகங்களுக்குப்போம் மார்க்கங்களுக்கு த்வாரங்களான நாடீவிஶேஷங்களில்போகாதபடி வழிவிலக்கி, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்கு த்வாரமான ஶததமியான ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேஶிப்பித்து, ஸூர்யகிரணங்களையும் வழியாக்கொண்டு புறப்படும்படி பண்ணும். * * *

ஆழ்வான் அந்திமதசையிலே விடாயிலேநாக்கொட்டி எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்பிடிக்க, இவரப்போதாழ்வான்செவியிலே த்வயத்தை யருளிச்செய்ய, இப்பேறுநமக்குவருகையரிது நாமென்செய்யக்கடவோமென்று அப்போது ஸேவித்திருந்த முதலிகள் கலங்க, இவர்க ளபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, "ஆழ்வான் ப்ரக்ருதி யறியீர்களோ; இவ்வவஸ்தையி லிவருக்கிது அபசாரத்தையும் வஞ்சகத்தையுமிட்ட மாத்ரமன்றோ, நாமிது உபாயத்துக்குப் பரிகரமாகச்செய்தோ மல்லோ" மென் றருளிச்செய்ய முதலிகள் தெளிந்து நிர்ப்பரரானார்கள். ஆகையால் "நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி வாபி த்யஜது தேஹம்" என்றும், "ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே" என்கிற ஶ்லோகத்வயத்திலும் "துப்புடையாரையடைவதெல்லா" மென்கிற

பாட்டிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபந்நனுக்கந்திமஸ்ம்ருத்யாதிகளில் நிர்பந்தமில்லை. "ஶரீரபாத ஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயாதிப்ரபுத்தோ மாமேவாவலோகயந் அப்ரச்யுதபூர்வ ஸம்ஸ்காரமநோரத:" என்றருளிச்செய்ததும் இவ்வசநங்களுக் கவிரோதமாக வொருப்ரகாரத்தாலே நிர்வாஹ்யம். எங்ஙனே யென்னில்; கத்யத்தி லருளிச்செய்கிற அந்திமஸ்ம்ருதி இவ்வந்திமஸ்ம்ருதி யையு முபாயபலமாகக்கோலி ப்ரபந்நரானவர்களுக்கு வரக்கட வதென்று சிலவாசார்யர்கள்நிர்வஹிப்பர்கள். இப்படியாகிலொரு ஶரீரத்திலு மந்திமமான ப்ரத்யயம் நிர்விஷயமா யிராமையால் இது பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயத்திலே போமாகில் "யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம்" என்கிற கணக்கிலே விபரீதபலமாம். ஆனபின்பு கத்யத் தி லருளிச்செய்தபடியே ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு பகவத்விஷ யத்தி லந்திமஸ்ம்ருத்யமவஶ்யம் வரும். "நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி"த்யாதிகள் ஸ்ரீகீதையி லஷ்டமாத்யாயத்திலும், "யம் யோகிந: ப்ராண வியோ ககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேஶயந்தி" த்யாதிகளிலும் ஸ்வயத்ந ஸாத்யமாக விதித்த கட்டளையிலே உபாயமாக அந்திமஸ்ம்ருதி வேண் டாவென்கிறனவென்று சிலவாசார்யர்க ளநுஸந்திப்பார்கள். "கே வலம் மதீயயைவ தயயா" என்றிறே யிங்கருளிச்செய்தது. அந்திமஸ்ம்ருதியாவது; வாதாதிகளுபஶாந்தமானால் மநஸ்ஸு உபஶாந்தமா வதற்குமுன்பே பிறப்பதொரு ஸ்ம்ருதி. இது அருகிருந்தார்க்குத் தெரியாது. "த்ருஶ்யதே ஹி பாஹ்யேந்த்ரிய உபரதேபி மந:ப்ரவ்ருத்தி:" என்கிற ஶாஸ்த்ரமும் ஏதேனுமொரு லிங்கத்தாலே 'ஒரு மந:ப்ரவ்ருத்தி யிவனுக்குண்டென் றறிகிறவளவைச் சொல்லுகிறது, தனக் குசில வ்யாத்யாத்யவஸ்தைகளிலே கண்டபடியைச்சொல்லுகிறதாகவு மாம். ஆனபின்பு பகவத்விஷயத்தி லந்திமஸ்ம்ருதி முமூர்ஷுவாகிறவர்க்கும் மோக்ஷங் கொடுக்கிறவர்க்குந் தெரியுமித்தனை. இதுக் கநந்தரம் யோகிகளோடு மயோகிகளோடும் வாசியற ஸாதாரணமான பரமா த்மாவின்பக்கலிலே விஶ்ரமிக்குமளவும் ஸர்வத்ர துல்யமா யிருக் கும். இவ்வவஸ்தையைப்பற்ற "காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம், நஷ்டஸ்ம்ருதி ரபி" என்றும், "நினைக்கமாட்டேன்" னென்றுஞ் சொல்லுகிற தென் றால் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு விஶேஷித்தோ ரதிஶயஞ் சொல்லிற் றாகாது. இதுக்குமேல் "மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச" என்கிற

ப்ராஜ்ஞனுணர்த்த தத்வப்ரகாசித ஆரணுக்கொண்டு ப்ரஹ்ம நாடியிலே ப்ரவேசித்தால் பின்பு கார்யதத்வமுள்ளதனையு மொரு பகலா யுணர்த்தியேயாம். * * * * * *

நன்னிலமாமது நற்பகலாமது நன்னிமித்தம்
என்னலுமாமதியாதானுமாமங்கடியவர்க்கு
மின்னிலைமேனி விடும்பயணந்துவிலக்கிலதோர்
நன்னிலையாநடு நாடிவழிக்குநடைபெறவே. (௨௭)

தஹரகுஹரகேஹே தேவஸ்லிஷ்டநிஷ்டாசரீரவிமோகா
நிவஸதி நிஜாவஸ்த்யாகித்வாவதீர்ணமுகித்வயோதக: ।
யந்நிர்கமநஸ்தஸ்மிந்காலே ஸைவ ஸதாயிகா
ஶக்தஸ்தவரப்ரஹ்மநாட்யாம் ப்ரவேஶயதி ப்ரபு:॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
நிர்யாணாதிகாரோ விம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஜ்வலநதிவஸஜ்யோத்ஸ்நாபக்ஷோத்தராயணவத்ஸராந்
பவநதபநப்ராலேயாம்ஶூஞ்சஞ்சலதீதிதிம்।
ஜலதரபதிம் தேவாதீஶம் ப்ரஜாபதிமாகத:
ஸ்தரதி விரஜாம் தத்ரோபாவாஸ்த: பரப்ரஹ்மதம்॥

இப்படி மூர்த்தந்யநாடியிலே ப்ரவேசிதனை அதிஸூக்ஷ்ம வை ஸூக்ஷ்மஶரீரமாகிற ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தி னின்றும் ப்ரஹ்மநாடியாகிற தலைவாசலாலே வத்ஸலனான ஹார்த்தன் வார்த்தைசொல்லக் கற்கிற அதிவஶ்யனை ராஜகுமாரனை ராஜாவெடுத்துக்கொண்டு லாவுமாப்போலேகொண்டு புறப்பட்டு, "மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தி னன்னடுவு ளன்னதோரில்லியி னூடுபோ" யென்றும், "தோரா நிறைகதிரோன்மண்டலத்தைக்கீண்டுபுக்" கென்றும், "சண் டமண்டலத்தினூடுசென்" றென்றும், "இருளகற்று மெரிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி" யென்றுஞ்சொல்லுகிறதெ

யாநமார்க்கத்திலே வழிப்படுத்தி, "அமரரோடுயர்விற்சென்றறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறையே" யென்கிறபடியே அர்ச்சிஸ்ஸென்றும், அஹஸ்ஸென்றும், ஶுக்லபக்ஷமென்றும், உத்தராயணமென்றும், ஸம்வத்ஸரமென்றும், வாயுவென்றும், ஆதித்யனென்றும், சந்த்ரனென்றும், வைத்யுதனென்றும், அமாநவஸம்ஜ்ஞன விவனுக்கு ஸஹகாரிகளான வருணேந்த்ர ப்ரஜாபதிகளென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற வழிநடத்தும் முதலிகளையிட்டு "ஸஹஸ்ராதித்யஸங்காஶம் நயாதி வரதாரூடம்" என்கிறபடியே தான் ப்ரயாணத்தை நடத்தி, அவ்வோ எல்லைகளில் ஸமவஸ்தாநத்திலே பரக்கப்பேசின ஸம்மாநங்களையு மநுபவிப்பித்து, "லோகம் வைகுண்டநாமாநம் திவ்யம் ஷாட்குண்யஸம்யுதம் । அவைஷ்ணவாநாமப்ராப்யம் குணத்ரயவிவர்ஜிதம் ॥ நித்யஸித்தைஸ்ஸமாகீர்ணம் தந்மயை: பாஞ்சகாலிகை: । ஸபாப்ராஸாதஸம்யுக்தம் வநைஶ்சோபவநைஶ்ஶுபம் । வாபீகூபதடாகைஶ்ச வ்ருக்ஷஷண்டைஶ்ச மண்டிதம் । அப்ராக்ருதம் ஸுரைர்வந்த்யமயுதார்க்கஸமப்ரபம் ॥ ப்ரக்ருஷ்டஸத்வராஶிம் தம் கதா த்ரக்ஷ்யாமி சக்ஷுஷா" என்று நெடுங்காலங்காணவாசைப்பட்டதொரு தேஶவிஶேஷத்திலே சென்றவாறே அவஸ்தா விஶேஷ ஸாமாந்யமாக அன்றிக்கே வித்யையாலே ஸ்வாவிதமாய் ஸ்வதிரோதாயகமாக அநுவ்ருத்தமான ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தை ஆறுகடக்கைக்குப்பற்றின தெப்பம் போகவிடுமாப்போலே போகவிடுவித்து, விரஜைக்கக் கரைப்படுத்தி, அப்ராக்ருத ஶரீரத்தைக் கொடுத்து, ஐரம்மதீயமென்கிற ஸரஸ்ஸினளவுஞ்சேர்த்து, ஸோமஸவநமென்கிற அஶ்வத்தத்தைக் கிட்டுவித்து, மாலாஞ்ஜநசூர்ணவாஸ: பணஹஸ்தைகளான ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களையிட் டெதிர்கொள்வித்து, ப்ரஹ்மாலங்காரத்தாலேயலங்கரிப்பித்து, ப்ரஹ்மகந்தரஸதேஜஸ்ஸுக்களை ப்ரவேஶிப்பித்து, * குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் றனக்கென்று முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகுவித்து, இந்த்ர ப்ரஜாபதிகளென்று பேருடைய த்வாரகோபரைக்கிட்டுவித்து, "வைகுந்தம்புகுதலு" மென்று தொடங்கி மேல்மூன்றுபாட்டிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே அப்ராக்ருதங்களான ராஜோபசாரங்களைப் பண்ணுவித்து, ஆநந்தமயமான மணிமண்டபத்தில் திருவோலக்கத்திலே புகுவிட்டு "அநயாஹம் வஶீ

ஸூதஃ காமமேதத்ரவர்ஷவாந் । உத்திஸ்ய தீர்வாஸநாம் தாதேஹம் கமலாலயே॥ அவேத்யா ஹரிஸ்ஸர்வம் ஹ்ருதிகுருவாஸம் ப்ரியிஷேத்ய திராஷ்டம்। அநந்தவஸாஸ்யம் யாவஜ்ஜீவ நாநயா ஹஸேவதவா ॥ ஆத்மநிலேவஹா நந்தஹோத்யக்கஸுணா நயாவஷஹ, க்ருபணம் ரதயாவஸாஸம் ஸ்ரீஜா ஸூதிஷ்டதேகஸவம்॥ ஸேவஸ்யாஸம்விஸாலாக்ஷம் கதாப்ருக்ஷ்யாதிவக்ஷ ஷா, ஸேவஸ்யாஸம் ஸஹாவாஹம் ஸிரஸக்ஷம் த்ருஸவ்யதம் । கதா ப்ருக்ஷ்யாஸஹாராஸஜமதப்ராகநாமநம்॥ த்ருஷ்டவவஷிநப்ரா கஸேவநஷ்யிராவவஃ । தஸ்லவயஸ்யேலாகஸ்யஸத்ருஷ்ணீவஹா ஸ்ய” இத்யாதிகளில் கட்டளையிலே யிவன் ப்ரார்த்தித்த படியே இழந்தவிழவெல்லாந்தீர நிரதிசயபோக்யனை தன்னைக் காட்டித் தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொண்டு தன்னோடுஸாம்ய போகரூபமான ஸாயுஜ்யத்தாலே யிவனுக்குஸஜாதீயமான வந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருத்தி, இப்படி ஸம்ஸ்லேஷத்தில் விஸ்லேஷ நிவ்ருத்தி ஸம்பந்நமாகவும், ஸ்வஸம்பந்நிரவதிக ஸம்பந்நமாக வும், தேஸகாலவஸ்தா ஸங்கோச மில்லாதபடியாகவும் தன் ப்ரார்த்தியத்துக் கநுரூபமாக விவன் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யங்க ளையெல்லாம் யாவதாத்மபாவியாகக் கொண்டருளி, “ஸமயஸ இவ யே நித்யநிர்தோஷமந்த்ரா:” என்கிறபடியே தனக்கு மந்த்ரிகளு முமொரு வயஸ்ஸில் தோழன்மாரைப்போலே யிருக்கிற நித்யஸூ ரிகளோடு இன்றுவந்த விவனோடு வாசியறப்புரையறப்பரிமாறி ஸ்தோத்ரத்திலும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலுமருளிச்செய்தப்ரார்த் தனத்தின்படியே ஏகாந்திகாத்யந்திக நித்யகிங்கரனை யிவனுகப் பாலே தான்நிரதிசயானந்தனாயிருக்கும். * * * *

ஸ்வாதிகரகத்யாஸ்திக்ஷமேராக்ஷஸாதநமானஸம்வித்யாதிகளிலும் “ஸர்வஸஹாதிஸம்ஸாத்ரா தேவம் நாராயணம் ஹரிம் । ப்ரஸந்நஸ்திஸம்ஸாத்ரா பரமாத்மநாத்மநா ॥ யேதம்ஸ்யே ந்நாஸேநகேவஸண்யோவவிவஜிதாஃ। தேஷாம்ஸேவேக்ஷத்ஸ்வா நம்மத்தாம் திஜஸத்தம॥ ஸவயோகதமோஹநாக்ருதிதேஸ்ரா மாரதஸ்யதே । ஜாநாமீஸ்வேஹாதேஜா யேநேஷம் யாயமதேஜமக॥ க்ருதிஸ்யாத்யாஸவமாஜ்ஜா கஷ்டஸ்யாஃ கேநவிஸக்ஷிக। வரமாணாத்த ஸூதாஸ்தம்தேவம் ப்ரவிஸஸ்யத॥ தஸ்யாஷவிவிநிமுக்தா கநி ரஸ்ஸதநஸ்ஸிதாஃ।ஸேநஸூதாஸ்தேதாஸஷ்யஃ ப்ரஷ்யம்ஸ்ப்ரவி

ஶக்யதே || ப்ரபத்த்யுத்தரநிவ்ருத்தாஜீவஸஞ்ஜுஷ்டமநஸ: | விஶு த்திவ்யவஹாரா ஸ்வாத்ம்யோ மாஸ்மரேத்ஸஹ || ததத்யேஷு ம ஹத்ஸு நாஸ்ய பராதாநஸ்ஸா | ப்ரவிஶந்தி த்விஜஶ்ரேஷ்டா: க்ஷேத்ரஜ்ஞம் நிர்க்குணாத்மகம் || ஸர்வாவாஸம் வாஸுதேவம் க்ஷேத்ரஜ்ஞம் விதிதம் தத: | ஸமாஹிதமநஸ்காஸ்தே நியதா ஸம்யதேந்த்ரியா: || ஏகாந்திநோ மஹாபாகா வாஸுதேவம் விஶந்தி தே" இத்யாதியான மோக்ஷதர்ம வசநங்களிலும், "ஶ்வேதத்வீபவாஸிந: ப்ராப்ய விஶ்வரூபமயம் ஹரிம் | ததா நிரந்தமாஹாத்ம்யா ஶ்ரீமத்க்ஷீரோதஶயநம் ஹரிம் || தத: ப்ரத்யுத்தமஹாத்ம்யா தேவம் ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரம் || தத்ஸம்ஜுஷ்டமவ்யக்தம் ஹரிம் தேவம் ஸநாதநம் | கதயேத்ய வஸேயுஸ்ஸதாஸ்ம்ஹ ஸர்வேப்ஸிதாநாம் || பரமைகாந்திவிஶாநாம் பஹுகாலாந்ததாத்மநாம்" என்றிப்படிகளிலே ஜயத்ஸம்ஹிதாதிகளிலும் "விஹாய பூர்ணம் ஹம் ப்ராப்ய ஸ்வ்ருஹாய பூர்ணாம் பரம் வ்யூஹவாஸுதேவாக்யம் ஸூக்ஷ்மம் ப்ராப்த இதிவதந்தி" என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதிகரணத்திலும் சிலவதிகாரி விஶேஷங்களைப்பற்றச்சொல்லுகிற க்ரமோக்திவசனத்திலும், ஸத்யவ்ரதாதிகளிலிருந்து உத்தமவர்களுக்குமுள்ள மதிவிஶேஷாதிக ளிருக்குங் கட்டைகளவ்வோவதிகாரிகளுக்கே ஜ்ஞாதவ்யங்களாகையா லிங்க வைவருத்துச்சொல்லுகை யபேக்ஷிதமன்று. இம்மந்த்ராநுஸந்தாநாதிகள் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனவிவனுக்கு ஸஹகாரக ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்குப்போலே உபாயாங்கமாகநாள்தோறுங்கர்த்தவ்யங்களன்றேயாகிலும் இவ்வுபாயத்திலிழியும்போதுஅதிகாரிக்குஅஸித்திக்காக ஹோத்ருக்கு மபேக்ஷிதமாகையாலே மந்த்ரவிஶேஷாநுஸந்தாநமாய்ப் புகிரக்கடவன. பின்பு, வரப்புகுகிறகண்ணாலத்துக்கு நாளெண்ணி யிருக்குமாப்போலே பகவத்ப்ராப்திபர்யந்தபரமாஸ்வாத்யஸ்மரணமாத்ரமாய்இப்பரமாஸ்வாத்யம்பெறப்புகுகிறோமென்கிற ப்ரீத்யதிஶயத்தைவிளைப்பித்துக்கொண்டுஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். ஆகையாலிங்கு ஸமாதாயஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலுமிவனுக்கபேக்ஷிதஸித்தியுண்டு. "ஸீவம்ராஜஸிம்ஹஸ்ய ராமஸ்ய விதிதாத்மந: | ஸங்கல்பஹயஸம்யுக்தைர்யாந்தீமிவ மநோரதை:" என்னும்படி பிராட்டி யிருந்த விருப்பு இவனுடைய மந்த்ராநுஸந்தாநத்துக்கு நிதர்ஶநம்.

* * * * * * *

நடைபெறவங்கிப்பகலொளிநாளுத்தராயணமாண்
டிடைவருகாற்றிரவியிரவின்பதிமின்வருணன்
குடையுடைவானவர்கோமான்பிரசாபதியென்றிவரால்
இடையிடைபோகங்களெய்தியெழிற்பதமேறுவரே. (உஅ)

வித்ரவ்யமப்யுபயந்த்ரா ரோஹாவரோஹ பரிஹ்ருதௌ
திர்யக்ப்ரவீயாதாயாதக்ரமேஷ்வநிர்பந்தரோ: ।
ஸ்வயமதபரிஶ்ராந்தி நாஜ்ஞாயதௌராதிவாஹ்ய ந
ஸ்ப்ருஹயதி நிஜஸ்தாயாத்ராயீ ஸ்வயம் ஹரிவாஹந: ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
கதிவிசேஷாதிகார: பஞ்சவிம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

விதஸ்திவிதே ஷட்க்காலம் விசித்ரவிலம்பிதம்
ஸ்வமிவமதிதஸ்ஸம்பந்தாவிஸர்வக ஸஹஜாக்ருதி: ।
ஸ்படிகதவ்ரயக்லிஷ்டஸ்ஸிஷ்யத்ருணாஷ்டகதக்ஷமோ
ஹஜதிவாரஸாம்யம் ஸோமநிவ்ருத்திகயோஜிதம் ॥

இக்கதிவிசேஷத்தாலே சென்றவனுடைய பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவமிருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; "அனைத்துலகுமுடையவரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும்விடாள்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வதேஶ ஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வேஶ்வரனை யநந்தங்களான விஶ்வ ஸமஸ்தவிபூதிவிசேஷிதங்களிலொன்றுங்குறையாமே நிரதிஶயபோக்யமாக விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கும். இவ்வநுபவம் ஸர்வேஶ்வரனுக்குமிவனுக்குமத்யந்தஸாம்யமாகையாலே பரமஸாம்யஞ்சொல்லுகிறது. "உணர்முழுநல" மென்றும்,

"நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா | பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பகவத்ஸ்வரூபம் போக்யமாகப் ப்ராப்யம், மற்றுள்ளவை போக்யமாம்படியெங்ஙனேயென்னில்; ராஜஸேவகர்க்கு ராஜா போக்யனானால் அவனுக்கதீனங்களாய் அவனுடைய போகத்துக் குறிப்பான போகோபகரண போகஸ்தாநாதிகளும் இவனுக்கநுகூலமாமாப்போலே இங்கும் பகவத்ஸ்வரூபாநுபந்திகளானவை யெல்லாம் போக்யமாகக் குறையில்லை. இப்படி ஸர்வப்ரகாரவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன்போக்யனென்னுமிடம் ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தை பூமாதிகரணத்திலே ஸாதித்தருளினார். இவற்றில் நிரதிஶயாநுகூல்யத்தாலே பரமப்ராப்யமாகையாலே பகவத்ஸ்வரூபத்தை பரமமென்கிறது. இப்பகவத்ஸ்வரூபத்தினுடைய பரிபூர்ணாநுபவம் பெறுவது போக்யதமமாய் ஸர்வோத்தரமாயிருப்பதொரு ஸ்தாந விஶேஷத்திலே சென்றாகையாலே அந்த ஸ்தாந விஶேஷத்தையும்பரமமென்கிறது. இவ்வநுபவத்துக்காஶ்ரயமாய்க்கொண் டநுபாவ்யமாகையாலே பகவத்விபூதிபூதமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான தன் ஸ்வரூபத்தையும் பரமமென்கிறது. இவை மூன்றுக்கும் மற்றுள்ளவற்றுக்கும் ப்ராப்யத்வமவிஶிஷ்டம். இப்படி பகவத்ஸ்வரூபகுண விக்ரஹாதிகளும் ஶுபாஶ்ரயமான நித்யவிபூதியும் ஸ்வஸ்வரூபமும் போக்யமானாலும் ப்ரதிகூலமாக ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணஸித்தமாய் முமுக்ஷுவுக்கு த்யாஜ்யமாகஶாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லப்பட்ட லீலாவிபூதியில்பதார்த்தங்கள் முமுக்ஷுவுக்கு போக்யமாகக் கூடுமோவென்னில்; அதிலுங் குறையில்லை; பித்தோபஹதனுக்கு ப்ரதிகூலமான பால் பித்தம் ஶமித்தா லநுகூலமாமாப்போலவும் ஸாபராதனான பிதாவினுடைய சிறைக்கூடம் சிறைகிடக்கிற ராஜகுமாரனுக்கு அப்போது ப்ரதிகூலமாய் ராஜா சிறைக்கூடத்தினின்றும் புறப்படவிட்டுத் துல்யபோகனாக வைத்தவளவில் சிறைக்கூடமான கோப்புக்குலையாதிருக்கச்செய்தே பிதாவின் விபூதியென்ற நு-

க்ஷேமமாமாப்போலவும் "யஸ்யாஸஹஸ்ரஶீர்ஷா நிரபாயஸ்ய
யாவிநா" என்றும், நஸதிஶ்ஜீவிதே நராதேயா மேநாதேயா
நாவஸந்தே | வஸந்த்யாராதகஸ்ஶீஷ்ய விஷ்ணு ஶாஶ்வதம் ஸ்தா
நம்" என்றும், ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தபடியே ஸம
ஸ்த ஸம்ஶ்லேஷமின்றிக்கே தான் நின்றபோது கர்மாநுரூபமா
கத் தனக்கு ப்ரதிகூலமாயும் அநுகூலமாயுந் தோற்றினவிவ
ஸ்துவில் பதார்த்தங்கள் ஶாஸ்த்ரங்கள் நிரஸ்த ஸமஸ்த தோஷம்
பண்ணுகிறவனுக்கு நிரதிஶயபோக்ய ஸம்ருத்தியை யொருகை
யுவவனம். இப்படி பலருக்கு ப்ரதிகூலமாயு மநுகூலமா
யும் கர்மவஶமில்லாதார்க் கநுகூலஸ்வபாவமாயு மிருக்கை அப்
பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்வபாவஸித்தம். இப்படி ஸ்வபாவஸித்தமான
ஆநுகூல்யத்தை யுடைத்தான தன் ப்ரகாரங்களெல்லாத்தோ
டுங்கூடின ஸ்ரீமானான நாராயணன் ப்ராப்யனென்னுமிடம் திரு
மந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் ப்ரதாந்யேந பதங்களிலே யபிப்ரே
தம். முன்புசொன்ன கைங்கர்யமும் இப்படி பரிபூர்ணாநுப
வத்தாலே பிறந்த ப்ரீதிவிஶேஷத்துக்குபரீவாஹமென்னுமிடத்
தை மந்த்ரத்திலே பலகாலுமருளிச்செய்தார். உபநிஷத்தில் ஶ்ரு
திஸித்தமான ஜக்ஷணாதிகளும் ஜாத்யாதி ஸம்பாதநங்களு மெல்
லாம் ப்ராப்யாவஸர கர்மநிரபேக்ஷ ஸ்வபாவாநுகூல
ஸ்வபாவங்களாகையாலே கர்மஸமின்றிக்கே அநுபவ பரீ
வாஹமான கைங்கர்யத்திலே யந்தர்பூதங்கள். ஆகை
யால் ப்ராப்தியாயற்றது பராஸக்த கைங்கர்யமும் பரி
பூர்ணப்ரஹ்மாநுபவமென்றதாயிற்று. இவ்வநுபவ முண்டா
னால் பின்பொரு காலத்திலு மழியாதென்னுமிடம் "ப்ராப்யதே ப
ரமம்யாதா தாநாவர்த்ததேயதி:, ஶாந்தோபேதா ஆநந்த ரூப:
பரமப்ரஹ்மபூதம் | நாநுஸ்வத்தி ஶோகார்த்தா ந ஸம்ஸாரம் பரமம்
தா:|| ஸுப்ரஹ்மவநாலோகா: பாநராவர்த்திநோ ஆநந்த| ஶா
ஶ்வதே பஶ்சாஶ்வதே யநந்தநவிர்த்யதே, யதாஸ கேவலீ
ஸத்த ஷட்விம்ஶதநுவஸ்தி | ததாஸஸம்ஸித்தாஸம்ப ஆநந்
தநவிருத்தி, மகாமகாநிவதந்தேஜே ஸத்யஸங்கல்ப யோகஹ்லாதா:|

ஸ்தாநாநி நிவர்த்தந்தே த்வாதஶாக்ஷரசிந்தகாஃ" "வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பிப் போயினாற் பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பிணை கொடுக்கிலும் போக வொட்டாரே" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஸமஸ்தகல்மஷக்ஷயார்த்தமான ஸ்நாநவிஹாரத்தாலே விரஜாநதியிலே புகுந்தாலும் இவ்வநுபவத்துக்கு ஸங்கோசாதிகள் பிறவாமையாலே புநராவ்ருத்தியில்லையென்கிறது. இப்படி உத்தராவதியில்லாத இவ்வநுபவம் பெறுவார்க்கு நித்யஶரீரம் தேவமநுஷ்யாதிகளிலின்னதென்று தெரியாது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மோக்ஷமுண்டு. அப்படியே "யஜ்வாயா ஹி யோக்யத்வே ப்ரஹ்மாஹ்யாஸாஜ்ஞம் ஹ்ஷீதே । வர்ணாஶ்ரமா சைவ ஸம்ப்ராப்தா ஸம்ஸித்திம் ஶ்ரேணீயயா" என்று மஹர்ஷிகள் சொன்னார்கள். ஆகையால் ஸம்ஸாரதசையில் ஔபாதிகங்களான வர்ணாஶ்ரமங்களைக்கொண்டு முக்ததசையிலும் அநுபவதாரதம்யமுண்டென்ற ஆநந்ததீர்த்தீயர் முக்தருக்கெல்லாம் ஸர்வேஶ்வரனோடே பரமஸாம்யஞ் சொல்லுகிற ஶ்ருத்யாதிகளை மறந்தார்கள். ஆசாரவைகல்யமுடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுஹ்ராஸமுண்டாமென்று சிலர்சொல்லும் வசநமாகிலும் முக்தனாவதற்கு முன்னேவரும் ஸமஸ்தாநுபவத்தில் ஸங்கோசத்தைச்சொல்லிற்றாமத்தனை. பிறபட முக்தானார்க்கும் நாளிழவே போக்கிப் பொருளிழவில்லை. ஶ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே ஸாலோக்யஸாரூப்யாதிமாத்ரம் பெற்றார்க்கு முக்த்யவஸரம் கர்மவிஶேஷத்தாலேயாமத்தனை. இவ்வர்த்தம் "லோகேஷு விஷ்ணோர்நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே । அந்யே து ரூபம் ஸத்ருஶம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்தஃ" என்று நியமிக்கையாலே ஸித்தம். இது பரமபதத்திலே சென்றால் வரும் ஸாயுஜ்யமே மோக்ஷமென்கிறது. அதுக்குள்ளே ஸஹஸ்ரத்தில் ஶதாதிகளைப் போலே ஸாலோக்யாதிகளெல்லா மந்தர்பூதங்களாகையால் அங்கொருவர்க்கும் வைஷம்யமில்லை. "மோக்ஷம் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யம் ப்ரார்த்தயே ந கதாசந । இச்சாம்யஹம் மஹாபாஹோ ஸாயுஜ்யம் தவ ஸுவ்ரத" என்கிறவிடத்திலு மிவ்வர்த்தங்கண்டுகொள்

வது. ஸாயுஜ்யமாவது ஸயுக்கினுடைய பாவம். ஸயுக்காவானொ-ரு போக்யத்திலே போக்தாவாய்க்கொண்டு கூட அநுபவிக்குமவன். இங்கு ஸர்வகாரணப்ரஹ்மமாகிற போக்யத்திலே ப்ரஹ்மமும் முக்த-னுங்கூட போக்தாக்களா யநுபவிக்கையாலே முக்தனை ஸயுக்கென்கி-றது. இப்படியாகில் ச்ருதியில் ஸாயுஜ்யசப்தமும் ஸார்ஷ்டிதாசப்-தமுஞ் சேர வ்யவஹரிப்பா னேனென்னில்; ॥*॥ ஸாயுஜ்ய முப-யோரத்ர போக்த்ருத்வஸ்ய விவக்ஷிதா । ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போகஸ்ய தாரதம்யவிஹீநதா ॥*॥ முக்தனுக்கு ஜகத்வ்யாபார-மில்லையேயாகிலும் க்ருஷிபண்ணின பிதாவும் நிர்வ்யாபாரரான புத்ராதிகளும் க்ருஷிபலத்தை புஜிக்குமாப்போலே ஜகத்வ்யா-பாரத்தால்வரும் ரஸம் வ்யாபரிக்கிற ஈச்வரனுக்கும்பார்த்திருக்-கிற முக்தனுக்கும் துல்யம். ஸூத்ரகாரரும் "ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்" என்றுதுடங்கி "போகமாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச" என்றருளிச்செய்தார். "ஸாரஸ்யம்ஹி ஸாயுஜ்யம் வதந்தி ப்ரஹ்மவாதிந:" என்று சாகடா-யநனுஞ் சொன்னான். சப்தசக்தியன்றிக்கேயிருக்க பேதச்ருதிக-ளும் விரோதிக்க ஸாயுஜ்யசப்தத்துக்கு ஐக்யம் பொருளாக நினைத்திருப்பார்க்கு முக்தன் பரஸாம்யத்தை யடையுமென்றும் தாத்ருக்காமென்றுஞ் சொல்லுகிற ச்ருதிகளும் விரோதிக்கும். "மம ஸாதர்ம்யமாகதா:" என்று ஸ்ரீகீதாசார்யனு மருளிச்செய்தான். இவ்வர்த்தத்தை "பரேண பரதர்மீ ச பவத்யேஷ ஸமேத்ய வை । விசுத்ததர்மா சுத்தேந புத்தேந ச ஸ புத்திமாந் ॥ வி-முக்ததர்மா முக்தேந ஸமேத்ய பரதர்ஷப । வியோக தர்மிணா சைவ வியோகாத்மா பவத்யபி ॥ விமோக்ஷிணா விமோக்ஷீ ச ஸ-மேத்யேஹ ததா பவேத் । சுசிகர்மா சுசிச்சைவ பவ-த்யமித தீப்திமாந் ॥ விமலாத்மா ச பவதி ஸமேத்ய விமலாத்மநா । கேவலாத்மா ததா சைவ கேவலேந ஸமேத்ய வை ॥ ஸ்வதந்த்ரஶ்ச ஸ்வதந்த்ரேண ஸ்வதந்த்ரத்வ மவாப்நுதே । ஏதாவதேதத் கதி-தம் மயா தே தத்யம் மஹாராஜ யதார்த்ததத்த்வம் । அமத்ஸரஸ்த்வம் ப்ரதி-க்ருஹ்யார்த்தம் ஸநாதநம் ப்ரஹ்மவிசுத்தமாத்யம்" என்று வஸிஷ்ட-கராள ஸம்வாதத்தில் பரக்கப்பேசி இதுவே பரமார்த்த மென்று

உஹைஷிடிகிமசிந்ராக். இங்கு உ-க்ஷூமா ஷுஸதஸ்ரு ஜெனங்கிறது கஉடி வரு ஜென்றென்றபடி. உ-க்ஷூமிஷயமான ஷுபாத்ஷ்வத்தை "கக உடி வரு:" என்று மாஷ்யகாரர் வ்யாவ்யா நம் பண்ணியருளினர். இப்படி ஶ்ரு-திஷ்ஸ்ரு தி வூஉதத்ரக்களிலேவாஉம் கர்ணாத்துமாகையால் உ-க்ஷூதமையில் வெனக்யங்ருத்திய விட்டங்களெல்லாம் "ராஉ வூ-ஷ்ரு வயோரைக்யம் ஜெவெ்யவம் வஉஜாயதெ" த்யாதிகளிற்படியே ஹெதஶ்ரு-த்யவிரோயெந கண்டுகொள்வது. இங்ஙனல்லாத போது "யஷா த-உந்யெதநெந்யாஹ உந்யஷைஜ திவிஜ:। தஷாவ கெவதீஹஒத ஷூங்ஶஉநெ-வஶ்யதி। கந்யுபாஜநுலவர ஷூயாந்ய: வனுவிஂமக:। தஷ்யகாத நெ-வஶ்யந்தி ஹெயகவைஜெ திவாயவ:॥ கந்யுபாஜநுலவரஷூயாந்ய: வனுவிஂமக:।தெநெதஷாலிஜாநந்தி வனுவிஂமகஉ-வ்யதம்॥ ஜந்ஹ்ய த்ய-ஹயாதி தா ஷாஜ்யயொமாஷ்டிகாஶ்வ। ஷூங்ஶஉநெ-வஶ்யந்தி ஶ-வய ஷுகவராயணா:, உத்தஉ:வ-ர-ஷூஷந்ய:,தத்ரு ப:வரஉாதூ த-ஷநிதெத்யாநிம-ணஷூரு த:। ஷத-நாராயணொஜ்யஷுவடிர த்தாவ-ர-ஷொஷிஷ:॥ நஷிவ்யதெ கஉடிஷமெஜ:வதவத்ரு உவாஂஹஷா। கஉடிாத்ராகவரொயொஷஜ ஜொக்ஷபரெநஷு ய-ஜ்யதெ॥ கய:விநியாவஹி ஹிடிஹுஷிஷ தஹிஹுவக்। தயாவிஶஉதஂஜெவொ ஹ்யாவ்ர த்யவஶிதிஷதீ" த்யாதி வ்ருஉா ணஷஹஷ்ரம்விரோயிக்கும். ஆகையால் உ-க்ஷூனுக்கு ஜ்ஞாநஹொமாதிகளால்வந்த வரஉஷாஉ்மே ய-ள்ளது. ஶஂஷுரனுக்குமதருவாஉ ராதிகளைப்போலே ஔக்ஷணமாகச்சொன்ன ஜமகீகாரணகவொக்ஷ வ்ருதகவ ஷவடிாயாரகவ ஷவடிநியஜுரகவ ஷவடிமெஹிகவஷவடி ஶரீரிகவ ஷவடிஶஷவாஷ்யகவ ஷவடிவெதவெதூகவ ஷவடிமொக்ஷ ஶரண்யகவ ஷவடிஉ-உ-க்ஷஒவாஷ்யகவ ஷவடிஹுவ்ருதகவ ஷவடி வ்யாஷ்ஜ்ஞாநாநந்த ஷுரஒவகவ ஔக்ஷீஷஹாயகவாதிகள் வ்ருதிநியதங்கள். உ-க்ஷூனுக்கு ஜ்ஞெயகவ விதெயகவ ஶெஷகவாண-கவாதிகள் வ்யவஷ்திதங்கள். இப்படியாகில்; "நஷஂவதாஂ ஷஉாஹாரெ விவதாஂ விநிவதடிநெ। ஷஉஜெடிாவிதுதெ கஶ்தூஂ விநாவ-ர-ஷொத்தஉம், என்கிற நிலையாய் ஷுதஜுரால்லாத உ-க்ஷூருக்கு ஏதே

னுமொரு ஹேதுவாலே புநராவ்ருத்திசங்கை வாராதோ வென்னில்; அதுவாராது; "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந:। கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா:" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஸாதநதசையில் கேவலாஸித்தையும் கேவலத்தையு மநுஸந்திக்கையாகிற ஸ்வரூப தோஷங்களில் வைராக்யம் பிறந்தவிந்த முமுக்ஷுவுக்கு ப்ரஹ்மாநந்தமாக ஸகலத்தையும் காண்கையாலே கேவலாநுபவப்ரஸக்தியில்லாமையாலும் அந்த பராக்ஷாத்காரங்களிலுடைய தோஷம் மேல்நித்ய ப்ரத்யக்ஷமாகையாலும் ப்ரதிஷித்தமாயிற்று, ஆகையால் தன்னினைவடியாக புநராவ்ருத்திசங்கையில்லை. விதிவிஷய ப்ரதிகூல த்யாகவிஷயமாகவும் ஸேவாவாக்ய விஷயமாகவும் முன்புபிறந்த ஜ்ஞாநமிப்போது விபரீதஸம்ஸ்காரங்க ளில்லாதபடி விகஸிதமாயிற்று, ஆகையால்தன் அஜ்ஞாநமடியாக புநராவ்ருத்தி சங்கிக்க வொண்ணாது. ஸமஸ்தவிஷய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநத்தாலே முன்புபிறந்த ஸத்த்வோத்ரேகமான ப்ரீதிரூபாவஸ்஥ஜ்ஞாநமிப்போது சாஸ்த்ரங்களுக்கு நிலமல்லாத ஸமஸ்தவைலக்ஷண்யமெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமானபடியாலே நிரதிசயப்ரீதிரூபாவஸ்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று, இப்படியிருக்கையாலே "ஸமஸ்தவிஷய:" என்ற ஈச்வரனுடையப்ரீதிவிஷயம் அவன் தன்னாலும் நியமிக்க வொண்ணாதபடி கரைபுரண்டு வந்தோடு பரம்பராஸம்பந்தமுடைய இடர் நிலங்களிலு மேறிப் பாயும்படியாயிற்று, ஆகையால் கர்மமில்லையேயாகிலும் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுடைய இச்சையாலே புநராவ்ருத்தி யுண்டாகிறதோவென்று சங்கிக்க வொண்ணாது. சாஸ்த்ரவச்யாதிகாரங் கழிகையாலே கர்மதசையிலாஜ்ஞாதிலங்கநமில்லை, அவனுகப்பேதனக்குகப் பாகையாலே ஸம்ஸாராதிசீதத்துக்கு விபரீதமான வர்த்தநமில்லை, ஆகையால் கைங்கர்ய பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவரூபமான மோக்ஷாவஸ்த பராக்ஷாத்காரமும் மேல்யாவதாத்மபாவியாயிற்று. இவையெல்லாத்தையும்நினைத்து "அநாவ்ருத்திச்சப்தா தநாவ்ருத்திச்சப்தாத்" என்று ஸூத்ரகாரரு மருளிச்செய்தார். * * * * * * * *

எறியெழிற்பதமெல்லாவுயிர்க்குமிதமுநக்கும்
நாறுதுழாய்முடிநாதனைநண்ணியடிமையினம்
கூறுநவர்ந்துகுருக்கள்குழாங்கள்குரைகழற்கீழ்
மாறுதலின்றிமகிழ்ந்தெழும்போகத்துமன்னுவமே. (உக)

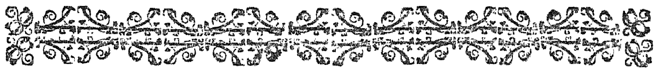
அவிஶ்ராந்தஶ்ரோத:ப்ரதகஸஹகல்லோலகலுஷா
ப்ரவிஹ்ருத்யாப்யாஸப்ரநவிதிதிவிஶாதி ஸமாஸா: |
பயக்ஷீரந்யாய ஸ்வமனவிஹவா ஸஜ்ஞநகந
ஹூஸ்ரா நத்ப்ரஹ்மாநுபவ பரிவாஹா பஹவிய:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரோ த்வாவிம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸந்த்ருஷ்டஸ்ஸாரவார்த்தைஸ் ஸ்வபரநிஶிதயீஸ்ஸஜ்ஜிஜ்ஞைகஸம்ஸு
ஷ்ஷேஷாவாபோதிவிஜ்ஞஸ்ஸபரிகரஹரந்யாஸநிஷ்டைக்க்ருத்ய:|
ஸ்வாவஸ்யாஹம் ஸமயம் வியதிஹநியதம் வ்யாமஸங்க்ராவிவிஹ்ரு
ந்நிதம் க்ஷ்யோதயஸக்த: ப்ரக்ருதிர நஹ்வ த்வ்யம் தம் நித்யசேக:||
இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸமாப்தா ஶாஸ்த்ரஸாரோ ப்ரயத:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிக₃மாந்தமஹாதே₃ஶிகாய நம:.

ப₄க₃வத₃விஹம் ப்ரத்யைக்ஷணஸ்வஸ்தஸ்த₂ம் விஷ
ந்நிரவதி₄யாதி₃வ்யாத₄ந்வாநஶக்த்யவஸ்தி₂த: |
ஜநயதி ஸத்யஸாஸந்தே₃வோ ஜநமஸவஷிவாநுயந்
பரமவரதோ₃ஷஷ்வபிஸாவாய: ப்ரதீக்ஷ்ய ஸஹஸ்தாம் ||

அநாதி₃காலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஈஶ்வர ப்ரதீக்ஷையான ஸமயவைலக்ஷண்யத்தாலே புரிந்து, ஸதீ₃நஶாஸ்த்ரப₃லத்தாலே தத்வஹிதபுருஷார்த₂ங்களைத் தெளிந்து, முமுக்ஷுவாய், ஸ்வாதி₄காராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயவிஶேஷத்தைப் பரிக்₃ரஹித்து, க்ருதக்ருத்யனாய், தன்நிஷ்டையைத் தெளிந்து, அதுக்கநுரூபமாக இங்கிருந்தநாள் யதாஶாஸ்த்ரம் நிரபராத₄மாகப் பண்ணும் கைங்கர்ய புருஷார்த₂மாயிருக்கும்படியும், ஶரீரபாதாநந்தரம் அர்ச்சிராதி₃கதியாலே ப்ராப்யதே₃ஶ விஶேஷத்திலே சென்றால் இவனுக்கநவதி₄காதிஶயாநந்த₃ ப்ரஹ்மாநுப₄வ ஸாம்யமாகவரும் பரிபூர்ணகைங்கர்ய பரமபுருஷார்த₂ஸித்₃தி₄யிருக்கும்படியுஞ்சொன்னோம். இவ்வர்த்த₂ங்களில் ஜ்ஞாதவ்யதமமான விரோதி₄வர்க்கத்தைப் பற்றவும் ஸாத்₄யோபாயவிஷயமாகவும் இவ்வுபாயப்ரபா₄வ விஷயமாகவும் ஶிஷ்யர்க்குக் கடுகத்தெளிவுபிறவாமைக்கு ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேஶ்வரன் இவர்களுடைய பூர்வாபராத₄த்தாலே யிட்ட நினைப் பிடுமாறுகைக்கு ப்ரதா₄நகாரணம் மூன்றுண்டு. அவையேவையென்னில்; "க்ஷுத₃ம்" என்றவெகுதித்தால் "ஸ்தே₂யேத₃ப்யேவமஸ்வயம் ஸம்ப₄ஸ்த்₃ரே" என்கிற திருமுகப்பாசுரமும், ஸதா₃சார்யாநுக்₃ரஹமும், ஸத்ஸம்ப்ரதா₃யஸித்₃தி₄யும். இவற்றில் ஸதா₃சார்யாநுக்₃ரஹத்துக்கு வ்யாஜங்களும் இதின்ஸவிஶேஷங்களும் பராஶர மைத்ரேய ஸம்வாதா₃தி₃ வ்ருத்தாந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது. ஸத்ஸம்ப்ரதா₃யஸித்₃தி₄யாவது; தான்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தனாய்

ஸாவயா நருயிருக்கு மவஷ்ஷூயிலே வ்யாதிரூாஹவ-ஒஜாநிரவெ ஷுறுய் காரணாவ்வாரதஞ்ஞுனை ஸஉாவாயடுன் ஸவடுருக்கும் ஶ்ருப3ோவாயடுருனை ஸவெடுஸ்வரன் முதலாக வுவதெஶவாரவெ ரையாலேவந்த தகவஹிதங்களை கநவெகூிதவிஹுாமு மவெகூி தஸஞாவமு மில்லாதபடி “ஸவெடுஷாஜெவஜொகாநாஂவிதா ஊாதாவஊாயவஃ । ஶுஷஜெநஂஶரணஂ ஶரணாஂவெ-ர-ஷுஷடு ஹாஃ” என்கிறகட்டளையிலே யுவதெஶிக்கப்பெறுகை. ஙஹு-கூ ஶமாய் வ-ஸிவஜு நஸஂஹாவஜைநயுண்டான ஶாஹுவாஶ்ருஊத்தி லநயிக்ருதருமாய் வரஊாஹுிகருமாயிருப்பார்க் கிவ்வுவதெஶமே ஶ்ருயாநம். மற்றுள்ளார்க்குத் தாங்கள் தெளிகைக்காகவும் கூ-த கூடுங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸஶீஸீநயா- த்திகளோடே கேட்கப் ஶ்ராஹும். “ஶ்ருஷடுஂ யஜெடுா வதெஶஹு வெஶாஹுா விரோயிநா । யஹுகெடுணாந-ஸஹுதெத்துஸயஊடுஂ வெஶநதாரஃ” என்கிறபடியே இவ்வஸடுங்களை ஸஶீஸீநதகூடுங் களாலேதெளியாதவர்கள். “காணாஊஶாகஹுவாஷஜெணஹு யீய ஜெடுா விஜொவிதஃ” என்கிறபடியே ஜெஹத-காராய் வெஊவி ரொயிதகூடுங்களையிட்டுப் ஶ்ராஊாணிகாஸடுங்களை யவஹாரிப் பர்கள். இவ்வவஹாரம் விஹ-ஒதியையும் விஹ-ஒதிஊாளையும் பற்ற விரண்டுவகையா யிருக்கும். அதில் விஹ-ஒதிஊாளை யவஹாரிக்கை யாவது; ஶ்ரியஃவதியான ஸவெடுஸ்வரனை இல்லையென்னுதல், வே றொருத்தனை யீஸ்வரனாகக்கட்டி ஸவெடுஸ்வரனை விஹ-ஒதி கொடியி லேவைத்தல்செய்கை. விஹ-ஒதியை யவஹாரிக்கையாவது; விஹ-ஒ தியை யொருஊ-வத்தாலே யில்லையென்னுதல், உண்டாக்கி யீஸ்வர ஜெகி ஸஂவெநமறுத்து ஸுதஞ்ஞமென்னுதல், வரதஞ்ஞமாக்கித் தன்னோடு பிறரோடு புணைப்புதல்செய்கை. இவ்வவஹாரங்களி லேதேனுமொன்று ஸுர-ஒவத்தில்ஊஊ-வஜ்ஞுயாதுஸஊவெடுணம் பண்ணினவனுக்கு விவரீதஸஂஸமடுத்தாலே வருமாகில் “ஊத்து ஸ்வஹாரணைநவ” என்கிற வவஹாரத்திலுங் கொடியதாய் களவு கொண்டு கொடுத்த ஊவ்யத்தை மீளக்களவுகொண்டாற் போலே யாம். ஆகையால் ஙஹு-வியங்களான வ்யாஜொஹகாரணங்களில் ஜெஹத-கஸஂஸமடும் போரப் வரிஹரணீயம். இவ்வஸடுத்

ஜந "ப்ராஷ்ஷ்ரிநோபிக்ஷூஸ்து வைபோவ்ருதிதாபு ஶாது | ஹேதவோத்து பக்வபக்ஷாத்ஸ்ய வாஜ்ரேணவி நாஶ்ரியஸ், ஸம்ஹிதேஹேதவோபாஷ்ஷ்ரிபக்வபக்ஷாத்ஸ்ய ஸஜ்ஜயேஸ், நாஸ்தி: ஸி த்தாஸ்திரஸ், ஜ்யோ ஞாஜ்ஜநஸம்ஸமஹம், ஸரம் ஹேதவஹஜ்ஞாமா பஞ்சராஜஸ்ய ஸம்ஸ்திதி: | நஶாஸிதாநாம்வே ஜநஸம்ஸ்ய ஸ வைஶவ" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தர்கள், இந்த ஹேதுக கோட்டை வஸம்ஹாரணம் "மாமாவஹாநித்ராநா:" என்கிற படியே தன்னை மதிகெட்டாருக்கு, 'ஸதாஸ்வீயா ஸ்வேஜந ஷாஹா பலவஹிதாப்ராகர:" என்று ஸம்ஶ்ரான் தம்முடையவர்களென் னும்காறுவகையிலுங்கூடாதே "அவியகம்பைய" என்றுபடி பண் ணி "நமோஜ்ஜ்வலதிரேதவ: ப்ரவர்த்தே" என்கிற ஸமவ ஜமோத பாஹ்யமத்திலே கோப்புண்ணப் பண்ணும். ஈஶ ரண்யஶரண்யரான ஸர்வேஶ்வரனை ஶரணமாகப் பற்றுகிற பர மாஸ்திகனுக்குச் சிலரோடு சேர்த்தியால் பாஹ்யதைவாராதாகிலும் அவனுக்குக் கலக்கங்கள் வரவும் அதுக்கு ஸதாசார்யர்கள் பரி ஹாரம் பண்ணவுங்காணுநின்றோம். மஹர்ஷிகளும் 'லோகம் யதி ஹவேஷ்டாஸ்ரம் ஜ்ஞாநம் நிஸ்ஸம்ஶயம்ஹேதவ: | பஹிஷ்காரிஹ ஶா ஸ்த்ராணாம் ஜ்ஞாநதத்வம் ஸமோஹம்" என்றும், "நிஸ்ஸம்ஶயே ஷ்ட ஸர்வேஷ்ட நித்யம்வஸதி ஹேஹரி: | ஸஸம்ஶயாந் ஹே தூபலா ஞாஸ்யவஸதிமாதவ:" என்றுஞ் சொன்னார்களிறே. "ந க்ஷயோ நவமாஸ்யம் நமோமோஹாநாஶாமாதி" இத்யாதி களும் ஆத்மகுணவரிவர்ணாயிகாரி விஶேஷ விஷயத்திலே யாகக்கடவன. ஆனபின்பு ஆராக்ஷக்களுக்குக் கலக்க முண் டென்னுமிடம் "ஶ்ரேயதேகிஷ மோபிஹே ஹந்தமோஹதாம் ந்ரு ணாம் | ஸம்ஸாரநாஶநதாஸீதா ஸ்வீஜ்ஶா: பரிவர்த்திந:ஸத்யம் ஶாேதந விஷ்ணுநாம் ஸஹஸ்ரணதயாதவ: | விஷ்ணுபாதேந மோபிஹே ந்ருணாம்ஹத்திநிவாயத" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். அதில் முற்பட விரோதத்தைப் பற்றவரும் கலக்கங்களும் அவற்றின் பரிஹாரங்களுஞ் சொல்லுகிறோம். * *

கு நாஸ்திகாமமநாஶ்ரித்த வீஶ்வரன் இன்றொருத்தனை யாஶ்ரிக் கிறது தன் ஸ்வாதந்த்ர்ய மத்தாலே யன்றோ; இங்ஙனன்றாகில்

"இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான் அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வா" னென்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸர்வேஶ்வரன் "சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின விதொழியவேறொரு வ்ருத்தாந்த மருளிச் செய்தாரோ; ஆகையால் நாமொரு வுபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுகை யென்னென்பது, "நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்றநாத"னென்கிறபடியே அருள்புரிந்த சிந்தை யடியார்மேல்வைத்து அவன்தானே ரக்ஷித்தபோது காணுமத்தனையன்றோவென்று சிலர்கலங்குவர்கள். இவர்களைத் தெளிவிக்கும்படி; ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனாகிலும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன்பக்கலிலே பொருவ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அத்தையவலம்பித்துத்தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றே னென்னத்திருமால் வந்தென்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தா" னென்றாழ்வார் தாமேயருளிச்செய்தார். இந்த வ்யாஜந் தானும் ஸர்வேஶ்வரன் றன்னாலே யாகில் இத்தை முன்பே யுண்டாக்காதே விட்டதென்னென்னில்; இவ்வாத்மாக்களுக் கநாதியான கர்மப்ரவாஹங்கள் விசித்ரவிபாக ஸமயங்களாய்க்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வேஶ்வரன் கர்மாநுரூப ஃபலப்ரதனல்லாதபோது வைஷம்யதோஷம் வருகையாலே முன்பிதுக் கவஸரமாயிற்றில்லை யென்னுமிடம் காலவிஶேஷ நிர்பந்தத்தாலே ஸூசிதம். இங்ஙனிசையாதபோது ஸர்வஸித்தாந்திகளுக்கு மிதுக்கு முன்பில்லாத மோக்ஷப்ராப்திகளிப்போது பிறக்கைக் கடியென்னென்று உத்தரஞ் சொல்ல விரகில்லை. அநாதிகர்மப்ரவாஹ வைசித்ர்யத்தாலே யென்னுமுத்தரம் ஸர்வேஶ்வரனை யிசைந்தார்க்கு மிசையாதார்க்கும் துல்யம். ஸர்வேஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யமொரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு அவன் நினைத்தபோதே ரக்ஷிக்கைக்கும் விலக்கவல்லா ரில்லாமைக்கு முறுப்பாம். இப்படியானால் "இன்றென்னை" யென்கிறபாட்டுக்கு மிதுக்கு ஸமாநமான வசநங்களுக்கும் நிர்வாஹமென்னென்னில்; அது சொல்லுகிறோம்; ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸஹஜங்களான ஸ்வாதந்த்ர்ய காருண்யங்களினுடைய வ்யாபாரத்தாலே யிவற்றுக்கு வ்யாஜபூதங்களான விஶேஷகாரணங்களை யநாதரித்து பண்டென்னை பராங்முகனாக்குகைக்கும் இன்றென்னை யபிமுகனாக்குகைக்கும் உன்

ஸ்வாதந்த்ர்யமும் க்ருபையுமொழிய வேறொரு ப்ரதாநகாரணங் கண்டிலேன், எனக்குக் காட்டாதே ஸர்வஜ்ஞனான நீ கண்டதுண்டாகிலருளிச்செய்ய வேணுமென்ன ஶரண்யன் நிருத்தரனாயிருக்கிற இருப்பாலே ஸ்வாதந்த்ர்ய க்ருபைகளினுடைய ப்ராதாந்யத்தை நாட்டுக்கு வெளியிடுகிறார். இத்தால், இச்சேதநனை ஸம்ஸாரோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதாநகாரணம் ஶரண்ய ஸ்வாதந்த்ர்யம், இதுக்கு ஸஹகாரிகாரணம் ப்ரவாஹாநாதியான ஸ்வாதந்த்ர்யாஜ்ஞாதிலங்கநம், இவனை மோக்ஷோபகரண மாக்குகைக்கு ப்ரதாநகாரணம் ஶரண்யனுடைய ஸ்வாபாவிககாருண்யம், இதுக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஈஶ்வர நிக்ரஹத்தை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு ஸஹகாரிகாரணமென்று பேர்பெற்றது இவனுடையஸுக்ருதவிஶேஷஜாதகக்ருபை யடியாகவந்த வஶீகரணவிஶேஷங்க ளென்று ஶரண்யனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களில்லாமையையும்பந்தமோக்ஷவ்யவஸ்தையையும்ப்ரமாணப்ரதிபந்நமானபடியிலே யதாவஸ்தித்து ஸ்வதந்த்ரனுடைய க்ருபையிலேயூன்றிப்போரவடுக்கு மென்றுகருத்து. நிரங்குஶனுடையஸ்வாதந்த்ர்யம் பாதகம். ஸ்வதந்த்ரனுடைய காருண்யம்ஸர்வர்க்குமநுகாரகமாய்த் தனக்கும் ஶ்லாக்யமா யிருக்கும். ஸ்வதந்த்ரனுடைய காருண்யம் நினைத்தது முடிக்கையாலே தனக்கு மதிஶயமாய் ஆஶ்ரயிப்பார்க்கெல்லா மன்றே யநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கு முடலாயிருக்கும். இப்படி யாகையாலே ஸவதாரதஶையிலும் "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம்பவதி து:கித:" என்றிப்படியிற் சொல்லுமவையெல்லாம்ஸர்வஸுஹ்ருவிஷயமா யிருப்பார்சிலரை ரஞ்ஜிப்பிக்கைக்கும் ஆஶ்ரிதப்ரக்ருதிகளை ஶோதிப்பிக்கைக்குமாக வந்தவை. இவ்வர்த்தத்தை "காருண்யஹிதஸ்த்ராஜ்ஞஸ்ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்ய ச | ஶரணதேஹம்வாநேக ஸ்வத்வே தஸ்ய வீர்யதே || ஶரணாகதி ஶ்ரேயோபீ ஸர்வஸ்ய ஜமத: ப்ரஹ்ம: | கர்ணாராஹதே கதம் கீநாஶஜவர்மபயம்: || தேநவஹ்யதேவோகாந் ஶாயோயோமேநகேஶவ: | யேதஜேவப்ரவஶ்யே நதேஶ்ஹ்யந்த்ரோநவா:, க்ருக்வாஹாராவதாரணம் ப்ரயிவ்யா:ப்ரயோமோவந:|ஜோஹயிக்வாஜமஸ்வம்மஸ்வம்ஸ்யா நஶர்க்ஷம், ஶநஷ்யேஶிநாம்வேஷா ஶிதேவ்வஶநவத்மதே |

ஸ்ரீபராஶரமஹர்ஷி வேதவ்யாஸ ஶுகஶௌநக ஜநகாதிகளிலே ஸஹ ஷிஷ்யநாநுதியிட்டார்கள். ஆகையால் அவதாரவ்ருத்தாந்தங்களிலும் உபதேஶவிநியோகார்த்தமேயுள்ளது, அதுதானும் ஸ்வார்த்தம். இதுஸ்வதந்த்ரனான நமக்கு லீலையுமாயிருக்கும். கூனர்குறளைக்கொண்டாடாக்ஷிக்கைநிரபேக்ஷரான ராஜாக்களுக்கு லீலையுமாய்ஸ்வார்த்தமுமாய்க்காணாநின்றோமிறே. இப்படியாகையாலேயிறே "உபாயோ த்வம் ஸ்தாஸ்திதி ஸ்வயமநாதே ஸுஹ்ருச்சாதிஸ் ஸம்ஶிஷ்யஸ்ஸ்ரீமாந்" என்றது. இப்படி பரஹிதவ்யாபாரரூபமாகையாலே ஆஶ்ரிதர்க்கு ரக்ஷகனுமாய் உபாயாந்தரஸ்தாநநிவேஶத்தாலே யுபாயமுமாயிருக்கும். ரக்ஷணவ்யாபார ஸ்வாரஸ்யமாகையாலே ஶேஷியுமாய் அதடியாக ப்ராப்யமுமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கை யிவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று யதிராஜஸ்தவப்ரமாணஸித்தம். இப்படி ரக்ஷகனான ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரதாநமான ஜ்ஞாநஶக்திகாருண்யங்களில் ஜ்ஞாநஶக்திகள் நிக்ரஹாநுக்ரஹஸாதாரணங்கள், காருண்யம் அநுக்ரஹத்துக்கஸாதாரணம். இங்கு காருண்யமாவது பரஹித ப்ரவணதை. இது த்ரிவிதசேதநர்களுடைய ஸத்தாஸ்திதிகளுக்கும், அநேகப்ரவ்ருத்திகளுக்கும், நித்யருடைய நித்யாநுபவத்துக்கும், முக்தருடைய அநாவ்ருத்திக்கும், ஸம்ஸாரதஶையில் ஸாமாந்யஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும், ஸ்வாவதாரரூபையான விஶேஷஸ்ருஷ்டிக்கும், ஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்துக்கும், அதடியாக தத்த்வஹிதவிஷயமானஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கைக்கும், மோக்ஷருசியையுண்டாக்குகைக்கும், இதுகொடுக்கைக்கு வ்யாஜமான ஸுக்ருதவிஶேஷத்துக்கும், அதிகாராநுரூபங்களான நிர்ஹேதுகோபாயங்களைக் கொடுக்கைக்கும், இவற்றில் காரணப்ரணயதையில் ஸஹகாரியாய்நிற்கைக்கும், உபாஸகனுக்கு அந்தராயம்வந்தால் ப்ரதிஸந்தாநம்பண்ணுவிக்கைக்கும், அகிஞ்சநர்க்குபாயஸ்தாநத்திலேநின்று நிரபாயமாக ரக்ஷிக்கைக்கும், இவ்வ்யாஜங்களைக்கொண்டு ப்ரஸந்நனாய் அநாதிகாலம்பண்ணின அபராதங்களை யநாதரித்து அந்திமஜந்மத்திலே விஶ்ரமிக்கும்படி ஸம்ஸாரநிவர்த்தகனாகைக்கும், ஆர்த்தப்ரபந்நர்க்கப்போதே மோக்ஷங்கொடுக்கைக்கும், இருந்தநாள் நிரபாயனா யிருக்கவேணுமென்று ஸங்கோசமறந்த த்ருப்தப்ரபந்நனுக்கு ப்ராரப்தகர்மவஶத்தாலே புகுந்த அப

ராயத்துக் கநந்யார்ஹத்வத்தை விளைப்பித் ததிகாராநுரூபமான ப்ராயஶ்சித்தவிஶேஷத்திலே மூட்டுகைக்கும், அங்ஙன்றிக்கே ப்ரக்ருதிகளல்லாதார்க்கு பரிவிஷயமானதும் கோலின பலத்துக்கு ப்ரதிபந்தமும் வாராதபடிபண்ணி யுபக்ரமங்களாலே ரக்ஷிக்கைக்கும் ப்ரதாநமான ஸாமர்த்ய நிதாநமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவவிஶிஷ்டனான ஈஶ்வரன் "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸித்தோபாயம். இவனுக்குப் ப்ரஸாதநங்களான பக்திப்ரபத்திகள் ஸாத்யோபாயங்கள். ஓரதிகாரி விஶேஷத்துக்கு அஸாத்யமாக "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியை யதிகாரிவிஶேஷணமென்று சிலர் சொன்னவிடம் அதிகாரிவிஶேஷணத்துக்குச் சொல்லும் லக்ஷணத்தோடு சேராமையாலே அநிர்வாஹம். இங்ஙனல்லாதபோது ஶரண்யனுபாயமாய் நிற்க உபாஸநாதிஶாஸ்த்ரார்த்தங்களு மதிகாரிவிஶேஷணங்களாம். ஆகையால் ப்ரபத்தியுங்கூட உபாயமன்றென்று சிலர் நிர்வாஹம் பண்ணுகிறதுவும் ஸித்தோபாயத்தினுடைய ப்ராதாந்யமடியாக வித்தனை. அது ப்ரதாநமானபடி; ப்ரஸாதநங்களாலே ப்ரதிபந்தகமான நிக்ரஹம் ஶமித்தால் ஸ்வாபாவிகாநுக்ரஹத்துக்குப் ப்ரயோஜகமாகையாலே. அதெங்ஙனேயென்னில்; ரத்நத்துக்கு அழுக்கற்றால் வரும் ஸ்வாபாவிகமான ப்ரகாஶமும் அதுக்கநுரூபமான ஸம்ஸ்கர்த்ருயத்நத்தாலே யானாற்போலே ஜீவனுக்குவரும் ஜ்ஞாநவிகாஸாதிகளும் அதுக்கநுரூபமாய்க்கொண்டு வ்யவஸ்திதமான ஸம்ஸ்கர்த்ருயத்நமடியாக லாயிருக்கும். இப்படி நிதர்ஶிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை "ஜ்ஞாதவதவதவிஶ்வஷாஸ்வஸ்தா" என்று அபியுக்தர் ஸங்க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் ஸித்தோபாயம் ப்ரதாநமேயாகிலும் தத்வஶீகரணார்த்தமான ஸாத்யோபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு "இன்றென்னை" இத்யாதி பத்யவாக்யாவாக்ய விரோதமில்லை. "யோமோஹாத் மதஸ்யாவிஷ்க்ருதிம் ஸ்ம்ருதவாநுப்ரஹ: | ஶேஷவ்ருத்தியாமேநவிகிம்ஸ்வத்வஶாயவாந்த" இத்யாதிகளும் ரக்ஷகாநாரங்கேடாமைக்குச்சொன்னவையத்தனை, அல்லாதபோது ஹோஜநாதிவ்யாபாரங்களுந் தவிரவேணும். "ஸ்வயம்வ்ருத்தின ஸம்ஸ்தவ்யாபாதஸ்யோபஹிந:, அஜ்ஞாநஜந ரநீஶாயமோத்தந ஸ்வபாவ: | ஶம்ஸ்ரவேஶ்ரிதோமஷ்க ஸ்வமம்வாஸ்ஸ்ஹ்ரேவவா,

ஸ்வப்ரயோஜநயோஜ்ஞோ யதாகாமம் கரோதி வஶீ । ஜோஷயதே தஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய ப்ரமஃ க்ரீடநகமிவ'' த்யாதிகளில் ஜீவனுடைய பாரதந்த்ர்யமும் ஈஶ்வரனிவனுடைய கர்மாநுகுணமாக நடத்தும்படியையுஞ் சொன்னவித்தனை. இப்பாட்டுக்கு மிவ்வசனங்களுக்கு மிப்படி தாத்பர்யமல்லாதபோது ஸர்வஶாஸ்த்ரவிரோதமும் ஸம்ப்ரதாயவிரோதமும் வரும். * * *

இப்படி யீஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்ய ஸஹஜகாருண்யங்க ளடியாக வருங்கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம்சொன்னோம், ஸம்பந்தவிஶேஷ மடியாக வருங்கலக்கத்துக்குப் பரிஹாரஞ்சொல்லுகிறோம்; ஈஶ்வரன் ஶேஷியாயிருக்க, நாம் "மஹாத்மதாஸவாயநா:" என்னுங் கணக்கிலே ஸ்வநந்யப்ரயோஜனாயிருக்க, தாய்முலைப்பாலுக்கு அந்நு யமுதல்செய்யுமளவன்றிக்கே கூலிகொடுப்பாரைப்போலே நாமாத்ம ஸமர்ப்பணம்பண்ணுகையும் ரக்ஷிக்கவேணுமென்றபேக்ஷிக்கையும் விஶ்வஸிக்கையுமென்றாற்போலே சொல்லுகிறவிவை யெல்லாம் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்துமோவென்று சிலர்ஸித்தோபாயத்வத்தாலே ஸாத்யோபாயஶரீரத்தை யழிக்கப்பார்ப்பர்கள். இவர்களை விலக்கும்படி; பரமர்ஷிகளும் பாஷ்யகாராதிகளும் விஶ்வாஸபூர்வகப்ரபத்த்யநுஷ்டானாதிகளைத் தாங்களு மநுஷ்டித்து இதுக்கு ஶாஸ்த்ரங்களையும் முதலிப்பித்துக்கொண்டு உபதேஶபரம்பரையும் நடத்திப்போருகையாலே ஶேஷிஶேஷபாவஸம்பந்தம் நித்யமேயாகிலும் கர்மவான்களானஜீவர்கள்விஷயத்தில் ஈஶ்வரனொரு ஸாத்யோபாயவிஶேஷத்தை முன்னிட்டல்லது ரக்ஷியானென்று ஶாஸ்த்ரநிஷ்டர்க்கு பரிக்ரஹிக்கவேணும். ஶாஸ்த்ரத்தைக்கைவிட்டால் இஸ்ஸம்பந்தஞ்சொல்லுகைக்கு ஈஶ்வரனையுங்கிடையாது. ஆன பின்பு ஸம்பந்தமடியாக வீஶ்வரன் ரக்ஷிக்கப்ராப்தனென்றும் ஶேஷபூதனான இவன் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள ப்ராப்தனன்றென்றும் முன்பு சொன்னதுவும் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவத்துக்கு ஶேஷ த்வப்ரக்ரியையாலே ஔசித்யஞ் சொன்னபடி யித்தனை, இவ்வளவே ரக்ஷைக்கு நிரபேக்ஷகாரண மென்றபடியன்று. அப்படிக் கொள்ளில் ஸர்வரும் நித்யமுக்தராக ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்வாதந்த்ர்யத் தாலே நியமஞ்சொல்லில் முன்புசொன்னபடியே வைஷம்யநை

ஸத்ருஶங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். அதிமாத்ரார்த்த விஶ்வாஸங்கள் சொல்லுவார்க்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநமே அபேக்ஷிதம் ரக்ஷாபேக்ஷாதிகள் வேண்டாவென்று சொல்லவொண்ணாது; ஸமித்த்வங்களும் ஆஶ்ரம வ்ருக்ஷாதிகளும் ஸந்நயரும் ரக்ஷாபேக்ஷாரஹிதங்களானாற்போலே ஸம்பந்தஜ்ஞாந ரஹிதங்களுமாயிருக்க அவற்றை ரக்ஷிக்கக் காணாநின்றோமிறே. அப்படிக்கண்டோமாகிலும் ஶாஸ்த்ர பலத்தாலே இங்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநமபேக்ஷிதமென்னில்; ஶாஸ்த்ரஞ் சொன்ன கட்டளையிலே ஜ்ஞாநவிஶேஷம் ஸ்வீகரிக்க வேணும். தன்னை ஈஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது ஸம்பந்தத்தோடே கூட விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில்; அதுவுமநுபபந்நம்; ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்தைகளிலே யெல்லார்க்கும் மோக்ஷங்கொடுக்கப் ப்ரஸங்கிக்கையால். தான்விலக்குகைக்கு யோக்யதையுள்ள அவஸ்தையிலே விலக்காதொழிகையே அபேக்ஷிதமென்னவுமொண்ணாது; விலக்குகைக்கு யோக்யதையில்லாத வஸ்துத்தையும் விலக்குகிற பஶ்வாதிகளையும் புத்ராதிகளையும் ரக்ஷிக்கக் காண்கையால். ஆனபின்பு, "யேநாபவநேநாஸி ஸந்தி லோகே தேநார்த்தகாரிணி ஸமாஹிதே । தேஷாம் ஸர்வாத்மநா ஸத்தி நாயா ஶ்ரேயோ வ்யாஜமாத்ராபியாதே:" என்கிற ஶ்லோகத்திலும் ந்யாஸஸூத்ரத்தில் வ்யுத்பத்தியாலும் நிஷேதத்துக்கு அயுக்தமான ஸம்பந்த விஶேஷத்தைச்சொல்லுகிற ஶேஷீ ப்ரபத்யத்தாலும் பாவநமும் கூத்தநிரபேக்ஷமும் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. அல்லாதபோது அதிப்ரஸங்காதி தோஷங்கள்வரும். "ந்யாஸ:" என்கிறவிடத்திலிந்த விவக்ஷை கொள்ளாதபோது லோகநீதியி லுள்ளதெல்லாம் மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரத்திலு ஸாதிக்கை அவசநவிருத்தம். ஸர்வரக்ஷகனான ஈஶ்வரனுண்டாயிருக்க ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரத்தில் நமக்கந்வயமில்லை யென்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யஞ்சொல்லுகிறோம்; ॥*॥ யத்ஸம்யக்ஸ்வரக்ஷணே தாந்யாஸ ஸ்வத்ஸம்நவாந:க்ரியா । பரவஶ உபே பராதீந ப்ரவ்ருத்தாவஸ்ய நாந்வய: ॥*॥ யதாவச்சரணம் ஸ்வரக்ஷணபர ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்குப் பின்பு ஸ்வரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரத்தில் ப்ராப்தியில்லை. முன்பு தானும் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமா

கப்பண்ணின ஸர்வேச்வராதிவ்யாபாரமும் ஸர்வரக்ஷகனானவன் தானே பீஜாங்குரந்யாயத்தாலே அநாதியாக ப்ரவர்த்திப்பித்த கர்மப்ரவாஹவிவாக விசேஷத்திலே வந்ததொரு யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதாதி விசேஷகாரணத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பண்ணுவிக்கிறானுகையால் நாமேநம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கப் ப்ராப்தியில்லை. ஸர்வரக்ஷகனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளிலே சிக்ஷிதனான இவன்தானே நம்மையொரு உபாயத்திலே ப்ரவர்த்திப்பித்து அந்த வ்யாபாரத்தாலே ப்ரஸன்னனாய் ரக்ஷிக்கிறானென்றிருக்கப் ப்ராப்தம். ॥*॥ ஶாஸ்த்ரீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வஹரக்ஷணதத்பரம்। ஸ்வதந்த்ர ஸ்வயமாஸாத்ய ஸ்வஸ்மின் ந்யஸ்யதி ஸ்வயம் ॥*॥ இது ஆக ஸர்வேச்வரதையில் ப்ரதிஹதசக்தியாஹ்லாத ஸர்வஜ்ஞ கர்த்ருத்வா வாயகங்களாகிற தூராலற்ற ஸம்பந்த ப்ரஸங்கங்களை நக்கட்டளை. ஆகையால் தாய்முலைப்பால்போலே வருகிற வீர்ய ப்ரஸாதத்துக்கும் ஸ்தந்யனுடைய முலையுண்கிற வ்யாபாரம்போலே யிவனுடைய அபேக்ஷாதிகள். இத்தால் ஸித்தோபாய ஸ்வரூபத்துக்குக் கொத்தைவாராது. * * * * * * *

இப்படி நாராயண சப்தத்தில் ஸித்தமான குணவிசேஷ ஸம்பந்த விசேஷங்களடியாகப் பிறக்கும் கலக்கங்களுக்கு பரிஹாரமுதாஹரித்தோம், இனி "ஶ்ருத்யாஸஹஸ்ரஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா। ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தே விபுதீயதே" என்கிறபடியே ஸபத்நீகனாய்க்கொண்டு ஸர்வரக்ஷணயத்நீக்ஷிதனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீசப்தத்திலே சொல்லுகிற பத்நீஸம்பந்தத்தில்வரும் கலக்கங்களுக்கு நிஷாதத்தாலே பரிஹாரங் காட்டுகிறோம்; சிலர் த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீசப்தமுபலக்ஷண பரமென்றும் உத்தரகண்டத்தில் ஸ்ரீசப்தம் விசேஷண பரமென்றும் பிரியச்சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் சப்தம் ஏகரூபமாயிருக்க ஸாரஸ்யத்துக்குபாயகமுமன்றிக் கேயிருக்க "ஸ்ரீவம் ஸாதனம் ஸம்பத்தய" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தமான கடஸ்தஸம்ப்ரதாயவிரோதமாகப்பண்ணுகிற விவ்விபாகம் நிரவதம். அநந்யோபாயக விரோதமான உபாயத்வ ப்ரஸங்கமிவ்விடத்தில் வாயகமானுலோவென்னில்; அநந்ய

வ்யொஜநக விர⁻ஙமான வ்ராவ்ரிகவ்யாஷத்தாலேஉத்தா வணத்திலும்விஶேஷணகங்தவிரவ்யாஷிக்கும். ஆனாலிரண்டிடத்திலு முபலக்ஷணமாறுலோ வென்னில்; ம⁻ணவிஶ ஹ வ்ராவாரவிஶேஷங்களுமிரண்டிடத்திலு முபலக்ஷணங்களாகப் வ்யாஷிக்கும். உபய⁻க்ஷங்களாகையாலே யவை விஶேஷணங்க ளென்னில்; இது வஷெஷுாத்தா வணங்களில் வத்ஷஸம்ப நந்திலும்த⁻ஷும். உபயொமவிஶேஷங்கள் தத்துஷ⁻க்களுக் கந⁻ரஷபமான படியிலே வ்ராண ஸம்வ்ரதாயங்களாலே கண்டுகொள்வது. வஷுந⁻ரஷபமாயிறே உபயொமமிருப்பது. உபாயொபெய வரமான வாக்யத்திலும் ஶு⁻தமான விவ்விஶேஷணத்திலுடைய வுபயொமவ்ரகாரத்தை "வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்கு" மென்றும், "நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங் கொண்டு நின்கோயில்சீய்த்" தென்றும் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தார். "கருஷொவரித்ரா த⁻ஶாக்ஷெஷாஹெதாஹயாக" என்றும், "கருஷொவரித்ரா த⁻ஶாவ்வாஷ்ராக்ஷஸிமணம்"என்றும் ஸ்ரீவாஜீகி ஹமவான் ஶரணாமதிஸாரமான ஜுஷிகாவ்யத்திலேநிபந்தித்தான். "ஸம்ஸாராணுவதாரிணீம்" என்றும் ஹிரண்யமஹஷகாஶ்யவாதிகளுஞ் சொன்னுர்கள். "வாவஃவரம்வ்ராஷுயிதா வ்ரவஜெ்நியதஸ்ரீயம்" என்று ஸ்ரீஶௌநகஹமவான் விபித்தான். "ஜுத்து விஜ்ராவஜெவிகம் விஶ⁻க்ஷஹஷாயிநீ" என்று வஸிஷ வ⁻ஷஷு் வரவ்யாஷஷு வரஜெவதா வாரஶாஷஜ்ஞாநமுடைய ஸ்ரீவராஶரவ்ரஹஷஷு யருளிச்செய்தான். "விஶ⁻க்ஷஹஷாயிநீ" என்கிற விது ஜுத்தவிஜ்ராவிஶேஷணமாறுலும் தத்தாநாயிகரண்யத்தாலேஅதுஇவளுடையவிஹஷதியாயிற்று. ஸ்ரீயஃவதிதானும் "யாஶொம்பெஸ⁻வெநெஶம் ஜ⁻ஷாஷாம்ஹி ம⁻ணொாஜயிம் । நிஷாஜுஹி ரெணெவ வ்ருஜஞாந வாராயணாஃ" என்று ஸ்ரீஸாக்வதஸம்ஹிதையிலே ஸ்ரீவதிரஷஹஞாநத்திலேயருளிச்செய்தான். தத்வரங்களான ஶாஷுங்கள்நிற்க இம்ஜஷு ஶாஷுங்களதிவ்ரவஙங்கள். ஆளவந்தாரும் "ஜமஸ ஸஷுஞம் யஜவாஜு ஸம்ஶ்ரயம்" என்றும், "ஶ்ரெயொநஹ்ரவிநூஜொவந ஶநஃகாஷா வ்யாஹா ஜஜெ தெ ஸம்வ்ருத்ஷ்ஷ்ரவெஷ்வாஜஸ⁻ந்ரணாம் ஸம்ஹாவ்ஜெ

கஹிப்ருதிஸ” என்றுமருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீவைகுண்ட²க³த்³யத்திலே “ஶேஷஶேஷாஶநாதி³ ஸர்வபரிஜநம் ப⁴க³வதஸ்தத்தத³வஸ்தோ²சித பரிசர்யாயாமாஜ்ஞாபயந்த்யா” என்று ஸமஸ்தபக்ஷப்ரப்⁴ருதி பார்ஷத³ர்களும் இவள் நியோக³த்தின் படியே நடத்தவேணுமென்றருளிச்செய்தார். கூரத்தாழ்வானும் “ஸ்வஸ்தி ஶ்ரீர்தி³ஶதாத³ஶேஷஜக³தாம் ஸர்கோ³பஸர்க³ஸ்தி²தீ: ஸ்வர்க³ம் து³ர்க³திமாபவர்கி³கபத³ம் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி: | யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக²ம் ததி³ங்கி³தபராதீ⁴நோ விதத்தேऽகி²லம் க்ரீடே³யம் க²லு நாந்யதா²ஸ்ய ரஸத³ஸ்ஸ்யாதை³கரஸ்யாத்தயா” என்று ஸங்க்³ரஹித்த வசநத்தை “தை³விக்ஷநூஹிநவநிர்ஹாரிணா நாவிக்ஷயா ஜாயதே” என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார். ப⁴ட்டரும் “ஐஶ்வர்யமக்ஷரக³திம் பரமம் பத³ம் வா கஸ்மைசித³ஞ்ஜலிப⁴ரம் வஹதே விதீர்ய | அஸ்மை ந கிஞ்சிது³சிதம் க்ருதமித்யதா²ம்ப³ த்வம் லஜ்ஜஸே கத²ய கோऽயமுதா³ரபா⁴வ:” என்று ஶ்ருதியிலுதா³ர ஶப்³த³த்துக்கு வ்யாக்²யாநம்பண்ணினார். ஸ்ரீஸூக்தபா⁴ஷ்யத்திலே பெரியஜீயரும் அபேக்ஷிதாம்ஶங்களெல்லா முபபாதி³த்தார். இப்படி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸம்ப்ரதா³யம் நிற்கிறநிலைகளைக்கொண்டு ஸ்ரீஸூக்தத்திற்சொன்னவிஶேஷணத்துக்குவிக்³ரஹாதி³களுக்குப்போலேஸ்வாநுரூபமானவ்யோமவிஶேஷங்களை ஸஹ்ருத³யரறிந்துகொள்வது. ॥*॥ ஸர்வகாரரஹிதம் ரக்ஷாஸக்²யவர்ஜிதம் | கு³ணாதி³க திஹேஷ்டம் ஹி ஶரண்யஸ்ய விஶேஷணம் ॥ ஜ்ஞாநகரஸ்ய ஜகோ³ஷ்டாஶ்ரேஷு த³ம்ப⁴நேத்ராஸ்த்ரவர்க³ஜம் | விஶேஷண விஶேஷ்யத்வம் ஶ்ருதம் க்ஷோணோரபதே ॥ ப்ரதத்தநாதி³ஹ்ராஸோ த்வேஷ்யேவாப³லோத்ரிதி | அவேதநவத்யூதௌ த்யத்ரஜு விஶேஷணம் ॥ ஜகம் ப்ரபத்தி விஷயாம் தத்தத்ராத³ஷி: | விஹித: ப்ரத்யா ஹணாதுப்³ய விஶிஷ்டாவிஷயோதத்ர ந: ॥*॥ இங்கு கேவலதர்க்கங்களை யிட்டு ப்ரமாணங்களை பா³தி⁴க்கலாகாதென்னுமிடம்முன்பேசொன்னோம். ஆகையால் யதா²ப்ரமாணம் ஶரண்யாபி⁴ப்ராய விஶேஷாநுகு³ணமாக விஶிஷ்டமுபேயமானாற்போலே விஶிஷ்ட முபாயமாகக் குறையில்லை. நாராயணஶப்³த³த்திலும் சரணஶப்³த³த்திலுந் தோற்றுகிற கு³ணவிஶேஷ விக்³ரஹவிஶேஷாதி³ விஶிஷ்டமான ஏக

ரூபாய மானார்போலே தாத்ருஶமான க்ஷேமமான ஶ்ரீமூர்த்தியத்தில் தோற்றின நித்யவஸ்து ஸம்பந்த விஶிஷ்டமானாலும் ரூபாபேக்ஷத்துக்குக் குறையில்லை. உபாயவிஶேஷணங்களையெல்லாம் விட்டு உபாயத்தை யேகமாக்கவேணுமென்னில் ; உபாயத்வமும் விஶேஷணமன்றிக்கே போம். விஶேஷணத்வாரகமாய் விஶேஷ்யத்துக்கு வருமேற்றத்தால் விஶேஷ்யத்துக்கு வைலக்ஷண்யாதிகள் வாராதென்று “ஸ்வதஶ்ஶ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ ஸ்ஸ்வமஸி தத ஏவைஷ பகவாந் த்வதாயத்தர்த்தி: ப்ரபவதி பராதீநவிபவ: | ஸ்வயாதீப்த்யா ரத்நம் பவதபி மஹார்க்கம் ந விகுணம் நகுண்டஸ்வாதந்த்ர்யம் பவதி ச நசாந்யாஹிதகுணம்” என்கிற ஶ்லோகத்திலே நிரூபிக்கப்பட்டது. விஶேஷணத்தால் விஶேஷ்யத்துக்கு வருமதிஶயம்போலே விஶேஷ்யத்துக்கு ஸ்வரூபாநுபந்தியான அதிஶயமும் “அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்திலே காணலாம். பாஸ்கரனுக்கும் ப்ரபைக்கும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தேஜஸ்ஸும் போலே யிருவர்க்கும் “அநந்யாதீநகல்யாணம்” என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிககல்யாணதையாலே “அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்றும், “தவஶ்ரியா” என்றும், “உன்திரு” வென்றும், “ஶ்ரியஶ்ஶ்ரீ:” என்றும், “திருவுக்குந்திரு” வென்றும் அந்யோந்யாதிஶயாவஹங்களாக விஶேஷணவிஶேஷ்யங்களை நிரூபிக்கிறதற்குங்குறையில்லை. ஶ்ருதிபலத்தாலே “ஏகஸ்ஸ்வைகஶேஷீ” என்கிறபடியே “உபயாதிஷ்டாநஞ்சைகம் ஶேஷித்வம்” என்றும் சோமாசியாண்டான் ஷடர்த்தஸம்க்ஷேபத்தில் நிக்ஷேபித்தபடியேயிருவரு மேகஶேஷித்வாஶ்ரயமான படியாலே ஸவிஶேஷங்களிலே கந்நாவிஷ்ணுப்ரஹ்லாதிகளுக்குப் போலே ஶுத்தஸவிஶேஷண ப்ரதிஸம்பந்திகளாகைக்குங் குறையில்லை. “பவகாரகதாம் யுவவ்யபரவஶதாம் ஶ்ருத்வேந ஸ்திர காரீந்த்ருக்கா ஸமவதிமாநாந் பாம்ஸ்ஸம்பாஷாநு | ஸ்வயிஸ்த்ரீ த்வேகாஸ்தாநு ப்ருதிவேதிவாராகாஶ்ய காரணாக்ஷேதீந்வா ஸோத்தம் ஸவதிய ப்ரவயோராத்மநிஹிதா” என்கிறபடியே பதிக்கு நித்ய பதிவாராஸ்யத்தாலே யாமளத்ருத்திற்போலே பதிவ்ரதா ந

மாக ஶாஸ்த்ரங்களிலுபதேஶங்களுக்கும் ஸகல யஜ்ஞாநனென்னுமாபோலே ஸகலவ்யபதேஶத்துக்குங் குறையில்லை. “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்” வென்கிறதற்குமிதுவே தாத்பர்யம். “தத்ஸஹ்யாவாஸக்ஷாம் நப்ரயமஹியதே ஶ்ருதிரபி” என்கிற வழிகளுங் கண்டுகொள்வது. “எம்பெருமானைச் சொன்ன விடத்திலே பிராட்டியையுஞ் சொல்லிற்று”மென்று துடங்கி உடையவருளிச்செய்த வார்த்தையை ஆச்சான் பக்கலிலே கேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸம்க்ரஹித்தார். ஆகையாலே கார்ய ப்ரதாநமான ஸர்காவஸரத்திலும் விஷ்ணுபத்நீத்வம் ப்ரதிஷ்டிதமாகையாலே உபயோமாவஸ்தங்களிலே ப்ரவ்ருத்தராய் அநந்ய ப்ரயோஜநரான தேவதாந்தரங்களுக்கும் கார்ய ப்ரதாநமான ஸமவஸரத்திற்போலே தத்காலாத்யாபாயிகமான ப்ரணாமாத்யாசாரங்களுக்குக் குறையில்லை. இப்படி தேவஸ்வஸ த்ருஷ்டியாலே ப்ராணிகாலங்கள் தோற்றச்செய்தே பற்றினது விடாதொழியில், “த்ரயஸுவர்ணமந்த்ரோத்தமோத்பரோதாத்தரதாரகஃ। ப்ரமாநவ்ரதஸ்ஸம்ஸாரநாமஸ்மரணக்ருதி, அநந்யாதேவப்ரபீநாம்ப்ரதிஷ்டாதிதாராத்மநாம்। ஸ்தகஸ்ய வ்ரதஸந்தாநம் விஹாரெஞ்ஜிய வாஜிநம்” என்கிற தஶையாம். ஆகையால் ஸிவெனாவாயஶப்தவாச்ய விஶேஷத்தில் “நாநயோர்வித்யதே பரம், யதா ஸர்வமதோ விஷ்ணுஸ்ஸர்வமேவம் த்விஜோத்தம, ஸர்வதேவ்யாதிநஸ்ஸ்வஸ்தி தஸ்ய ஸ்வாஸ்யம் ப்ரதிஷ்டிதம்। தேநயம் ஸகலாதா தேஹேத்ய ஜீவதி, வ்யாபகாவதிஸம்ஶ்லேஷா தேகதத்வ மிவோதிதௌ” என்கிறபடியே ஸகலஶேஷித்வத்தாலும், ஸகாஹிப்ராயதையாலும், பரஸ்பர ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலும், ஸ்வரூப ரூபாதிகளில் பிரிவற்ற ஸ்வயவிஶேஷத்தாலும் “மாவோபமதோநிதே” என்னும்படி ஸம்ஶ்லிஷ்டமான விஶிஷ்டதத்வம் நிற்கிறநிலை குலையாதபடி ஸவிஶேஷணமான நாராயண ஶப்தம் ப்ரதிபாதிக்கிற படியை யதாஸந்நிக்கை ஸகலஸுர்க்குப் ப்ராப்தம். ‖✱‖ ஸர்வேஶ்வரோ ஷடாத்மநாம் ஸாயகஸ்ய தயாநிதேஃ। ஸ்ரீமதஃ பரமவ்யக்தஸ்ய ஸ்வாஸ்ய விஶேஷாய நிர்ணயஃ ‖ ஸக்திப்ரவ்ருத்திப்ரதேவம் தஸ்ய

காரககாரணம் | தத்த்வஜ்ஞாஸ்து ஸாத்யகாந் ஸாத்யோபாயம் விது-ர்புதா: || ஸாத்யோபாயோத்தரேண ஸித்தோபாயஸ்ய ஶேஷிண: | வீர்யப்ரவாஹ: காருண்யப்ரவாஹேண நிரஸ்யதே || தேதே நவஸவேபுஷ்யேஷு ஸிகதாஸேதுபந்தவத் | ஸ்வதந்த்ரஸ்யாவிஸம்வாதா ஸ்வஸங்கல்பேஷு நிரோயகா: || ப்ரஸாதநஸேத்யா வாயஸ்ய ஶாஸ்த்ரீ யேவ ஸம்ப்ரதி | கதம்ப்ராய வ்யயா நா தேத்யஸித்தோபாய ப்ரயோஜகா || ஸ்வதந்த்ரஸ்யாஸ நிஷ்டாநாம் ஸித்தோபாயே விஶ்வஸிதி: | க்ஷணாத் ஸ்வயந்த்வரிதி வ்யக்தோ ப்ராப்தாவிஶேஷத: | அதாயதஸஞ்ச ஸ்வஹர ஸித்தோபாயே நிவேஶித: | ததம் ஶாஸ்த்ரபூர்வ ஸித்தோபாயம் ப்ரதீக்ஷதே || ப்ரவ்ருத்திக்ஷணோத்தோ வியாபாரஸ்யாஷ்ரேஷ்ட-ஸாத்யாதி ஸம்ப்ரதாயோபாயஸ்வம் ப்ரஹ்மணிஷ்டிதம் || பகுவிதஸ்யதேஶாதேயபேக்ஷம் யதாஹ்யதே | ஸஹம் தஸ்வித:ப்ராஹு:க்ருஷ்ணம்யவேஞ்சஸநாதநம் ||*|| இஸ்ஸித்தோபாயம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ப்ரயோகாதிஸ்தாநங்களிலே அநுஸந்தேயம். *

மன்னுமனைத்துறவாய் மருண்மாற்றருளாழியுமாய்த்
தன்னினைவாலனைத்துந் தரித்தோங்குந் தனியிறையாய்
இன்னமுதத்தமுதா விரங்குந் திருநாரணனே
மன்னியவன்சரண் மற்றோர்பற்றின்றிவரிப்பவர்க்கே. (௯௦)

விஶ்ராந்திர்ப்ரவ்யவ்யவஹிதவாநந்தம்பவஹிதபுஶுபேந்த்ர
ஸ்வதேஶிகஸம்ப்ரதாயரஹிதேந்த்ரவிநாஶக்ஷித: |
ஸ்வப்ராப்த்யுபாயவைஸ்வாய நதயாதேஶாவஷ்யோணஶ்ருத்
ஸக்வேஷ்வஹஜேதவஸ்ந்யிவைஸ்வஶாஶாவயிஶ்லவயி: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரஸ்த்ரயோவிம்ஶ:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

யதாதிகாரம் ப்ரஸஹ்ய யுஞ்ஜந் தாந் தேஹாந்தராவந்தநா
ஸரண்யஸந்நாவநா ப்ரஸ்ருதிஸ் ஸமாராதித:।
ஹரம் புரஸ்திதேஹிநாந் திஹிஸம்ப்ரதாயஸ்ருதி
ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிமார்க்கநீதிநியவதீஷிராஹாதிந:॥

இப்படி ஸர்வஜ்ஞமாய், ஸர்வஶக்தியாய், பரமகாருணிகமாய், ஸர்வஶேஷியாய், ஸர்வதீக்ஷமாய், ஸர்வலோகஶரண்யமான ஸித்தோபாயவிஶேஷந் தெளிந்தாலும், "ஆரோக்யம் ஸ்ரியஸ்வர்ண்யைஶ்வர்யம் புத்ரஶாலிதா। விவேகஶ்சாநுவேராக்ய: கிந்தஸ்ய நாத்ர த்ரஷ்ட்ருதி" என்கிறபடியே விவேகமில்லாதார்க்கு மர்ணமாய்த்தோற்றினவையும் தோஷமானபடிகண்டு ஸம்ஸார வைராக்யம் பிறந்தாலும், "பரமார்த்தநிர்யோரக்ஷ:" என்கிறபடியே ப்ராப்யருசியுண்டானாலும், "மஹதாபராத்வஷண்ய நக்ரதேயம் காயநஸ்யா। ப்ராப்தம்ஜ:போதயே:பாரம்ஸ யாவஹநிதேதே" என்கிறபடியே த்வரைபிறந்தாலும், ஆநாதியாகவநாவ்ருத்தமானவாஜ்ஞாதிலங்கநமடியாகப்பிறந்துநிற்கிறவநுகமானஹமவநிக்ரஹத்துக்குப் ப்ரஶமநமாக "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றுவிதிவாக்யத்தாலும் "ப்ரபத்யே" என்றநுஷ்டாநவாக்யத்தாலுஞ்சொல்லப்பட்டஸாத்யோபாயவிஶேஷந் தெளியாதபோது ஸித்தோபாயஸமர்தனை ஸர்வேஶ்வரனை வஶீகரிக்க விரகில்லை. ஆகையால் அதினதிகாரத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் பரிகரங்களிலும் வருங்கலக்கங்களை ஶமிப்பிக்கிறோம். * * *

இப்ப்ரபத்தியுமொருவைதிகயஜ்ஞமன்றோ; இதுவுமொருயாகவிஶேஷமாகவன்றோ ந்யாஸவித்யையிலே யோதப்படுகிறது; ஆகையாலிது ஸர்வாதிகாரமாகக்கூடுமோ வென்று சிலர் விசாரிப்பர்கள். இது ஸர்வேஶ்வரனை ஸர்வருக்கும் ஶரணமென்றோதுகிற ஶ்வேதாஶ்வதரஶ்ருதி பலத்தாலே பரிஹ்ருதம். இவ்வர்த்தம் "ஸர்வலோகஶரண்யாய, ஸர்வயோக்யநாயாஸமப்ரமாதநம்வம்। ப்ரபந்நாதிஹராம்விக்ஷணம்ஶரணம்மநஸாமஹம்வஸீ" த்ய

ஶூத்ரவர்ஜநங்களாலும், "த்ரயாணாங்க்ஷத்ரியாதீநாம்" என்று துடங்கி ஶாஸ்த்ரப்ரயோஜநங்களான வசநங்களை யெடுத்து "ப்ரபந்நாநாம்வதஸ்வதஃ" என்று சொல்லுகிற ஸ்ரீஸாத்வதவசநத்தாலும், "க்ஷேபோ நிஷ்டவிஸஞ்ஜாதோ தாயஸ்ஸ்வகுணாந்விதஃ | தம்ஶ்ரோதாவி த்ருஷ்ணாரஶேஷவா திஹவா திஷ்டஷா" என்றுஞ்சொல்லுகிறஸநத்க்ஷேத்ரஸம்ஹிதா வசநத்தாலும் ஶ்ரூயிக்ருதம். ஆகையால் உபாஸநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாக ஶாஸ்த்ராதிகாரணத் திலே ஸித்திதமானாலும் வைதிகங்களான ஸத்யவசநாதிகள் போலே ப்ரபத்தியும் ஸாதாரண்யமாகையாலே யதாதிகாரம் வைதிகஶப்தத்தாலேயாதல் தாந்த்ரிகஶப்தாதிகளாலேயாதல் ஸர்வருக்கும் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநத்துக்கு விரோதமில்லை. காகாதிகளும் ப்ரபந்நராக ஶாஸ்த்ரங்களிலே கேளாநின்றோம். "ஶாம்ஹிவா ஸர்வவாஶ்ரித்ய யேவிஸ்ருஷ்வாபயோநயஃ | ஸ்த்ரியோவைஶ்யாஸ்ததா ஶூத்ராஸ்தேபி யாந்தி பராங்கதிம்" என்று ஸமஸ்தஶரண்யனாகும் ஸர்வ ஸாதாரணமாக ஶரண்யன் தானுமருளிச் செய்தான். உபாஸநத்துக்கும் ப்ராரம்பம் த்ரைவர்ணிகஶரீரத்திலே யானாலும் ஃபலஸாதநம் ஸர்வஶரீரத்திலுங்கூடுமென்று மிடம் "யஜ்ஞவ்ராஜாதயோ வ்ருத்தா ஸர்வவர்ணாஸ்ஸ்ராவா ஜநமேஜய | வர்ணாவரகே ஸம்ப்ராப்தா ஸம்ஸித்திம் ஶ்ரேணீயயா" என்று ஶ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்படி உபாஸநம் த்ரைவர்ணிகர்க்கே அஸாதாரணமானாற்போலே ப்ரபத்தியிலொரு நியமமிகந்தாலே ஸாதாரண்ய வசநத்துக்கு ஸங்கோச மில்லாமையாலும் விஶேஷவசந ப்ராபல்யத்தாலு மிப்ரபதநம் ஸர்வர்க்கும் யோக்யம். ஆனபின்பு இதுதனக்குவிஶேஷித்து வேண்டுமதிகாராம்ஶமும் முன்பே சொன்னோம். ॥*॥ கதவைத்ரைவர்ணிகக்ஷத்ரியவைஶ்யஶூத்ராதி கஸ்யசித் | நாதிகாரஃ ப்ரபத்தவ்யாகிஞ்சநஸ்வநாஶ்ரிதஃ ॥*॥ இவ்வர்த்தத்தை "குலங்களாய வீரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலே" னென்கிற பாட்டிலும், "ஜநித்வாஹம்வம்ஶே" என்கிற ஶ்லோகத்திலுங் கண்டுகொள்வது. ஆகையால் ஶரண்யஶரணாகதிஜ்ஞாநமுங்குகிஞ்சநாதிகளுமுடைய ஸர்வஜாதீயர்க்கும் ப்ரபத்த்யதிகாரம் ஸித்தம். இவ்வு

ப்ராப்யப்ராபகத்வத்தைப் பற்ற, "நாராயணம் ஸலக்ஷ்மீகம் ப்ராப்யம் தச்சரணத்வயம் | உபாயஞ்சாபி விஸ்வாஸே ப்ரார்த்தநா ஸரணாகதி:" என்கிற ஸம்ஹிதாவாக்ய பாசுரமும் அதிகாரகொடியிலும் அங்ககொடி யிலுங் கிடக்கிற விஸ்வாஸத்தினுடைய ப்ராதாந்யஞ் சொல்லுகைக் காகவந்தன. அப்படியே "ப்ரபத்திர்விஸ்வாஸ: ஸகல ப்ரார்த்தநா சேதநாபேக்ஷிதம் ஸாத்யதீதி விஸ்வாஸபூர்வகம் ப்ரார்த்தநமிதி பாவக" என்கிற வாக்யமும் ப்ராதாந்யவிவக்ஷையாலே முதல் விஸ்வாஸத்தைச்சொல்லி 'ஸந்ந்யாஸ' என்கிற ஸாத்யதி ப்ரணீத லக்ஷணவாக்யத்தின்படியே விஸ்வாஸ பூர்வகம் ப்ரார்த்தநமென்று நிஷ்கர்ஷித்தது. இவ்வாக்யந் தானும் ஆத்மநி க்ஷேபஞ் சாமி, இதரங்கள் அங்கமென்று சொல்லுகிற 'ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத' இத்யாதி வசநங்களாலே ப்ரார்த்தநை யும் அங்கமாகையால் "ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறபடி யே ஸர்வேஸ்வரன் அபேக்ஷாமாத்ர ஸாபேக்ஷ னென்றிவ் வங்கத்தின் ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்துச் சொன்னபடி. சிறிய மந்த்ரத்திலும் விஸ்வாஸபூர்வக ப்ரார்த்தநையைப்பண்ணி "நமோஸ்து தே" என்று முடிக்கையாலும் உபாயவரணரூப ஸாமர்த்யத்தாலும் நிக்ஷேபமும் ஸித்தம். நமஸ்ஸாத்த்விக நிக்ஷேப பரமென்னுமிடம் "நமஸ்ஸாத்த்விகம்யேஷ்ட வியாயாத்மநிவேதந" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீ[illegible]மந்த்ரத்திலே ப்ரார்த்தநாபூர்வகாத்ம நிக்ஷேபம் கண்டோக்தமாயிற்று. ஆகையால் "அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத், க்ருதார்த்தீயஸமர்ப்யாஸ" இத்யாதிகளிலே அங்கியாநம். இப்படியல்லாதபோது 'ஷட்விதா ஸரணாகதி:" என்கிற வாக்யத்திலாவாத ப்ரதீதியைக்கொண்டு "ஸ்நாநம்ஸந்த்யாவிபஞ்சஸ்ய"இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஸ்நாநாதிபேதங் கள்போலே தனித்தனியே ப்ரபத்திபேதங்களாகப் ப்ரஸங்கிக் கும் "ப்ரபத்திம் தாம் ப்ரயுஞ்ஜீத ஸ்வாங்கை: பஞ்சபிராவ்ருதாம்" இத்யாதி வசநாந்தரபலத்தாலே நியமிக்கப் பார்க்கில் அப்படியே ப்ரார்த்தநா விஸ்வாஸாதிகளை ப்ரபத்தியென்று சொல்லுகிற வச நங்களையும் நியமித்து "ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத" இத்யாதிகளிற் படியே நிக்ஷேபமொன்றுமே அங்கி - இதரங்கள் அங்கங்களென்கை யுசிதம். ஸம்ப்ரதாயத்தைப்பார்த்தாலும்ஸாத்விகதந்த்ரலக்ஷ்மீ

ச ஜ்ஞ்ராஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதாதிகளில் ப்ரபத்த்யத்யாயங்களிலே நிக்ஷேபம் கர்த்ரியென்றே ப்ரஸித்தம். “த்வமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: | ஶரணாகதிரித்யுக்தா” என்கிறதுவும் தத்ப்ரகரணத்தில் ப்ரதாநமாகச்சொன்ன ஸாந்த்ரஸ வயங்கமென்றுமிடம் அஸாதாரண ஸஹகாரிதாவாய ஶ்ருத் தாலே வ்யஞ்ஜிதம். ஒரொரு விவக்ஷைகளாலே அங்கங்களை ப்ரதாந மாகச்சொல்லுகை லோகத்திலுமுண்டு. ஆஸம ஶ்லோக பாத வ யஜ்ஞமாநற்போலே “ஶரணம் வ்ரஜ” த்யாதிகளில் யாதார்த்தங்கள் ந்யாஸநிக்ஷேபத்யாகாதி ஶப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட ஸாத்ய யாகத்தைச் சொல்லுகை வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு மநோஹரம். யாகமாவது இன்ன தேவதைக்கின்ன ஹவிஸ்ஸென் றிங்ஙனே யொரு புத்திவிஶேஷம். இப்படி யென்னுடையதாகிற ஸ்வதந்த்ர மான ஹவிஸ்ஸு ஶ்ரீமானான நாராயணன்பொருட் டென்றிங்ஙனேயிருப்பதொரு புத்திவிஶேஷ மிவ்விடத்தில் யாகம். இவ் வாத்ம நிக்ஷேபத்தில் ஸமுதாயத்துக்களுக்கும் ஸாதாரணமான கர்த்தவ்யதாம்ஶம் ரக்ஷாபர ந்யாஸமென்னுமிடம்முன்பே சொன் னோம். ‖ ❋ ‖ ஹவிஸ்ஸம்பூர்ணாதத்ர ப்ரயோக விநிஶ்சித: | ஆத்மரக்ஷாபர ந்யாஸோ கிஞ்சநஸ்யேதி பிஹ்யதே ‖ அதஸ்ஸ்ரீபர தி ஶாஸ்த்ரோக்த ஸர்வந்யாஸவிவக்ஷயா | ஸம்ப்ரார்த்தி நிவ்ருத்த்யம்ஶ: ப்ரபத்திரிதி கீர்த்தித: ‖ அக்ருதே தத்ஸர்வந்யாஸே ப்ரக்ஷாபேக்ஷ ணாதத: | பஶ்சாத்ஸ்வஸ்ய த்வபரதி ந ப்ரஸித்யதி லோகவத் ‖ அகிஞ்சந்யஸர்வந்யாஸோ பாயகப்ரார்த்தநாத்மநாம் | ஶரணம் ஸௌஹ்ருதம் ஸம்ரக்ஷம் ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி ‖❋‖ இப்படி அங்க பஞ்சகஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷாபர ந்யாஸமே ப்ரபத்திஶாஸ்த்ர மெல்லாத்திலும் ப்ரதாநமான விதேயமென்று ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்த வாதிஹம்ஸாம்புவாஹ வரதாசார்யாதிகள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்.

இவ்விடத்திலே சிலர் ஶாஸ்த்ரார்த்தங்கள் தெளிந்தபோதே ஶேஷத்வாநுஸந்தாநம் பண்ணினானன்றோ; “ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி | ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர” என்றதுவும் பரபக்த்யாதிகளான உபா யங்களை வேண்டியிருந்தாயாகில் நீ தாஸனாய் ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வாமியா

யிருக்கிறது ஸ்வஹாவஸித்தமென்று தத்வத்தில் தெளிவோடேவதிஷ்டு பென்றபடியன்றோ; ஆனாலிப்போது ஷட்தவைபுண மென்றொரு விதியை முண்டோவென்று சொல்லுவர்கள். இதுவும் வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாந மாத்ரத்தாலே மோக்ஷமென்கைபோலே அநாதரணீயம்; ॥*॥ விதகளஸ்யஸவனபுஸ்ய ஸம்ராஜஸ்யவபுவாஷுநாம்। ஶிஷ்டம் ஹ்ராத்வஹாரஸ்ய நிஷ்க்ரியஸ்யஹாரவபுணம்॥ வரஶேஷகவபி மாத்ரயிகாரிவிஶேஷகம்। வஶாஷாத்வஹாரஸ்யநிரோபாய வக்யதே॥*॥ ஶேஷகவாதிவிஶிஷ்டமான வாத்மதத்வத்தைஶாஸ்த்ரத் தாலே தெளிந்தவனுக்கு அயிகார விஶேஷத்தோடும் அரிகார விஶேஷத்தோடும் ஷஜஸஜ்ஞ விஶேஷத்தோடுங் கூடி ஶேஷக வ்ருத்திஸாந மவபுமான ஸ்வாத்மரக்ஷாஹார ந்யாஸமிறே அநாத்ய வாரயமேஷ நிவ்ருத்திக் குபாயமாக விதிக்கப்படுகிற வா த்மஸவபுணம். தத்வஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்கிறவிதுவும் ஒரு வுபாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னிட்டென்னுமிடம் "ஸஜ்ஞமாம், மோ க்ஷம் ஶரணம்வ்ரஜ" த்யாதி விதிபலவ்யாஹும். ॥*॥ ஜ்ஞாநாத்நா மோக்ஷவஶேஷஹி தத்வேவாவாஸநாதிநா। உபாஸநாதி ரூவாயாஜ்ஞாநாத்நாமோக்ஷா விவக்ஷிதஃ ॥ * ॥ ஶாஸ்த்ரஜந்யமான ஶேஷகஜ்ஞாநமாத்ரம் நிவ்ருத்தியபுங்களான ந்யாஸோபாஸ நாதிக ளெல்லாத்துக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஶேஷவ்ருத்திரூப மான கைங்கர்யமே முமுக்ஷுவக்கு ப்ராப்யமாகையை யா கையாலே ஶேஷகமறியாதே மோக்ஷோபாயமநுஷ்டிக்கை யடி யாதிறே. ஶேஷகஜ்ஞாநமன்றிக்கே மோக்ஷாயமாக விதித்த யபுங்களை யநுஷ்டித்தானாகிலும் இத்யபுங்கள்தானே ஶேஷக ஜ்ஞாநத்தையு முண்டாக்கி வருணுாநுஷ்டாநத்தாலேயிறே மோக்ஷஹேதுவாவது. ஆகையால் இங்கு விதேயமான ஸவபு ணம் ஶேஷகஜ்ஞாநமாத்ரமன்று; மற்றெதென்னில்; ஶேஷக ஜ்ஞாநாதியுக்தமான ஸ்வரக்ஷாஹாரந்யாஸம். ॥*॥ வாக்யமாத்ரேண ஸித்தவாக்ஸித்தோபாய உச்யதே। ப்ரவத்திரிதி வாத்ரா வி விநாத்ர விதீயதே ॥*॥ "ஶரணம்வ்ரஜ" என்கிற விது "உபேயம் ஜாநீஹி" என்கிற மாத்ரமாய் ஒரு கர்த்தவ்யோபாய விதிவரமன்றிக்கே யொழிந்தாலோ வென்னில்; இது ஸ்வபாவார

ஸ்ய விருத்தம், "ப்ரபத்திம் தாம் ப்ரயுஞ்ஜீத ஸ்வாங்கை: பஞ்சபிராவ்ருதாம்" இத்யாதிகளான ஸபரிகர ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திவிதிகளோடும் விரோதிக்கும். ஈஶ்வரன் ஶோகாபாய மென்கிற இவ்வளவே யிங்கு வக்தவ்யமாய் ஶோகாதிகாரிக்கு விதேயாந்தர மன்றிக்கேயொழிந்தால் இவ்விடம் ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகத்துக் கபேக்ஷிதமான தபோவிஶேஷமாத்ரமாம். இங்கு தத்வஜ்ஞான முடையவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபார நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தியாய் ஸர்வதர்ம ஸ்வரூபத்யாகமாத்ரம் ஶாஸ்த்ரமாக விதிக்கப் படுகிறதென்பார்க்கு நிவ்ருத்திரூபமேயாகிலும் ஶாஸ்த்ரமாகவிதிக்கப்பட்ட ஸர்வதர்மத்யாகந்தான் ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரமாகையாலே ஸ்வவசந விரோதமும் ஸாங்கப்ரபத்திவிதாயகமானவாக்யவிரோதமும் வரும். ப்ரபத்திக்கு ஸாதநத்வமாதல் பலஸாதந ஸஹகாரித்வமாதல் கொள்ளில் ஸித்தோபாயமான ஈஶ்வரனுடைய பூர்ணத்வமும் பலத்வமும் பரசேதநத்வமும் பரம காருணிகத்வமும் ஸர்வஶக்தித்வமும் நிரபேக்ஷத்வமும்முதலான ஸ்வபாவவிஶேஷங்களுக்குவிருத்தமாமென்னும் ப்ரஸங்கங்கள் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவிரோத வ்யாப்திஶைதில்யாதி தோஷங்களாலே தர்காபாஸங்கள். இவற்றை ஸத்தர்க்கங்களாக நினைக்கில் உபாஸநத்துக்கிசைந்த ஸாதந ஸாமக்ரிகளிலு மிப் ப்ரஸங்கங்கள்வரும். உபாஸநந் தானும் ஸாதந மன்றென்னில்; "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிற விடத்தி லுபாஸநத்தையும் தர்மஶப்தார்த்தமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகையாலே ஸ்வவசந விரோதமுண்டாம். செருக்கடக்குகைக்காக வேண்டாச்சுமைகளை யெடுத்துகையாலே ஸாந்த்ரமான உபதேஶத்தாலே பிறந்த அர்ஜுநன் ப்ராந்தியாலே தர்மமென்று தோற்றினவற்றை "ஸர்வதர்மாந்" என்றநுவதிக்கிறதென்னில்; "இஜ்யாசாரதமாஹிம்ஸாதாந ஸ்வாத்யாயகர்மணாம் | அயந்து பரமோ தர்மோ யத்யோகேநாத்மதர்ஶநம், ஸர்வேஷாமேவ தர்மாணா முத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி:, நவிஷ்ணவாராதநாத் புண்யம் வித்யதே கர்மவைதிகம்" இத்யாதிகளாலே பரமதர்மங்களாக ப்ரஸித்தங்களான நிவ்ருத்திதர்மங்களை தர்மங்களன்றென்றால் வைதிகந்யாயத்தாலே ப்ரவ்ருத்திதர்மங்களும் தர்மங்க ளன்றிக்கே ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ராமாண்ய மில்லாதபடியாய் பரவா

ஸ்வகார்யத்ருஷ்டிவிஷயங்களிலே ப்ரவேசமாம். ஆனாலும் உபாஸநாதிகள்போலே ச்ரவணமநநமும் தர்மசப்த வாச்யமாகையாலே இங்கு ஸர்வதர்மசப்தவாச்யத்வம் வாராமைக்காக இதுவும் ஸாதநத்வ வேஷத்தாலே த்யாஜ்யமன்றோ; ஆகையால் ப்ரபத்திக்கும் ஸாதநத்வமாதல் ஸித்தஸாதந ஸஹகாரித்வமாதல் கொள்ளுகை யிவ்வசநந்தனக்கும் விரோதமன்றோவென்னில்; இங்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதநத்வ புத்தியைவிடவேணு மென்னும்போது சக்தியோகாதிகளிலும் த்யாஜ்யம். ப்ரஸாதநத்வ வேஷத்தாலும் தர்மத்வமிதுக்குவிடவேணுமென்னில்; ஸர்வதர்மசப்தவாச்யத்வம் வாராமைக்காகவே "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" இத்யாதிகளிற்படியே தர்மமான ஸித்தோபாயத்திலும் ஸாதநத்வ புத்தியைவிட ப்ரஸங்கிக்கும். இவ்வாக்யத்தில் ப்ரதிவாக்யமான தர்மத்தையொழிந்த தர்மங்களன்றோ த்யாஜ்யங்களாவனவென்னில்; இங்கு விஹிதையான சரணாகதியிலும் த்யாஜ்யம். உபாஸநாதிகளைப்போலே தனக் குத்பாதகமாக வாதல் ஸாதகமாகவாதல் ஸஹகாரியாகவாதல் ஆரம்பகவாதலொன்றலபேக்ஷை யறும்படி நித்யமாய் அவயவ ரஹிதமாய் ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வசக்திமான ஸஹஜகாருண்யாதிகளையுடைத்தாய் ஸங்கமுண்டானபோது அந்நிரபேக்ஷமாக காயமும் பிறக்கும்படி ஸத்யஸங்கல்பமாயிருக்கிற ஸித்தோபாயத்துக்கு சக்திப்ரபத்திகள் எவ்வாகாரத்தாலுபகாரகங்களாகிறன வென்னில்; இவை அநாதியான பகவதபராதபரம்பரையாலே யுத்யதமாய் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கிடக்கிற நிக்ரஹத்தை சமிப்பித்துக்கொண்டுபகரிக்கிறன. இவை மோக்ஷத்துக் குபாயங்களாம்போது ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைப்போலே தத்தத்கால ப்ரீதிவிசேஷங்களை யுத்பாதித்துக்கொண்டபூர்வத்தாலே யுபகாரகங்களாம். முமுக்ஷுவுக்கு ஸாத்யோபாயங்களாகிற வ்யாஜமாத்ரத்தாலே சாந்தநிக்ரஹமான ஸித்தோபாயம் நிக்ரஹமூலமான அஜ்ஞாநஸம்ஸ்காராதிகளைக் கழித்து அபரிச்சேத்யஸுகமான பலத்தைக் கொடுத்து யாவதாத்மபாவியாக வுபகரிக்கும். ஆகையால் முமுக்ஷுவினுடைய ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமாய் அபரிச்சேத்யஸுகமான பலப்ரவ்ருத்தியெல்லாம் ஸித்தோபாய கார்யமென்றும் ப்ரஸாதநமான ஸாத்யோபாயமடியாக

வருகிறதென்றுஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிரண்டும் ஸாவகாஶங்கள். * * * * * * *

ஆனாலும் இப்ப்ரபத்தியாகிற உபாய விஶேஷத்தை ஶாஸ்த்ரம் விதிக்கவேணுமோ; லோகத்தில் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள விரகில்லாதே யழுந்துவானொருவன் அப்போது ஸந்நிஹிதனான ரக்ஷணஸமர்த்தனைப் பற்றுமாப்போலே தன்னையுமீஶ்வரனையும் ஸ்வபாவமான ஶாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தால் தானேயவனை ஶரணமாகப்பற்றுமே; ஆகையாலிந்நனுக்கு ஸந்த்யாநத்திலே ப்ரபத்தியைவிதிக்கக்கூடாதே யென்றுஞ் சிலர்சொல்லுவர்கள். இதுவும் ஔவித்ருஶ்யமான வதிவாதம்; எங்ஙனேயென்னில்; லோகத்திலொருவனை யொருவனாஶ்ரயிக்கும்போது இன்னபடியேயாஶ்ரயித்தாலிவனிரங்குமென்னுமிடத்தை யொருப்ரமாணத்தாலேயறிந்தாஶ்ரயிக்குமாப்போலே இங்கு மீஶ்வரனை யின்னப்ரகாரத்தாலே யின்னவதிகாரிபற்றின விவனை யீஶ்வரன் ரக்ஷிக்குமென்னுமிடமறியும்போது கர்தவ்யபரமான ஶாஸ்த்ரமொழிய வேறொரு ப்ரமாணமில்லை. நாமாஶ்ரயிக்க ரக்ஷிக்குமென்றநுஸந்தாநத்தாலே யறுதியிட்டாஶ்ரயிக்கில் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமுடையாரெல்லார்க்குமிப்படியநுஷ்டிக்கலாமாகையாலே உபாஸநவிதாயகஶாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்தகங்களாம். ஸமர்த்தனுபாஸநாதிகளைப்பண்ண அவற்றில் அஸமர்த்தனல்லாதவன் ப்ரபத்தியைப் பண்ணவென்று விஶேஷித்து நியமிக்கை யநுஸந்தாநத்தால் கடப்படாது. மற்றுள்ள உபாயங்களில் ஸாமர்த்யமின்றிக்கே யொழிந்தால் அவற்றினுடைய ஸ்தாநத்திலே ப்ரபத்தியைப் பண்ணுவதென்று ஶாஸ்த்ரம் விதியாதபோது முன்பு விதித்த உபாயத்துக்கஸமர்த்தனானபடியாலேயதின் ஃபலத்தை யிழக்கும்படியாம். எங்ஙனே யென்னில்; லோகத்தில் ராஜஸேவாதிகளும் தர்மங்களும் காணச்செய்தே ஸேவாகரண ஶீலாராவண ஸ்துதிநமஸ்காராதிகளை ஶாஸ்த்ரநிரபேக்ஷமாக வநுஷ்டித்தால் வ்யவஹாரங்கள் வரும்படியா யிருக்கையாலே ஸ்வீகாரநியமங்களோடேகூடின ஸமவஸ்த்வாதி ப்ரகாரங்களும் தர்மங்களும் நியதங்களாக ஶாஸ்த்ரங்கொண்டறிகிறாப்போலே இங்

க்கும் மோக்ஷத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் தத்த்வங்களுங் கண்டு போந்தாலும் ஸதாசார்யோபதேஶ ஸாபேக்ஷஜ்ஞாநவிஶேஷாதிகளோடே கூடின ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஃபலவிஶேஷங்களுக்கும் ஸாத்யஸாதந ஸாவம் ஶாஸ்த்ரங்கொண்டறிய வேண்டுகையால் அவ்வோஃபலங்களுக்காக ஸேவாவிஶேஷங்களை விதிக்கிறாப்போலே ப்ரவ்ருத்தியையும் விதிக்கிறது. இங்ஙனல்லாதபோது ராஜஸேவையைப்போலே பகவத்ஸேவையும் விதிக்கவேண்டாதொழியும். ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஸதாசார்யோபதேஶபூர்வக ஜ்ஞாநக்ரஹணாதிகள நபேக்ஷிதங்களாகப்ரஸங்கிக்கும். ஜ்ஞாநாத்யநர்ஹர்க்கும் ஶரண்யவிஶேஷஃபவிஶேஷாநுஸந்தியான அநந்யநாயிகத்வ விஶேஷத்தினுடைய வ்யவஸாயத்துக்கு அநந்யாபேக்ஷமான ப்ரவர்த்தநங்கிடையாது. ஆகையால் ஸவிகாரஸேவாவிஶேஷங்கள்போலே ஸவிகாரஸாதநவைசித்ர்யமுமிங்கு விதேயமாகக் குறையில்லை.

இப்படி யதாதிகாரம் ஶாஸ்த்ரம் விதித்தவற்றிலும் உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சிலர்சொல்லுவர்கள். இதுவும் ப்ரவ்ருத்தியை ஸாதிக்கைக்காக அதிவாதம்பண்ணினார்களாமித்தனை; எங்ஙனேயென்னில்; நித்யமானவாத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஶகங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்னவொண்ணாது. ப்ரவ்ருத்த்யநுஷ்டானத்திலும் கைங்கர்யத்திலும் போலே ஶாஸ்த்ராதிகளிலும் "அத்ர ஶாஸ்த்ரஸம்வக்தாரஃ, பராத்மதத்த்வதஃ" என்கிறபடியே ஸமவதயீநகர்த்ருத்வமுண்டாகையாலும், ஶுத்தஸ்வரூபமத்ஸஞ்சிதபர்யாவாரமென்னும்போது ஸத்த்வலக்ஷணமான அஸ்வக்ரியாகாரித்வமில்லாமையாலே தாத்த்வம்ப்ரஸஜிக்கையாலும், ஜ்ஞாநவிஶிஷ்டப்ரயத்நாஶ்ரயத்வரூபமானகர்த்ருத்வமில்லையாக்கி ஶுத்தாவுக்கு ஸந்நிதிமாத்ரமே ப்ராவாரமென்னில் ஶாஸ்த்ரத்வாதிகளுமன்றிக்கே இவனுக்கு ஸம்ஸாரமும்நித்யாவாய் மோக்ஷாவாய நைரபேக்ஷ்யாதி ப்ரஸங்கம் வருகையாலும் ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லுமாப்போலே ஸ்வரூபத்தில் கர்த்ருத்வமில்லாமையாலே உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்றுசொல்லவொண்ணாது. "அவேஷ்டாநோவீநம் ஶ்ரீஃகர்த்ருபதிஷ்டதி| கர்த்தநுஸ்யத்ராணோத்ய ஸ்ப்ராஶ்யமஹதி" என்றதுவும்

ஶாஸ்த்ரபோதிதோபாயங்களினுடைய நைரபேக்ஷ்யஞ் சொன்னபடியன்று; ப்ரபந்நநிஷ்டாதிகாரிவிஶேஷங்களினுடைய ஶக்திவிஶேஷஞ் சொன்னபடியத்தனை. மோக்ஷப்ரதிபந்தகங்களான ப்ராமாத்யாதிகளாலேவந்த காம்யநிஷித்தங்கள்போலே பந்தகங்களல்லாமையாலும் மோக்ஷார்த்திதனக்கே விதிக்கையாலும் உபாஸநாதிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரீயத்வத்தாலே அநர்த்தாவஹத்வரூபமான ஸ்வரூபவிரோதஞ் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் ஶுத்தஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாஶகத்வஸம்பாதிதத்வாநர்த்தாவஹத்வங்களில்லாமையாலே யொருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோதப்ரஸங்கமில்லை. * * * *

ஆனாலும் ஆத்மா தேஹாதிவிலக்ஷணனாகையாலே ஸ்வரூபத்தில் வர்ணாஶ்ரமாதிகளில்லையென்று தெளிந்தவனுக்கு "ப்ராஹ்மணோஹம், க்ஷத்ரியோஹம்" என்றாற்போலேவரு மபிமாநங்களடியாக கர்த்தவ்யங்களான வர்ணாஶ்ரமாதிதர்மங்களும் அவற்றோடே துவக்குண்டான வ்யாபாரங்களு மநுஷ்டேயங்களல்லாமையாலே இவ்வர்ணாஶ்ரமாதிநிபந்தநங்களான தர்மங்கள் ஸ்வரூபவிரோதங்களென்னக்குறையென்னென்னில்; இதுவு மநுபபந்நம்- எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மணத்வாதிகளில்லையென்று தெளிந்தானேயாகிலும் கர்மவிஶேஷங்களடியாக ப்ராஹ்மணத்வாதிவிஶிஷ்ட ஶரீரத்தோடே ஸம்பந்தனாயிருக்கையாலே அச்ஶரீரஸம்பந்தமே யடியாகவருகிற க்ஷுத்பிபாஸாதிகளுக்கு பரிஹாரம் பண்ணுகிறகணக்கிலே அச்ஶரீரம்விடுமளவும் அவ்வோ வர்ணாஶ்ரமாதிகளுக்கும் தன்ஶக்திக்கு மநுரூபமாக அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகளைப்பற்ற ஶாஸ்த்ரங்கள்விதித்த தர்மங்களைவிடவொண்ணாது. ஆகையால் இத்தர்மங்களை தேஹாத்மவிவேகமடியாக ஸ்வரூபவிரோதங்களாக்கி இவற்றுக்கு த்யாஜ்யதை சொல்லவொண்ணாது. தேஹாத்மவிவேகமுடையவனுக்கே பாரலௌகிகஸாதநமான தர்மத்திலதிகாரமாகையால் இத்தர்மங்களுடையவநுஷ்டாநத்துக்கு ஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மண்யாதிதர்மமதிகாரமன்று; ப்ராஹ்மண்யாதிவிஶிஷ்டஶரீரஸம்பந்தமே யதிகாரம். ஆகையால் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு முபயுக்தமான

ப்ரக்ருத்யர்த்தவிவேகமடியாக உபாஸநாதிகளுக்கு விரோதங் கண்டிலோம். உபாஸநாதிகள் அஹங்காராதி ஸம்பந்தங்களொன்று மிடம் ஶாஸ்த்ரமிசையாதிருக்கச் செய்தே கூறாவித்தார்க ளத்தனை. ஸமேப்ராஜித்தங்களான கரணகளேபரங்களாகிற உபாதிகளைக்கொண் டநுஷ்டிக்கையாலே கர்மயோகாதிகள் நிரபாதிகஸ்வரூப விரோதிகளென்பார்க்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமய ஶ்ரவணாதிகளும் ஜ்ஞாநமுத்பாதி ஸாபேக்ஷங்க ளாகையாலே துஷ்பரிஹரங்களாம். * * * * *

ஆனாலும் ஶேஷத்வஜ்ஞானதையாலே தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக் கொள்ளப் ப்ராப்தனுமன்றிக்கே அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஶக்தனுமன்றிக்கேயிருக்கிற இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாக அத்யந்தமென்றொரு உபாயத்தை விதிக்கையும் அதிவனுக்கு ஸாத்யமாய் ஸாத்யோபாய மென்று பேர்பெறுகிறதென்று சொல்லுகையு முபபன்னமோ; ஆனபின்பு பக்தியோகாதிகள் ஶேஷத்வாநுரூபங்க ளல்லாமையாலே ஸ்வரூபத்துக்கநிஷ்டாவஹங்களென்றும், அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய விருத்தங்களாகையாலே அஸம்பாவிதங்க ளென்றுஞ் சொல்லவொண்ணாதோ வென்னில்; இது ஸகலஶாஸ்த்ரார்த்தஜ்ஞாதிகளாலே முன்பே பரிஹ்ருதம். இவன் செய்ததொரு வ்யாஜங் கொள்ளாதே ஈஶ்வரனுக்கில் அநாதியாக ஈஶ்வரனைப் ப்ரஸஜிக்கும். ஶாஸ்த்ரான் கேவல ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நினைத்தபோது ஈஶ்வரனுக்கில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதி தோஷங்களும்வரும், மோக்ஷோபாயவிதாயகங்களான ஶாஸ்த்ரங்களுமெல்லாம் நிரர்த்தகங்களுமாம். ஆகையால் இச்சேஷத்வத்தால் வருந்தவிஷயத்தைபற்றுகையில் ஔசித்யமும் உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கையில் ஔசித்யமுமுண்டாம். அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தால் அவன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச்சுமந்து அவனுக்கபிமதங்களான உபாயங்களை யநுஷ்டிக்கையும் ஸகலம் பெறுகைக்கவன்கை பார்த்திருக்க வேண்டுகையும் ஸித்திக்கும். இச்சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்க ளிரண்டும் ஸமுதாயமையிலவனுகந்த கைங்கர்யத்தை யவனிட்ட வழக்காக நடத்துகைக்கு முறுப்பாம். இவையடியாக ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபார

மாகாதென்பார்க்குத் தாங்கள் யதாஶாஸ்த்ரம் ஸமஸ்த்ராதி ஸத்தைக்கோலி யநுஷ்டிக்கிற ஸௌகர்யத்திலும் ஸாத்யமாக விதிக்கப்படுகிற வ்யக்தி தன்னிலும் ஸ்வரூப விரோத ப்ரஸக்தி யாலே யதிகாரமில்லையாம். ஸாக்ஷாத்ஜந்யமான ஸம்பந்த ஜ்ஞாநாதி ஸாத்யத்திற்காட்டில் அதிஶயமாக "ஶரணம் வ்ரஜ" என்று விதேய மாகையாலே ஸாத்யமாயிருக்கும் வ்யக்தி ஸ்வரூபமென்றுமிடம் முன்பே சொன்னோம். ஆகையால் ஶேஷத்வ தனுமாப்பவர தந்த்ர னுமான இவனுக்கு யதாயிகாரம் ஸ்வரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரம் பண்ணக் குறையில்லை. * * * *

ஆனாலும் அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தைத் தன்னைத் தெளிந் து பரமைகாந்தியா யிருக்கிற இவனுக்கு தேவதாந்தர ஆராதநங் களான வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களும் அவற்றை யதிகாரத்துவத்தை யாக வுடைத்தான ஸத்யாதிகளும் ஶாஸ்த்ர விரோதங்களன் றோ; ஶாஸ்த்ராதிகளுங் கன்றோ பரமைகாந்திக்குங் கூடுவதென் னில்; இது ஶாஸ்த்ராதிகளில் நிஷ்கர்ஷங்தெளியாமை யடியாகவந்த மோஹம், எங்ஙனேயென்னில்; வ்யதாஸநாதி விதைகளில் பர மாத்மா இந்த்ராதிஶரீரகனை உபாஸ்யக் குவாஸ்ய னென்றறுதி யிட்டார், விஷ்ணுமான வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களிலும் அவ்வோ தே வதைகளை ஶரீரமாகக் கொண்டுநிற்கிற பரமாத்மாவே ஆராத்ய னென்று நிஷ்கர்ஷித்தார். ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரமாகசிலதேவதைக ளைப் பற்றினாலும் ஸமாஸ்ர காமனையாலே தன்னுடைய நித்ய நைமித்திகங்களுக்குப் புறம்பான தேவதாந்தரா ஸ்ரயம் வரினும் பரமைகாந்தித்துக்கு விரோதமாம். ஸமாஸ்ரயத்துமன்றிக் கே பரமாத்மாவுக்கு விஶேஷணங்களாக தேவதைகளை வைத்து இந்த்ராதிஶப்தங்களை விஶேஷ்யபர்யந்தமாகவநுஸந்தித்தும், "ஸா க்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமிநி:" என்கிற ந்யாயத்தாலே இந்த்ரா திஶப்தங்களை ஸாக்ஷாத்ஸமவாசகங்களாக வநுஸந்தித்தும் ஸ்வய தநுஷ்டாநம் பண்ணுமிடத்தில் விதிபலத்தாலே பரமைகா ந்திக்கு விரோதமில்லை. * * * *

ஆனாலும் அதிவாராதிகளைவிதித்த கட்டளையிலே ஶாஸ்த்ர ப்ர யோகாதிகளிலதிஸந்தியாலே அதிகாரிவிஶேஷத்திலே யுபா

ஸநாதிகளை விஹித்த தத்துவமன்றோ; முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் ஸாதகமாகையாலே ப்ராப்யாநுரூபமானவுபாயம் ஸர்வேச்வர னொருவனுமே; ஆகையாலே யன்றோ "ஸர்வா தகஷீ தஸ்யம் ஸ்வர்காதிஸாரத । விப்ரஸ்து ஸம்ஸாரமோக்ஷ நாராயணபரோஹவ" என்று யத்பதேவதை தன்வர்த்தனுக்கு பாஸநாதிகளை ப்ராப்யவிரோதிகளென்றுநினைத்து நிஷித்ததென்னில்; அதுவுமத்யந்தாநுபவனும் - எங்ஙனேயென்னில்; சுதிவாராதிகள் ஸர்வவிசேஷமடியாகவிறே அநர்த்தஹேதுக்களாயிற்று, இங்குஸர்வமும் மோக்ஷமானபடியாலே அம்சத்தால அநர்த்த ப்ரஸக்தியில்லை. ஸகாமிகாரி விஷயத்திலே ஸக ஸர்வத்துக்கு ஸாதனமாயிருப்ப தொன்றை யுபாயமாகக் காட்டி பலமாயிருப்பதொன்றிலே ருசியைப்பிறப்பிக்கிறதென்கை விவக்ஷித விஷயீதம்; சுத்திலே சுத்தஸர்வ நிஷேதமாய் ஸூத்ரமாயிறேஅப்போது ஸம்பிப்பது. ப்ராப்யத்துக்கின்ன தநாராதமென்னு மிடம் சாஸ்த்ரவேத்யமாகையாலே யுக்திமாத்ரத்தாலே ப்ராப்ய விரோதஞ் சொல்லவொண்ணாது. சுருதிவசனங்களி லொன்றை விரோதகங்களாலேபாயிக்கில்; தர்ம்ய நியாயத்தாலே ஸர்வ சாஸ்த்ரங்களும்ப்ரவ்ருத்திசாஸ்த்ரந்தானும்ப்ரமாணமன்றிக்கேயொழியும். "ஸர்வா தகஷீ தஸ்யம்" என்கிறவிடத்திலும் வா தகஸம்பத்தாலே உபாஸநாதிகளை நிஷேதிக்கிறதென்கைக்கும் ப்ரமாணமில்லை. ஆகையால் முமுக்ஷுவுக்கு விஹிதங்களாகையாலே நிவ்ருத்தி ப்ரவ்ருத்திகளிரண்டும் யதாதிகாரம் பரிக்ராஹ்யங்கள். * * *

விஹிதங்களேயாகிலும் ஆபத்ப்ரஸக்தி பரிக்ரஹீதங்களல்லாதபடியாலே அதிவிஸ்தாராதிகளிலேவிஹிதங்களானஸவாஹூர்த்திகள்போலே உபாஸநாதிகள் சிஷ்டபரிக்ரஹ விரோதங்களாகையாலே அநாதரணீயங்களன்றோ வென்கையும் நிரவகாசமன்று; ஸர்வோபாய பரிக்ரஹ மில்லாதபோதன்றோ "அஸ்யம் லோகவிதிஷ்டம் யத்பவ்யாபவரோத" என்றுகழிக்கலாவது. இங்கு " தமேவ நமோ பகவதாய வராஹாய " என்னும்படி பூர்வரான பராசராதி பரமஸூரிகள நுஷ்டிக்கையாலே ஸர்வசிஷ்டபஹிஷ்காரஞ் சொல்ல வொண்ணாது.

இப்படி யுகமாஹாத்ம்யங்களிலிவை யஜ்ஞங்களானாலும் கலியுகத்தில் யோக்யமான ஸங்கீர்த்தநாதிகளுக் கதிகாரிகள் துர்லபராகையாலே இவையிக் காலத்துக்குப் பொருந்துமவை யன்று, ஆகையாலேயன்றோ "கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஶவம்" என்றும், "கலேர்தோஷநிதேர்ராஜந்நஸ்தி ஹ்யேகோ மஹாந்குண: । கீர்த்தநாதேவ க்ருஷ்ணஸ்ய முக்தஸங்க: பரம் வ்ரஜேத்" என்றுஞ் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாது; கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே । யஸ்ய சேதஸி கோவிந்தோ ஹ்ருதயே யஸ்ய நாச்யுத:" என்கிறபடியே இக்காலத்திலும் உபாஸநாதிகளுக் கதிகாரிகள் ஸம்ப்ரயோஜ[illegible]ரான பூர்வாசார்யர்கள் போலே ஸம்பாவிதரிறே. இ[illegible]போது ஸந்த்யா[illegible]திஶிக்ஷையான ப்ரவ்ருத்திக்கும் "கிம்தஸ்ய பஹுஶ்ருதஸ்ய கர்ணை: கர்மஶாஸந । நஹ்யஸ்தி அதிகாரீவாஸ்யாத் காலே ஶாகிவாநர:" இத்யாதிகளிற்படியே ஶமாதிஸாதநயுக்தரானவதிகாரிகள் தேட்டமாகையாலே அவ்விடத்திலும் இப்ப்ரஸங்கம்வரும். ஆனபின்பு உபாஸநாதிகளுக்கு வேறொரு விரோதமில்லாமையாலே யதாஶாஸ்த்ரம் க்ருதயுகாதிகளுக்குபமாஹநாதிகள்போலே இவை "கலிநா நாஶிதமதி:" என்றிருக்குமதிகாரிக்கு ஸாதிகாரவிரோதங்களென்னப்ப்ராப்தம். இவ்வதிகாரவிரோதமறியாதே உபாஸநாதிகளிலே ப்ரவர்த்திக்குமவனைப்பற்ற "நாஸ்யபோஜிதளப்ரஜ்ஞாதோபாயாஸரதிஷ்யதே" என்றது. ஆகையால் இவ்வுபாஸநாதிகளும் அதிகாரயுக்தருக்கு யதாதிகார மநுஷ்டாநங்கள். அவற்றுக்கு ஸாத்யமில்லாமையாதல் விலம்பாபேக்ஷி னல்லாமையாதல்இப்ப்ரவ்ருத்தியை ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகப்பற்றினவனை "செய்தவேள்விய"னென்றும், "க்ருதக்ருத்ய"னென்றும், "அநுஷ்டிதக்ரதுஶத"னென்றும், இவனுக்கு ஶரணாங்கமாக நடக்கிற வ்யாபாரங்களை ஸ்வஹ்ருதயவ்ருத்த கைங்கர்யங்களாக ஸூசித்தும், க்ருதஶராநுஷ்டாநம்பண்ணினவனுக்கு மேலுள்ள நித்யநைமித்திகங்கள்போலே இவனுக்கு ஸ்வதந்த்ரவிதியாலே பண்ணா ஶ்ராத்தாதியஜ்ஞங்கள் நடவாநிற்கச்செய்தேயும் அநுஷ்டிதாஶ்வமேதஶத்தைப்பற்ற கைங்கர்யநிரபேக்ஷருகவும் ஆழ்வார்களும் ஶ்ருதிகளும் ஸமஸ்தஶாஸ்த்ரங்களும் வேதங்களும் கோஷியாநின்

றன. ஆகையால் " தவஶ்ரியோ ஹ்யாயிகோ யோ மீஜ்ஞாநியோ ஹ்யாவிசெதாயிகஃ। கபிலஹ்ஸ்யாயிகோ யோ மீ தஸ்மாத்யா மீஸவாஜ்ஞுந" த்யாதிகளாலே வ்யஸ்தியஸங்களிற்காட்டில் நிவ்ருத்தியஸங்கள் ஶ்ரேஷ்டங்களானாற்போலவும், அவை தன்னில் சூத்ரவிஷயமான யோகம் ஶ்ரேஷ்டமானாற்போலவும், யோகங்களிற்காட்டில் "யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம்" என்கிறபடியே ஸகுணதேவதாநவிஷய மானயோகம் ஶ்ரேஷ்டமானாற்போலவும் ஸாக்ஷாத்விஷய வித்யாவிஶேஷங்களெல்லாத்திலும் ந்யாஸநிக்ஷேபாதி ஶப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட வித்யாவிஶேஷமே ஸகாரகஸகந்தகத்வத்வ ஶீக்ரபலப்ரதத்வாதிகளாலே ஶ்ரேஷ்டதமம். ந்யாஸவித்யையிலே கர்ணாக்ஷமானவிவ்வஸ்தந "தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தபஃ ஸ்ம்ருதம், ஸஞ்சிதநிராஸா ஸர்வஸாத்யயோமவித்யா । நாஸந்நிஶரணஸ்யாகாரம் கோபிதமவி" என்று ஸமஸ்தப்ரமாணித்தது. ஸமாஸநாதிகளில் ஸக்தனல்லாதவனுக்கு "ஸாநஸம்விஷண்ணிஜநம்" என்று ஸமஸ்தீஜநத்தை ஸாதநமாக விதித்தாலது ஸாதநாநுஷ்டானங்கள் பண்ணுகிற ஶக்தியையும் பண்ணி யாவானுஷ்டானங்களையும் ஶமிப்பித்து அப்போதே ஸமஸ நந்தஸ்வபாவத்தையுமுண்டாக்குமாப்போலே உபாஸநாதிகளில் ஸக்தனல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தியைவிதித்தாலும் இப்ப்ரபத்தி தானே அவைகொடுக்கும் பலத்தையுமவைதன்னையுங்கொடுக்கவற் றாய் ஈஶ்வரனுக்கு த்வாரகமாய் அவனபேக்ஷித்தகாலத்திலே ஸர்வாவிநாஶனத்தையு முடைத்தாயிருக்கையாலே கபிலப்ரஸாதமாயிருக்கும். * * * * *

இப்படி யிவ்வுபாயத்தி னதிகாரத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் வருங்கலக்கங்கள் ஶமிப்பித்தோம், இனிமேல் பரிகரங்களில்வரும் வ்யாமோஹம் ஶமிப்பிக்கிறோம்; இவ்வுபாயத்துக்கு. சூந்யகஸம்ஸ்த ஸஜ்ஜாதிகள்வேணுமோ; "சூதேஷ்வபாயதிவாத்ரஷ்டஃ" என்றும், "சித்ராஸாவேநஸம்ப்ராஷ்டம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந । தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்" என்றும், "யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றுஞ் சொல்லுகிற ரிவணாஸவிஷஸ்ஷனை ஶரணான் ஶரணாகதனுடைய தோஷங்களைப் பார்க்குமோ; கநா

ஶ்ராவிதவிஶேஷாஶேஷஜ்ஞாபநார்த்த²மென்றன்றோ பூர்வர்கள் பக்ஷம். ஆகையாலிவை ஸம்பா⁴விதஸ்வபா⁴வங்களாமித்தனையன்றோ வென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுக்கு ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்தில் ஸூக்ஷ்மாதிகள் ஸந்நிஹிதமாகாதொழியிலும் ப்ரதிஸந்தா⁴நம் பிறந்து ப்ரபத்திஸாமர்த்²யமுங் குறைவற்றிருக்குமென்கையிலே தாத்பர்யங் கொள்ளலாம். இங்ஙனல்லாதபோது "ஷட்³விதா⁴ ஶரணாக³தி:" என்றும், "ந்யாஸ: பஞ்சாங்க³ஸம்யுத:" என்றும், "ஸாங்கா³: பஞ்சபி⁴ராவ்ருதாம்" என்றும் அங்கா³ங்கி³களை விப⁴ஜித்துச் சொல்லுகிற பலவசனங்களுக்கும் விரோத⁴ம். ஶோகத்தில் ரக்ஷ்யத்வவ்யவஸாயமும் ஸம்ப⁴வியாமைக்கும் பொருந்தாதென்றும் இவ்வங்க³ங்களுடைய ஸ்வரூபக்ரமாதி³ப்ரகாரங்களும் முன்பே சொன்னோம், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும் ஸாங்க³ஸாபேக்ஷமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் "ப்ரபத்தே: க்வசித³ப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்³யதே | ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமப²லப்ரதா³" என்றதுவும் அங்கா³ந்தரநைரபேக்ஷ்யஞ்சொன்னபடி. இப்படியல்லாதபோது இவர்களிசைந்த மஹாவிஶ்வாஸத்தையுமிக்கட்டளையிலே ஸம்பா⁴விதஸ்வபா⁴வமாக்கலாம். * * * * *

இவ்வவகாஶத்திலே வேறேசிலர் ஆஸ்திகனுக்கு ஶாஸ்த்ரஜந்யவிஶ்வாஸம்பிறக்குமதுக்குமேற்பட மஹாவிஶ்வாஸமென்றொன்றுண்டோ; ஆகையால் இதுவும் ஸர்வஶாஸ்த்ரஸாதா⁴ரணமாமத்தனைபோக்கி ப்ரபத்திக்கு விஶேஷித்தங்க³மாகவற்றோவென்றுநினைப்பர்கள். அதுவும் "நவிஶ்வஸேத³விஶ்வஸ்தே விஶ்வஸ்தே நாதிவிஶ்வஸேத்" இத்யாதி³களிலே விஶ்வாஸதாரதம்யம் ப்ரஸித்³த⁴மாகையாலும் இவ்விடத்தில் அதிஶயிதவிஶ்வாஸம் அங்க³மென்கிற வசநத்தாலும் ஸித்³த⁴ம். இப்படி புருஷவிஶேஷங்களிலே விஶ்வாஸதாரதம்யமுண்டென்னுமிடத்தை ஸ்ரீமத³ஷ்டாக்ஷரப்³ரஹ்மவித்³யையிலே "யஸ்ய யாவாம்ஶ்ச விஶ்வாஸஸ்தஸ்ய ஸித்³தி⁴ஸ்ததா²வதீ | ஏதாவாநிதி நைதஸ்ய ப்ரபா⁴வ: பரிமீயதே" என்று ஸ்ரீநாரத³ப⁴க³வானருளிச்செய்தான். மந்த³விஶ்வாஸரான ப்ரபந்நாபா⁴ஸரையும்முடிவிலே ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; "ஸக்ருது³ச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்³வயம் | ப³த்³த⁴: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய க³மநம் ப்ர

தி" த்யாதிகளிலும், இவற்றையடியொத்தின "ஸக்ருத் ஸ்ம்ருதிஸ்ஸ்யாத் உத்தீர்ணாத்ஸம்ஸார" என்கிற ஶ்லோகங்களிலும், "மொய்த்த வல்வினையுள்நின்று" இத்யாதிகளிலு மபிப்ரேதமானபடியே இவன் ஸமுஸிஞ்சிக்குக்கோலின காலத்துக்குள்ளே உபாயபூர்த்தியை யுண்டாக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்தை நினைத்து, "ப்ரபேதெ ஸகலேதா யாதாஸமுபஸீதந்தஸங்கதி: । தஸ்யாதேந்யத்ர ஜந்தூநாம் வித்யுச்சரணம் வ்ரஜ" என்று தேவலனைக்குறித்து ஸ்ரீஶாண்டில்யபகவானருளிச் செய்தானிறே. "ஶரண்யம் ஶரணஞ்ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:" என்றதுவும் மஹர்ஷிகளுக்கே விஶ்வாஸங்கூடுவது இவர்கள் வாக்யத்தையிட்டு மந்தவிஶ்வாஸரைத் தெளிவிக்கவேணுமென்றபடி. இப்படி விஶ்வாஸதார்ட்ய முண்டாகையால் யதாஶாஸ்த்ரம் மஹாவிஶ்வாஸம் ப்ரபத்த்யங்கமாகக் குறையில்லை. * * *

சிலர்க்கிவற்றில் விஶ்வாஸங்குலையும்படியும் அதுக்குப் பரிஹாரமுஞ்சொல்லுகிறோம். ஸக்ருத்ப்ரபத்திகள் அபிஸந்திபேதத்தாலே ஐஶ்வர்ய மோக்ஷங்களாகிற விலக்ஷணங்களைக் கொடுக்கக்கூடுமோ; விதைக்கிறவனுடைய அபிஸந்திபேதத்தாலே ஒருவிதையே வேறொரு பலத்தைக்கொடுக்கக் கண்டோமோவென்று சிலர்பார்ப்பர்கள், இதுக்குப்பரிஹாரம்; ந்யாயங்களாலே பாதிக்கவொண்ணாதபடி ப்ரத்யக்ஷாதிகளைப்போலே ஸ்வவிஷயத்தில் ப்ரமாணமான ஶாஸ்த்ரங்காட்டுகையாலிப்படிகூடும். லோகத்திலும் யதேஷ்டஶீலனுமுதாரனான ராஜாவுக்கு விலையாக ஏதேனுமொன்றைக் கொடுத்தால் பெறும்விலைகிடைக்கவும் அதுதன்னையே உபஹாரபுத்தியாலே கொடுத்தால் வேண்டுவதெல்லாங் கிடைக்கவுங் காணாநின்றோம். இப்ஸக்ருத்ப்ரபத்திகள் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கு ப்ரவ்ருத்திதர்மகோடியிலேநிற்கும், முமுக்ஷ்வாதிகளுக்கு நிவ்ருத்திதர்மங்களாம். இவ்வர்த்தம் நித்யநைமித்திகாதிகளிலுமொக்கும். இப்படியே ஆவ்ருத்த்யநாவ்ருத்த்யாதிகளாலே விஸத்ருஶஸ்வபாவங்களானவுபாஸநப்ரபதநங்கள் ஏகஃபலஸாதநமாகக் கூடுமோவென்னில்; இதுக்குத்தரமும் அதிகாரிவிஶேஷத்தாலே லோகவேதங்களிற்படியேஸித்தம். ஆர்த்ததிருப்தர்களாய் ஸக்ருத்ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களுக்குபாயமும் மோக்ஷமுமேகரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்

ஸாரத்திலடிச்சுட்டால் வரும் ஸ்வரையின் தாரதம்யத்துக்கிடாகத் தந்தாமிளைப்பாலே கொளுங்குறிக்கிறதிலே பற்றச்சுருக்கத்தாலே காலத்தில் விளம்பாவிளம்பங்கள் கூடும். ஆழ்வார்கள் நாயகிகளுள்ளிட்டார்க்கு ஸமஸ்த ஸாக்ஷாத்காராதிகளுண்டாயிருக்க சிலர்க்கிவையன்றிக்கேயொழிகைக்குக் காரணம் ப்ரபத்திகாலத்தில் ஸம ஸங்கல்பத்தில் விசேஷமும், ப்ராரப்தஸங்கோச விசேஷமாகவுமாம். முன்பு சொன்ன ஸம்சயம் ஸக்ருத் ப்ரபத்தியாலே ஸித்தமானாலும் க்லேசாநுஸந்தாநத்தைப்பற்றப் பின்பு தீவ்ரஸம்வேகம் பிறந்தார்க்கு புநঃ ப்ரபத்தி பண்ணவுமாம். வேறே சிலர் த்ருஷ்டார்த்தப்ரபத்திகளிலே சிலவையியா தொழியக்கண்டு ஸகலபலஸாதநமான ப்ரபத்தியிலே சங்கை பண்ணுவர்கள், அவர்களையும் அல்லாத சாஸ்த்ரார்த்தங்களிற்படிகளிலே கர்மக்ருத்யஸாதநவைமநஸ்யத்தை வெளியிட்டுத் தெளிவிக்கவேணும். இங்கு கர்மவைமநஸ்யமாவது; ஜ்ஞாநவிஸ்வாஸாதிகள் குறைகை. க்ருத்யவைமநஸ்யமாவது; ப்ரபத்திக்குச் சொன்ன அதிகாரம் நஷ்டமாகை. ஸாதநவைமநஸ்யமாவது; யதாசாஸ்த்ரம் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநத்துக்கு உசிதமான ஸந்தேஹவிபர்யாஸாதிகளன்றிக்கேயொழிகை. இவ்வைமநஸ்யங்களற ப்ரபத்தி பண்ணினபோது தத்தத்பலங்களாகச் சொன்ன த்ருஷ்டங்களும் ஸித்திக்கக்காணாநின்றோம். * * *

வேறே சிலர் ப்ரபத்திசாஸ்த்ரத்தோடு சாஸ்த்ராந்தரங்களோடு வாசியற ஸகலசாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகரான வ்யாஸாதிகள் “ஆலோட்ய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: । இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணஸ் ஸதா” என்றும், “ஹரிரேகஸ் ஸதா த்யேயோ பவத்பிஸ் ஸத்வஸம்ஸ்திதை:” என்றும், “ஸ்மர்த்தவ்யஸ் ஸததம் விஷ்ணு:” என்றிப்படி நிஷ்கர்ஷியாநிற்க ஸக்ருத்ப்ரபத்திமாத்ரத்தாலே மோக்ஷமாகக்கூடுமோ; “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” இத்யாதிகள் ஜ்ஞாநப்ரபத்திவிஷயங்களானாற்போலே வாக்யகாராதிகளும் ஸர்வாதிகார ப்ரபத்தியை ஸக்ருஜ்ஜமாக விதிக்கிறனவாக வேண்டாவோ வென்று சொல்லுவர்கள், இதுவும் மந்தவசனம்; “ஸ்மரணம் ஸர்வவர்ணாநாம் யதா நயேந்மதிவர்ஜிதா: । தேவி ஸ்த்ரீப்ரக்ருதிஸ்ஸர்வ யாந்தி தத்வைஷ்ணவம் பதம்” என்றும், “யதே

நகாலகாலேந நவாஸ்யம் ஸாயநாஹுலோ: । கு-கு-க்ஷ-ணா யஸ்
ஸாலேஹ்ந யொமெநநவஹக்தி: ॥ ப்ராபத்தெவாஸெம்யாஸ ய
தொநாவத-ஷதயதி: । தெநதெநாபத்தெதத் ஹ்ராலெ
லெநவஸ்ஹாஸுலெந ॥ பாஸாக்காவலெதலெநவஸாஸ்யத பக
ரஷெகாத்தஸ:” என்றும் ஐத்யாதிவசநங்களாலே ஸ்வதந்த்ரப்ரப
த்திவிஷித்தால் இந்நிலை யுடையவனுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டஜத்யத்
திற்படியிலே ஸ்வயம் ஸஜமாக “யோயோ நாராயணஸ்ஸ” என்
கிறவஷத்தில் தன்விழுக்காட்டுநயத்துக்கு விரோதமில்லை. இது
சுரோஜனுக்கு மாரோஜ்யாதிகளுக்கும் க்ஷீரம் ஸெவ்யமென்றதோ
டொக்கும். ஸாஜமான ப்ரநவிஶேஷம் ஸவஷாயிகார மன்றே
யாகிலும் ஸஜவஷயத்தி லயிகாராநுரூபமாக வறியலா மள
வும் “நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே” ஐத்யாதிகளிற்
படியே யநுஸந்திக்கவுங் குறையில்லை. ஸாஷ்யகாரருமிவ்வுபாய
நிலையை சிறிய ஜத்யத்திலும் பெரிய ஜத்யத்திலு மருளிச்செய்து
ஸ்ரீவைகுண்டஜத்யத்திலுமிந்நிலையைச் சுருங்கக்காட்டி இருந்த
நாள்ப்ராபத்தி குலையாதே வளர்ந்துபோரும்படிக்கீடான வநு
ஸந்தாநவிஶேஷத்தை “தத்ஸ்த ப்ரத்யஹாரோத்தா ஜீவநாயெவ
ரநுஸ்ரோக” என்றுதுடங்கி யருளிச்செய்தார். இப்ப்ரபன்னனுக்
கு “பூசித்தும் போக்கினேன் போ” தென்கிற வநந்ய ப்ரயோஜ
நமான பஜநவிஶேஷத்தை “சுயவாரலெகாந்தெநா ஸஜவதா
ராயந ப்ரயோஜமவெக்ஷ்ய ஸஜவகலெகெக்ஷயெகாதி: பர
லெகாந்தஹக்வா” என்றுதுடங்கி நித்யத்திலே “சுத்யஷ்வி
யாவிரத விஶதச ப்ரத்யக்ஷாநுஸ்ராநேநஸ்யாயணா
ஸீத” என்று மருளிச்செய்தார். இப்படி யநந்யப்ரயோஜந நிர
ஹா ஸஜவதநுஸந்தாந வாீவாஹமான கைங்கர்யத்திலே ஸஜ
வஸ்ஸோத்ஸாஹமுமாய் ப்ராஸதக்ஷாதி சஹஷிதங்களோடும் ஸஹ
சமாய், “மறந்திகழ”மென்கிறபாட்டிலும் “இருமுப்பொழுதேத்தி”
யென்றபாசுரத்துக்குவிவக்ஷிதமாகவாவாயர்கள்ப்ரவர்த்தம்பண்
ணின காலவிபாகத்தை “சுபிஜஹ்ந ஹரிம்ப்ராத: பஸ்ஹாத்
ப்ராணிவாஜயநு । சுவயம்ஸ்தலெதாலெதவம் தலெதாலஹ்ராநுஜப
ஹவி ॥ ப்ராயணவி பாரம்லெதவம் காலெஷகெக்ஷத பணுஸ ।

வதத்யாநஸ்நாநேவம் வாநுகாமிகவத்ஸ்யதா ॥ ஸாத்த்விகைக மந்த்ர வக்ஷ்யேதேஷ்ய ஸ்ருஷ்டைர்ஹஸ்ருத்யநாஸ்வத: । ஶ்ராயபூ ஹரிம்ஹத்வா மயிஷ்யாமிவாஸராந்" என்று ஸூத்ரகாரரருளிச் செய்யக்கேட்டு வங்கீபுரத்துநம்பி திருத்திலே ஸங்க்ரஹித்தார். இப்படிபெரியஜீயருள்ளிட்டார் திருக்களிலுங் கண்டுகொள்வது. இவற்றிலுள்ள வைஷம்யங்கள் அவ்வோ ஸம்ஹிதா விஶேஷங்களிலே சொல்லும் விகல்பங்களாலே ஸமாதங்கள். இப்படி யாகையாலே "நவைவாக்ராக்ரணம், ஸர்வாஸ்ய ஸஹவைஷஹ்யா, யத்ரக்வசத்ரக்வசவாவா யேஷகேஷ ஸவோஹ்நசே । ததாமைஸ்ய கஹோமஸ்ய த்ரஸவத்ரஜோதி:, கமணாம ஸர்வதா ப்ரஸாதகமநு । ஶாம்ப்தாநாந்யதேவேஶ்ய காஷீக்ஷிதவ்யம்" "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" யென்கிறபடியே ஸமஸ்தக்ருதிகளும் ப்ரயோஜநமான கைங்கர்யத்திலே ஸ்வாமியோர்வக்ஷமா யிருப்பதொரு ஶாஸ்த்ரீய ப்ரக்ரியையைக்கொண்டு யதாகாலமநுஷ்டிக்கப் ப்ராப்தம். இப்படிநித்யமாகவியிக்கிற ஸமவதஸிம்ஹநாதிகளில் லோகாயதிகளைப்போலே வ்யாதிரோஹவஜ்ஜைகளுக்காகவாதல், தக்ஞாந வைராக்யாதிகளில்லாதாரைப்போலேப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவாதல்,வர்ணாஶ்ரம ரல்லாதாரைப்போலே மோக்ஷார்த்தமாகவாத லன்றிக்கே ஶேஷரைப்போலே ஸ்வாமிஸமீசத்தை நடத்தவேணுமென்கிறதாலே யாலே யதாஶாஸ்த்ரம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக விழிந்தால் இவ்வவிமநாதிகள் அந்யாஸிமநமும், அந்யாஸ் ப்ரவ்ருத்தியும், அந்யஜநமும்,அந்யஶேஷங்களும், அந்யவிஷயமாகிற ஷிதிங்கள் புகாமைக்குக்கடகமாயிருக்கும். அந்யாஸிமநமாகாதென்னுமிடத்தை "இனிப்போ யொருவன் றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின் சாயையழிவுகண்டா" யென்று பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்தார். அந்யாஸப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமிடத்தையும் "கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை" யென்றருளிச்செய்தார். அந்யயஜந மாகாதென்னுமிடத்தை "உன்னித்துமற்றொரு தெய்வந்தொழா ளவனையல்லால்" லென்றும், "தேவனெம்பெருமானுக்கல்லாற் பூவும் பூசனையுந் தகுமே"யென்றும், "ஈன்றோளிருக்கமணைநீராட்டி" யென்றும்,"மற்றிங்

கோர் புதுத்தெய்வங் கொண்டாடுந் தொண்டர் பெற்றதாயிருக்க மனைவெந்நீராட்டுதிரோ மாட்டாததகவற்றீரே” யென்றும் உக்த்யாதிகளாலே யருளிச்செய்தார்கள். ஸாத்வதீய ஸம்வாதத்திலும் “விஷ்ணும் ப்ரஹ்மண்யதேவேசம் ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதம் | த்ரைலோக்யஸ்திதி ஸம்ஹார ஸ்ருஷ்டிஹேதும் நிரீஸ்வரம் || க்ருதாந்தாரம் விதாதாரம் ஸந்தாதாரம் ஜநார்த்தநம் | விஹாய ஸஹஜங்கந்யம் விலஸேத்ஸந்யம் கரோதிய: || விஷ்ணுயஜ்ஞ பரோ நஸ்யாத் விஷ்ணுயஜ்ஞபராங்முக: | க்ருஷ்ணயஜ்ஞ ப்ரத்யுஸ்ருஷ்யா திஸேவேத்யம் கரோதிய:” என்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. அநந்யகீர்த்தநமாகாதென்னுமிடத்தை “வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது, சொன்னூல்விரோதம்” உக்த்யாதிகளிலே யருளிச்செய்தார். அநந்யசிந்தநமாகாதென்னுமிடத்தை “சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மைதேவபிரானறியு”மென்றும், “வருதேவர்மற்றுளரென்றென் மனத்திறையுங் கருதேன்” னென்று மருளிச்செய்தார். இஸ்ஸபாராயணாதி க்ருத்யங்களி லநதிக்ருதர்க்கு மிங்கானங்க ளெல்லாத்திலும் தங்களுக்கு யோக்யமான நித்யநைமித்திகங்களாலும் ஸங்கீர்த்தநாதிகளாலும்ஸபாராயணாதியோக்யரானபரமைகாந்திகளுக்கு பாரதந்த்ர்யாநுகாரம் வல்லதேவைசெய்துமிக்கைங்கர்யமிழவாதொழியலாம். இவ்வர்த்தத்தை “பாராயணாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோ பாராயணம்பரம் | தஸ்மாத் பரதரம் ப்ராஹுஸ் ததீயாராதநம்பரம்”என்றும், “குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடு மொன்றிநின்ற சடகோப னுரைசெய” லென்றும், “எத்தியிருப்பாரைவெல்லுமேமற்றவரைச்சாத்தி யிருப்பார்தவ” மென்று மருளிச்செய்தார்கள். இக்கைங்கர்யங்களை யநுஷ்டித் துகப்பார்க்கு மிது கண்டுகப்பார்க்கும் ஸமத்யாவஸாரம்பண்ண வயிக்ருதனை யீஸ்வரனுக்கும் ஸூரிகளுக்கும்போலே ஸாம்யமேகரஸ்யம். “யத்ஸ்ருதோவாத்யதேஷோவா ஸ்யாத்தோவாகயிதோ விவா | அநந்தோஜிதோவாராஜேந்த்ர ஸநாதி ஸம்ஸாரஷம்ஸதா” என்கிற வாவநகம்போலே ஸாம்யமுமேகரஸ்யமாகக்குறையில்லை. அப்படியே “தஸ்யாஸ்வஸ்த்ரவம் ஹம்ஸாத்ரே ஸமாநேதி நகீர்த்தயேத்” என்று ஸாஸ்த்ரத்திலும், “சண்டாகாஜவஷ்ட்ராணாம்ப்ரக்ருதிதை

ஶக்யதே । நஸ்ய: ப்ரணவோங்காரம் நாவத்யந் விஷயஸ்ப்ருஶா ॥ ஸ்த்ரீ ஶூத்³ரஸம்ப³ந்த⁴ஜாதீநாம் ஸ்தோத்ரோக்தோக்தி ரிஷ்யதே" என்று நாரதீ³யாதி³களிலும் "நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ஶ்வபாக: புநராக³மத்" என்று ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலும், "வாயினால் நமோநாரணா வென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பி" யென்றும், "நாமஞ்சொல்லில் நமோநாராயணமே" யென்றுஞ்சொல்லு கிறபடியே திருமந்த்ரமாகிற எட்டுக்கண்ணான கரும்பிலே வேர்பற் றுந்தலையாடையுங் கழிந்தால் நடுவுள்ள ரஸம் ஸர்வோபஜீவ்ய மாயிருப்போலே ப்ரபத்திநிஷ்டரெல்லார்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸமர்த² நமஸ்காரரஸத்துக்கும்விரோதமில்லை. ஸாதிகாரமான விலக்ஷண ஸாத்⁴யோபாயமாகிலிறே சிலர்க்குவிரோதமுள்ளது. க்ஷத்ர த⁴ர்மஸாத்⁴யமான ப்ரபத³நம் ஸித்³த⁴மானவளவிலும் "த்³விதா⁴ ப⁴ஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்" என்று ராவணனருளிச் செய்தானிறே. ஆகையால் "ஸ்வாமியோ நாராயணஸ்ய" என்றதனு வும் யதா²தி⁴காரம் சிலர்க்குபாயமாகவும் சிலர்க்கு ஸுக²மாகவுங் கொள்ளுகையாலிது ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திக்கு விரோத⁴மன்று. இப்ப்ர பத்திஸாத்⁴யமான வேஷத்தை ஹாஷ்யாதி³களிலே ப்ரஸாதி³த்தருளினார், ஸ்வதந்த்ரமான வேஷத்தை மற்றத்திலே யருளிச்செய்தார். "தே³ஹாந்தாநு ஷ்டா²நம் யோ மாத்⁴ய தே³வதாஸு நமஸ்காரம் க்ஷயோ ஸ்யாத் ஜந்து நாஸ்தி ப்ரபந்நஸ்ய தேநாயமாஸந்நஸ்ய க்ஷயோ யாதி: க்ஷவபேக்ஷா" இத்யாதி³களும்ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திவிதி⁴ ஸமுத்தா லே ஸாதி⁴காரபூர்வ விஷயங்களாகக் கடவன. இப்படி ஸாத்⁴யோ பாயவிஷயமாக மற்றும்பிறக்குங் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் நிக்ஷேபரக்ஷையிலே கண்டுகொள்வது. இஸ்ஸாத்⁴யோபாயம்இங் கு ஶோதி⁴தமான கட்டளையிலே ரஹஸ்யத்ரயத்தில் யதா²ஸ்தா²ந மநுஸந்தே⁴யம். * * * * * * *

வரிக்கின்றனன்பரன் யாவரையென்னு மறையதனில்
விரிக்கின்றதுங்குறியொன்றால் வினையரையாதவினும்
உரைக்கின்றநன்னெறி யோரும்படிகளி லோர்ந்துலகம்
தரிக்கின்றதாரகனார் தகவாற்றரிக்கின்றனமே. (௬௩

தத்தத்தேஶகாலப்ரக்ருதிநியமஸ்வேதராங்காந்தரேஷ
வ்யாஹாராணாம் க்ஷமத்வம் ப்ரபதநமநகம் நிஷ்டநிஷ்டாப்ரயாஸம் |
ஶாஸ்த்ரார்த்தஸ்ஸ்தித்யதிஸம்ப்ரதாயக தமஸௌ கோபஸாவிஶேஷஸாமயா
ஸ்வீகாராயைவஶீக்ருத்யாஸ்திதிஹிநஸ்ஸாத்யம் ஸாத்யாவயந்து ||

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸாத்யோபாய ஶோதநாதிகார: ஷட்விம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸாரஶ்ரயம்யத்ருத்ப்ரபந்நவிஸ்வஶீர்ஷாதிவதிஹோ
ஸ்வாதந்த்ர்யச்சேத்பரஸ்பரத்திவீரவமாமயம் தவிஷம் |
தயா தத் தந்த்ரம் நாம் தவவமஸ்த நாதேஶகுஹிதா
யயாஸ்தம் ஸஞ்ஞிய த்ருதிவ திஷ்டவோநஸ்வவஸிதஃ ||

இப்படி த்வயத்தில் த்விதீயாதிபதங்களாலே ப்ரகாஶிதமான ஸித்தோபாய விஷயமாகவும் ப்ரதமபதத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸாத்யோபாயவிஷயமாகவும் பிறக்கும் வ்யாமோஹங்கள் ஶமிப்பிக்கும் வழிகாட்டினோம். இவ்வுபாய ப்ரபாவவிஷயமாக ப்ரமாணங்கள்காட்டினவளவுக்கு ஏறநினைத்துங் குறையநினைத்தும் வரும் கலக்கங்கள் ஶமிப்பிக்கவேணும். "ஆஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரந்ருத்யந்தி பிதாமஹா: | வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாதஸ் ஸ நஸ் ஸந்தாரயிஷ்யதி" என்றும், "கேசவன்றமர்கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்புமாசதிரிதுபெற்" றென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே சேதநர்களுக்கு உத்தாரகமான ப்ரபாவத்தையுடையனாயிறே யிவ்வுபாயநிஷ்டனிருப்பது. "யோஹ்யநம் ஸாராஷ்டம் தேவைரபி நதம்விது:" என்று ஸம்யக்ஜ்ஞாநமுடையவனுடைய ப்ரபாவம் தேவர்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்றார்களிறே. ஆனாலும் இதுக்குவிரோதமல்லாத ப்ரமாணபலத்தாலே முற்பட ஜாதிவ்யவஸ்தை சொல்லுகிறோம்.

* * * * *

“நஶூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா: । ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தநே” என்று பகவத்பக்தியாகிற மஹாவிஶேஷ ஸத்பாவாஸத்பாவங்களாலே அபக்ருஷ்டஜாதியரை உத்க்ருஷ்டஜாதியராக ஶப்தத்தாலேசொல்லியும், உத்க்ருஷ்டஜாதியரை அபக்ருஷ்டஜாதியராக ஶப்தத்தாலே சொல்லியுமிருந்தது. இப்படியாக பகவத்பக்தரெல்லாரும் ஏகஜாதியரன்றோவென்று துர்வ்ருத்தர் நினைப்பர்கள். இங்ஙனேயாகில் பாகவதப்ராஹ்மணனின்னபடியே வர்த்திப்பான், பாகவதஶூத்ரனின்னபடியே வர்த்திப்பானென்று ஆசாரநியமங்கள் சொல்லும் ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களும் விரோதிக்கும். கேவலப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶூத்ரனுக்குமுள்ள வெல்லை பாகவத ப்ராஹ்மணனுக்கும் பாகவத ஶூத்ரனுக்குங் கொள்ளவேணுமென்றும், இவர்களை ஸமரென்கிற ஶாஸ்த்ரங்களும் பரமைகாந்த்யஸாத்ம்யாதிகளாலே யென்றும் கிடாம்பியப்புள்ளாரருளிச்செய்தார். “குலந்தரு” மென்கிறபாட்டுக்கு வ்யாக்யாநம்பண்ணின வஹியாசார்யரும் ஜந்மத்தால் வ்ருத்தத்தால்குறைந்தானொருத்தனுக்கு பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானால் அவனை இவையுடையானொருத்தன் தாழநினைக்கக் கூசவேண்டும்படியாயிற்று பகவத்ப்ரபாவமிருக்கும்படி, ஆனால் அவர்களோடு பெண்கொடுத்துக்கொள்ளுகிறதில்லையேயென்னில்; அதுஜாதிநிபந்தநம் ஜ்ஞாநைவமாஹாத்ம்யநிபந்தநமன்றென்று நிஷ்கர்ஷித்தார்கள். “குலந்தரு” மென்றதுவும் “பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்” தென்றதுவும் தொண்டைக்குலத்திலுத்கர்ஷஞ்சொன்னபடி. தேவதாந்தராதி ஸங்கீர்ணகர்மமன்றேயிவனது. “ராஜநிஷ்டஸேநாவம்ஶஜாதோ வா ஶூத்ரோ வாப்யதமோ தாம் | க்ருஷ்ணத்வாரேணாம்யஸ்யாவாஸநேதேவோ நமதேதவதம்” என்றிறே ஸநாதநகர்மத்திற் பாசுரம். இப்படி வேறொரு கர்மமானாலும் ஜாதிஶப்தமும் கர்மஶப்தமும் ஜ்ஞாநஸாத்யமாகவும் ப்ரயுக்தமாகையாலே ஜாதிஸாதியாது; கர்மம்ஸாதிக்கும். திருவஸாரஸியானாலும்மோக்ஷங் கழியாதிறே. ருஷிகளும் “ஸஶூத்ர இதிஜ்ஞேய:” இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரதிவக்தி விஶேஷங்களைப்பற்ற உத்க்ருஷ்டர் பக்கல் அபக்ருஷ்டஶப்தமும் அபக்ருஷ்டர்பக்கல் உத்க்ருஷ்ட ஶப்தமும் ப்ரயோகித்தார்களத்தனை. ஆகையால் பகவத்பக்தரல்லாத ப்ராஹ்மணர்

ஶூத்ரர்களைப்போலே அநாதரணீயரென்றும் ஸமவ்ருத்தரான ஶூத்ரர்கள் ப்ராஹ்மணரைப்போலே ஶ்ராவணீயரென்றும் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யம். இங்ஙனல்லாதபோது "சண்டாலேऽபி வ்ரதஸ்தம் தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது: । சண்டாலா: ப்ரத்யவஸிதா: பரிவ்ராஜகதாபஸா:, ந தேந வ்ருத்தோ பவதி யேநாஸ்ய பலிதம் ஶிர: । பாலோऽபி ய: ப்ரஜாநாதி தம் தேவா: ஸ்தவிரம் விது:" என்றிப்புடைகளிலே நிந்தாப்ரஶம்ஸைபண்ணுகிற வாக்யங்களைக்கொண்டு ஸர்வமர்யாதைகளுங் கலங்கும்படியாம். ஆன்பின்பு, ॥*॥ ப்ரதிபத்திவிஶேஷாணாமேவ நித்யாநுகீர்த்தநம் । விஶேஷவிஹிதாகாராஸ்தத்ர தத்ர ப்ரவ்ருத்தய: ॥*॥ என்றிங்குற்றைக்கும் ஸமாதாநம். ஸ்ரீவிதுரரும் ஸ்வஜாத்யநுரூபமாக விவாஹாதிகள் பண்ணினார்கள். "ஸம்ஸ்துதஸ்த்வத்விஜா க்ருஷ்ணோ வ்ருஷ்ணிஶ்ரேஷ்ட: பரந்தப: । விதுராந்நாநி புபுஜே ஶுசீநி குணவந்தி ச" என்றிதைக்கேட்டு துர்யோதநன் "பீஷ்மத்ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மதுஸூதந । கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷலபோஜநம்" என்று கேட்க, "த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத் । பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:" என்றுத்தரமருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீவிதுரருக்கு துர்யோதநன் சொன்ன ஜாதிவிஶேஷத்தை ஸம்மானிசைந்தானாயிற்று. ஆனால் ப்ராஹ்மணர்க்கும் க்ஷத்ரியர்க்கும் ஶூத்ரனுடைய பக்வாந்நத்தை புஜிக்கை நிஷித்தமன்றோ வென்னில்; "ஆபத்யபிஹிதா வா ஶூத்ராந்நபக்ஷதத்ருஸ்ய:" என்று ஆபஸ்தம்பாதிகள் சொல்லுகிறபடியே தர்மாந்தரங்களில் ஆபத்பரதந்த்ரரான குணவச்சூத்ரர்கள் ஆர்யர்க்கு அந்நஸம்ஸ்காரம் பண்ணவநுஜ்ஞாதராகையாலே அவ்விடத்தில் நிஷேதமில்லை. இது "ஶாஸ்த்ரவ்ருத்தப்ரதாபஜ்ஞோ விதுரோ ராஜ்ஞோவாஹந:" என்று ஸ்ரீவிதுரருடைய குணவிஶேஷங்கள் சொல்லுகையாலே ஸித்தம். ப்ரஹ்மவித்துக்களான இவர் யோகப்ரபாவத்தாலே தேஹந்யாஸம்பண்ணினபின்பு ப்ராதாவான யுதிஷ்டிரன்செய்த ஸம்ஸ்காரவிஶேஷம் தத்குணாநுஷ்டிதமாதல் வ்யக்திவிஶேஷநியதமாதலாமித்தனை, இதுகொண்டு வ்யக்த்யந்தரங்களில் ந்யாயஸஞ்சாரம்பண்ணவொண்ணாது. இங்ஙனல்லாதபோது யுதிஷ்டிரரான பாண்டவர்

களுக்கொரு நியதிவிசேஷத்தாலேவந்த தாரஸாதாரண்யத்தைக்
கொண்டு ஸர்வலோகமும் ஸ்ரீகாந்தமாம்படியாம். ஆகையால் தந்
தாம் ஜாதிகளைவிடாதே நின்றவ்வோ ஜாதிகளுக்குசித வ்ருத்தியை
யாலே யதாதிகாரம் ஸமவஸ்கந்தகைங்கர்யம்பண்ணப் ப்ராப்தம். சா
ஸநஶாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன ஜாத்யுத்கர்ஷாதிகளை ப்ராமாணிகர் நினை
க்கலாகாது. ஸார்வத்ரஸாதிகளான சிலவிசேஷநிதானங்களாலே
வருகிற விஶ்வாமித்ராதிகளுடைய நிலைவேறுசிலர்க்குக் கூடுமென்கை
ஸாஹஸம். விதுராதிகளிலுமுத்க்ருஷ்டப்ரபாவரான ஆழ்வார்
களுடைய வ்ருத்தாந்தவிசேஷங்களை நம்மநுஷ்டானத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த
மாக்கலாகாது. அவர்கள்வ்ருத்தாந்தங்களையுமாராய்ந்தால் ஸ்வஜாதிநிய
மத்தைக்கடந்தமையில்லை. "விஷ்ணுபக்த்யா விதீப்யாதம் ஸர்வஶாஸ்த்ர
ஸாஜ்ஞாநம் நிர்வைரம்। ப்ராஹ்மணம் ப்ராஹ்மணாஶ்
க்ஷத்ரியாஶ்ச வைஶ்யா ஶூத்ராஶ்சாபி நீசா அபிக்ஷணம்" என்கிற
ஶ்லோகத்தில் ஸமதர்ஶநமும் ஸம்பாவநீயமாகையாலே ஸர்வ
ஸ்வபாவஸ்வபாவத்தில் மறுள்ளார்பக்கலிலும் ஜ்ஞாநாதிவிஶேஷ
மாகஸம்பாவநீயமென்றிவ்வளவுசொல்லிற்று. இப்படியானாலும் வி
துராதிகளுடைய க்ரஹணம் ப்ராஹ்மணாதிவிஷயத்திலேயாக
வேணுமென்னுமிடம் "ஶூத்ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாதோந்ய
த்வக்துமுத்ஸஹே" என்ற ஸ்ரீவிதுரவாக்யத்தாலேஸித்தம். தர்மவ்யா
தாதிகளும் உபதேஶங்கேட்கவந்த ப்ராஹ்மண
ரைத்தாங்கள்ஸம்பாவித்து தீர்த்தயாத்ரையிலேவழிதிகைத்தாரை
வழியிலேசேர்த்தாற்போலவர்களைத்தெளிவித்து விட்டார்களித்தனை,
அல்லது ஶிஷ்யமான ஆசார்யகம் பண்ணினார்களன்று. இப்ப்ர
காரங்களிவ்விதிஹாஸங்களிலே கண்டுகொள்வது. "ஶக்திரஸ்தி
யாஹ்ருஷா யஸ்மிந்ஶ்லோகே ஸ்தவிதவ்யே। தம்தேவம் த
தோஹ்யாஹ்யம்ஸமஜ்யயாஹ்யஹம்" என்றதுவும் கீர்த்ர
ப்ரதாநாதிபரமன்று - ஜ்ஞாநப்ரதாநாதிபரமென்று வ்யாக்ய
நம்பண்ணினார்கள். "ஶூத்ர:" என்கிறஶப்தமும் ஸாதாரணமா
கையாலே ஸாமர்த்யமுண்டானால் ஸர்வரும் ஶாஸ்த்ரஞ்சொன்ன
மட்டுக்களிலே ஆதரணீயர், இவர்களை ஸஜாதீயரோடொக்கநினைத்
தவஜ்ஞைபண்ணினபோது நரகமாமென்றிவ்வளவிலே தாத்பர்யம்.

இவ்வர்த்தத்தை "யஸ்ய ப்ரஸாதகலயா" என்று தொடங்கி மஹ
ர்ஷி உபஸம்ஹரித்தான். ஆகையால் ஜாதிவ்யவஸ்தைகுலையாதே நிற்க
பாகவதவ்யவஹாரங்கண்டுகொள்வது. ||*|| ஸதாசாரநிஷ்டா
ஸ்சாயாஸ்ஸர்வஸ்யாவாதிநாஸதஃ | ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுபக்தா நாமி
திஹோவம் வசஃ || வைஷ்ணவத்வம் ஹி ஜந்மாந்யம் ஸர்வஜந்மஸு ஸம்மதம் |
ஜாத்யாதிஸம்ஸ்தஸ்யாஸ்யம் ஸுக்தஸ்மவிஷ்டிதி ||*|| பகவச்சாஸ்த்ரா
ங்களிலும் "ஸ்ரீயோபவேஶ்ய ஸ்யாத்ரஸ்ய ஶ்ரீவத்ஸாங்காவதாரம்
பதிம், ஸ்வஸ்வகர்மண்யஸிரதஸ்ஸம்ஸிஷ்ஞம்ஹஸேதநஃ | ஸ்வகர்ம
நிரதஸ்ஸிஷ்டம் யதாவிதி தத்பரம் || ஸ்வகர்மணா தஸ்ய வ்ருத்தி
ஸம்விதி ஸோநவஃ, தஸ்மாத்ஸர்வ பாஞ்சராத்ரோக்தமதி
பேத, வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா வர்ணாஶ்ரமவர்ஜ்யம் |
விஷ்ணுவாசாபத்தேவ நாதாஸ்யமேதாஷுகாரகஃ, நவதிநிஜ
வர்ணயமேதாய" இத்யாதிகளாலே பாகவதனுக்கே யதாவர
ண ஜாதிவ்யவஸ்தையும் அதுக்கநுரூபமான வ்ருத்தவ்யவஸ்தையும்
ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி பாகவதத்வமாகிற
குணமும் அதடியாகவரும் வர்ணாஶ்ரமவிஶேஷமும் ஸமான
மாயிருக்க ஜாதிவிஶேஷங்களும் வ்ருத்திவிஶேஷங்களும் நித்யவ்ய
வஸ்திதங்களென்னுமிடம் "ப்ரஹ்மஸ்யாயஃ க்ஷத்ரஸ்ய" இத்யாதி
களாலும் வ்யக்தம். "தேஷாம் ப்ரஜாஸ்ஸ்வத்ரைவ்யாஹணே ஸ
க்ஷேத்ரே" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே ஸத்வாதிகுணதாரத
ம்யத்தான ஶரீரத்தில் ப்ராஹ்மண்யாதிகள்வேறே, ஜநமில் ஸ
த்வாதிகுணவிஶேஷமடியாக ஸவர்ணஜாதிகளிலும் ப்ரஶம்ஸாவா
க்யங்களாலே சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மண்யாதிகளும்வேறே. இவற்
றில் ஶரீரகுணவிஶேஷமடியாக வ்யவஸ்திதங்களான ஶரீர
ஜாதிவிஶேஷங்கள் உத்பத்திஸித்தங்களாய் ப்ரமாணமாக ஸ்திரங்க
ளாயிருக்கும். ஆநஸமானஸத்வாதிகுணாநுஷ்டமடியாகச்சொல்
லும் ப்ராஹ்மண்யாதிகள் ஸவர்ணஜாதிகளுக்கும் ஸம்பாவிதங்க
ளாய் ஹாநாதிகளுக்கு ஜந்மஸித்தங்களாய் நீக்கியுள்ளார்க்கு கு
ணாயவஸ்வைநாதிஹேதுக்களாலே குணங்களாயிருக்கும்.
இதில் ஶரீரஜாதி விஶேஷங்களையிட்டு சில ஶாஸ்த்ரங்கள் நிய
மங்களாம், ஆநஸமான ப்ராஹ்மண்யாதிகளையிட்டு அவற்றுக்கநு

ரூபமான புருஷார்த்தோபாயங்களும் ப்ரஶம்ஸாதிகளும் ஸர்வஜாதியிலும் ஸம்பாவிதங்களாம். இதில் ப்ராஹ்மணாதிகள் பக்கலிலே மாநஸமான விபரீதாசாரங்கள் வந்தால் ஶமதமாதி ப்ராதாந்யமாக ஸாத்த்விகமான ஜந்மத்திலேபிறந்து தப்பினானென்று மிகவும் நிந்தைநடக்கும். ஜாத்யந்தரங்களிலேபிறந்து மஹாத்மாராய்ப்போந்தானாகில் "ஸதைதஸ்மைதஸ்ஸ்வைதஶ்சைவ ப்ராவிவாஸ்ய கேமா நமஹாஷ்டீ" த்யாதிகளிற்படியே ப்ரஶம்ஸைமிகவும்நடக்கும். இவற்றில் ஶாரீரமாயும் மாநஸமாயும் வருமுத்கர்ஷமும் கர்வஹேதுவாமாகில நஶ்வரமாம். இவ்விரண்டுவழியாலுமுள்ள உத்கர்ஷமும் "குலங்களாயவிரண்டி" லென்கிறபாட்டிலும், "ஜநிக்வாஹாவஶேஶ" என்கிற ஶ்லோகத்திலுஞ் சொல்லுகிறபடியே தான் நின்றநிலை தெளிந்து கார்பண்யத்தை விளைத்து அகிஞ்சநாதிகாரமான உபாயவிஶேஷத்திலே மூட்டுமாகில் புருஷார்த்தகாரணமாகையாலே ஶ்லாக்யமாம். இப்படிக்கு ஜாதிவ்யவஸ்தையும் ஜாத்யநுரூபமான வ்ருத்தவ்யவஸ்தையுமுண்டானாலும் ஸர்வருக்கும் ஆத்மகுணநிபந்தநமாக முன்பு ஸங்க்ரஹித்த உத்கர்ஷவ்யவஸ்தைக்கு விரோதமில்லை. * * * *

இப்பாகவதரில்; "ஐகாந்த்யம் பகவத்யேஷாம் ஸமாநமதிகாரிணாம்" என்கிறபடியே தேவதாந்தரஸம்பந்தமற்றவர்கள் ஏகாந்திகள். அவர்களில்வைத்துக்கொண்டு; "ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ" என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாந்தரஸம்பந்தமுமற்றவர்கள் பரமைகாந்திகள். அவர்களில்வைத்துக்கொண்டு; விளம்பாக்ஷமராய்ஸர்வ ஶக்தியான ஶேஷிபக்கலிலே பரந்யாஸம்பண்ணிசெய்கிறகைங்கர்யத்துக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங்கோலுகைபோலிசைக்கிடுவார் மாத்ரமென்கிற ப்ராதாந்யத்தைத்தெளிந்து இக்கைங்கர்யத்துக்கு மோக்ஷமும் ப்ரயோஜநமென்று கோலாதே கைங்கர்யப்ரயோஜநராயிருக்குமவர்களுடைய பரமைகாந்தித்வம் ஸௌரபஸுவர்ணத்தோடொக்கும். இம்மாற்றறியும் மஹர்ஷிகள் மஹாபாரதாதிகளிலே இப்பரமைகாந்திகளுடைய மாஹாத்ம்யத்தைப் ப்ரபஞ்சித்தார்கள். * * * * *

இவன் ப்ரபாவத்தைப்பற்ற; "நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய யா யா வ்ருத்திஸ்ததர்சநம் । யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஜபஸ்தத்த்யாநம் யந்நிரீக்ஷ

ணம் ॥ தத்தாதாம்ஶ தமும் தீக்ஷ்ணம் தத்தீக்ஷ்ணம் ஸர்வதர்ஶநம்। தத் தீர்த்தம் ஸத்யஞ்சாஸ்யம் தஸ்ஸ்ய த்விஷ்டம் ஶ்ரேயஸம்வி" என்கிற ஶ்லோகங்கள் ப்ரமாணமேயாகிலும், இங்கு "யாயாவந்தீஸ்தவந்தம்" என்றது ஶாஸ்த்ரவிரோதப்ரவ்ருத்தியைச் சொன்னபடியன்று; தேஶகாலாதி வைகுண்யத்தாலே "ஆபத்ஸ்தநஜ்ஞா வ்ருத்தி:" என்கிற நிலையிலே நின்றாலும் அது ஸாராய நாவயந்தமான ஸர்வோவாதாநமாமென்றபடி. "ஶக்திதீர்த்தக்ர தவாவஷயஶாயகஸ்ஸ்தே" என்றதுக்கு மிதுவே தாத்பர்யம். இங்ஙனல்லாதபோது அதிப்ரஸங்கம் வரும். "யாயாவேஷா" என்று வாமனாலும் அஷ்டப்ரவ்ருத்தஶாஸ்த்ரப்ராதுங்கள் போலே ஸ்வபாவ ப்ராதுங்களான நிஷேத நேஷாதிகளும் ஸமேவதீயங்களாக ரஹஸ்யஶாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே தஸ்அவந்மென்னலாம். இது நிஷித்தத்தில் ப்ரஸங்கியாது. ப்ரதிஷித்தமல்லாத ஸ்வாவாஸ்ஶாஸ்த்ரப்ராதுங்களிறே ஸமேவதீயங்களாகவோதப்பட்டது. இதினுபப்ரும்ஹணமான "யஸ்ஸரோஷியதஸ்நாஸி" என்கிறஶ்லோகத்துக்கும் இப்படிஶாஸ்த்ரவிரோதமில்லாத விஷயத்திலே தாத்பர்யம். இவற்றில் ஶாஸ்த்ரவிரோதங்கள்வந்தால் அயிகாரநுரூபமான ப்ராயஶ்சித்தம் நிக்ரஹ ஶமநமான காயம். "யோயோஜஸ்வஸ்வஜவ:" என்றதும் "வாரஷ்யதிவாதஸ்ர வேஶநம்வேவஸவஶ: । அநிவஸ ப்ரஸாவஸ்ர வாஜ்யம்ஸ்யாஜ்தவியம்" என்று ஶாஸ்த்ரப்ரதிஷித்தமான வ்யாஜத்தைச் சொன்னபடியன்று; தஸ்வஹிதவிஷயமாக ஶிஷ்யமாஸப்ரஹ்வாரிஶிஷ்டப்ரயோக்தாக்களோடே அஜ்ஞாதஜ்ஞாவநாயமாகவும் ஜ்ஞாதஸ்ரீகரணாயமாகவும் ஸம்ஶய நிராகரணாயமாகவும் பண்ணு முக்திப்ரத்யக்தி வாரம்வரைகளைச்சொல்லுகிறது. "நவிஹ்ரஹ்யகயாம் காயராஜ" என்று ஸாரோந்த்ய சொல்லச்செய்தேயும் "யாஶக்திநிக்ரஹீயாஜ்ஞெவதாம ரநிஜகாரு" என்று விஶேஷித்து யஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே வாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப்பற்ற விஜிகீஷுவாகச் சொல்லும் வாக்ய வாரம்வரையை ஜஸ்மென்றதாகவுமாம். "தஸ்யாநயநிரீக்ஷணம்" என்றது நிஷித்தப்ரத்ஞாதி தஶநத்தைச்சொன்னபடியன்று; கெ

ஜ்ஞேயார்த்தமாகப் ப்ரவர்த்திக்கும்போதிவன்கண்ணுக் கிலக்கான பதார்த்தங்களெல்லாம் "ஸோஹம் ஹரிஸ்ஸர்வமிதம் ஜநார்த்தந" இத்யாதிகளிற்படியே "நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்" என்று ப்ரஹ்மாத்மகமாய்த் தோன்றும் ப்ரகாரத்தைச் சொன்னபடி. "தத்பாதாம்ப்வதுலம் தீர்த்தம்" என்றதுவும் ப்ராப்தவிஷயத்திலே குணாதிக்யஞ் சொல்லுகிறது. பாதோதகம் தீர்த்தமாகச் சொன்ன விஷயத்தில் நாராயணைகநிஷ்டத்வமுண்டாயிற்றாகில் அது ஸ்வாபாவிக தீர்த்தமென்றபடி; அல்லது பாகவதனுடைய பாதத்திலே யாத்ருச்சிகமாகப்பட்ட நிர்ஜ்ஜரஜலாதிகளும் உத்தமமான தீர்த்தமென்றபடியன்று. "தத்த்ருஷ்டிஸம்பாவநம்" என்றதுவும் பாநாவநயநாதி ப்ரகரணங்களிலே பாவநமாகச் சாஸ்த்ரப்ராப்தமான உச்சிஷ்டவிஶேஷத்துக்கு இக்குணவிஶேஷமடியாக பாவநத்வாதிஶயஞ்சொன்னபடி; மற்றும் ஶிஷ்யபுத்ராதிகளுக்கு நாராயணைகநிஷ்டத்வ முண்டானால் ஆசார்யாதிகளுக்குமவர்களுடைய வுச்சிஷ்டம் பாவநமென்றபடியன்று; "நிர்மால்யம் பக்ஷயித்வைவ உச்சிஷ்டம் குரோரபி | மாஸம் சாந்த்ராயணம் குர்யாத் ஜபேதஷ்டாக்ஷரம் ஸதா || ப்ரஹ்மகூர்சம் தத: பீத்வா பூதாத்மா பவதே நர:" என்று பகவச்சாஸ்த்ரநிஷ்டனுக்கு ப்ரதீகாரஞ் சொல்லுகிற ஸநத்குமாரஸம்ஹிதாவசநத்தை ஆகமப்ராமாண்யத்திலே ஆளவந்தாருதாஹரித்தருளினார். ஆகையாலே "போனகஞ் செய்த சேடந்தருவரேற்புனிதமன்றே" யென்றதுவும் குருவிஷயமாமித்தனை. பொதுவாலும் பகவச்சாஸ்த்ரதத்பரர் தேஶகாலாதி வைகுண்யத்தாலே ஊநவ்ருத்திகளுமாய் ஊநாசாரர்களுமாயிருந்தார்களேயாகிலும் தாங்களமுதுசெய்தசேடந்தருவாராகில் புனிதமாமென்றதித்தனை. இதில் ஶேஷஶப்தம் "தவஶேஷ: கிம் க்ரியதாமிதி ஶேஷஸ்ஸம்ஜ்ஞிதா" இத்யாதிகளில் ந்யாயத்தாலே பாண்டவிஷயமானால் விரோதமில்லை. உச்சிஷ்டஶப்தந்தானும் ஶ்ருத்யாதிகளிலே புக்தஶிஷ்டமாய்ப் பாகபாத்ரஸ்தமானதிலும் ப்ரயுக்தம். "பரித்யஜேதஸ்யகாலே யஸ்யாதாம் யதிர்வ்ரஜீத | யதிஞ்சாபாத்ரஸாவஶேஷம் யாகஸம்ராக்ஷஸேவ" என்று மஹர்ஷிகள் வ்யவஸ்தைபண்ணினார்கள். "ததுச்சிஷ்டோதிஷ்டாமாத்யம்" என்றது இவன் தஞ்சமாக உபதேசித்த பாஷாவாக்யங்களும் திருவ

ஸர்ப்பம்போலே குஹரித்து நாஸ்திக்கவேணுமென்றபடி; அல்லதிவன் சொல்லும் லௌகிகவ்யவஹாரங்கள் ஜபாதிஸமங்க ளென்றபடியன்று. "சொல்லுமவிடுசுருதியர்" மென்றதுக்குமிப்படி ஸித்தாந்தமான வாக்யமே விஷயம். "தஸ்யாஷ்டாக்ஷரஸம்பூதி:" என்றது ஸூத்ரவிஷயத்தில் ப்ரஷ்டாஸ்நானம்போலவும், தீக்ஷாகாலத்தில் விஷ்ணுஹஸ்தப்ரதானவ்ய ஸ்பர்சம்போலவும், திருப்ரதிஷ்டையில் ப்ரஹ்மாஹமவதஸ்பர்சம்போலவும் மற்றும் ஸ்பர்சவிஹிதமான விடங்களிலே இவனுடைய ஸ்பர்சம்பெற்றதாகில் த்ரவ்யமானவையெல்லாம் பரிசுத்தமாமென்றபடி; அல்லது "உதும்பரம் நவா தேத்ரம், காமின்யோதும்பரம் பாவிம்பாநி பரிவர்ஜயேத் | தாந்த்ரஸ்தஸ்ய ததம் நித்யம் தேசாத் பரிஹரேத் || ஸ்யோனாகக்த காஷ்டவிபீதகாதும்பர ஸ்ப்ருஷ்டா: | பாஷாணதிலம் சைஹஸா த்ஸ்யதேசாத் பரிஹரேத் || காஞ்சீஞ்சக்ரவாதஸ்யாருத்ரதாணம் சைவ ஸீந்தயா | தாம்ரிகாமலசீஷ்யாத்யஸ்ய தேசாத் பரிஹரேத் || பாதீவாதஸ்யாக்காஷ்டசைவ பரவிஸகாந்யபி | சஷ்காஜேஜனாயாமொவிதம் நஸ்பரிஷ்யதி, தாம்பம்கோஷ்டாதகபோதவ பசுண்ணம் ஹ்ருஜனம் தயா | மத்ராகம் விஸ்வாஹனு ஸ்கந்தர்வாத்ரயணானுபேக்ஷ || நாலிகாவணமத்ராககம் ஸோரம் பம்விஸ்வாது| கம்ஸிகனுக்கவ்யாகொவிநாரம்ஸ வர்ஜயேத் || க்ஷீரம் ச வணலம்ஸ்ரேஷ்ட ஷொஷ்டைஷவி வயஸ்யதம் | பாநராஜக தீஷ்டவ ஸம்பராவாநஸம்ஸாநர:, ஸ்ரநாஜம் நஸஸேத காநாஷமனஸ பர: | ஸம்ராகஸ்பரஹித தேபம் தஸ்யாத்யேந வர்ஜயேத், ப்ரமாதாதிக்லிஷ்டம் யஸ்ய ஸ்ரேஷ்டைஷணொ நர: | உபவாஸ தேநாபி நக்ஷத்ரவிபோதே, ஸர்காநஸ்யாம் ஸம்ஸ்பர்ஸேஷ பாஸம் ஜேஜநாது | ப்ரதிஷ்டாஸ்யம் ஸம்ஸ்திக்லிஷ்டம் ஸ்பாந விஷ்டம் || ஸர்காநஸ்யாஜ [illegible] ஸ்ரேஷ்டபரவ: | ஸம்பராவாநஸம்பாவம் ஹவேத்யஸ்ய நஸம்சய:, தேஷ்யாநாத்ஸர ஸ்ரேஷ்ட பாதேதவநரகம்வ்ரஜேத் | ஸர்காநஸ்யானகாஸ்தஸ்ய ஸித்ரஸ்ஹஸஜதி, சஷ்டொஷா நமஸநாஷா நாவிஷ்ய நமஸ்நாஜ | தேஹமளவாதி விரஹாஜஸம்பஞ்ஜாயதேஸந:, ஸுஸ்யாதஷ தோஷாத்ர்யந்தவிருப்ராநுஜிபாம்ஸதீ" [illegible] த்யாதிகளாலே நிஷித்த

மானவையெல்லாம் இவன் தொட்டவாறே ஸாத்ம்யமாமென்றபடியன்று. இப்படி விஷய வ்யவஸ்தை பண்ணாதபோது விஸிஷ்டஹிதங்களான ஸகலஶாஸ்த்ரங்களோடும் ஶிஷ்டாநுஷ்டானத்தோடும் விரோதிக்கையாலே அதிவாதமாத்ரமாய்விடும். இவ்வ்யவஸ்தையை பரமைகாந்தி பக்கலிலும் இச்சாஸ்த்ரீய நியமம் குலையாதென்னுமிடம் நாதமுநிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானாருளிச்செய்த பரமாசார்யர்களுடைய ஸூக்திவிஶேஷங்களையும் அநுஷ்டானங்களைக்கேட்டுத் தெளிந்து கொள்வது. வைதிக ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற நியமங்களை பாஹ்யரும் குத்ருஷ்டிகளும் ப்ராந்தியாலே விடுகிறவிடம் தாமஸத்யாகமென்னுமிடத்தை "நியதஸ்ய து ஸந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே । மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாகஸ் தாமஸ: பரிகீர்த்தித:" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே யருளிச்செய்தான். காமபோகாதிகளுக் கலங்கு ஸந்யாஸாதிகளைப் பற்றுவாரைப்போலே து:கரூபங்களான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குச் சோம்பிவிடுகிற விடம் ராஜஸத்யாகமென்னுமிடத்தை "து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத்த்யஜேத் । ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத்" என்றருளிச்செய்தான். தன்னதிகாராநுரூபமாகத் தவிரவேண்டுமவை தவிர்ந்து செய்யவேண்டுமவை செய்யுமிடத்தில்நான்ஸ்வதந்த்ரனாய்ச்செய்கிறேனென்றும் எனக்கிக் கர்மம் ஶேஷமன்றமென்றும் எனக்கின்ன பலத்துக்கிதுதானே ஸாதன மென்றும் பிறக்கும் நினைவைமாற்றி ஸர்வேஶ்வரன் செய்விக்க அவனுக்கு ஶேஷமான கைங்கர்யத்தை அவனுகப்பே ப்ரயோஜநமாக வநுஸந்தித் தநுஷ்டிக்கை ஸாத்விகத்யாக மென்னுமிடத்தை "கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேர்ஜுந । ஸங்கம் த்யக்த்வா பலம் சைவ ஸ த்யாகஸ் ஸாத்த்விகோ மத:" என்றருளிச்செய்தான். இப்படி வஸ்திதி ப்ரயோஜநமாக வநுஷ்டிக்கிற விடத்திலே இப்ப்ரவ்ருத்திக்கு மோக்ஷமும் பலமாகக் கோலாதே பக்தி ப்ரவ்ருத்தியால்பிறந்த பரமகாருணிகன் ப்ரஸாதத்தாலே மோக்ஷம் ஸித்தமென்று நினைத்து ராஜாவுடைய கைங்கர்யம் போலவும் ஸ்ரீராமனுடைய பால்வார்த்துண்கை போலவுமநுஷ்டிக்கை ஸாத்விகத்யாகத்தி னெல்லை நிலமாகக்கடவது. இது

பசித்துண்பாரோடொக்கும், இஃதில்லாதபோது ஒட்டத்துக்கப்பம்தின்
பாரோடொக்கும். "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறவிடத்தில் ப்ர
தமயோஜனையில் புத்திவிஶேஷரூபமான ஸாத்த்விகத்யாகஞ்
சொல்லுகிறதென்று பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தார். இப்புத்திவிஶே
ஷம் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநகாலத்திலும்
பின்பு ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயுபாயத்தோடு துக்கநிவர்த்தகரக்ஷகத்
திலுமுபஜீவ்யம். த்விதீயயோஜனையில் ஸர்வஶக்தியாய் விஜம்பாக்ஷா
ர்ஜுனனுக்கு துஷ்கரமாய் சிரகாலஸாத்யமான உபாயாந்தரத்
தைப்பார்த்து ஶோகம் பிறக்க அவனுடைய ஶோகாபநோதநா
ர்த்தமாக ஸுகரமாய் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமுமான உபாயாந்தரத்
தை விதித்ததாக்கி நீ உபாயாந்தரத்திலிழியவேண்டா வென்கிற
தென்றருளிச்செய்தார். இப்ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநத்துக்கு ஸர்வாவ
ஸ்தையிலுபாயாந்தராநந்வயம் ஸ்வதாத்பர்யமாய் ப்ரபத்த்யதிகா
ரத்திலே சொருகக்கடவது. உத்தரவாக்யத்திலுபாயாந்தராநந்
வயம் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமாயிப்ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்
திலே நிற்கக்கடவது. "பரித்யஜ்ய" என்கிறவிது அநுவாதமென்
பார்க்கு அதிகாரஞ்சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யமும். விதியென்பார்
க்கு ப்ரபத்தியாகிற உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளைச்
சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யமும், இப்படி "பரித்யஜ்ய" என்கிற
விடத்திலதிகாரம்விவக்ஷிதமானால் "மாமேகம்" என்கிறவிடத்திலே
நைரபேக்ஷ்யமநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம். "பரித்யஜ்ய" என்று
நைரபேக்ஷ்யம் விவக்ஷிதமானால் "மாஶுச:" என்கிறஶோகநி
ஷேதத்தாலே ஆகிஞ்சநனாய்நிற்கிறநிலைதோற்றுகையாலே அதிகா
ரமுமர்த்தஸித்தமாகக் கடவது. அப்போது ॥*॥ ப்ரக்ருதோபா
ஸந்த்யாக தர்ஶநாதவஸீயதே । தந்நிஷ்டோசிததர்மஸ்ய
த்யாகமாத்ரம் ப்ரதிபாத்யதே ॥*॥ ஏகஶப்தம் ஸாத்த்விக
த்யாகத்தாலே தன்பக்கலில் பராயீநகர்த்ருத்வாதிகளை விவக்ஷித்
தல், ஸஹாயநைரபேக்ஷ்யத்தைச்சொல்லுதல், ஏகமே ஸர்வோ
பாயஸ்தாநத்திலே நிற்கிற நிலைகாட்டுதல் செய்யக்கடவது.
ப்ரபத்திக்காக வொன்று மநுஷ்டிக்கவேண்டாவாகிலும் ஸ்வதந்த்ரா
திகாரத்தாலே கிங்கரனான இவனுக்கு ஸ்வாமியினுடைய வாஜ்ஞாதி
லங்கனமாகாதென்று ஸமர்த்தித்தார்கள். ॥*॥ ஆஜ்ஞாவிரோதி

ஸாஹஸ்ர ப்ராயஸ்சித்த பாராஞ்சிவை: | ஸாயிகாரோபி தஸ்ய
ஸ்ஸைவ: ப்ரத்யாபோ நாஸ்த்ய: ॥ ஆஜ்ஞாநுபாலநேநத்தல
ப்ரத்யவாயநிவாரணம் | ஸாபிஸத்தோ ஷத: ஸ்ரீதிபிதிவாஸ உ
யம்ஸ்ரிரம் ॥ கநிஷ்டோதா நிவகேக்த ஸமக்ராகாம் கஷ்ணாம் வ
ஞம் | கஷபக்ராதஸ்ய நிவக்ராம: ப்ரத்யவாயோந்யேஹதா: ॥ * ॥
இப் ப்ரபத்தியை ஹ்ரியோமாநுமாக வருளிச்செய்தது ப்ரபத்திஸ
கலமஸாயநமான படியை ப்ரக்ருதமான ஹ்ரியோமமாகிற
ஷஷ்டித்திலேயுநா ஹஸித்தபடி. இங்கு ஸ்ரீதீபயோஜனையில் தர்க்ஷரங்
களான ஹ்ரியோம ஷபர்ணோவாயங்களினுடைய ஸ்தாநத்திலே
நிற்கிற வ்யவாயவிஶேஷமும் ப்ரஶ்நயோஜனையில் பரஸியிஶ
ஷவஷவக்கமான ப்ரவத்த்யநுஷ்டாநமும் க்ருதோவாயனுடைய
ஸ்வப்ரயோஜநமான கைங்கர்யமும் மநஸி ஸ்தூபம். கிணு॥ * ॥
ஸதக்ஷரணஶோவிஶ்யா யெநயெநஷ்டஹேதநா | ஸ
ஸதஸ்யாஹவிஶேதி வாஶேஸ்ராக ஸம்ஹஸ: ॥ ஹாவாஸாவள நய
ஶக்ராணாம் ப்ரவித்ராஜ்ஞிஷ்யதே | ஸதஞ்ஜரிஷ்யாஸேஸ்யஹா
ஶேஷாஸாவோயிகாரம: ॥ க்ருஸ்நஜ்ஜயாயேத தஶாநீசந
நவ்ஷிதா: | ஸகாஷுஸவியெரவகாயக்ராஷ்ஸத ஊசத்ரந: ॥ * ॥

“த்யஜயஶக்யஶக்ஞு” என்கிறதுவும் காம்யங்களையும் நிஷி
த்தங்களையும் விடச்சொன்னபடி. “த்யஜஸத்யாநாந்தகவி” என்கி
றதுவும் ஆத்மாநாஹவத்தையும் வௌஷ்யத்தையும் ப்ரயோஜந
மாகக்கோலாதேகொள்ளென்றபடி. வாதிகங்களை விஶேஷித்துச்
சொல்லிற்றுகவுமாம். இதினருமைதோற்றுகைக்காக “உஹஸத்யா
நூதேத்ரா” என்றநுவஹிக்கிறது. த்யாமத்தில் கத்ருக்வமும்
வாராயீநமென்றநுஸந்திக்கைக்காக “யேநத்யஜஸிதத்த்யஜ” என்
கிறது. இப்படியாகில் ஆஜ்ஞாதிலங்கநத்துக் கொருவிரகன்றிக்கே
யிருக்கசிலர் “ தஸாகவஶோஸவோத்ஸ்ரஜ்யோவாஹநாம் ப்ரதிவோஷ
நாம் | ப்ரவ்ருத்திஞ்சநிவ்ருத்திஞ்சஶாஸ்த்ரஸ்யாத்யஜேவ ॥ ஶாகேக
ஶேஷஶரணாஶாஸ்த்ராநம்ஸவஸ்கேஷிநாம் | யாஹிஸவக்ராத்ஸாவேந
யாஸ்யஸிஹ்யகோதாஸயம்” என்று நிவ்ருத்தியையுங்கூட விடச்
சொன்னபடியாலும் “ஸவக்யஶக்ராநவரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில்
ஸவக்ஶஸ்த்தைஸக்ஷாவியாமைக்காகவும் நிவ்ருத்திரூவயஶக்ங்
களையுங்கூட விடவேண்டுகையால், அவற்றை விடுகையாவது நி

ஷேயித்தவை யெல்லாத்திலும் யதாஶக்த்யநுஷ்டாநமாகையால் இந்த நிஷித்தாநுஷ்டாநம் விதிபலப்ராப்தமாகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு பாபவிமோசநப்ராயச்சித்தமும் வேண்டியதென்று ஜல்பிப்பர்கள், இது மிகவும் பரிஹஸநீயம்; எங்ஙனேயென்னில்; ஸர்வஜ்ஞர் பாபம்பண்ணினால் வேண்டியதென்பார்கள், இவர்கள் பாபமவஶ்யமநுஷ்டிக்கவேணுமென்றார்களாயிற்று. இது "ஹஸ்த்யச்வ ப்ரதிஷ்டம் ஸேதுப்ரபவஸம்ஶயம் | அநாதிஶாஸ்த்ரஸ்ய ஸதேநாநாபத்ஸேவதே" என்கிறகணக்காம். இவையெல்லாத்தையும் நினைத்து "ஸமாபததஸஸக்ஷம் விபரீதபிந்ஜமதி | யேநாபத்தவஸேதயாபஸாயநோஷ்ந தாபஷ்யதி" என்று ஸஹஷிர்ணிஷ்ணனான். இவர்கள் சொல்லுகிறபடி யத்தமானால் யாவஜ்ஜீவமிருந் தநுஷ்டிக்கும் நிஷித்தாநுஷ்டாநமெல்லாம் ப்ரபத்திக்கங்கமாகையால் ஸாங்கப்ரபதநம் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமென்னுமிடங்குலையும். ப்ரபத்திக்ஷணத்திலெல்லா நிஷித்தங்களு மநுஷ்டிக்கை யஶக்யம். அப்போது யதாஶக்தி நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணவுங் கண்டறியோம். இப்பக்ஷத்தில் பாபங்களு மந்த்ரஷோதிய ஹிம்ஸைபோலே பாபஶப்தவாச்யமல்லாமையாலே பாபவிமோசப்ராயச்சித்தத்தையுங்கூட்டி "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறவிடத்துக்குத் தாங்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணின ப்ரகாரமும் விருத்தமாம். யதாஶக்தி த்யாஜ்யஸ்வாரங்கள் கர்த்தவ்யங்களாகவும் ப்ரஸக்திக்கும். இது பாபாநுஷ்டாநத்துக்கும் ஸர்வஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் ஸாநுஷ்டாநத்துக்கும் மற்றுமிப்போது காண்கிற சிஷ்டர்க்களுடைய வநுஷ்டாநத்துக்கும் விருத்தம். இப்படிச் சொல்லுமவர்கள் தம்மை யொருப்ரபந்நர் கைங்கர்யங்களடியாக நலியப்புக்கால் இது ப்ரபந்நயத்நமன்றோ வென்றிவரையுகந்திருக்கப் ப்ராப்தமாம். இது ஸகல ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாமளவேயன்றிக்கே இங்கெடுத்த வசநங்களுக்கு விவக்ஷிதமுமன்று. நிஷித்தநிவ்ருத்திரூபங்களெல்லாம் ஸர்வதர்மஶப்தத்தாலேஸங்க்ருஹீதங்களென்னுமிடம் யதர்மஶப்தவாச்யமறியாமற்சொன்னபடி யென்று சில வாசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். எங்ஙனே யென்னில்; நிவ்ருத்திகளிலே யொரு ஹேதுக்கு ஸாதநமாக நியமவிஶேஷங்களுடனே செய்தவை யதர்மஶப்தவாச்யமாம்.

ஸாமாந்யமான ஸம்ஸாரதுரிதமும் பாபாபாஸமாமித்தனைபோக்கி ப்ரபந்நத்துக்கு ப்ராப்தமன்று. ஆகையால் தர்மவிசேஷ நியமவிசேஷங்களோடேகூடின ஸம்ஸாராதிகளை விடுகையாவது தர்மங்களையும் நியமங்களையும் விடுகை, மற்றும் நிவ்ருத்தி சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன நிவ்ருத்திகளை விடுகைக்கு விரகில்லை. நியம விசேஷாதிகளோடேகூடாத ஸம்ஸாராதிமாத்ரமும் பரித்யாஜ்யமென்னும் பக்ஷத்திலுஞ்சொல்லுகிறோம்; ||*|| த்யாஜ்யபரிஹாரவிஷயே ஸ்வநவிவக்ஷிதே | ஸ்தாநஸ்த தத்ரவிஷயே வ நித்யம் தஸ்ய பரிக்ரஹ:|| ஆநுகூல்யபரித்யாகம் ப்ராதிகூல்யபரிக்ரஹம் | ப்ரவ்ருத்திஜ்ஞாநஸங்கல்பஸாதநாஸம்ஸதி || ப்ரபந்நவிஷ்யணைத்ய ஸதாசாராநதிக்ரம: | ப்ரபத்த்யா ஸாதித: ப்ரதிஷ்டீயதாதிஹ ||*|| இப்படியற்றபின்பு "சோதநாப்ரவ்ருத்திசோதநாம், ப்ரவ்ருத்திஸ்து நிவ்ருத்திஸ்து" என்கிறவிடத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்ஷணமாக வொன்றும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவென்றதாமித்தனை. உபோபேக்ஷாசாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற; "ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்கிறகட்டளையிலே தர்மதத்வஸாதநமாக சோதிதைகளான ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளையும் அவற்றுக்குறுப்பான சாஸ்த்ரங்களையும் விடச்சொன்னதாகவுமாம். இங்ஙனன்றிக்கே நித்யநைமித்திகாதிகளுடைய ஸ்வரூபத்யாகம் விவக்ஷிதமென்னில் முன்புசொன்ன ஸர்வவிரோதமும் ப்ரஸஜிக்கும். இந்தநிஷ்கர்ஷமும் ஸர்வநிஷ்டராய் விவேகிகளாயிருப்பார் தெளிந்தங்கீகரிப்பர்கள். இவ்வர்த்தத்தை "செய்யாதனசெய்யோந்தீக்குறளைச்சென்றோதோம்" மென்றும், "செய்யேல் தீவினையென்றருள்செய்யு" மென்று மருளிச்செய்தார்கள். "நாயினேன் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள் ஞாலநாதனே" யென்றதுக்கும் தாத்பர்யத்தைப்பார்த்தால் க்ஷமிக்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தபடியாகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு அபராதம் புகுந்தால் "அஜ்ஞாநாதத்வா ஜ்ஞாநதோ வாபி அபராதேஷு ஸத்ஸ்வபி | ப்ராயச்சித்தம் க்ஷமஸ்வேதி ப்ராயச்சித்தமேகமேவம்" என்கிறபடியே க்ஷமைகொள்ளப் ப்ராப்தம். ||*|| ப்ராயச்சித்தாநுரோத: க்ஷாமணம் க்ஷாமணோக்திபா | பாப: ப்ரபந்நஸ்யதே நாயமஹிதநுசோகஸம்க்ரஹம் ||*|| உபேக்ஷாஸ்வமே யடியாக புத்திபூர்வநிஷித்தங்கள் புகிராவென்னும்

வாதையும் "விகல்பேத வ்யவஸ்தயா" என்னுமாப்போலே ஔசித்யத்தாலே சொன்னபடியத்தனை. ஶாஸ்த்ரங்களுக்கே ஸாத்விகஸம்வாத நிஷித்தங்கள்புகுந்து பரிஹாரங்கள்பண்ணுகை ஶஹஸ்டிகள் பக்கலிலும் ஸூத்ரகாரர் பக்கலிலுமுள்ளபடக் கண்டுபோராநின்றதிறே. இங்ஙனன்றாகில் உபாஸகர்களும் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களாகையாலே அவர்களுக்கும் ஸாத்விகஸம்வாதஸாரவம் ஸமதியாமையாலே உத்தராவஶ்லேஷம் ப்ராயஶ்சித்தவிஷயம், ஸாத்விகஸம்வாதஸாரவத்துக்கு க்ஷமைவு மில்லையென்று வ்யவஸ்தை பண்ணவொண்ணாதொழியும். உபாஸகனுக்கும் ப்ரபன்னனுக்கும் ஸமாநாம்ஶங்களிலே ப்ராமாதிக ப்ராவாஹிக ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமாதிக ஸாமான்யாதிகளாயுவாயியாகக் கொண்டு சொன்ன நிஷித்தங்கள் தவிருமிடத்தில் விஶேஷமில்லை. நிஷித்தங்கள் புகுந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் யதாயிகாரமாகையாலே வைஷம்யமுண்டு. "என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா" ரென்கிறதுவும் ஸ்வாரஸ்யம் புகுருமென்கைக்கு விஷயம். இங்கு "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா" ரென்றதுக்கு ப்ராமாதிகமாகப் புகுந்தால் நாமே க்ஷமிப்புதோம், ஸாத்விகமாகப் புகுந்தால் அவர்கள் க்ஷமைகொள்ளாத வளவிலும் ஶிக்ஷாவிஶேஷங்களாலே நாம் ஶமிப்புதோம், ஒரு படிக்கும் கைவிடோமென்று தாத்பர்யம். "நன்றுசெய்தாரென்பர்போலு" மென்றுசொல்லுகையாலே இது ஸர்வவ்யக்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம். "ஸ்வாபராதம் ஸ்வஸம்வேத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம்ஸமாசரேத்| ப்ராயஶ்சித்திரியம்ஸாத்ர யத்புந: ஶரணம்வ்ரஜேத்" என்றுசொல்லுகையாலே ஸாத்விகஸம்வாதஸாரவத்தில் ஶரண்யனுக்கு நிக்ரஹமுண்டாகென்ன வொண்ணாது. ஸர்வஶக்தியானவனுக்கு நிக்ரஹமிறந்தால் க்ஷமைகொள்ளாதபோது ஹேதுவில்லை யென்னவுமொண்ணாது. ஶரண்யனுக்கு வீதஸ்வாஸாதம் பிறகுமத்தனை யென்றால் தனக்கத்தால்மேலொரு வ்யவஸாயமில்லையாகில் புந:ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டா. தனக்கும்வீதஸ்வாஸம்பிறக்குமத்தனையென்றாலும் வ்யவஸாயம் ஸித்தமாயிற்று. அதிலும்கழிந்ததுக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டா. மேலும நபவத்தமாய் வரப்புகுகிற வீதஸ்வாஸத்தைப்பற்ற ப்ராயஶ்சித்தமென்றால் இத்தோடு தாத்பர்ய க்ஷமைதையாலே யதாஸம்பவம் ஶாஸ்த்ராதி

விஷயங்களான உபக்லேஶங்களும் வருமென்று ஸீதனும் ப்ராயஶ்சி த்தம்பண்ணப் ப்ராப்தம். ஆகையால் உபக்லேஶங்களும் இங்குற்ற ஸமயப்ரமாதத்துக்கு காரணாஶக்த்யஜ்ஞாநஸங்கோசப்ரமாதாதிகளடி யாகவரும் விச்சேதஸங்கோசங்களும் நியதாநுஷ்டாநங்களல்லா தார்க்காநுவ்ருத்தியாலே பரமைகாந்த்யத்துக்கு விளம்பமும் ப்ரஸ ஜ்ஜியாமைக்கு புந:ப்ரபதநம்பண்ணுகிறது. இதுவேண்டாவென் பார்க்கும் நிஷித்தங்களை க்ஷமிக்கிற ந்யாயத்தாலே இதுவும் க்ஷமாவி ஷயமாகையாலே யிதுவேயுசிதம். புத்திபூர்வோத்தராகத் துக்குமேற்கவே ப்ராயஶ்சித்திபண்ணவொண்ணாதென்னுமிடமும் முன் புகோலின ஸமயமொழிய ஸஜாதீயமாக ப்ராயஶ்சித்தாந்தரம் பண்ணுகையில் விரோதமில்லையென்னுமிடமும் முன்பே ஸமர்த்தித் தோம். இப்படி ஸமயாசாரவிரோதமான ஸதாசாராநுவர்த்த திலும் விரோதமில்லாமைகண்டுகொள்வது. ॥*॥ ப்ராயஶ்சித்தி ஷ்டேஷா ஸர்வேஷாமபராதாநாம் | யதாஹி தமஸஸ்ஸூர்யோ நிஷே த்யஃ கிமேதயதி ॥ அஜ்ஞாநாத்யதி வா ஜ்ஞாநாத் யஸ்ய ராக்ஷஸம் நஹ்யதே | அஜ்ஞாநாதாத்மநஸ்தஸ்ய ஶயநேஷு புராஸ்யதே ॥ நசாபாரம்வி நாகிஞ்சித்கேஶவஸ்யைவ ஸர்வதே | நஹிஸாரஸ்வதே கேஶவஸ்ய ராயநஸ்திதி ॥ அபாரப்ராஹவோய யத்ர யத்ரஸ்ய ப்ராஹார ஸ்யத: | இதி வசநமேவ ஸர்வஶாஸ்த்ரஸாரம் ஸம்ஶித: ॥

ப்ராயஶ்சித்திப்ரதிஸந்தாந மாத்ரேண ஸர்வஶாஸ்த்ரே | தத்ஸ்வாபி காரநியதஸ்ஸாதநாவாஸநாபி ஸித்யே ॥ ப்ரதிஸந்தாநதோ ஹி ஸ்யா ஸமர்பணை பூர்வோக்தஸ்ய பூர்வோத்தரவயோ: | புத்திபூர்வோக்தஸ்ய புந: ப்ராயஶ்சித்தமேவ ஸம்ஶ்ரய: ॥ அதோநிரபாயே நயதித்த ஸ்யம் க்ருதாத்மநா | அபாய ப்ரஸங்கேஷு புந: ப்ரபதநம் க்ஷமம் ॥*॥ அடியிலேநிரபாய ராகவேணுமென்றுகோலி ப்ராய ஶ்சித்தி பண்ணினவனுக்கும் பின்பிதுக்காக ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணினவ னுக்கும்உத்தரக்ருத்யம் நிரபாயமாகவேகடக்கும். இதிஹாஸபு ராணங்களில் சில ப்ரத்யாஶப்ரஸத்த வசநத்தைக்கொண்டு பஞ்சநவி ரோயத்தை யநாதரித்து ஸாமவதனுடைய புத்திபூர்வோத்த ராகம் க்ஷம்யமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள், இதுவும் அவ் வோ ப்ரகரணங்களிலபிப்ராயமறியாமல்வந்தது; ஶ்ரீராமாஜர்க் குமுள்பட ஸர்வாதிஶஸந்தர்ப்பமான வைராக்யம் பெருமாள்

திருவுள்ளத்திலே ஶோகாதிஶயத்தாலே ப்ரதிபாஷித்து, "நச ஸங்குசிதஃ பந்தா யேந வாலீ ஹதோ கதஃ | ஸமயே திஷ்ட ஸுக்ரீவ மா வாலிபதமந்வகாஃ" என்றருளிச்செய்யக் கேட்டு இளையபெருமாள், பெருமாள் தாமே தணிய விடவேண்டும்படி சீறியருளி கிஷ்கிந்தையிலே செல்ல, "க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பஶ்யாம்யஹம் க்ஷமம் | அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்" என்று வைஶ்ரவ்யாகரணவஜ்ஜி தன் மஹாராஜர்க்கு உபதேஶித்தாளிறே. அவ்வளவில் மஹாராஜருமிசைந்து "யதி கிஞ்சிததிக்ராந்தம் விஶ்வாஸாத் ப்ரணயேந வா | ப்ரேஷ்யஸ்ய க்ஷமிதவ்யம் மே நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்று விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டிற்று. அப்போ இளையபெருமாளுக்கும் தாம் மிகுதியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு "யச்ச ஶோகாபிபூதஸ்ய ஶ்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் | மயா த்வம் பருஷாண்யுக்தஸ்தச்ச த்வம் க்ஷந்துமர்ஹஸி" என்று க்ஷமைகொள்ளவேண்டிற்று. இப்படி ப்ரபந்நனுக்கும் ப்ராரப்த கர்மவிஶேஷங்களாலே பாகவதாபசாரம் புகவுங்கூடும், அவைபுகுந்தால் அநந்தரம் க்ஷமைகொள்ளவும்வேணும். "நயமர்நிஷேத்ஸி" "குளித்துமூன்றனலையோம்புங்குறிகொளந்தணமைதன்னையொளித்திட்டேன்" இத்யாதிகளும் கர்மயோகாதிகளுக்கு ஶக்தியில்லாமைசொல்லுகிறன வத்தனை, யதாஶக்தி பகவதாஜ்ஞாநுஷ்டாநத்தைத்தவிரச் சொல்லுகிறனவன்று. ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கும் ப்ராஹ்மண்யாதிவிஶிஷ்டஶரீரம் விடுமளவும் அவ்வோஜாத்யாதிகளுக்கீடான பகவதாஜ்ஞாநுஷ்டாநம் கர்த்தவ்யம். ||*|| ஸ்வீகாரப்ரஹணஸ்யாஸ்ய ஜாத்யாதிநியமோ யதஃ | கார்யா லக்ஷ்மீஶஸேவாயாம் ஶக்த்யாநந்யப்ரயோஜநஃ || ஸ்வாசாராத்மகுணோபாய பாபாஷாண்டவிஶேஷதஃ | ஶமிகாரிணி வைஶிஷ்ட்யம் ப்ரபந்நே தாத்ருஶோத்தரம் || * || இப்ப்ரகாரநியமம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஶரண்யனுடைய ப்ரஶாஸித்ருத்வாதிகுணாநுஸந்தாநமாக அநுஸந்தேயம். * * * *

தகவாற்றரிக்கின்றதன்னடியார்களைத்தன்றிறத்தில்
மிகவாதரஞ்செய்யுமெய்யருள்வித்தகன்மெய்யுரையின்
அகவாயறிந்தவராரணநீதிநெறிகுலைதல்
உகவாரெனவெங்கடேசிகருண்மையுரைத்தனரே. (௩௨)

ஸாத்யாந்தரேஷ்வவிதயா ப்ரஸாதே ஹேதௌ யதாவதிஹ தே
வ்ருத்தஜ்ஞஸ்ய தம்ஸ்மரணாநுஸ்மரணயா ப்ரவ்ருத்த்யா விஶிஷ்டம் ஶ்ருதாஃ ।
த்யாகோபஸந்நதிவ்ரஜம் ஸஹணா வ்யாஜ்யாவிதளகோவிதா
ஸ்தாநாதிஸ்ருத்ய மஜ்ஞாதித்த்வமேவ வேத்யாதிஶ்ருத்ய நஸ்ஸந்தி நஃ ॥

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரஃ ஷட்விம்ஶஃ.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நமஃ.

ஶிஷ்டாதேஷ்டுஃ க்வசிதபி பரித்ராஸஹேதுர்யதீஶம்
தத்தாத்ருக்த்ரயஜாதம் ஹநமத்ருக்ஷ்வஹிதா ।
த்ராணேத்ருஷ்வாஸ்வம் ஶிவபக்ஷநிஹதே ரஸவஹிதா
பகேந்த்ரேணவேஹஸ்த்ரூஷ்ட நவஸித்ராண தீதிவ ॥

உபாயப்ரபாவவ்யவஸ்தை சொன்னோம்; இனிமேல் உபாய ப்ரபாவத்தை ஸங்க்ஷிப்தமாகப்பார்த்துவருந்தப்புகள்பரிஹரிக்கிறோம்; “க்ருத்யக்ருத்யேஃ ப்ராண்யாமேவ ரிபோஹவமதூஶ்ரூதே” என்கிறகணக்கிலே “உபாயஶக்திஃ ப்ராரப்த வ்யதிரிக்தாவநாஶிநீ। ஸாத்யஶக்திஸ்து ஸாமர்த்யா ப்ராரப்தஸ்யாவிநாஶிநீ” என்கையாலே ப்ராரப்தங்களையுங்கூட முடிக்கித் தன் பலத்தைக் கொடுக்கவற்றான ப்ரபத்தியைப் பண்ணினவனுக்கு விதூராஜந்யாயத்தாலே உத்தரபூர்வாகங்களும் இவ்விதைக்குத் தன்னேற்றமான ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ராரப்தகர்மபலத்தைப் பற்றவுண்டான பாதியிலேயெல்லைக்கிடாகக்ஷணாஶராதிவஸாஶராஜந்நாஶரா த்யந்தவ்யத்தியும் கழியக்கடவதென்று “ஶாஶாவஃ” என்கிற வாக்யத்துக் கபிப்ராயம், இவ்வர்த்தம் தங்குமாகில் ப்ராரப்தகர்மவிஶேஷ பலமாய்க்கொண்டு வருகிற துஃகங்களும் துஃக காரணங்களான கர்மங்களினுடைய ஶேஷமும் கழியவேண்டாவோ; கஷ்டப் ப்ராரப்தத்திக்கக் கொடுக்கவேணுமென்னில் ஆநந்ததீக்ஷிதமான வஸிஷ்டாநந்தாதிகளைப்போலே ஆநுஷங்கிதங்களையுங்கூட ஸ்ரீமதேவிபாவ ஈஶ்வரன்தானேகொடுக்கத்தட்டென்;

இப்படி செய்யக் காணாமையால் ஶோக விஷயமான அம்ஶமெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாக ப்ரபத்தியாலே கழியுமென்றவிடம் ப்ரபத்தி ப்ரபாவாதிஶயத்தைப்பற்ற ஸ்துதி பண்ணினபடியென்று சிலர் இதின் ப்ரபாவத்தை வரையிட்டுப் பார்ப்பர்கள், இதுக்கு உத்தரம்; அநந்ய ஸாதநனாய் ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ப்ரபத்திவாக்யோச்சாரண ப்ராரம்பத்திலே கடுக மோக்ஷங்கொடுக்க த்வரிக்கிற ஈஶ்வரன் இவனுடைய நசையாலே சிறிதுகாலமிங்கே வைக்க விசைந்த வளவிலே இவ்விடத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களை து:கப்ரஸங்கரஹிதமாக அநுபவிப்பிக்குமாகில் இவனுக்கிந்நசை யொருக்காலும் மாளாது, ஸ்வர்காத்யநுபவத்தில் ஸாபேக்ஷதாவாஸநையும் கொழுந்துவிட்டு வாராது, ஆகையால் “யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தநம் தஸ்ய ஹராம்யஹம் | பாந்தவைஶ்ச வியோஜயே ஸது:காபதி து:கித: || தேந து:கேந ஸந்தப்தோ யதிமாம் ஶரணம் வ்ரஜேத் | தம் ப்ரஸாதம் கரிஷ்யாமி யத்ஸுரைரபி துர்லப:” என்கிறபடிகளிலே து:காதிகளுக்குக் காரணமான ப்ராரப்தகர்ம விஶேஷத்தை ஸந்நிஹிதமான ஶராதிகளைப்போலே துணையாகக் கொண்டு பித்ராதிகளைப்போலே ஶிக்ஷகனான ஈஶ்வரன் சில கடின ப்ரக்ருதிகளுக்குப் பண்ணுகிற அநுக்ரஹ விஶேஷமிதென்று அநுஸந்திக்கை யுசிதம். ஒரு வ்யாதிவிஶேஷத்தை யுண்டோவென்று ராஜாகேட்க அவருமொரு வுபாத்யாயருண்டென்று பட்டருளிச்செய்தார். ஆயுஸ்ஸு வளர்க்க வொண்ணாதபடி நியதாயுஸ்ஸானவனுக்கு உள்ளத்திலு ஶமம் பிறக்கைக்காகவும் அநியதாயுஸ்ஸுக்களுக் காயகல்பௌஷதீயங்களையிட்டு வளர்க்க நினையாமைக்குமாக து:காதிகளிவனுக்கு உபாத்யாயர்கள். இது ஆழ்வானுள்ளிட்டார் பக்கலிலே ப்ரஸித்தம். அபசாரங்களையும் தத்தோஷங்களையுஞ் சிலர்க்குக்காட்டி மறைக்கிறவிதுவும், “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போலே தாங் காதுள்ளந் தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணா” வென்று நிர்வேதவ்ருத்தியைக் கடுகப் பிறப்பித்துத்தானிசைந்த ஸம்ஸார நிவர்த்தநத்தைக்கடுக விவளையு மிசைவிக்கைக்காக வத்தனை. இவ்விடத்தில் ப்ரதிகூலாநுவம்ஶம் து:க்ஷேபமும். இது ஶிக்ஷணமாகிறதுவும் ப்ராயஶ்சித்தத்திலே மூட்டுகிறதுவு முபாயமும். இவற்றில் சில ஶிக்ஷணாதிகள் ப்ராரப்த ஸுக்ருத விஶேஷ ஃபலமாயும் வரும்.

ப்ராணார்த்தியாய்விழுந்த காகத்துக்கு ப்ராணனைக்கொடுக்கையா லே அங்கும் ப்ரவ்ருத்திஸமும் வர்ணாம். அபக்ருதியான விக் காகத்துக்கு சிக்ஷையாக வொருகண்ணை வாங்கிவிட்டதுவும் நிக்ர ஹமன்று - அநுக்ரஹ விசேஷம். ஆகையால் க்ஷத்ரபந்துவும் நரகத்திலே கிடக்கும்படி க்ஷணக்ருத பாதகங்களுடையப்ர ஸாவமானஸமவந்நிக்ரஹவிசேஷத்தையிசைந்தாற்போலவும், "அ முஸம்ஸாரகாந்தார சோரசோரியாவதாம் | ஸக்ருஷ்ணஞ்சக்ஷா ரோ சக்திதீரஸ்ய ஜேமிக:" என்றும், "ஸகோரவி க்ருஷ்ணஸ க்ருத: ப்ராணாபேத அஸாஸ்யேயோவஸ்யேந தப்ய: | அஸாஸ் யேயீவ நயேதிஜந்நு க்ருஷ்ணப்ராணாந் ப நஸமுவாய" என்றும் ஸக்ருத ப்ராணாத விசேஷத்தினுடைய ப்ரபாவத்தை யிசைந் தாற்போலவும், "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, தவாஸ்மீதி ச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியேயிப்ரவ்ருத்திப்ரபாவத்தையும்சாஸ்த்ராதேசமா த்ரவ ப்ரஸங்கமில்லாத விஷயத்தில் சுருங்காதே யநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம். "தம்ச தாவித்ர ஹஸ்தாத ஸவிவாதி ஸவாதிமஹா" என்றதுவும் உத்தரவவிஷய மல்லாதபோ துவஸ்துவமில்லை, உத் தரவ விஷயத்தில் நிஸ்தாரகங்கள் முன்பேசொன்னோம். "சர ணஞ்ச ப்ரபந்நாநாம் தவாஸ்மீதியாவதாம் | ப்ரஸாதம் வித்ர ஹஞ்ஜ்ஞாசவிகல்பந்து ஸாயவ" இத்யாதிகளு மிப்படிக்குஸம வசி தங்கள். நம்தர்சநத்திலே நிலையுடையராய் சாஸ்த்ரக்ஞர்களாய் கலௌஜ்ஞாநஸக்திப்ரவ்ருத்திகளிலேதேனுமொரு சாஸ்த்ரீயமர்யாதையா லே ஸமவஸ்ப்ரவண ராஜர்க்கு யதாநவஸம்ஜ்ஞா தர்வஸங்களிலே சமஸம்ஸாராதிகளாகிற சில வ்யாதிகள் விசேஷமாக சரியாத மட் டைக்கொண்டுஇவர்கள்ப்ராக்ருதரைப்போலேசுஸம்ஸாரஷ்யரென்று சில வெராமஹ்ரேதர ப்யாநர்கள் சொல்லுவர்கள், இதுவும்ஸம வஸ்த்ராஸ்த்ராதிகளில் விஞவ்ருத்த்யாதி ப்ரகாரணங்களாலே பரிஹா ர்யம். "ஸம்ஹிதே ஹேதுக வாஷ்ணீ பகவத்தீம்ஸ்து வஜமயெக, யேதஸாசாந்ய ஹாவெந சந்யதெ பாராஷாத்தசம் | தெ வெவாஷ்ணீநாஜ்ஞாயா ஸவமுகசமு பஹிஷ்க்ருதா:, பஸா

ஶூத்ராசரணைஸ்துல்யதாம் வ்ரஜேயு:" இத்யாதிகளிற்படியே வழி தப்பினார்பக்கல் சொல்லும் வார்த்தையை நல்வழியிலடி தடுமாறினார்பக்கல் சொல்லலாகாதிறே. ஸாமவததரில் ஊநஹீந வரிஷ்டஸ்நஷ்ட விஷயங்களிலும் பரிமாற்றங்களில் தாரதம்யம் விதித்ததேயாகிலும் ஐகாந்த்யம் குலையாதே யிருக்கில் முடிவிலொரு விரகாலே யிவர்களீடேறி விடுவர்கள். இவர்கள் திறத்திலு மபசாரமாகாதென்றிறே ஶாஸ்த்ரம் விதித்தது. "நேஹாபிக்ரமநாஶோऽஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே । ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத்" என்றும், "பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாஶஸ்தஸ்ய வித்யதே । நஹி கல்யாணக்ருத்கஶ்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி" என்றும் கர்மயோகத்திற்சொன்ன ப்ரபாவம் பக்திப்ரபத்திகளில் கைமுதிகந்யாய ஸித்தமிறே. "அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக் । ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:" என்றும், "அபி பாபேஷ்வபிரதா பக்தா: ப்ரபந்ந । க்ஷிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா ஶஶ்வச்சாந்திம் நிகச்சதி" என்றும் ஸர்வேஶ்வரன்தானே அஜ்ஞனையும் பக்தனையும் பற்ற வருளிச்செய்தான். அப்படியே ஸ்ரீபௌஷ்கரஸம்ஹிதையிலும் "ஶ்ரவணாத் ஜந்மநாம் த்ரிதஶாநாம் வா । ஸம்ஶ்ரிதோவா ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிநிஷ்டம் பக்திகாரணம், யேநஶம்ஸாரதூராக்நா: பாபாசாரரதாஸ்ததா । தேஶியாத்த்வஸம்ஸ்தாநம் நாராயணாஶ்ரிதா:, ஶிஷ்யேஷு நவா ஸ வைஷ்ணவாபீதகல்மஷா: । பந்தி ஸகலம்லோகம் ஸஹஸ்ராம்ஶுரிவோதித:, ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யஸ்யஸ்யா புத்தி: பூர்ணா । தாவேஶாஹம் பாஸுதேவஸ்ய ஸர்வலோகேஶ ஹாத்மந:, ஸர்வாதிவிஷ்ணுஸாரோக்யம் பாபாஷாணாத்ரஸம்ஶய: । கிம்புநஸ்துத ப்ராணா: பாபாஷாஸம்யதேந்த்ரியா:" என்று ஸமஸ்ரவணாநந்தரத்தோஷாணாலும் யதாஹ ப்ராயஶ்சித்தாதிபத்தாலே மோக்ஷஸித்தியில் ஸம்ஶயமில்லை யென்னு மிடத்தையும் நிஷேதாஷருக்கு கைமுதிகந்யாயத்தாலே கடுகமோக்ஷஸித்தியையுஞ்சொல்லி "அஜ்ஞாநாதபராத்வா வாஜபேயஶதேந

ரத: । நப்ராப்நுவந்தி ஸம்பதிம் நாராயண பராஜ்ஞா:" என்று ஸம்வர்த்தேவருக் கநகங்களான வ்ருத்ரஷ்ஸூத்ரங்களாலும் ஸம்பதியில்லையென்றும் தேஹவிஷ்டயிவ்வஸ்யங்களைப் ப்ரவத்தித்தான். "யோஹ்யநம் பாபாஷ்ம்வேத தேவாஸஸி நதம் விதூ:" என்கையாலே ஸமவஜ்ஞாந முடையவனுடைய ப்ரஸாவம் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் பரிஹேதுவமன்றிறே. ஆகையால் கநாவ்ருத்தவ ஷிபவ்யதோஷரான ஸாமவ தர்க்குபலேஸாதிக ளுண்டானாலும் கவஜ்ஞாதிகள் பண்ணலாகாது. "கவேஷ்வநக்லாராதவதாநாஹ் கெஶவ । வைஷவெ பரிவாதாஹ்ய பதநெஹ்வ நவஸம்ஶய:, யதிநிஹாவரோநித்யம் வைஷ்ணவா நவநேஹ்த । கஸ்யாத்ர வித வெஷாஷ்ட விஷயெக்ஷயம் கரோதிய: ॥ கஷதுஷ்டா பஹிஷ்காரோ ப்ரஹ்மவிவெஷதத்பர: । கதுநிஹா வரவெஷாஷ்ட விஷயெக்ஷயம் கரோதிய: ॥ நித்யாநஷா நவஸம்யக்தா நஸ்யாத்தஜா நதபவாநுப்ரயோஜேயதாதபவ்யஜிவிப்வெஷ்யம் கரோதிய:" என்றுசொல்லப்பட்டதிறே. * * *

ஸாஷ்யகாரர் கக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களோடேஸமவதபவாராதிகளைச் சேரவெடுத்தது கோபலீவதந் ந்யாயத்தாலே ஸமவதபவாராதிகள் தீவ்ரங்க ளென்கைக்காக. எல்லாம் ஸமவதபவாரங்களாயிருக்க தேவஹேதங்களை விவக்ஷித்துச்சிலவற்றை யிங்கு ஸாமவதாபவாரங்க ளென்கிறது. யாவைசிலவபவாரங்களைப் புறம்பேசெய்கிறுன் அப்படிப்பட்டவை தன்னையேஸமவஜ்ஞமவத விஷயங்களிலே செய்தால் விஷய ஸ்வபாவத்தாலே ராஜதேப்ராஹாதிகள்போலே மிகவும் தஷ்ணஹேதுக்களா மென்று விஶேஷாவதாநத்துக் கஸிப்ராயம். நரகத்துக்கு நாற்றங்காலான ஸம்ஸார தேஜுத்திலே நல்வழிநடப்பார் தாஷ்டாராயிருக்க ஸமவஷிஷயத்தைப்பற்றி யபிகாராநாரூபமாக தக்தி தாமத்துக்கு முன்னடியான கதேயோமாதி வபதேஹங்களிலே நின்றுரையும் நெகிழ நினைக்கை ஸாமவதாபவாரம். "நஶூவ ஶாஸ்த்ர ஸிரதஸ்யதோகேஷா நஹோஜநாஹ்ாதந தத்ராஸ்ய । நவேவ்ரதாஸ்யஸிப்ரஸ்ய நஜோகஷித்த ப்ரஹணோரதவெஸ்ய" த்யாதிகளிலும் ஸமவஸப்ராவண்ய மன்றிக்கே "ஶிஷ்யாதரோ வெஷி

ரதாஸ்மைவ மஸ்யாந்யதாவாக்ஷரஷோஷிதம் | வ்ருதேத யத்ர இதிதாநுவிதிக்வா சரணாதேவாஸம்வரிவஜய்யந்தி” என்கிறபடியே பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யமே யுடையார்க்கு மோக்ஷமில்லை யென்றபடி. “ஸராஜஸாநாம் மோஹிநோ விஷயாஸக்தசேதஸாம் | தேஷாம் தத்த்வம்ப்ரஹ்மசர்யாசரம் தஸ்ய ஸ்தித” இத்யாதிகளிலுமிவ்வர்த்தம் ஸித்தம். “தத்வயஜ்ஞமோஹிநோ யே நராந்யஸ்தசேதஸ: | விஷயத்ராமிந்தேஷாம் விஜ்ஞேயஸ்து தமோந்தக” இத்யாதிகள் ஸர்வஜ்ஞருமாய் விஷயத்ராமிகளுமானார்க்கு விஜ்ஞாநமில்லை யென்கிறன. உள்ளொரு பசையற்று பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்சல் பாயுங்கணக்கிலே ஸர்வஜ்ஞ ஸாவதாந பண்ணித்திரிவாரையும் உள்ளறியுமளவும் உபரிசாரிக ளஸ்யாதிகளையாதரித்தாற்போலே ரஞ்ஜநார்த்தங்களையிட் டாதரிக்கப் ப்ராப்தம். இப்படிக்கொத்த மோக்ஷஷுவ்ருத்திகளைப்பற்ற “நஜ்ஞம் யத்ரகாரணம், ஸர்வம் கதக்ருத்வத்ய யதஹ்வம்ஸ ப்ரஸாதநம் | நநாத்ர ஸக்தெநைவ தஸ்யாவிப்ரஸீததி” என்கிறது. “க்ருதவ்ரவிஷ்ணாஸ்யிரூபாஹீ தா யோரேஷவஸ்யாயிஷ்வத்தாநா: | ஸக்ருந்நாராயணஸ்ரவதாச்ரம் வித்துத:வாஸவிநாஸந்தி” என்றும், “கிமே நாஷியண்ஹீதி க்தே தஸவவாதகே: | வ்ருதாநுவிசவ்ஷ்யதஸஹ்ய ஸ்லிஷ்டதந்தெஷ்டே த்ருமோரிவ” என்றும், “ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோபம் ஹேலநமேவ வா | வைகுண்டநாமக்ரஹணமஸேஷாகவிநாஸநம்” என்றும், “ஹரிர்ஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபி ஸ்ம்ருத: | அநிச்சயாபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவ ஹி பாவக:” என்றும், “ஸதாவதாஸுவேநிஸர்ணாயவசம்ஸாரம் ஸக்ருந்நம ஸர்வதோமுகாநந்தம் | க்ருஷ்ணஸ்ய வக்த்ரவேவாறு யதஜாதிஜாதிநாராயணேதி த்ரியமாணவேதி சக்திம்” என்றும், “மொய்த்தவல்வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடையபேரால் கத்திரபந்துமன்றேபராங்கதிகண்டு கொண்டான் இத்தனையடியரானார்க்கிரங்குநமரங்கனாய பித்தனைப்பெற்று” மென்றுஞ்சொல்லுகிறவிவையெல்லாம் ஸர்வஜ்ஞ ப்ரமேஷமில்லாதவனுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாகிலும், ஸாதுக்களைப்போலே க்ஷயவிஜ்ஞாநமில்லையேயாகிலும், வாய்

வேருவுமாப்போலே அபிஸந்தியில்லையாகிலும், ஸஜ்ஜநஸஹவா ஸாதிகளிலே துவக்குண்டு அபிஸந்த்யநுஷ்டாநமுண்டாகிலும், ப்ரயோஜநாந்தர ஸங்கமுண்டாகிலும், போகாந்தரங்களுண்டாகிலும் ஸங்கீர்த்தநம் பாவநத்வமென்றபடி. அல்லது பகவத்ப்ரீத்யாதிகளுக்காக பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணினாலும் பாபம்போமென்றபடியன்று. பகவத்ப்ரீத்யாதிகள் பாதகங்களாகவிறே அபிமானித்துக்கிடப்பது. “யத்ருஷ்டிஸம்பாதாநம் நஶ்யந்தி ச கேஶவம் | நதேஷாம் பாபஸம்ஸ்ருஷ்டிர் மதிஸ்ஸம்ஸக்தமாநஸே” என்றும், “யஃ பாத்ரஃ ஸிதரம் தேஷ்டி தம் விஷ்ணுர்ந க்ஷமேத்ஸதா | யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் விஷ்ணுர்ந க்ஷமேத்ஸதா” என்றுஞ் சொன்னார்களிறே. “பாபஃகாலேந யாத்ஸ்ய ஏஷா தேஷாமேஷு ஸ்ரேயோ ந்ருணாம் | ஸம்பந்தாத்ஸ்ருஷ்டயோ யஸ்யம் ஸம்ஹாரக்ருத்ர வயம்ப்ரஹோ” என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு வகையாலே துவக்குண்டாரும் பிழைப்பரென்றதுவும், “யயா கயாபி யயா ஸம்பந்த ஸ்ததாபாவநஃ” என்றதுவும் பூர்வஸூக்த விஶேஷங்களாலே நியதரான அதிகாரிவிஶேஷங்களைப்பற்ற வென்னுமிடம் இவர்களுடைய பூர்வாசார்ய ஸூக்தாதுங்கள் சொல்லுகிற ப்ரமா ணாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இப்படி பகவத்க்ஷேத்ரத்தில் ஶரீர விஶ்லேஷாதிகள் மோக்ஷகாரகமாமென்றதுவும் பஶ்வாதிக ளைப்போலே யாகிலும் ப்ராதிகூல்யமில்லாதார்க்கு உபகாரகமா மென்றபடி. இங்கல்லாதபோது அங்கே பகவத்ப்ராதிகூல்யம் பண்ணப்புகுந்து பட்டவர்களுக்கும் மோக்ஷமுண்டாகப் ப்ரஸங்கிக் கும். “த்வேஷம் க்ருத்வா பராஜிதம் ந்ருணாம் யக்ஷ்மதேஹப்ருதா | தத்ஸகாமேஸம்ஶம்ஸிம்பாதி நாராயணாஶ்ரயே” என்கிற ஸ்ரீஸா த்வதவசநமும் க்ஷேத்ரவாஸாதி தத்பரானார்க்கு ஶாஸ்த்ர வி ரோதமில்லாத ஶப்தாதிப்ரவணத்தாலே முன்பு பகவத்ஸாக்ஷா த்காராதிக ளில்லையேயாகிலும் அந்திமகாலத்திலே தெளிவுண்டா மென்னுமிவ்வளவிலே தத்பரமென்னுமிடம் ப்ரகரணாதிஸித்தம். “யம் யோகிநஃ ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேஶ யந்தி” என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்வயத்நாபேக்ஷையற அந்திமகாலத்தி லே யிவர்களுக்குத்தெளிவுவருகிறவிதுவேற்றம். இது “கேவலம்

உதீயதேயேந யாதிப்ராப்த:" என்று ப்ரபந்நவிஷயத்திலும் ப்ரதிபாதிதம். ஆகையால் ஸமர்த்தப்ராயச்சித்தருக்கு ப்ராயச்சித்த சேஷமான ராஜதண்டாதிக்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கோசநாதிகள் தஞ்சமாகாது. புண்யக்ஷேத்ரங்களில் பண்ணும் ப்ராயச்சித்தாசரணங்கள் மிகவும் பாவகங்களாமென்னுமிடம் பத்மபுராணஸித்தம். இதுவும் ஸமர்த்தப்ராயம். ஸமர்த்தப்ரபந்நர்க்கு ப்ரத்யக்ஷப்ரவ்ருத்தியுள்ளிட்டார்க்குப் போலே உள்ளவாநுஷ்டானங்கள் தானே யெல்லாதோஷங்களையுமொருவிதாலேபோக்கி யுத்தாரகங்களாம். ஆனபின்பு ஸ்வஸம்ருத்திய தமாயிருப்பதேதேனுமொரு வ்யாஜத்தாலே ஸர்வேச்வரன் ஸ்வாபாவிகமான உபேக்ஷையுங்கொடுக்கநினைப்பிட்ட அதிகாரிகள்பக்கலுள்ள தோஷங்களுக்குச் செவ்வைசெய்வான் "ஸர்வஸ்ய ஸ்வாந்திஸ்தோஷீஸாஸ்தா" என்றும், "ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்" என்றும், "சாஸ்தாவிஷ்ணுரசேஷஸ்ய" என்றுஞ்சொல்லப்படுகிறவன்தானே யென்று தெளிந்து "ராமாதிதேவதி தேதிநாஸ்ஸ்தியேஸமேந:। நவம்ஸ்திரமிதம் ஹம்ஸ: கதாஸித்ததுஸ்ஸம்ஸதீ" த்யாதிகளைப்பார்த்து நெகிழாதே யிவ்வதிகாரிகள்பக்கலுள்ள மாணாவஸ்த்தை உபாஸநையில் தண்ணீர்பெற்றாற்போலே யுகந்து "கதுணாதநஸாவாவாயதஸீக்ஷம்நிஷேவதே। தமேவாவஹரேதந்தம் தஸாதஸ்யாணோவரோஸ" என்கிறபடியே காரணத்ரயத்தாலும் தான்நல்வழி கைவிடாதே "ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷஸ்ய தேஹதேஹ்யோதாவதே। கதாபிதேஸவேஸத் ஸ்வதேஸக்ஷ்வஸாதமத:" என்றிங்கிருந்த காலத்துக்கு ப்ரயோஜநமாகவெடுத்தபாமனைப்பயிலுந்திருவுடையசிறுமாமனிசருடன்சேர்த்தியாகிற சீரியபெருப்பேற்றைத் திருவருளாலேபெற்றேமென்றுக்ருதார்த்தனாய், "திருமால் தலைக்கொண்டநங்கட்கெங்கேவருந்திவினை" யென்று வ்யவஸிதனாய், "ஆள்கின்றானாழியானாரார்க்குறையுடைய" மென்கிறபடியே வரதேவதத்திற் பெறப்புகுகிற அர்ச்சிராதிதேஹாதி ஸாம்ராஜ்யத்துக்கிங்கே முடிசூடியிருக்கப் ப்ராப்தம். இப்படி வ்யவஸிதமான ப்ரஸாதம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஸமஸ்தப்ரதேசங்களிலே யதாவஸ்தித ஸித்தமாக வநுஸந்தேயம்.

* * * *

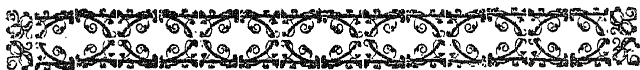
உண்மையுரைக்குமறைகளிலோங்கிய வுத்தமனார்
வண்மையளப்பரிதாதலின்வந்துகழல்பணிவார்
தண்மைகிடந்திடத்தரமளவென்னவியப்பிலதாம்
உண்மையுரைத்தனரோரந்தவிரவுயர்ந்தனரே. (௩௩)

ராமே வைஷம்யதோஷோ ஹி கௌரி ஸமஹார ரக்ஷா ஹிரக்ஷா ஹிதே
நித்யாரக்ஷிதஸ்ருஷ்டிதே நிஜஸர ந்யாஸாஹியாநாம் தவ: ।
யத்க்ஷீரம் க்ருதகர்த்ருணே தவிவியாப்யமுக்தா நயமுக்தாஹ
ஸ்துத்வா ஸேவணம் வமே ஸவணம் நமே விப்ராவாம் நவா வாவேதம் ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ப்ரபாவரக்ஷாதிகார: ஷட்விம்ஶ:.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸ்தி ரீ க ர ண ஸா ரோ த்வி தீ ய:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

தாரம் பூர்வம் ததநு ஹ்ருதயம் தச்ச நாராயணாயே
த்யாம்நாயோக்தம் பதமவயதாம் ஸார்வகாலாயுதந்தம் |
ஸுஹ்ருத்ப்ரஜ்ஞஸ்ஸந்தஸாமாந்தரக்ஷாஹராஜ:
க்ஷிப்ரம் தேவ: க்ஷிபது நிபிடாந்துஷ்க்ருதௌகாந் ப்ரஸஹ்ய ப்ரவிஷ்டாந் ||

கல்யாணாவஹதந்தா தத்யாந் ஸம்ஸ்யயாத்ம்
ப்ரபத்யாபயநுப்ரணிஹிதே தஷ்டா நராதிகேஷ்டா |
ஆநந்தகந்தமபிஶதோரயமஷ்டவர்ணம்
ஸாந்த்ராந்தபதமேதிகாஶ்ரிதாபமோ நம: ||

யதஞ்ஜ்யோதிஷ்மதேஷணவாக்யம் வேதவேதிகம் |
தமேகார்த்தவ்யாவர்த்த்யாமந்த்ராயமஹதே நம: |
உதமந்த்ரஸம்ப்ரதர்ஶநமேஷணகஸ்ஸிதா நஹவதி |
ஸ்டிக தந்திஹிதநிநிதேஶிகதோ நவக்ஷாதாஜக: ||

ஸகலஸர்க்கநஸந்தேயங்களான ஸாரதமார்த்தங்களையும் அவற்றினுடைய ஸ்வீகாரப்ரகாரங்களையும் ப்ரதிபாதித்தோம், இவற்றையெல்லாம் ப்ரகாஶிப்பிக்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பதவாக்யயோஜனைகளிருக்கும்படி சொல்லுகிறோம். அவற்றில் முற்பட திருமந்த்ரம் பரஶேஷதைகரஸ ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளிவித்து அம்ஶத்தாலே ஸமஸ்தப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திப்ரயோஜகபரமபுருஷார்த்தப்ராப்தியிலே ருசியையும் த்வரையையும் விளைப்பித்து உபாயாதிகாரபூர்த்தியையுண்டாக்கும். இப்படி அதிகாரியானவனுடைய ஸாத்யாபேக்ஷாபூர்வகோபாயவிஶேஷாநுஷ்டாநப்ரகாரத்தை த்வயம் விஶதமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கும். இவ்வுபாயவிஶேஷத்தை விதிக்கிறது சரமஶ்லோகம். இவைமூன்றிலும் தனித்தனியே யெல்லாவர்த்தங்களையும் ஶாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் காணலாமாகிலும் ஒரொன்றிலே யோரொன்றுக்கு நோக்காயிருக்கும். திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்திலே ஸங்க்ஷிப்தமான

ஶரண்யத்வாகாரத்தையும் இதில் உத்தரார்த்தபதங்களிலே வ்யக்தமான உபாயோபேயங்களையுமடைவே விஶதமாக்குகிறது த்வயம். இதில் "வ்ரஜ" என்கிற பதத்தினுடைய ஸாமர்த்யத்தாலே விவக்ஷிதமானவதிகாரிவிஶேஷத்தையும் அவ்யவஹிதமான உபாயாந்தரநைரபேக்ஷ்யத்தையும் உபேயத்தில் நஶ்ஶோகஸங்க்ஷிப்தமான விரோதிநிவ்ருத்த்யம்ஶத்தையும் வெளியிடுகிறது சரமஶ்லோகம். இவைமூன்றும்நமக்குஜ்ஞாநாநுஷ்டாநஹேதுநிதாநங்களாய்க்கொண்டு தாரகபோஷகபோக்யங்கள். "வ்யக்தம்ஹி பகவாநேவ ஸாக்ஷாந்நாராயணஸ்ஸ்வயம் | அஷ்டாக்ஷரஸ்வரூபேண முகேஷு பரிவர்த்ததே" என்கிறபடியே தேஶிகஜிஹ்வையிலேயிருந்து ஶிஷ்யஹ்ருதயகஹ்வராந்தகாரத்தைக்கழித்து பரஶேஷைகாகாரமான வஸ்துஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டு ஸத்தாலாபத்தைப் பண்ணுகையாலே திருமந்த்ரம் தாரகம். சரமோபாயத்திலே ப்ரவ்ருத்திக்கும்படியான ஜ்ஞாநவிஶேஷாவஹமாகையாலே ஶ்ரோதவ்யஶேஷமில்லாதபடி உபாயோபதேஶபர்யவஸாநமான சரமஶ்லோகம்போஷகம். ஸக்ருதுச்சாரணத்தாலே சரமோபாயநிஷ்டாஹேதுவாய்க்கொண்டு ஸதாநுஸந்தாநத்தாலே க்ருதார்த்தருக்குகையாலே த்வயம் போக்யம். இவற்றில் திருமந்த்ரத்தினுடைய ருஷிச்சந்தோதேவதாபீஜஶக்திவர்ணவிநியோகத்யாநந்யாஸாதிகளவ்வோகல்ப ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கீடாகக்கண்டுகொள்வது. இத்திருமந்த்ரம் அதர்வண தாபநீயோபநிஷத்துக்களிலும் மற்றும் மந்த்ரஶாஸ்த்ரங்களிலும் நாராயணாஷ்டகல்பஹாரீதஸம்ஹிதாநாரதீயபோதாயநாதிஸம்ஹிதைகளிலும்ஸர்வப்ரஸித்தவைபவமாயிருக்கும். மந்த்ராந்தரங்களிற் காட்டில் பகவந்மந்த்ரங்க ளதிகமானாற்போலவும் அநந்தங்களான பகவந்மந்த்ரங்கள்தன்னில் வ்யாபகத்ரய மதிகமானாற்போலவும் "மந்த்ராணாம்பரமோமந்த்ரோ குஹ்யாநாம்குஹ்யமுத்தமம் | பவித்ரஞ்சபவித்ராணாம்மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந:" என்கையாலே வ்யாபகமந்த்ரங்களெல்லாத்திலுமதிகமாய், ஸர்வவேதஸாரமாய், ஸர்வாநிஷ்டநிவர்த்தநக்ஷமமாய், ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதகமாய், ஸர்வோபாயங்களுக்குமுபகாரகமாய், ஸர்வவர்ணங்களுக்கும் தந்த்ரா மதிகாராநுகுணமாக வைதிகரூபத்தாலும் தாந்த்ரிகரூபத்தாலு

உபஜீவ்யமாய், ப்ராப்யப்ராபக ஸர்வதத்த்வங்களையும் ப்ரகாசிப்பித்தாய், ஸர்வமந்த்ரப்ரமேயஸாரமாய், ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதாரணமா யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகாரிகளு மித்தையே விரும்பிப்போருவர்கள். ஆழ்வார்களும் "நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்" றென்றும், "எட்டெழுத்துமோதுவார்கள்வல்லர்வானமாளவே" யென்றும், "எட்டெழுத்தும்வாரமாகவோதுவார்கள்வல்லர்வானமாளவே" யென்றும், "நாடுநகரமுநன்கறிய நமோநாராயணாய" வென்றும், "நல்வகையால் நமோநாராயணா" வென்றும் இத்திருமந்த்ரத்தையே விரும்பிப்போந்தார்கள். ருஷிகளும் "பஹவோ ஹி மஹாத்மாநோ முநயஸ் ஸநகாதய: । அஷ்டாக்ஷரம் ஸமாஶ்ரித்ய தே ஜக்மு: பரமம் பதம், யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர: । ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத் பர:, ஸஹஸ்ரஶாகாத் ப்ரஹ்மாத்ர ஸத்ய ஏவ பரம் ப்ரவீதி: । ஸர்வத்ர ஶிஷ்யப்ராணாந்த ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர:, ததஸ்த்வம் ஸர்வதா நித்யம் தத்ஜப்யஸ்வ பரம் । தத்ஜ்ஞா நவிநஶ்யந்தி ஹ்யஷ்டாக்ஷரபராயணா:, ஆஸீநா வா ஶயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா । நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரைகஶரணா வயம்" என்றார்கள். இத்திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ரீநாரதபகவானையிட்டு ஸ்ரீவால்மீகிக்கு உபதேசிப்பிக்க அவனுமித்தையே பரமஹிதமாகக்கேட்டபடியாலே "வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி: நாராயணபராயண: । நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரஞ்ஜபந்" தீர்த்தாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே இம் மந்த்ரநிஷ்டனாய் ஜபித்தான். இம் மந்த்ரத்தைத் திருமங்கையாழ்வாருக்கு ஸர்வேஶ்வரன் தானே உபதேசித்தான். இது ப்ரணவவர்ஜிதங்களை யொழிந்தபோது ஸர்வாதிகாரமென்னுமிடம் ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில் கைஶிகமாஹாத்ம்யத்திலே "நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ஶ்வபாக: புநராகமத்" என்கிற வசநத்தாலே காட்டப்பட்டது. இவ்வர்த்தமும் "நாமஞ்சொல்லில் நமோநாராயணமே" யென்றும், "நன்மாலைகொண்டு நமோநாரணா" வென்றும், "நாவாயிலுண்டே நமோநாரணாவென் றோவாதுரைக்கு முரையுண்டே" யென்றுஞ்சொல்லுகிற பாசுரங்களாலும் ப்ரஸித்தம். இது ப்ராஹ்மணாதிகளுக்குவிஹிதமான க்ரமத்திலே ப்ரணவத்தோடேகூட அஷ்டா

க்ஷரமாயிருக்கும். "வைதிகம் தாந்த்ரிகஞ்சைவ ததா வைதிக தாந்த்ரிகம் | த்ரிவிதம் கத்யதே ஸத்பி: ப்ரணவம் ஸூரஸத்தம வே|| வைதிகம் ப்ரணவாந்தம் து ராஜ்ஞாம் வைதிகதாந்த்ரிகம்| தாந்த்ரிகம் வைஶ்யஶூத்ராணாம் ஸ்த்ரீணாம் தாந்த்ரிகம் ததா|| ஷடக்ஷரஸ்ய யோ மந்த்ர ஆத்யக்ஷரவஶாத் | ஷடக்ஷரஸ்ய யோ மந்த்ர விஶேஷாரோபிதோ ஜந: || ஸந்தி மந்த்ரா: ப்ரயாதா ஸ்த வைதிகா: ப்ரணவேந யுதா: | ப்ரணவேந விஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகா: ஸம்ப்ரகீர்திதா:, நமஸ்ய: ப்ரணவோ ஜ்ஞாநி நாஸ்ய ந்யஸ்ய விபத்யதா | ஸ்த்ரீணாஞ்ச ஶூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே" என்கிறபடியே ப்ரணவமொழிந்தபோது "தமேவ ததோ நாராயணஸ்யாஷ்டாக்ஷர பூர்வோ விநிவர்ணத: | பீஜமஷ்டாக்ஷரஸ்யாஸ்ய ஶேஷாஷ்டாக்ஷரதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே எட்டெழுத்து மந்த்ரரூபமாக விபிக்கப்பட்டது. ப்ரணவமொழிந்தாலும் அதுகூடினவுள்ள ஸமமிவ்வதிகாரிகளுக்குண்டென்னுமிடம் "கிமத்ர பஹுபிர் மந்த்ரை: கிமத்ர பஹுபிர் வ்ரதை:| நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:" இத்யாதிகளாலே ஸித்தம். இப்படி ப்ரணவமொழியவஷ்டாக்ஷரமானபோது ப்ரணவத்திலர்த்தமெல்லாம் இப்ப்ரணவப்ரதிபாத்யமாக ஶாஸ்த்ரம்வகுத்த வக்ஷரத்திலே ப்ரயோக்ஷரம் ஸர்வஸங்க்ரஹமான கணக்கிலே சுருங்க வநுஸந்தேயம். த்ருத்யாக்ஷரத்திற் பொருளு மர்த்தஸித்தமாம். இதில் த்ருதீயாக்ஷரத்திற் சொல்லுகிற ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் நமஸ்ஸில் த்விதீயாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே யநுஸந்தேயம். * *

ப்ரணவம்வ்யஸ்தமானபோதுவரஸாத்ரம் த்விஸாத்ரம் த்ரிஸாத்ரம் ஸார்த்ததிரிஸாத்ர மென்றாற்போலே பலப்ரகாரமாய் அர்த்தங்களு மப்படியே காரணாவஸ்வரஸாத்வாவகாஶாதி ப்ரக்ரியையாலே பலவகைப்பட்டிருக்கும். வ்யாபகமந்த்ரங்களிலும் ப்ரணவத்தை ஸாரஸ்வத்வ்யாந மாகவும் சில ஶாஸ்த்ரங்கள்சொல்லும். இதின் ப்ரஸாவம் "ஶுத்தஸ்ப்த்ரம்ஸ்தம் பர்வதீய த்ரய்யந்த ஶிகா | ஸஸர்ஜ்ஜாதாந்ருஷீந் வேதசேதோமயஸ்ஸ்வேதஸவேதவி" த்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இது "ஹவிர்க்ருஹீத்வா வைஶ்வாநரம் ரஜஸ்திஷ்ட்டத: | ஜாஹ்நவ்யாஶ்ரயணவேதாந்தா வஸ்யந்தாவேத ஸநாதநே" என்கிறபடியே ந்யாஸவித்யையில் வ்யஸ்தமாய் சு

த்வஶேஷத்வமாயிருக்கும், அக்கட்டளையிலே யிங்கும் ஶே ஷத்வமாகவும் யோஜிப்பர்கள். இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநப்ராதாந்யத்தாலே ஶேஷத்வாநுஸந்தாநத்தை முமுக்ஷுத்வ மென்றும் யோஜிப்பர்கள். அப்போது இச்ஶேஷத்வாநுஸந்தாந மதிகாரத்திலே சேரும் ‘‘க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேஶ்வரஜ்ஞாநாத் விஶுத்தி: பரமா மதா’’ என்றது ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமானபோது உபா யாநுஷ்டாநநிவ்ருத்திபரம்; உபாயாங்கஜ்ஞாநமாத்ரத்தை விவ க்ஷிக்கும்போது ஶோகபரம். இப்ப்ரணவார்த்தாநுஸந்தாநக்ர மத்தை ‘‘ஓங்கார: பரமாத்மாயம் ப்ரக்ருத்யாத்மதயோதய: | த த்ஸம்பந்தாநுஸந்தாநஸித்தயே மஹர்ஷித:’’ என்று ஸ்ரீஶாண்டி ல்யபகவானருளிச்செய்தான். இத்தை ‘‘அகாரார்த்தோ விஷ்ணுர்ஜ கதுதயரக்ஷாப்ரளயக்ருந் மகாரார்த்தோ ஜீவஸ்ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதம் | உகாரோऽநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ ஸ்த்ரயீஸாரஸ்த்ர்யாத்மா ப்ரணவ இமமர்த்தம் ஸமதிஶத்’’ என்று விவரித் தார்கள். ‘‘கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியே னொருவர்க்குரி யேனோ’’ வென்கிறதும் இப்ப்ரணவார்த்தவிவரணம். ப்ரணவத் திலக்ஷரத்ரயத்தையும் வேதத்ரயஸாரமாக ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் ப்ர ஶம்ஸித்தன. இவ்வக்ஷரங்களிவ்வர்த்தங்களைச்சொல்லுகிறபடி யெங் ஙனேயென்னில்; ‘‘அஷ்டாக்ஷரஶரீரஸ்ய ப்ரணவாத்யக்ஷரேண து | அகாரேணாவிநாஶ்யாத்மா பரமாத்மாபிதீயதே || ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஹேதுரகாரஸ்ய ஸ்வபாவத: | ஸர்வஸ்ய வாச்யஜாதஸ்ய ஹேதுர் ப்ரஹ் மணோऽபி ஸ்வபாவத: || வாச்யவாசகஸம்பந்தஸ்தயோரர்த்தாத் ப்ரதீயதே’’ என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரவசநத்தாலே ஸர்வவா சகஜாதப்ரக்ருதியான ப்ரணவாக்ஷரத்துக்கு ஸர்வவாச்யஜாத ப்ரக்ருதியான நாராயணன்வாச்யனென்று ப்ரஸித்தமான அர்த் தை வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே யருளிச்செய்தார். இத்தாலே கா ரணவாக்யவிஶதமான ஸகலஜகந்நிமித்தோபாதாந காரணத்வமும் அத்தாலே ஸூசிதமான ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வாதிகுணங்க ளுமிங்கே விஶதமாயிற்று. இவ்வக்ஷரம் பகவத்வாசகமென்னுமிடம் ‘‘அநிர்தேஶ்யவபுர்விஷ்ணு’’ என்றும், ‘‘அகாரோ விஷ்ணுவாசக:’’ என்றும், ‘‘அதிஹமவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரணவோऽபியாநதோऽபி யதாகிஞ்சிஜ்ஜகந்நக்ருதம்’’ என்றும் நிர்வசநங்களிலும் ப்ரயோ

ஶப்தங்களிலும் ப்ரஸித்தம். இது வ்யாகரணவ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வே-
ஶ்வரனைச்சொல்லும்போது ரக்ஷணஶ்ரவணாதிவிஷயமான தாது-
விலே கர்த்ருவாசியான ப்ரத்யயத்தாலே நிஷ்பந்நமான பதமாய்
ஸர்வரக்ஷகத்வாதி விஶிஷ்டனாகக் காட்டும். இத்தாது அநேகா-
ர்த்தமேயாகிலும் ரக்ஷணார்த்தத்தில் ப்ரஸித்தி ப்ரகர்ஷத்தாலும்,
இவ்வர்த்தமிங்கே அபேக்ஷிதமாகையாலும், இங்கே நாநார்த்தங்
களநுஸந்தேயங்களாக ஒரு நிர்பந்தமில்லாமையாலும் ப்ரயோ-
சிதமான ரக்ஷணம் ஶாப்தமாய் மற்ற அபேக்ஷிதார்த்தங்களித்
தாலே ஆக்ஷிப்தங்களாக அநுஸந்திக்கை உசிதமென்று இவ்வள
வே பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்கள். இந்த ரக்ஷகத்வம்
அபேக்ஷையில்லாமையாலே ஸர்வவிஷயம். ரக்ஷாப்ரகாரங்கள்
விஷயங்கள் தோறும் ப்ரமாணங்கள் காட்டின படியிலே விசித்ரங்
களாயிருக்கும். இது ஹேதுநிர்தேஶம் பண்ணாமையாலே நிரு-
பாதிகமாய்த் தோன்றினாலும் ஸ்வாபராதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு
மோக்ஷாதி ப்ரதாநத்தில் ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேஶ்வரன் தான்ஸங்கல்பித்
துவைத்ததொரு வ்யாஜத்தை அபேக்ஷித்திருக்கும். நிக்ரஹபக்ஷத்தி
லும் அநுக்ரஹபக்ஷத்திலும் நிருபாதிக ஸஹஜகாருண்ய மாத்ரத்தா
லே ஸித்தஸாத்யநிரபேக்ஷ ரக்ஷை முழுக்க நடக்கும். இப்படி
ஸ்வாபாவிகமான ரக்ஷகத்வம் ப்ராதிகூல்யம் நடக்குங் காலத்தில்
அநாத்யபராதத்தாலே பிறந்த நிக்ரஹரூபவ்யாதியாலே ப்ர
திபந்தமாம். ப்ரதிபந்தகமான இவ்வ்யாதியைக்கழிக்கைக்காக
வே ப்ரபத்திமுதலான வ்யாஜங்கள் ஶாஸ்த்ரஸித்தங்கள். ॥*॥ த்ரா
ணேஸ்வாமித்வவதீஶித்வம் நாஸாதந்யஸ்ய ஸஹகாரிண: ॥*॥ ப்ரயாந
ஹேதுஸ்வாதந்த்ர்யவிஶிஷ்டாகாரணாவிஹோ: ॥ * ॥ ஸர்வரக்ஷ
ணதீக்ஷிதனானவன் “ஶக்த்யாஸஹஸ்ரஹஸ்தேநகாசிந்தைவ்யாகார
ண்யரூபயா । ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேஷ்வபிகீயதே”
இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வத்ர ரக்ஷகனாயிருக்கையாலே இங்கே
ப்ரமாணஸித்தமாய விஶேஷமான பத்நீஸம்பந்தமர்த்தம்.
இப்படி ஸந்நியோகஶிஷ்ட ந்யாயத்தாலே எம்பெருமானைச்சொல்லு
மிடமெங்கும் பிராட்டியையுஞ் சொல்லிற்றாமென்னுமிடத்தை “த
ஜ்ஜஹார்த்தவாக்யம் நப்ருயமஹியதேஶ்யாதிரவி” என்று ஸங்
க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் ஸ்வரூபநிரபேக்ஷோபாயத்வங்கள் ஸர்வ

விசேஷ்யங்களிலும் வருகிற கணக்கிலே அவற்றில் ப்ரதானமான இவ் விசேஷணமும் ஸர்வவிசேஷ்யங்களிலு மநுஸந்தேயம். இதுதான் தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வாதிசாயியான ஸ்வதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமாம், இவனுடைய ஸ்வதந்த்ராதிசயங்களான ஸ்வரூப விக்ரஹவிபூதிகள் "ஸாக்ஷாத் ஸ்வயம்ஸ்ரியா" என்னும்படி விசேஷணமாய் நிற்கிற இவளுடைய ஸ்வரூபவிக்ரஹவிபூதிகளாலும் ஸாதிசயங்களாய்க்கொண்டு விளங்கியிருக்கு மென்னுமிடம் தேவதா பாரம்யவாக்யங்களான ஶாஸ்த்ரங்களாலே ப்ரஸித்தம். இப்படி நாராயணசப்தத்திலும் பத்நீஸம்பந்த மநுஸந்தேயம். இப்பத்நீஸம்பந்தம் மயத்திலே கண்டோக்தம். மயவிவரணமான மந்த்ரத்தில் ப்ரயோகத்திலே "ஸர்வஜ்ஞாராயண" என்று தொடங்கிச் சொல்லச்செய்தே நாராயணமந்த்ரத்தின் நடுவே யிவளைச் சொல்லிற்றும் பத்நீஸம்பந்தமான பதிவாக்யார்த்தாலும் "நாரஸம்பந்தி நாநாராஃ" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலு மாகக்கடவது. * * * *

இங்கு ப்ரதமாக்ஷரம் தத்வத்ரயாகமாய் விபக்திலோபம் பிறந்து கிடக்கிறது. அதெங்ஙனே யென்னில்; பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வாத்மாவை ஸமர்ப்பிக்க விதிக்கிற விடத்திலே ப்ரணவத்தை மந்த்ரமாக விதிக்கையாலும், இதுக்கு சதுர்த்யர்த்த ப்ரகாசநம் ப்ராப்தமாகையாலும், இதில் ஸமர்ப்பணீயனான ஆத்மா த்ருதீயாக்ஷரத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும், இதுக் குத்தேஸ்யமான பரப்ரஹ்மம் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே தோற்றுகையாலும், உத்தேஸ்யகாரகத்தையும் ஸமர்ப்பணீய வஸ்துவையும் ஸமாநாதிகரித்துப்ப்ரயோகிக்கை யுசிதமல்லாமையாலும் உத்தேஸ்யகாரகத்துக் கநுரூபமான சதுர்த்தீவிபக்தியை யிவ்விடத்திலே கொள்ளப் ப்ராப்தம். ப்ரதமத்ருதீயாக்ஷரங்களை ஸமாநாதிகரணங்களாகக்கொண்டு ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபைக்யமிங்கே சொல்லப்படுகிற தென்னும் குத்ருஷ்டிபக்ஷத்துக்கு பஹுப்ரமாண விரோதமும் ஸமபிவ்யாஹ்ருத நமஸ்ஸப்த நாராயணசப்தவிபக்திகளுடைய ஸ்வாரஸ்யவிரோதமும் வரும். இது ப்ரணவத்தை தநுஸ்ஸாகவும் ஆத்மாவை சரமாகவும் ப்ரஹ்மத்தை யிலக்காகவும் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை லக்ஷ்யவேதமாக

வும் வகுத்துச் சொல்லுகிற வாக்யத்தாலும் ஸித்தம். இங்குஹாஸ தவர்ணம் பொருளாம்போது ஸ்வத்வ ப்ரணவத்திற்கண்ட சதுர்த்தியிற்படியே இச்சதுர்த்திக்கு மத்யமமாகக்கடவது. இங்கு ப்ரணவம் பரசேஷைகரஸ ஸ்வரூப ப்ரதிபாதநபரமான பொருளில் இச்சதுர்த்தி தாதர்த்யத்தை விவக்ஷிக்கையாலே ஸகலபதார்த்தங்களுடைய சேஷசேஷிபாவம் ப்ரகாஸ்யமாகையால் நிருபாதிக ஸர்வசேஷியான ஈஸ்வரனைப் பற்றத் தான் நிருபாதிக சேஷமானபடி யநுஸந்தேயம். “மம ச” என்று ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன் தொடர்ந்து பிடித்தாலும் “அஹம் ச” என்று திமிறப்பண்ணு மஹங்கார விசேஷத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனான விஜ்ஜீவாத்மாவை சேஷத்வாநுஸந்தாந முஜ்ஜீவிப்பிக்கிற தாகையாலே இதின் ப்ராதாந்யந் தோற்றுகைக்காக சதுர்த்திக்கு முன்னே சேஷியோடே ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்று. ॥*॥ நிஷ்டிதே பரசேஷத்வே சேஷம்ஸம்பந்தவர்த்மநா? | ஸுநிஷ்டிதே பந்தஸம்பந்தஸ்ஸர்வஸம்ஸ்தம் ॥ * ॥ இப்படி யீஸ்வரன் ஸர்வசேஷியாம்போது “ஸர்வாதிபத்யம் ஹி விஹாதி ராஜயாத்மகா | உதிஸ்ருதிஸ்மருதிஸித்தம் ஸ்த்ரீபும்ஸ்த்வ ஷவிதாநத:” என்றும், “உபாயாயிஷ்டாநம் வைசம் சேஷிகம்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ ஸ்ரீகனாயிருக்கும். அந்யோந்யாதிகளிற்போலே ஸ்த்ரீபும்ஸவி தைவத்யதைவதாய மிருவர்க்கும் கூடவென்று தோற்றுகைக்காக சேஷிகளிருவராயிருக்க சேஷித்வமேக மென்கிறது. தத்த்வாக்ஷரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகச்சொல்லுகிற கம்ஸ்ருதி வாக்யத்தைப் பராமர்சித்தால் இருவரையும்பற்ற விவ்வாத்மாசேஷமென்னுமிடம் ஸாத்யம். சேஷத்வமாவது தனக்கொரு வுபகாரத்தை ப்ரயோஜநமாகப் பற்றவன்றிக்கே பரோபகாராஹ்மாகை. இத்தை “பரகதாதிஸயாயாநேச்சயோபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸசேஷ: பரஸ்சேஷீ” என்றுபாஷ்யகார ரருளிச்செய்தார். இவ்விடத்தில் ஸ்ருதியில்தோற்றின ஷஷ்டீவிவசநம் ஸாத்யம். இங்கு ஸம்பந்த ஸாமாந்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தையான ஷஷ்டியானது ப்ரகரணவிசேஷா யபேக்ஷிதமான விசேஷத்திலே விஸ்ரமிக்கக் கடவது. தாதர்த்யமாகிற வுபயாக்ஷமான ஸம்பந்தவிசேஷம் வ்யக்தமாகைக்காக சதுர்த்தீவிவசநமேறி ஸொலித்துக்கிடக்கிற தாகவு

மாம். அப்போது ஸ்வரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தினுடைய விவரணமாகிறது இருவருக்கும் தாஸனென்கிற ச்ருதி. இப்படி ஸவித்ருதேவதாத்வந்த்வத்தில் ஹவிஸ்ஸைப்போலே இருவரையும் பற்ற விவக்ஷிதசேஷமென்னும்போது இங்கு வையாகரணமார்க்கம். இவர்களிருவர்க்கும் இவ்வாத்மா அநந்யார்ஹ நிரபாதிகசேஷமென்றதாயிற்று. இம்மந்த்ராக்ஷரம் ப்ரதமபதயோகத்தாலே அவதாரணபரமானபோது இதரதேவதைகளை யொழிந்தார்க்கு நிரபாதிக சேஷமென்று சொல்லாமைக்காக அந்யயோக வ்யவச்சேதமிங்கே ஸாத்யம். இத்தாலே அந்யரைப்பற்ற சேஷத்வம் ஸ்வரூபப்ராப்தமன்றென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகையாலே யதாவஸ்திதஜ்ஞானமுடையவனுக்கு ததீயவ்யதிரிக்தமாக தேவதாந்தர ஸம்பந்தம் நிவ்ருத்தமாயிற்று. ஸமவஸித்தமான ஸாமாந்யசேஷத்வத்தாலே அந்யசேஷத்வ தோஷம் வாராதென்னுமிடம் பரமார்த்த ஸாருகாரிகையிலே சொன்னோம். இப்படி அந்யயோகவ்யவச்சேதம் ஸாத்யமாகப்பெற்றால் அயோகவ்யவச்சேதமும் ஸாமர்த்த்யஸித்தமில்லாமையாலே ஸித்தம். இச்சேஷத்வாயோகவ்யவச்சேதத்தாலே ஸம்ஸாரிக்கு ப்ரத்யக்ஷஸந்நத்தமாய் விசேஷணமாய்த் தோற்றின தேஹேந்த்ரியத்துக்கும் அசித்துக்குப்போலே சரீரத்வம் ப்ரகாசிதம். * * * *

த்ருதீயாக்ஷரமிங்கு அவதாரணஸகாயனான ஜீவனை முன்னாக்கொண்டு உக்தமான சேஷத்வத்துக்காச்ரயமான வஸ்துத்தையுமுபலக்ஷிக்கிறது. இது ஜீவாத்மவாசகமென்னுமிடம் "மகாரம் ஜீவவாசகம் தச்சரீரவ்யாபகம் ந்யஸேத்" என்றும், "வர்ணாநாம் தத்வநாநாம் ப்ரதாநாம் ஸமீச்வர: । ஸம்ஸ்தித: ப்ரக்ருதிர்ஜ்ஞாநாத்மா கோ ந ஸமந்ந்யத:" என்றும், "ஸப்தாதிவகவர்ணவர்ணம் ச ப்ரயாணிவ । பவர்ணதவர்ணஜ்ஞாநம நாதயஸ்யா ॥ மந: பகாரரேணோக்தம் பகாரேண ஹ்ருத்ய்ருதி: । பகாரேண மகாரேண மஹாநுப்ரக்ருதிரஷ்யதே ॥ ஆத்மா து மகாரோயம் பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித:" என்றும் தத்வஸார ஸம்ஹிதாதிகளிலே பஞ்சவிம்சதி தத்வங்களுக்கும் ககாரம் முதலான இருபத்தைந்தக்ஷரங்களும் வாசகங்களாக வகுத்துச் சொல்லுகையாலே ஸித்தம். இத்தால் ஜலதேஹேந்த்ரியாதி தோஷாச்ரயங்

களானவிருபத்திஞலு தவங்களைக் காட்டிலும் ஸர்வகாரணமாக வும் ஸர்வரக்ஷகனுகவும் ஸர்வஶேஷியாகவும் ப்ரமாணத்தில் தோற்றின ஷஷ்டிம்ஶகனிற்காட்டிலும் ஜீவாத்மாவுக்கு வேறுபாடுஸி த்தது. இத்திருமந்த்ரத்தில் மகாரங்களெல்லாம் நாரஶப்தமும்திஷ்டை விவக்ஷையாலே விஶேஷணமாகுமவர்கள். இவ்வக்ஷரம் வ்யாக ரணவ்யுத்பத்தியைப்பார்த்தால் "மந ஜ்ஞாநே" என்கிற தாதுக்களி லே நிஷ்பந்நமான பதமாகையாலே "ஜ்ஞாதா ச" என்கிற ஸ்ரு தியின்படியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய்ஜ்ஞாநகுணகனுமாயுமான வான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபனைப் பொது விலே சொன்னாலும் இவன் ஸ்வரூபமநேகவிதமாக ப்ரமாணஸித்த மாகையாலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான விஶேஷமும் ஸித்திக்கும். ஜ்ஞாந மனனகமென்னுமிடஞ் சொன்னால் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே மோக்ஷதஶையில் நிரவயிகவ்யாப்தமாய் ஸங்கோசரஹிதமா ன ஜ்ஞாநம்மனனமானமைதோற்றும். இப்படி பரிபூர்ணமானஸ்வா பாவிகரூபத்தைப் பார்த்தால் அவஸ்தாநங்களிலுள்ள ஜயக்ஷா திகளுங்கூடிக்கும் ஸம்ஸாரதஶையிலுள்ள தேஹாதிகளுங்கழிந்து நிற்கையாலே ஸ்வரூபயோக்யங்களிலுமுள்ள நிரவயமந ஸம்ஹிதமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட விஶேஷத்வேநஸ்வரூ பமே மோக்ஷதஶையிலே பந்தமென்னுமிடம் "ப்ரதி போகஸ்தாவஸாநிகாஸ்தத்வபுத்திபக்ஷ" என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸித்தம். இவனுக்கு மோக்ஷதஶையில் ஸ்வதேஶாநுஸந்தாநம் ஸ ம்பவிக்கைக்குறுப்பாம். பாரமார்த்திகதேஹங்களுக்கிடாக ப ந்தஸம்பந்நயாகாரங்கள் வேறுபட்டிருக்குமென்னுமிடம் ஸ்ரீகீதை யிலஷ்டாதஶாயத்திலும் பாஷ்யாதிகளிலும் ஸ்பஷ்டம். ஜீவதே ஹம் ப்ராமாணிகமாகையால்இத்ருதீயாக்ஷரம் "நாத்மாஶ்ருதே" ரித்யாதிகளிற்போலே ஜாத்யேகவசநம். இப்படிஜீவதத்வத்தை யெல்லாம் இங்கு "ஜாஸஸ்தாஸ்ஸ்தஸ்ஸர்வஸ்யாத்மாநஃ பரமா த்மநஃ" என்கிறபடியே ஸாமாந்யநஸமஸ்தவிஶேஷமாகச் சொன்ன லும். அதிலேதானு மஹமர்த்தனைகையாலே "ஜ்ஞாதாஹமஸ்மி தா ஸஃ" என்று மநநஸந்தாநமும் ஸித்திக்கிறது. இங்கு ஶேஷ த்வஜ்ஞாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநநிவ்ருத்த்யாதிகளும் உபாயவி ஶேஷ பரிக்ரஹமும் ஸமஸ்தஶேஷ வ்ருத்திப்ராப்யத்தையும்

தனக்குப்பிறக்கிறதாகையாலே தன்னை ப்ரயோஜநமாகக்காட்டவேண்டுகையால் த்ருதீயாக்ஷரத்துக்கு விஶேஷ்யவஶமாக ஸ்வம்ஶப்தத்தை அத்யாஹரித்தந்வயமாகிறதென்றும் சில ஆசார்யர்கள் சொல்லுவர்கள். அப்போதும் ப்ரணவவிவரணமான "தேநாயமஹஸ்மிமோ ஸ்வஸம்ஸகலஞ்சித தவைவாயமேவ" இத்யாதிகளிற்படியே மந்த்ரங்கள் ப்ரயோஜநாநுவர்த்திதமென்கிற ந்யாயத்தாலே தனக்குஶேஷமான மந்த்ராதிகளுமபேக்ஷிதங்கள். வேறே சில ஆசார்யர்கள் ஸ்வஸ்வத்தில் ஷ்ணுநாதமான மகாரத்தையெடுத்து ஆதேஶப்ரக்ரியையாலே அபேக்ஷிதார்த்தங்களை யோஜித்து நிற்கிறதாய் த்ருதீயாக்ஷரந்தானே ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டுகிறதென்றும் யோஜிப்பர்கள். பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வஹவில்லைஸவிஷக்கவிபிக்கிற ந்யாஸவித்யையிலே ப்ரணவத்தை மந்த்ரமாகவோதுகையாலே இது ஸந்நிதேயஸ்வப்ரகாஶகமாகைக்காகவிதிலே பரமாத்ம விஷயமான வாசகாம்ஶம் அபேக்ஷிதமாகில் ப்ரணாநுஸாரத்தாலே ப்ரதமாக்ஷரமுகேஶ்வரகாரகத்தைச்சொல்லுகையாலும் த்ருதீயாக்ஷரம் ந்யாஸமாகையாலும் பரிஶேஷ்யத்தாலே த்ருதீயாக்ஷரம் ஸம்பூர்ணமான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டவேண்டியதால் இவ்வக்ஷரத்துக்கு ஸ்வம் என்றுபொருளாகையிக வுசிதம். ஆகையாலேயிறே பட்டர் இங்குற்ற ப்ரணவத்துக்கு "ஸகாரஸ்யாஹமேவ ஸ்வஹம்" என்று வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்று.*

இப்படியே நமஸ்ஸில் மகாரம் மூன்றத்தொரு ப்ரகாரத்தாலே ப்ரத்யகாத்மாவைச்சொல்லுகிறது. இது ஷஷ்டீவிபக்த்யந்தமாகையாலும் நகாரம் நிஷேதத்தைச் சொல்லுகையாலும் நம என்றதாயிற்று. நிஷேத்ய ஸாபேக்ஷமாகிஸ்யாத் தோற்றுகைக்காக நஞ்முன்னேகிடக்கிறது. இது "த்ருஷ்டாவஸீதா" என்னுமாப்போலேயிருக்கிறது. இம்மகாரத்தில் ஷஷ்டியானது ஸம்பந்தஸாமாந்யவாசித்தாலே உசிதஸம்பந்தவிஶேஷத்தை விவக்ஷிக்கிறது. இவ்வபிப்ராயத்தாலேயிறே பட்டரும் "ஸ்வத்வஹம் ந" என்றது. வாக்யங்களுக்கவயாரணத்திலே தாதர்த்யங்கொள்ளுகை புசிதமாகையாலே இப்ப்ரணவத்திலே த்ருதீயாக்ஷரவஶமான தாதர்த்யசதுர்த்தியோடே புறவாயிருக்கிற இந்நமஸ்ஸில் பொருளை ஸமஷ்டித்திலும் ஸாரமென்னுமிடம் "த்ர்யக்ஷரஸ்ஸுப்ரஹ்மேந்த்ரஸ்ஸ்ரஷ்டா த்ர்யக்ஷரம் ப்ர

ஹ்ம ஶாஶ்வதம் । மமேதி த்³வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச ஶாஶ்வதம் । இத்யாதி³களாலே சொல்லப்பட்டது. "ஸர்வம் ஜிஹ்மம் ம்ருத்யுபத³மார்ஜவம் ப்³ரஹ்மண: பத³ம் । ஏதாவாந் ஜ்ஞாநவிஷய: கிம் ப்ரலாப: கரிஷ்யதி" என்கிற ஶ்லோகத்துக்கு நமஸ்ஸில் பொருளிலே ப்ராயேண தாத்பர்யம். இங்கு "நம:" என்கிறது எதையென்னில்; ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தை யநுஸந்தி⁴த்த நானெனக்குரியேனல்லேனென்றதாயிற்று. அஹங்காரத்திற்காட்டில் அநுஷக்தமென்னுமிடம் அநுஷங்காதி⁴கரணஸித்³த⁴ம். இங்கு "நமோ நம:" என்று விஶேஷிக்கையாலே இவ் அந்யஶேஷத்வத்தைக் கழிக்கிற மத்⁴யமாக்ஷரம் ஶாப்³த³ந்யாயத்தாலே ஸ்வவ்யுத்பத்திஸித்³த⁴ விஷயம். "க்ஷமா நம:" என்கிற வாக்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபமும் தனக்குரித்தல்லாமையாலே கு³ணங்கள் ப்ரதா⁴நாநுவர்த்திகளென்கிற படியே வேறொன்றையும் பற்றத்தனக்கு நிருபாதி⁴கஸ்வாமித்வமில்லையென்று விஶேஷித்த அநுஸந்தா⁴நம் ஸூசித்தது. இது விஶேஷநிஷேதா⁴ம்ஶத்துக்குப் ப்ரயோஜநம். இப்படியநுஸந்தி⁴யாதவக்ஷத்தில் பொதுவிலே தன்னோடு துவக்குண்டாய்த்தோற்றுகிறவற்றையெல்லாம் என்னதன்றென்று தன் துவக்கறுக்கிறது. இத்தால் தன்னையும் தன்னுடைய கு³ணவிக்³ரஹாதி³களையும் பற்றத்தன் னபி⁴மாநவிஶேஷங்களைக் கழிக்கையாலே விபரீதாஹங்காரமமகாரங்களாகிற ஸம்ஸாரமூலங்கள் ஶோதி⁴க்கப்பட்டன. இங்குகழிக்கிற அஹங்காரம் ஸ்வரூபமேயான பு³த்³தி⁴விஶேஷம் - மற்றும் தத்த்வங்களிலெண்ணின அஹங்காரம் விவேகோத³யத்தாற்கழிவதொன்றன்று. ஸூக்ஷ்மஶரீரம் விடுமளவுமிவனைத்தொற்றிக்கிடக்கும். இவ்வஸித்³த⁴ம் வந்நம் இவனுக்குக்கழியாதிருக்க இதின் கார்யங்களாய் ஹேயமாவங்களான அஹங்காராதி³வ்ருத்திகள் மூலமந்த்ராதி³களாலே ஸித்³த⁴மான விவேகமாகிற ஔஷத⁴விஶேஷத்தாலே கழிகிறன. தனக்கந்யஶேஷத்வம் ப்ரணவத்தில் மத்⁴யமாக்ஷரத்திலே கழிகையாலே அந்யனை தன்னைப்பற்றத்தனக்கு ஶேஷத்வமில்லையென்று பிரித்துச் சொல்லவேண்டாமையால் அந்யஶேஷியாய்த்தோற்றின தனக்கிங்கேதேனுமொன்றையும்பற்ற நிருபாதி⁴கஸ்வாமித்வம் கழிக்கையிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். ஜீவனுக்கு ஶேஷமானவையெல்லாம் நிருபாதி⁴க ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வாம்யமாகக்கொ

டுத்தவையிறே. ஜீவர்களுடைய நித்யங்களான ஜ்ஞாநாதிகள் பரமேஶ்வரனுடைய நித்யேச்சாஸித்தங்கள். முக்ததஶையிலும் ஸம்ஸாரதஶையிலுமுண்டான அநித்யவிஷயஜ்ஞாநாதிகளிவர்களுடைய கர்மஜந்யமாயும் கர்மநிரபேக்ஷமாயுமுள்ள அநித்யேச்சாஸித்தங்கள். ப்ரணவத்திலே அந்யஶேஷத்வங்கழிகையாலே அர்த்தாத்தாவிற்காட்டிலந்யனு தனக்குத்தான் ஶேஷனல்லனென்னுமிடம் ஸித்திக்கையாலும் தான் வேறொருத்தர்க்கு ஶேஷமல்லாதாப்போலே வேறொன்றுந் தன்னைப்பற்ற நிருபாதிகஶேஷமன்றென்னுமிடமுமிங்கேவருகையாலும் ப்ரணவத்தில்தோற்றுத ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தியிலே நமஶ்ஶப்தத்துக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம். அப்போது ஷஷ்ட்யக்ஷரத்தை யநுஷங்கித்து நானெனக்கு நிர்வாஹகனல்லேனென்று சொல்லிற்றாயிற்று. ஸ்வாதந்த்ர்யபதார்த்தத்தை யத்யாஹரித்து நஸ்வாதந்த்ர்யம் என்றதாகவுமாம். இச்சேதநனுக்கு ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தியாவது நிரபேக்ஷகர்த்ருத்வாநர்ஹதை. இதுக்கடி; பத்தாவஸ்தையிலும் முக்தாவஸ்தையிலும் ஸ்வாபாவிகஸ்வப்ரவ்ருத்தி பண்ணாநின்றாலும் பரமேஶ்வரன் கொடுத்த கரணாதிகளைக்கொண்டு அவன் ப்ரேரகனுமாய் ஸஹகாரியுமாகப் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டுகை. பரமேஶ்வரனுக்கு ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியிலே சொன்ன ஸர்வரக்ஷகத்வம் உபாயாதிகாரிகள் பக்கலேதேனுமொரு உபாயத்திலே ப்ரேரிப்பித்துக்கொண்டே வரக்கடவது. ஜீவன் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமான உபாயாநுஷ்டாநத்திலும் பராதீநகர்த்தாவாகையாலும் இவ்வுபாயமநுஷ்டித்தாலும் ஸமர்ப்பணாநந்தரரக்ஷைபண்ணுவான் ப்ரஸந்நனான ஸர்வேஶ்வரனாகையாலும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே சொல்லப்பட்டவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வமே இந்நமஶ்ஶப்தத்தாலும் த்ருடீக்ருதம். இப்படி ப்ரதமவிபக்தியாலே ப்ரதிபந்நமான ஈஶ்வரனுடைய நிருபாதிகஸர்வஶேஷித்வமும் ஜீவனுக்கேதேனுமொன்றையும் பற்ற நிருபாதிகஶேஷித்வங் கழித்தமுன்புற்ற யோஜநையாலே த்ருடீக்ருதமாயிற்று. இஜ்ஜீவனுக்குள்ள ஸ்வாதந்த்ர்யமும் "பராத்து தச்ச்ருதே:" என்கிற ந்யாயத்தாலே நிருபாதிகஸ்வதந்த்ரனுப் ஸர்வப்ரவர்த்தகனான பரமாத்மாவடியாகவந்தது. அப்படியே

ஸ்வஸ்தானங்களைப்பற்ற இஜ்ஜீவனுக்கு ஶேஷித்வமும் நிருபாதிக ஶேஷியானவன் ஸ்வாமியாகக்கொடுக்கவந்தது. ||*|| ஶ்ரீஶோ ஹி ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமீவ ஸர்வத்ராந்யாநபேக்ஷயா | நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரத்வம் ஸ்வாமித்வம் சாந்யஸ்ய ந க்வசித் || தாரஸ்ய நேஶ்வரோஶேஷஸார ஜேஶிகஉசிதம் | ஸந்ந்யாஸ க்ஷரணாதிகாரஸ்ய விஶயே ||*|| லோகத்தில் ஸ்வாமித்வ ஸ்வாதந்த்ர்யங்க ளவிச்சேதங்க ளாயும் ஔபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யங்க ளநவிச்சேதங்களாயுந் தோற்றுகிறது கர்மாதீநமாக வத்தனை, இங்கு ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களிலே சொன்ன ஔபாதிகமும் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் "ஔபாதிகோ ஸ்வதந்த்ர்ய" இத்யாதிகளிற் படியே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களாகையாலே தத்வவித்துக்களுக் கநுகூலங்கள். இப்படி ஔத்தரமார ஸ்வாதந்த்ர்யங்கள்விசிக்கையாலே "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தவிமல" னென்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரனை ஶேஷிக்கிஷ்ட விநியோகார்ஹனான படியாலே ததீயஶேஷத்வமு மிங்கே விஶதம். ஶேஷியுமாய் ஸ்வதந்த்ரனு மாகையாலே ஸம்ஸாரிவ்வாத்மாவைத் தனக்கு நல்லரான வடியார்க்குக் தன்னுகப்பாலே ஶேஷமாக்கினால் இது ப்ராப்தமன்றென்ன வொண்ணாது, விலக்கவுமொண்ணாது. ஶேஷியாகையாலே இஷ்டவிநியோகத்துக்குப் ப்ராப்தன், ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே யிதுக்கு ஸமர்த்தன். "மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோ டுற்றிலே னுற்றதுமுன்னடியார்க் கடிமை" யென்கிற பாட்டிலு மிவ்வர்த்தங் கண்டுகொள்வது. ||*|| ஸ்வஸ்மை ஸ்வயமேவ ஸ்வஸ்ய தாஸ்யேந் பவாந்தராநः | ஸமஸ்தஶேஷ த்வம் ஸ்வஸ்யாஸ்மி ஸ்வஸ்திவேக || பாணாயிகேஷிவிஷயே பாண ஸாரஸ்யவேதிநः | ராமோராமாநுஜஸ்யேவ தாஸ்யம் பாணக்ருதம்ஹவேக || தாஸ்யமைஶ்வர்யயோகேந ஜ்ஞாதீநாஞ்ச கரோத்யஹம் | அர்த்தபோக்தாவ போகாநாம் வாக்துராக்தாநிவக்ஷ்யதே || இதிவோக்திநயாதேவ ஸ்வஸ்த்விஷயேவிஹாः | ஸூத்ராதீயஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸத்க்வயதிஶேஷதாம் || ஸநந்தாந்ய ஶேஷஹாவோவி வரஸ்வாதந்த்ர்ய ஸம்ஹவः | தத்தகாரஹேதேந யாக்தஉத்பவ வாதிதம் ||*|| இப்படி ஸ்வதந்த்ரனை ஶேஷியிட்ட வழக்காய் ஸகிஞ்சனை யிருக்கிற விவனுக்கு அவனாலே பாரார்த்த்யமும் பெற

வேண்டுகையாலே அவனுடைய வஶீகரணார்த்தமாக த்வயத்திலும் சரமஶ்லோகத்திலும் விஶதமாகச்சொல்லுகிற ஶரணவரணமிங்கே ஸங்க்ஷிப்தம். ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஶரணவரணமும் மந்த்ராந்தரும் பிரியாமையாலே யோரொன்றைச் சொல்லும் ஸ்தலங்களி லிரண்டும் விவக்ஷிதம். "யஸ்ய தேவோ யதாத்ருஷ்ட: பராவரநாயகே க்ஷண: | ஸவனஷ பராஷ த்ராய ஸம்பத்தீ தேஜ நாரத:, ஸர்வேஷா ஜேவயோகா நாம் விதாரோதாவரோயவ: | மத்வஜேநம் ஶரணம் ஶரண்யம் பராஷஷஷ்ஹா:" என்றுபதேஶிக்க "ஸாத்யாஸ்ஸ யஃபாஸ்த்ய யஜ்ஞவ ஹாரதஷ்டம் | த்ருணவத்ந்யாஸஸீதா ஸ்வேஷ்ட ந்யஸ்ய க்ரஜ்ஞ நாதநம்" என்று சொல்லுகையாலும் லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே "ஶரணம் ப்ரதிபேதே நாம் ப்ராப்யகாமஸ்ஸநந்த" என்றுபக்ரமித்து "ஸாஸாஸநஸாஸேவ ந்யாஸநாம் ப்ரயஜ்யஸா" என்கையாலும் ந்யாஸத்தானே ஶரணாகதிஶப்தார்த்தத்திலே பரிதமாகையாலே இது தன்றேறி தன் அங்கங்களுக்குக் கொண்டு பரிகரமான ஸ்வரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணத்திலே தத்பரமாகவுமாம். ந்யாஸம் ஆத்மஸமர்ப்பணபரமாயிருக்குமென்னுமிடம் "ஸம்ஸ்தாய நகாரீ நாம யஜ்ஞா நாம ந்யாஸோ துர: | ந்யாஸ யோகோ ஹ்யயம் ஸர்வஜ்ஞ உதீரித:, ந்யாஸாத்மகம் யஜேத் விஷ்யாமி நிவேதந" இத்யாதிகளாலும் ப்ரஸித்தம். நானுமெனக் குரியேனல்லேன், என்னுடையதான ப்ராணாதிகளுமெனக்கு ஶேஷமன்று, இவையெல்லாம் ஸர்வேஶ்வரனுக்கே ஶேஷம் என்றிவைமுதலான அர்த்தங்களெல்லாம் ந்யாஸத்திலே விவக்ஷித மென்னுமிடம் நிருக்தத்தில் ந்யாஸ ப்ரகரணத்திலேயோதப்பட்டது. இந்ந்யாஸத்துக்கு ஸங்க்ஷேபவிஸ்தர பரங்களென்று மூன்று ஶப்தங்களை வகுத்து அஹிர்புத்ந்யன் வ்யாக்யானம் பண்ணினான்; "ப்ரஜ்ஞாவத: ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரஹ்வீபாவாத்மிகா ஸ்வத: | உத்க்ருஷ்டம் பரமுத்திஶ்ய தஜ்ஞை: ப்ரணிதீயதே ॥ லோகே வேதே ச ஸர்வத்ர ஸ்துதிரேவ பரிகீர்த்யதே | ஜ்யாயாம்ஸம் ஶ்ரேஷ்டதமம் ஜ்யாயானேவாஹ்யாம் விதுர்புதா: ॥ காமதோ மந்ததஶ்சைவ ப்ரகர்ஷோ யத்ர திஷ்டதி | ஶ்ரேஷ்டம் ஸர்வோபாயப்ரஜ்யாயாநிதி ஜ்யாயம்ஸமுச்யதே ॥ அதஶ்சைதந்நமோ மந்த்ர: ஸ்த்ரீ: ப்ரவரோ

[illegible]

ஸ்தூலஸூக்ஷ்மபராந்திஶாய ॥ சேதநஸ்யாத்மநோ ஹ்யஸ்ய ஸ்வஸ்மிந்ஸ்வீயே ச
ஸர்வதா । அஹங்காரமமாகாரௌ ததஸ்ஸ்யாதாம் ஸ்வதந்த்ரகௌ ॥ அநாதிவாஸ
நாரூட மித்யாஜ்ஞாநநிபந்தநௌ । ஸ்வாதந்த்ர்யபராதீநஸ்வாதீநதாயா
ஸாதநத்வஸ்வதாமதி: ॥ நமேநேத்யஸ்ய ஸம்ஶேஷ: பாரதந்த்ர்யப்ரகாஶந: ।
நிவார்யதே நாஹம் மம ஸ்வதந்த்ரோஹம் நாஹம் ஸ்வஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்ய
ச்யதே ॥ நமேதேஹாதிகம் வஸ்து ஸர்வஶேஷ: பராத்மந: । இதி
பாஹ்யார்த்தநிவர்த்தநேதாஸ்ஸ்வாஸ்வீயாதீநேஷிகா: ॥ அநாதிவாஸநா
ஜாதேதேபாஹ்யேயேஷ்வேஷ்வாஹ்யேஷ்வபி கஶ்சிதே: । ரக்ஷிதம்ய
த்ரயம் தத்ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வாம்யம் ॥ தத்தேதைவஸாமர்த்யாத்
ப்ரதிபோதயதே ஸதா । நமேதே த்யாவர்தந் நஶ்ச்ரஸ்வஸ்வா
தபோஹ்யதே ॥ இதி தஸ்ய க்ஷம உக்தி: பரமந்த்ரம் நிஶாம்ய । ப
த்ந நகார உக்தோஷா மஸ் ப்ரயாண உதீர்யதே ॥ விஷம: பரமே
ஶஸ்ய தத்ராஶேஷாயம் நிரஸ்யதே । அநாதி: பரமேஶாயஶ்ஶ
க்திரூபபரமேஷ்டிந: ॥ தத்ராப்யுபேயப்ராப்யோ நாமம் பந்த நமந
நாமாநு । இதி தத்த்ரிய: ப்ரோக்தோ நமஸ்யார்த்தம் பராத்ருஶ"
இதி. இவ்விடத்தில் "நமஸ்ய: பரமேஷ்டீ" என்கையாலே நமஸ்ஸுக்கு பரமேஷ்டியே ப்ரதிஸம்பந்தியென்னுமிடம் ஸூசிதம். பரமேஷ்டி இன்னானென்று தெளிகைக்காக விஶேஷணமேயம். இங்கு "அஶாஸ்த்ரீயோ பவேத் தத்ர த்யாக உச்யதே" என்றும், "ஸ்வசக்த்யா தோநிராக்ருதி:" என்றுஞ்சொன்ன வசநங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்திகாலத்தில் பாஹ்யப்ரவ்ருத்திகளும் நடக்குமாகில் ஆநர்த்தக்யமும் ப்ராதிகூல்யத்திலநிஷ்டவிரோதிகளுமில்லையாயிற்றுமென்று தாத்பர்யம். ப்ரவ்ருத்திப்ரகாரத்தில் பாஹ்யப்ரவ்ருத்திகளும் நடந்ததாகில் இவன் ராஜியோடு பொருந்தின ஸ்வதந்த்ர ஶேஷவதாஜ்ஞைக்கு விரோதமாம். இங்கு ஸ்தூலமானவஸ்தையாவது; வ்யாகரணத்தைத் துவக்கிவருகிற ஸ்தூலவ்யுத்பத்தியாலே தோற்றுமது. ஸூக்ஷ்மமாவது; வர்ணஸாம்யாதிகளைக் கொண்டிழிகிற நிருக்தவழியாலே தோற்றுமது. பரமாவது; ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லுகிற அக்ஷரநிர்வசநப்ரக்ரியையாலே தோற்றுமது. இதில்முற்பட ஶேஷத்வத்துக்கு ஸ்வத:ப்ராப்தவ்ருத்தியும் ஸாத்யாஸாதநமான ஸாமர்த்யாபாய

ஶரீரமும் வகுத்தது. அநந்தரம் மோக்ஷோபாயாதிகாரிக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான நிரபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யாதி நிவ்ருத்திபூர்வக ஸ்வபர ஸமர்ப்பணம் பண்ணிற்று. பின்பு ஸாமாந்யவிஶேஷத்தாலே வஶீகார்யமுமாய் ப்ராப்யமுமாயிருக்கிற ஸித்தோபாயமிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்று. உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் ஸமர்ப்பணத்தினுடைய ப்ரயோஜநாபாயங்களுஞ்சொல்லிற்றாகவுமாம். இவையெல்லாம் மேற்சொல்லப்புகுகிற வாக்யார்த்தங்களிலே யதாஸம்பவமநுஸந்தித்துக்கொள்வது. ॥*॥ ஸாத்வம்ஶிக்ஷிதநாநார்த்த நமஸ்ஸூக்திஸமந்விதாঃ। ஸமர்ப்பணதாம் யாந்தி த்ரய்யந்தஸ்ஸமர்ப்பணே ॥ ஜீவஸாமாந்யவந்த ஸ்ருஷ்டஸ்ருஷ்டாஹிகர்யாதிவா । மகாரஸ்தார நமஸோஸ்வாநுஸந்தாநவிஷு ॥ ஐஹ்யாஸ்வாநுஸந்தாந ப்ரக்ருத்யபேக்ஷ்யதர்ஶிதா । அநந்யோபாயவிஸ்தாராத்மநந்யஶரணாத்மநி ॥ அதஸ்ஸ்வரக்ஷாயாம்ஸ்வாயீநேஷ்டாஜந்துஷு । நிரபேக்ஷஶரண்யத்வம் நியதம் மந்த்ரவக்த்ரதா ॥*॥ * *

இங்கு ஶப்தமாகவாதல் அர்த்தமாகவாதல் நமஸ்ஸிலே தோற்றின ஶரணாகதியாகிற ஸாத்யோபாயத்தாலே ப்ரஸாதநீயனாய் மேலில் சதுர்த்தியில் விவக்ஷிதமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியுமாய் ஸர்வரக்ஷகனாகவும் ஸர்வஶேஷியாகவும் ப்ரமாணத்தில் ப்ரதிபந்நனான நிரபேக்ஷஶரண்யனுடைய படியை வெளியிடுகிறது யோகரூடமான நாராயணஶப்தம். சுருங்கச் சொன்ன அர்த்தந்தன்னையே ஜ்ஞாநஸம்ஶயவிபர்யயங்கள் கழியும்படி மஹாபாரதத்தாலே தெளிவிக்கை விவரணம். இஸ்ஸூத்ர விவரணமாவது ப்ரமாணம்முதலாக யதாஸம்பவங்கண்டுகொள்வது. இந்நாராயணஶப்தம் ஶேஷஶேஷித்வங்களிரண்டையும் வெளியாகக்காட்டுகிற உபகாராதிஶயத்தாலே விஷ்ணுகாயத்ரியிலும் திருநாராயணீயத்திலே நாமநிர்வசநம் பண்ணுகிறவிடத்திலும் மற்றுமுள்ள வ்யாபகமந்த்ரங்களுக்கும்முன்னே படிக்கப்பட்டது. ஸர்வவித்யாவேத்யவிஶேஷநிர்ணயம் பண்ணுகிற நாராயணாநுவாகம் பரதத்த்வமாக ஶங்கிதரான ப்ரஹ்மஶிவாதிகளெல்லாம் ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்தேஶத்தாலே அங்கு சொன்ன விஶ்வம்போலே விபூதியானார்களென்றும் இவர்களும்

நாரஶப்தவாச்யமென்றுந் தெளிவிக்கைக்காக இந்நாராயணஶப்தத்தைப் பலகாலுமாவர்த்தோற்ற வாவதிருத்தது. இச்சப்தத்தின் ப்ரபாவம் "ஸங்கீர்த்ய நாராயணஶப்தமாத்ரம், நாராயணேதிய ஸ்யாஸ்யே, நாராயணேதி ஶப்தோஸ்தி" இத்யாதிகளிலும், ஆழ்வார்களுடைய "குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும், நாரணன் நம்மன்னை நரகம்புகாள்" இத்யாதிகளான பாசுரங்களாலும் ப்ரஸித்தம். நாரதீயகல்பத்திலும் "ரோமாவஹய உத:வெஹ்யா ஊவ்யெஷ நாத்ரஸம்ஶய: | கலிநாராயணேத்யுக்த்வா ஸ்வர்காத்ர ப்ரஜாவிந:" என்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதுதன்னையே ஸாரவ்யஞ்ஜநத்தாலே எட்டு திருவக்ஷரமாக பாவிக்கத் திருமந்த்ரத்தோடொக்குமென்று வ்யாக்யாதாக்களாகும். ஸம்ஸ்காரத்தோடு ப்ரயத்னங்களல்லாத நாரங்களுக்கு "நாரா: கய நம்யஸ்ய" என்றும் "நாராணாமயநம்" என்றும் ஷஷ்டீஸமாஸவிவக்ஷையாலே வையாகரணவ்யுத்பத்தியுண்டாயிற்று. இச்சப்தத்துக்கு நம்மாழ்வார் "எண்பெருக்கந்நலத்தொண் பொருளீறில வண்புகழ்நாரண" னென்றும், "நாரணன் முழுவேழுலகுக்குநாத" னென்றும் ப்ரபந்தாக்ஷரங்களிலே ஸமாஸத்வயத்திலர்த்தத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தார். இதிலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வாதிமான விஷயவிஶேஷமுமுபயவிபூதியோகமும் மஹிதம். தேவீ ஹ்யேஷைணாயாமயவாரிஜநவரிஷ்டாரசாரவாஷ்டாதி ஹேதுங்களுமிங்கே யந்த்ரவதேயங்கள். ||*|| காரணத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வாயத்வ ஸர்வேயதா | இதிஶாரீரகஸூத்ரவ்ருத்திஹ்ருதாவிஷ்ணுவஸ்திதம் ||*|| இதெல்லாம் "ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதி" என்று துடங்கி ஹட்ர் நிகந்தத்திலே ப்ரதிபாதிதம். இவ்விடத்தில் "ஸ்ருஷ்டா நாரம் தோயமந்தஸ்திதோஹம் யேநஸ்யாந்நே நாமநாராயணேதி, ஆபோநாரா இதிப்ரோக்தா ஆபோவைநரஸூநவ: | தாயதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயணஸ்ம்ருத:" இத்யாதிகளிலே ஶப்தங்களையெடுத்தது தத்வாந்தரங்களுக்கு உபலக்ஷணமென்னுமிடம் "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணீதி ததோவிது: | தாந்யேவசாயநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ்ம்ருத:" இத்யாதிகளாலே ஸித்தம். இந்த மஹாவீர்யஹிமாஸமான நிர்வசநத்தில் "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி" என்று நாரஶப்தவாச்யத்

சொல்லுகையாலே ஸுபாலோபநிஷத் ப்ரப்ருதிகளிற் சொல்லுகி றபடியே ப்ரஹ்மாதி ஸமஸ்தத்தையும்பற்ற நாராயணனுடைய ஸமஸ்த காரணத்வமும், ஸூத்ரத்தில் "ஜாயந்தே இதி யத:" என்கிற பஞ்சமீவிபக்தியாலே இவற்றைப் ப்ராப்யமாக வுடையவனுடைய ஸமஸ்த ப்ராபகத்வமும் அதுக்கு உபாயபூதமான ப்ரதிபத்திவிஷயத்வமுஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பொருள்கள் "ஜாயந்தே விசந்தி" என்கிற அதிகரணவிபக்தியிலும் வரும். "நாராயணாத் ப்ரஜாயந்தே நாராயணே ப்ரதிஷ்டிதா:, நாராயணே ப்ரலீயந்தே" ... நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர: ... இத்யாதிகளிற்படியே தத்த்வஸாரமானதும் ப்ரக்ருதிவிஸ்தாரத்தாலே ஸூத்ரஸ்வரூபம் வெளியிடும். இங்கு "ஜிஜ்ஞாஸா" என்கிற பாதத்திலே ர என்று ஸ்வரூபவிகாரத்தாலே க்ஷயிஷ்ணுவான வஸ்துஸாமாந்யத்தைச் சொல்லி, அதில்வேறுபட்டு ஸ்வரூபவிகாரரஹிதமானவேதநவர்க்கத்தை நமவேநகாதிஸ்வரூபம்போலே நலக்ஷணமான ந ரஸ்வரூபத்தாலேசொல்லி, அதின் ஸமூஹங்களை நாரஸ்வரூபத்தாலே சொல்லி, இந்த ஸமூஹங்களுக்கு அயநம் என்கிறவித்தால் ஸ்வாயத்தஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி ... ஸ்வரூபவ்ருத்தி ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான் நரஸ்வரூபாஸ்ரயமான த்ரவ்யாந்தரங்களுடைய ஸமூஹங்களுக்கு மபேக்ஷித ஹேதுவுமாய் ஸ்வயம்ஹோம்யதையாலே உபேயமுமாய் "விஷ்ணோ: பரம் பதம் ... ஸந்தி" இத்யாதிகளிற்படியே ஆதாரமுமாயிருக்கிறபடி சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில்; "ஜந்மாதி" என்கிற பாதத்திலே "ஜாயந்தே" என்று ஸூத்ரத்தில் காரணவிபக்தியாலே ப்ராப்யமாயும், "ஜாயந்தே" என்கிற பஞ்சமீவிபக்தியாலே உபேயமாயும், "ஜாயந்தே விசந்தி" என்கிற அதிகரணவிபக்தியாலேயாதாரமாயுந்தோற்றுகிறன். "அயமயம்" என்கிற அதி

யாதார்த்யத்திலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தமாம். இவ்வுபாயமேவ ப்ராப்ய ஸ்வாமிகளுக்குப் பர்யாப்தமான ஸௌலப்யமும் பரத்வமும் இங்கே ஸித்தம். அயநமென்று வாஸஸ்தாநமாய் அப்போது பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தாலே அந்தர்வ்யாப்தியும் தத்புருஷத்தாலே பஹிர்வ்யாப்தியுந் தோற்றுகிறதென்று அநுஸந்திப்பார்கள். இவையிரண்டும் ச்ருதிஸித்தம். அந்தர்வ்யாப்தியாவது ; இவையுள்ளவிடத்தில் தன்னையில்லையென்னவொண்ணாதபடி கலந்துநிற்கை. பஹிர்வ்யாப்தியாவதுஞ் இவையில்லாதவிடத்திலு மெங்குந்தானுளனாகை. விபுக்களான காலாதிகளுக்கு பஹிர்வ்யாப்தி சொல்லவேண்டா. “நாராயணமணீயாம்ஸமசேஷாணாமணீயஸாம்” என்றது அந்தர்வ்யாப்திக் கநுகுணமாயிருக்கிற ப்ரதிபாதநத்துக்கும், அல்லது அணுபரிமாணத்துக்குமன்று. இது சொல்லுமிட முபாஸ்யவிஷயத்தாலே யென்று ஸூத்ரபாஷ்யாதிஸித்தம். வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ; ஒரொரு பதார்த்தத்தின் ப்ரதேசமே ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை, அல்லது வஸ்துதோறும் ஸர்வ ஸமாப்தியன்று. இதுகொள்ளில் பஹிர்வ்யாப்திக்கு விரோதமாம். இத்தை அகடிதகடநாசக்தியாலே நிர்வஹிக்கில் விரோதஸமாதானங்கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம். இங்கு ப்ரதமாக்ஷரத்தாலும் நாரசப்தத்தில் ப்ரக்ருதியான நரசப்தத்தாலும் அயநசப்தத்தாலும் ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுகிறபோது ரக்ஷகத்வ காரணத்வ நித்யத்வ நேத்ருத்வாதாரத்வாந்தர்யாமித்வாதிகளான ஆகார பேதங்களாலே மூன்றும் ஸப்ரயோஜநங்கள். ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே சேதநனை ப்ரகாசிப்பிக்கச்செய்தே இங்கு நாரசப்தத்தாலே மீண்டுஞ்சொல்லுவானே னென்னில் ; “நானுன்னையன்றியிலேன்கண்டாய்நாரணனே நீயென்னையன்றியிலை” யென்றும், “ராமோ நாஜம் ரக்ஷணவத்ஸலஜனு” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஒன்றையிட்டொன்றை நிரூபியாநின்றால் அஜஹத்ந்யாயம்போலே ப்ரணவம் சேஷப்ரதாநமாகையாலும் ராமாயணமும்போலே நாராயணசப்தம் சேஷிப்ரதாநமாகையாலும் புநருக்தியில்லை. ப்ரணவந்தன்னிலும் சாப்தப்ராதாந்யம் ஜீவனுக்கானாலும் ரக்ஷகனான சேஷிக்கே ஆர்த்தப்ராதாந்யம். ப்ரணவத்திலே ஸர்வத்

தாலும் குணத்தாலும் ஜ்ஞாநாகாரனாய் ப்ரத்யக்காயணனாய்த் தோற்றின ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபம் க்ஷயமில்லாதவனென்று நித்யத்வஞ் சொல்லுகையாலும் ஸ்வருடைய ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகையாலே ஜீவர்களுடைய பரஸ்பரபேதத்தை வ்யக்தமாக்குகையாலும் ஸ்வஜாதங்கள் ஸ்வரங்களென்றபோது விஶிஷ்டவேஷத்தாலே ஸமூஹகார்யங் தோற்றுகையாலும் ஸமயத்துக்கும் ப்ரயோஜநபேதமுண்டு. ஸ்வரூப ஸமாநாதிகரணமான ஶப்த ஸ்வபாவத்தாலே இவற்றுக்கு ப்ராப்யத்வாதிகளுங் கண்டுகொள்வது. நித்யரான பல சேதநர்க்கு ஒரு நித்யனான சேதநனபிமதமென்கிற ஶ்ருத்யர்த்தமுமிங்கே கண்டுகொள்வது. நித்யரான ஸமூஹமான ஜீவனுக்கு ஸமூஹகார்யத்வம் விஶேஷண ப்ரயோகம். இப்படி நாராயணாநுவாகாதி களிலே சொன்ன வ்யுத்பத்திகளு மெல்லா மிவற்றோடு சேரும். "சேதநாசேதநம் ஸர்வம் விஶேஷணம் ப்ரதிபத்யதே । ஸ்வரம் தத்ர நித்யம் யஸ்ய நாராயணஸ்துஸ:" என்கையாலே "ஸர்வம் ஸர்வம் ஸமூஹ:" என்றதுமுபலக்ஷணமாகையால் க்ஷயிஷ்ணுக்களல்லாமையாலே ஸ்வபாவத்தாலே யாதல் ப்ரவாஹத்தாலே யாதல் நித்யங்களாய் ஸ்வரூபவாச்யங்களான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுடைய ஸமூஹங்களும் ஸ்வரங்கள். ஸர்வவ்யாபகத்வாதிவிஶிஷ்டனாயிருக்கச்செய்தே தத்கததோஷங்களையும் தத்ப்ரயுக்ததோஷங்களையுங் கழிக்கிற க்ஷயரஹிதனென்கிற வ்யுத்பத்தியாலும், "ந்ருந" இத்யாதிகளாலும், "ஜந்துர் நாராயணோ நர:" என்று நாமதேயமாகச்சொல்லுகையாலும், "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ:" என்கிற வ்யாஸஸூத்ரவாக்யத்தாலே "ஆபோ வை நரஸூநவ" இத்யாதிகளில் ஸ்வரூபமும் நாராயணனையே சொல்லுகிற தென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தமாகையாலும் நரனென்று நித்யனாய் ஸர்வசேதநாவான ஸர்வேஶ்வரனுக்குத் திருநாமமாகையாலே "நரஸம்பந்தினோ நாரா நரஸ்ய ப்ரோக்தா: । நயத்யவிகவிஜ்ஞானம் நாஶயத்யவிகம் தத: ॥ நரஸ்திஷ்டதி ஸர்வத்ர நரஸ்ஸ்யாத்ஸநாதந:। நரஸம்பந்திநஸ்ஸர்வே சேதநாசேதநாத்மகா: ॥ ஶம்ஸிதவ்யதயா நாராயணாயஸர்வே ஷ்யதயாதயா । நியாம்யத்வேந ஸர்வாஶ்ச ஸர்வேஶ்வரேணைஷ

யா || ஏகதேசவிஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாதிக்ரியயா ததா | நாரா ஸ்யாவ்யயதத்வஸ்ய தேஷ்டாவசிரந்தநாத் || நாராயணீய ஸம் வாதே ஸ்வதத்வஸ்ய ஸம்ஸதா | ஸர்வமதிஷ்டம் நாராயணா த்மநாம் ஸதா" என்ற ஹரிவம்ச பூர்வாதிகள் நிர்வசநம் பண்ணினப டியே "நரஸம்பந்தி நாரம்" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வேச்வ ரனுடைய ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களும் நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணதர்மங்களும் வ்யாபாரங்களும் விக்ரஹவிசேஷங்க ளும் மற்றுமுள்ள திவ்யசேதநாசேதநங்களுமெல்லாம் நார சப்தார்த்தமானபோது ஸமஸ்தித்வத்துக்கு மாத்ருப்ரகாரி ரூபவேணநிற்கும்ப்ரகாரம்விவக்ஷிதமாகையாலே ஸ்வநிஷ்டாதிக ளைச்சொல்லுகிறது. இப்படி வ்யாபநஹாரணநியமநஸ்வாம்யாதிகளா லேவேறுபட்டிருக்கிற பரதேவதைக்கும் தத்ஸம்பந்திகளுக் கும் ரூடிருஷிகள்சொன்ன ஸ்வரூபபேதாதிஹேதுகள் கழியும்படி ஸர்வசரீரிக ஸர்வசப்தவாச்யத்வாதிவைபவமு மிங்கேஸித் தம். நரசப்தத்தாலே சாச்வதாக்ஷரமும், நார சப்தத் தாலே "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணி," என்கையாலே காரண வாக்யார்த்தமும், அயநசப்தத்தாலே அந்தர்வ்யாபநவாக்யா ர்த்தங்களுமெல்லாமிங்கே ப்ரகாசிதங்களாகிறன. ஸர்வோப நிஷத் ப்ரஸித்திகளிலே ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஸர்வவிதப ந்துவுமாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் நாராயணசப்தத்தாலே தேவ தாந்தரவ்யாவ்ருத்தனாய் ப்ரதிபாதிதனானான். லோகத்திலுள்ள ஸ ர்வபந்துக்களும் ஸம்பந்தஸங்கோசத்தாலே பந்துக்களானார்கள். "ஸ ஏவமாதாபிதா ஸ ஏவ" "எம்பிரானெந்தை" "பிதாஸம்ஸ்தா ஸ" இத்யாதிகளிற்படியே நிருபாதிகஸர்வவிதபந்து ஸர்வேச்வ ரனொருவனுமே. "யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸகலா: ப்ரஸீதந்தி ஸீதா: ப்ர ஜா:" என்றும், "ப்ரஸந்நே தேவதேவேசே ப்ரஸந்நாய ஸாரஸம், ப்ர ஸந்நே தேவதேவசே" என்றுஞ்சொல்லுகையாலே அவன் ப்ரஸந் நனால் ப்ரதிகூலராவாரொருவருமில்லை. இவ்வீச்வரனுக்கு "ஸர் வ்ருக்ஷம் ஸர்வஹர்த்தாநம்" என்கிற ஆகாரம் ஸ்வாபாவிகம். ருகாரணம் வேதனுடைய வாஜ்ஞாதிலங்கனமாகிற வுபாயியடி யாகவந்தது. அதுவுமநுவ்யாஜத்தாலேமாறும். "இத்தனையடியரா னார்க்கிரங்கு நம்மரங்கனாய பித்த" னென்றார்களிறே. * *

இந்நாராயணஶப்தத்தில் சதுர்த்தியாலே மேல்சொல்லப்புகுகிற வாக்யார்த்தங்களுக்கிடாக தாதர்த்யாதிகள் காட்டப்படுகிறன. ஸம்போதநஸ்தாநத்திலிச்சதுர்த்தி நமஸ்ஸ்வயோகத்தாலுங்கொள்ளலாம். அப்போதிச்சதுர்த்திக்கு ப்ரயோஜநாதிஶயமில்லை. “ஷஷ்டிசதுர்த்யோரணுகாஸ் கேவலஸ்யாநிவர்த்தநாத் | உத்தரோத்தரஶேஷத்வஶக்திரித்யவஸீயதே” என்கையாலே யிது திருமந்த்ரத்தில் ஸமஸ்தஸித்தஸம்மதமான ப்ரமேயம். ப்ரயோஜநவிஶேஷங்களில் ஸம்ப்ரதாநதையுமிவ்விடத்திலேயாகிறது. “அர்த்தாத்ப்ரகரணால்லிங்காதௌசித்யாத்தேஶகாலத: | ஶப்தார்த்தா: ப்ரவிபஜ்யந்தே நஶப்தாதேவகேவலாத்” என்கிறபடியே ஒருஶப்தத்துக்கே ப்ரகரணாதிகளுக்கிடாக அர்த்தபேதங் கொள்ளுகை ஸர்வஸம்மதம். ஆகையாலே “கர்மணா யமபிப்ரைதி ஸ ஸம்ப்ரதாநம்” “சதுர்த்தீ ஸம்ப்ரதாநே” இத்யாதிகளிற்படியே பரஸ்வத்வாபாதநமிவ்விடத்தில் கூடாதாகிலும் ஸர்வேஶ்வரன் தனக்கு ஶேஷமான வஸ்துவைத்தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்படி ஸமர்ப்பிக்கிறவளவைப்பற்ற இவ்வ்யாக்யாநங்களில் சதுர்த்தியை ஸம்ப்ரதாநார்த்தையாக அஹிர்புத்ந்யன் வ்யாக்யாநம்பண்ணினான் “நீஶீஹாவேநஸந்த்யோத்யா ஶாஸ்த்ரே நாயகஸ்ஸர்வேஶ்வரம் | விஷ்ணவே சதுர்த்தீ தஸ்ய ஸம்ப்ரதாநப்ரதர்ஶிநீ || நீஶீஹமோ தாஹ்யஸ்வாதஸ்ய ஸம்ரக்ஷ்யதயா ஸ்ம்ருதே | தஸ்மாத்ஸதூதவேக்ஷாயாம் விஷ்ணவேவ உதீர்யதே” என்கிற வசநத்தில் “விஷ்ணவே” என்கையாலே நாராயணாதிஶப்தங்களில் சதுர்த்தியும் வ்யாக்யாநம்பண்ணப்பட்டது. இத்திருமந்த்ரத்தில் நகாரம்முதலான எழுதிருவக்ஷரங்களுக்கும் ப்ரத்யேகம் மந்த்ரஶாஸ்த்ராதிகளிற்சொன்ன அர்த்தங்களை “நாயகஞ்ச ஸர்வேஷாம் நாதநஞ்ச பரம்பதம் | நாஶகஞ்ச விரோதீநாம் நகாரார்த்தம் ப்ரசக்ஷதே || ஶ்ரேஷ்டஞ்ச ஶாஸ்தாரம் ஶாஸநஞ்ச ப்ரவர்த்தகம் | ஸ்ரஷ்டாரஞ்ச ததா ஸேவ்யம் ஶகாரார்த்தம் ப்ரசக்ஷதே || நாஸ்திக்யஹாநி நிர்த்தங்கஞ்ச நேத்ருத்வஞ்ச ஹரே: பரம் | நாகாரலேஷிநாம் ந்ருணாம் மந்த்ரவித்பி: ப்ரசக்ஷதே || ராஜநம் ஸம்பத்ப்ராப்தி மஹாநிஷ்டோத்யத: | ராஷ்ட்ராணாதிகஞ்சவிப்ராவ்யதே ரக்ஷஸேவயா || யோஷாஶாத்ர: ஸ்வம்

ஆஶ்ரயகாரகம் ப்ராப்யதேவஶ்ரேய: । ஸர்வமந்த்ரதயா விஷ்ணோ: ஸர்வாணீஸித்திர்க்காரத: ॥ யக்ஷராக்ஷஸவேதாளபூதாதீநாம் பயாபஹ: । ஸர்வக்ஷுத்ரநிபர்ஹணோ மந்த்ரவித்பி: ப்ரகீர்த்தித:" இத்யாதிகளாலே சில ஆசார்யர்கள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள். இப்படி இப்பதங்களினுடைய வ்யாகரணநிருக்த்யாதிஸித்தவ்யுத்பத்தி பராமர்ஶத்தாலே பரவாதிதூஷ்யமாகவரும்மாசற விளக்கப்பட்ட திருமந்த்ரமாகிற கண்ணாடி பரஸ்வரூபாதிகளையும் ஸ்வஸ்வரூபத்திற் காணவரிய நிலங்களையுமெல்லாம் ஸுவ்யக்தமாகக்காட்டும். *

இதுக்கு ப்ரதிபாத்ய தேவதையாய் ப்ராப்யமுமான பரஸ்வரூபத்தை இத்திருமந்த்ரத்தில் பதங்களாயு மக்ஷரங்களாயுமுள்ள ப்ரகாரங்களோடேகூட யதாப்ரமாணம் அநுஸந்திக்கும்போது; ரக்ஷகத்வம், அதினுடைய ஸ்வபாவஸித்தத்வம், அதின் ஸர்வவிஷயத்வம், ரக்ஷ்யவர்க்க விஶேஷாநுரூபமாக ரக்ஷையினுடைய நாநாப்ரகாரத்வம், ஸர்வதா ரக்ஷகத்வம், ஸர்வத்ர ரக்ஷகத்வம், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வம், ஸ்வார்த்தரக்ஷகத்வம், ஸர்வரக்ஷகத்வாபேக்ஷிதமான ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வஶக்தித்வம், ஸ்வஸ்வவ்யதிரிக்தாநிவார்யத்வம், அநதிக்ரமணீயரக்ஷண ஸங்கல்பத்வம், பரமகாருணிகத்வம், அவஸரப்ரதீக்ஷத்வம், வ்யாஜமாத்ரஸாபேக்ஷத்வம், ஆஶ்ரிதஸுலபத்வம், விஶ்வஸநீயத்வம், ஸாபராதயபடநாத்யந்தமந்தவிஶேஷணவத்த்வம் — ஶேஷித்வம், அதினுடைய நிருபாதிகத்வ ஸர்வவிஷயத்வங்கள், அநந்யஶேஷத்வம், ஏகாந்தஶேஷத்வம், ஸர்வதேஶஶேஷித்வம், ஸமாஹ்யாதிகாராஹித்வம், க்ருத்ஸ்நவிருத்தஶாஹத்வம், அபிமதஸம்பந்தநித்யவீக்ஷணத்வம், பரஶேஷித்வஹேதுத்வம் — ஸ்வத:கர்த்ருத்வம், ஶக்த்யாதாயகத்வம், ப்ரேரகத்வம், அநந்யப்ரேர்யத்வம், அநந்யமந்த்ரத்வம், கர்மஸாக்ஷித்வம், ஸஹகாரித்வம், ப்ரியப்ரவர்த்தகத்வம், ஹிதப்ரவர்த்தகத்வம், நிருபாதிகஸுஹ்ருத்த்வம், வஶீகார்யத்வம், ஸுஶோபாயத்வம், ஸாத்யோபாயஹேதுத்வம், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிரூபாஜ்ஞாவத்த்வம், தண்டதரத்வம், ஸர்வஸமத்வம், ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதித்வம், அவித்யாதிஹேதுத்வம், அவித்யாத்யந்தநாஶகத்வம், ஆஶ்ரிதாவித்யாநிவர்த்தகத்வம் — ஸ்வரூபாந்யதாபாவராஹித்யம், ஸ்வபாவாந்யதாபாவராஹித்யம், ஸர்வநேத்ருத்வம், ஸர்வஜகத்வ்யாபாரஶீலத்வம் —

ஸர்வவேதாந்தப்ரதாநப்ரதிபாத்யத்வமும், ஸர்வோபாதாநத்வமும், ஸர்வநிமித்தத்வமும், ஸத்யஸங்கல்பத்வமும், ஸர்வஶரீரித்வமும், ஸர்வஶப்தவாச்யத்வமும், ஸர்வகர்மஸமாராத்யத்வமும், ஸர்வபலப்ரதத்வமும், ஸர்வவியபந்நத்வமும், ஸர்வவ்யாபகத்வமும், நிரதிஶயஸௌக்ஷ்ம்யத்வமும், ஸர்வாதாரத்வமும், ஸ்வநிஷ்டத்வமும், ஸத்யத்வமும், ஜ்ஞாநத்வமும், அநந்தத்வமும், ஆநந்தத்வமும், அமலத்வமும், நிரவதிகஸ்வரூபவிஶேஷணாநந்த்யாநந்தகுணவத்த்வமும், நித்யதிவ்யவிக்ரஹவத்த்வமும், பரவ்யூஹாத்யவஸ்தாவத்த்வமும், ஸத்யாவதாரத்வமும், அஜஹத்ஸ்வஸ்வபாவத்வமும், அப்ராக்ருதாவதாரத்வமும், அகர்மவஶ்யாவதாரத்வமும், அகாலநியதாவதாரத்வமும், ஆஶ்ரிதஸர்வபரித்ராணாவதாரத்வமும், ஸர்வாவஸ்தாஸஹாயத்வமும், ஸர்வாவஸ்தஸௌஹார்த்தத்வமும், திவ்யஸ்தாநாயுத திவ்யமஹிஷீஸ்வஜநபரிஜநபரிச்சதாதிமத்த்வமும்—ஸ்வேச்சாஶரீரவிஶிஷ்டத்வமும், விஶ்வாநத்வமும், அநந்தவிஶேஷவத்த்வமும், ப்ரஹ்மநாடீத்வாரப்ரகாஶகத்வமும், தத்ப்ரவேஶகத்வமும், ப்ரஹ்மரந்த்ரோத்க்ராந்திஹேதுத்வமும், அர்ச்சிராத்யாதிவாஹிகநியோக்த்ருத்வமும், ஸம்ஸாராதிநிவர்த்தகத்வமும், அண்டாவரணப்ரக்ருத்யுல்லங்கநாதிக்ரமஹேதுத்வமும், விரஜாதீரப்ராபகத்வமும், ஸூக்ஷ்மஶரீரவிஶ்லேஷகத்வமும், அப்ராக்ருததேஹப்ரதத்வமும், திவ்யாலங்காரவஸ்த்ராதிப்ரயோஜகத்வமும், ப்ரஹ்மகந்தாதிப்ரவேஶகத்வமும், நித்யஸூரிஸத்காரவிஶேஷஹேதுத்வமும், பர்யங்காரோஹணபர்யங்காதாரவத்த்வமும், பரிபூர்ணாநுபவஹேதுத்வமும், ப்ராபநப்ராப்யத்வமும், ஸதேஹவிதேஹதேஹஸ்த ஸர்வவிதகைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வமும், அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும், நிரதிஶயாநந்தத்வமும், நிரதிஶயபோக்யத்வமும், ஸர்வப்ரகாரபோக்யத்வமும், ஸர்வதாநந்தாநுபாவ்யத்வமும், அத்யந்தஸாம்யபோகப்ரதத்வமும், ஆஶ்ரிதவிஶ்லேஷாஸஹத்வமும், அபுநராவ்ருத்திஹேதுத்வமும், என்றிவை ப்ரதானமாக மற்றுமிவற்றைத் துவக்கிவருமேற்றங்களுமெல்லா மடைவேயநுஸந்தேயங்கள். * * * * *

ஸ்ரஷ்டா ஹர்த்தா ஶ்ரீமாந் தாதா ஶேஷீ ஸர்வாதிகஸ்திதி:।
ஶரணம் ஸர்வஶரீரீ ப்ராப்யஶ்சாயம் நாராயண:॥

இப்படி ப்ராப்யனான பரமாத்மாவை ப்ராபிக்கும் ஜீவாத்மா இத்திருமந்த்ரத்தாலே யநுஸந்தேயனும்போது; ஶ்ரீஶேஷத்வமும்,

அநந்யரக்ஷ்யத்வமும், ஸர்வத்ரஸர்வதாஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வம், ஸர்வஶிக்ஷகத்வம், புருஷகாரத்வம், மஹாவிஶ்வாஸயோகித்வமும், ஸமுக்ஷீகதாஸத்வமும், நித்யதாஸத்வமும், நிரபாயிகதாஸத்வமும், அநந்யார்ஹதாஸத்வமும், ஜ்ஞாநத்வமும், ஆநந்தத்வமும், ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமும், ஸ்வஶேஷாஸமாநத்வமும், அஹம்ஶப்தவாச்யத்வமும், அணுபரிமாணத்வமும், ஸூக்ஷ்மத்வமும், [illegible]த்வமும், சதுர்விம்ஶதிதத்வவிலக்ஷணத்வமும், அமலத்வமும், ஸம்ஸாராநந்யத்வமும், ஜ்ஞாத்ருத்வமும், ஆநந்த்யாதியோக்யத்வமும், பரமபுருஷஸாம்யாபேக்ஷார்ஹத்வமும், நியாம்யயோக்யத்வமும், கைங்கர்யயோக்யத்வமும், ஸர்வஸாக்ஷாத்காரயோக்யத்வமும், நிரதிஶயாநந்தயோக்யத்வமும், பராபேக்ஷகர்த்ருத்வமும், ஸோபாதிகஸ்வாமித்வமும், ஸாமாந்யதஶ்ஶேஷத்வமும், ஸாமாந்யகிங்கரத்வமும், அநந்யோபாயத்வமும், அவித்யாதிமத்த்வம், காரணாதிஸாபேக்ஷஜ்ஞாநவிகாஸத்வம், ஸம்ஸாரபயாக்ராந்தத்வமும், அவித்யாதிநிவ்ருத்திஸாபேக்ஷத்வமும், அகிஞ்சநத்வமும், ஸம்ஸாரஸகலஹாதுர்யாதிமத்த்வம், ஸதாசார்யப்ராப்திமத்த்வம், ஸ்வேஷ்டோபாயாநுஷ்டாநார்ஹத்வமும், உபாயநிஷ்டத்வமும், மஹாப்ரஸாதத்வமும், விஶிஷ்டவேஷத்தாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரவிஷயத்வமும், அக்ஷயத்வமும், ஸ்வேதாபஹத்வமும், அஸ்வதந்த்ரத்வமும், ஸம்ஸாரவ்ராவ்யத்வமும், ஸம்ஸாரநியார்ஹ்யத்வமும், ஸம்ஸாரயாயத்வமும், இவற்றின் நிமித்தியாகவந்த ஈஶ்வரஶரீரத்வமும், ஸம்ஸாரஶீலாரஸஹேதுத்வமும், ஸம்ஸாரமோக்ஷகாரணார்ஹத்வமும், ததீயநமதித்வமும், ததீயநத்ராப்தித்வமும், ஐஶ்வர்யகைவல்யநிரபேக்ஷத்வமும், பகவத்ப்ராப்த்யர்த்தித்வமும், ஸர்வாவித்யாநாஶத்வமும், ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபத்வமும், ஸர்வத்ருஷ்டத்வமும், ஸர்வப்ரகாரபகவதநுபவைகபோகத்வமும், நிரதிஶயாநந்தத்வம், பகவத்கைங்கர்யைகபோக்த்ருத்வமும், பௌதிகவிக்ரஹாதித்வம், ஐஶ்வர்யாதாரஹிதத்வமும், ஸம்ஸாரபக்ஷணவ்யதிரிக்தபரமஸாம்யம், அஶேஷகைங்கர்யகாரித்வமும், அபுநராவ்ருத்தித்வம், என்றிவை ப்ரதாநங்களாகச்சொல்லிவந்தவற்றோடே துவக்கிவரும் மற்றுள்ள ப்ரகாரங்களுமெல்லாம் இப்பதங்களிலே ஶப்தஸாமர்த்யத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அநுஸந்தேயங்கள்.

பதத்ரயேத்ர ஸம்க்ஷேபாஜ்ஞாப்யாநந்யார்ஹஶேஷதா ।
அநந்யோபாயதா ஸ்வஸ்ய ததாநந்யப்ரயோஜநதா ॥

இப்படி "ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்" என்னும்படியிருக்கிற இத்திருமந்த்ரத்திலே சிதசிதீஶ்வர ஸ்வரூபங்களும் ஜீவர்களுடைய அந்யோந்யஸம்பந்தமும், ஶேஷஶேஷிபாவாதிகளாலே நிருபாதிகஜீவேஶ்வரபேதமும் நிகிலமந்த்ரோத்தாரணாஸ்பத பரதேவதாவிஶேஷ நிர்த்தாரணாதிகளும் ஸித்திக்கையால் இப்படியநுஸந்திப்பாரிருந்தவூரிலிருக்குமவர்களுக்கும் ஈஶ்வரனில்லையென்றும், நிர்விஶேஷனென்றும், அத்யந்தோதாஸீநனென்றும், ப்ரதிஸந்தர்க்கைகஸ்பர்ஶ்யனென்றும், கர்மவிஶேஷவைவஶ்யனென்றும், க்ஷாந்திகர்மாதி பரவஶனென்றும், த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமரென்றும், ஏகரென்றும், த்ரிமூர்த்த்யுத்தீர்ணன் பரதத்வமென்றும், ப்ரஹ்மாதிகளிலே யொருவனீஶ்வர னென்றும், ஸ்வரூப பரிணாமவா னென்றும், நிமித்தோபாதாந பேதங் கொள்ள வொண்ணாதென்றும், ஜீவேஶ்வரர்கள் ஏகாத்மா வென்றும், உபாதிவிஶிஷ்டபேதரென்றும், நித்யஸர்வஜ்ஞரென்றும், ஜீவன் கர்மாதீந ஶேஷபாவ னென்றும், கல்பிதஶேஷபாவ னென்றும், ஜடனென்றும், ஜ்ஞாநமாத்ரஸ்வரூபனென்றும், நித்யமுக்தனென்றும், க்ஷராவிதஹோமனென்றும், கர்த்தாவல்லனென்றும், ஈஶ்வரநிரபேக்ஷகர்த்தாவென்றும், க்ஷணபங்குரஸ்தாயியென்றும், ஶரீரஸ்தாயியென்றும், ஏக னென்றும், ஸ்வநிஷ்டனென்றும், ஸ்வரூபத: காயப்ரமித னென்றும், காயத்வ ப்ரஸங்கரஹிதனென்றும், கர்மாதேரபாய னென்றும், மோக்ஷதஶையில் பாஷாணகல்ப னென்றும், ஸ்வாத்மாநந்தமாத்ர த்ருப்தனென்றும், அத்யந்த ஸ்வதந்த்ரனென்றும், ஈஶ்வரனோடே ஏகீபாவத்தையு மென்றும், வ்யாபாராதிரஹிதனுமென்றும், விகாராவிகாராதிஶக்தனென்றும், ஆநந்ததாரதம்யவானென்றும், வ்யவஸ்திதஸாமர்த்யாதிமானென்றும், மற்றுமிப்புடைகளிலுள்ள பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களொன்றாலுங் கலக்கம்வாராது. இப்படியே ரக்ஷகனான ஶ்ரிய:பதியைப்பற்ற விஶ்வாஸாதிஶயமும், ரக்ஷகாந்தரான்வேஷணமும், "த்வம்மேஹம்மே" என்றுபிணக்கும் நிருபாதிகாநந்ய ஶேஷத்வஜ்ஞாநமும், தேவதாந்தரவைமுக்யமும், தஜ்ஜ்ஞஸம்ஸர்க்கமும், மற்றுமுள்ள ஆஸேவ்யஸேவாருசியும், தேஹாத்மப்ரமாதிகளும், ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமாதிகளும், ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும்,

ஸாமாந்யாவதாரமும், ஶுக்லநுவிஸ்ருதியும், ஸம்ஸாரநி-வ்ருத்திராசியும், ஶுத்தநாஶாதிஶயமும், ஸ்வஶாஸ்த்ர ராசியும், ஶத்ருசித்ராதிவிஶாமநிரூபணமும், பாதுவாதர பரிக்ரஹமும், ப்ரயோஜநாதர ராசியும், பரப்ரயோஜநமெல்லா-வற்றுமும், மற்றும் ஸ்வநிஷ்டாவிரோதிகளொன்றும் பின்னுடாது. *

உபநிஷத்விபர்ரைஶ்ச ஶநிஷ்டாவிரோதிபிஸ்தைர்நு:।
த்வதர்ஶநாத்ஸாரமேவம் பராமர்ஶஜவநமஸ்திதேக்ஷாஹம்॥

இத்திருமந்த்ரத்தில் வாக்யமும் வாக்யார்த்தமுமிருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; இத்தை ஏகவாக்யமென்றும், வாக்யத்வயமென்றும், வாக்யத்ரயமென்றும் அவ்வோ ஸம்ப்ரதாயங்களாலே யநுஸந்திப்பார்கள். இப்படி வாக்யார்த்தத்தையும் ஸம்ப்ர-காரமாக வகுத்தநுஸந்தாநம் பண்ணுவார்கள். ஏகவாக்யமான போது "தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ" இத்யாதிகளிற்படியே "ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யஸ்வபாவவிஶிஷ்டாய நாராயணாய நம:" என்று அந்வயமாம். இப்ப்ரணவந்தானே நாமமாகவற்றாய் நிற்க "ஸவ்யாக்தாஸ்ய தபோஜ்ஞாந: கேவலம் தேவஸாயக:" என்று ஶாண்டில்யாதிகள் சொன்ன ப்ரக்ரியையாலே ப்ராசீநக்ரந்தங்களில் நாமதேயம் வ்யக்தமாம். இந்நபோஜநாவிஶேஷம் அஹிர்புத்ந்யாதிகள் சொன்ன ஸ்வரூபாநுஸந்தாநப்ரகாரத்தைப் பார்த்தாலுமாயவரம். இப்படியானாலும் ஸர்வபூர்வாசார்யர்களிதிலே மதமுகங்கள். "பஜ்ஞாநு ஶ்ரீவைஷ்ணவா நமோ தேவாதிந" இத்யாதிகளைப் பார்த்து ப்ராப்யாந்வய ஶேஷவ்ருத்திபரமாகவு மநுஸந்திப்பார்கள். இவ்வ்ருத்திவிஶேஷமும் ஸர்வாநுஸந்தாநபலமாகும். இதுவும் க்ருதாசார்யர்க்கிவ்வளவுபரவிக்கு மவஸ்யமிது முபஜீவ்யம். * *

இவ்விரண்டநுஸந்தாநமும் ப்ரதிஷ்டிதமாம்போது ஸர்வ-விவேகம்வேணும்- அதற்காகவாக்யத்வயமாகவநுஸந்திக்கும்போது அகார நாராயண ஶப்தவாச்யஸர்வரக்ஷக ஸர்வாதாரஸ்வாதி-விஶிஷ்டனானவனுக்கே நான் நிருபாதிகாநந்யார்ஹஶேஷபூ-தன், எனக்குரியேனல்லேன், ஒன்றைப்பற்ற நிருபாதிகஸ்வா-மியுமல்லேன், நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனு மல்லேனென்றதாம். அகார நாராயணஶப்தங்களிரண்டும் ஸமமாநாமமாகையாலே புநரு-க்திவாராதோவென்னில்; அப்போது வ்யுத்பத்திவிஶேஷவிஶிஷ்டமான

ஸம்பந்தவிஶேஷத்தை விவக்ஷித்து ஒன்று விஶேஷணமாகக் கடவது. அகாரவாச்யனான நாராயணனுக்கென்றும் பௌநருக்த்யபரிஹரிக்கலாம். ஸர்வஶப்தமும் நாமதேயமா யிருக்க வாஸுதேவாதி ஶப்தத்தோடே ஸமாநாதிகரணமாக நின்றதிறே. ஸர்வபீஜாக்ஷர வாச்யனான ஸர்வகாரணம் தேவதாந்தரமோ வென்று ஶங்கியாதபடி நாராயணனென்று விஶேஷிக்கையாலும் ஸப்ரயோஜநம். மந்த்ரங்களுக்கு பதக்ரமம் சந்தோநியதம், அந்வயமர்த்தாநுஸாரமாகக்கடவது. இப்படி வாக்யத்வயமானால் திருமந்த்ரம்முழுக்க ப்ரணவபரம். இந்த ப்ரணவபரயோஜனையைப்பற்ற திருமந்த்ரத்திலேபிறந்து த்வயத்திலேவளர்ந்து த்வயைகநிஷ்டனாவாயென்று பூர்வர்களருளிச்செய்தார்கள். பிறக்கையாவது; ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கையாலே "அன்றுநான்பிறந்திலேன் பிறந்தபின்மறந்திலே"னென்கிற முன்புற்ற நிலைகழிகை. அதாவது தன்னிசைவாலும் அநந்யஶேஷனாய், அநந்யாதீநனாய், அதடியாக அநந்யப்ரயோஜநனாய், அநந்யஶரணனாகை. வளருகையாவது; அதிகாரவிஶேஷாநுரூப தத்த்வவிஶேஷவிஷயஜ்ஞாந விஶேஷத்தாலே உபாயபரிக்ரஹம்பண்ணுகை. த்வயைகநிஷ்டனாகையாவது; த்யாநாநுஸந்தாநத்தாலே உபாயாந்தரத்திலும் ப்ரயோஜநாந்தரத்திலுந் துவக்கற இதிற்சொன்ன உபாயத்திலும் ப்ரயோஜநத்திலும் ப்ரதிஷ்டிதனாகை. இப்படி திருமந்த்ரமும் த்வயமுங்கூட ப்ரணவோபாய பாரார்த்யங்களைக் காட்டுகிறன. இவ்விரண்டு வாக்யமானயோஜனைதன்னிலே திருமந்த்ரம்முழுக்க ஸபரிகராத்மஸமர்ப்பணபரமென்று அநுஸந்திப்பார்கள். அப்போது ப்ரணவத்தில் மகாரம் ப்ரதமாந்தமேயாக வமையும். ஹவிஸ்ஸமர்ப்பணந்யாயத்தாலே நிருபாதிகமான ஆத்மஹவிஸ்ஸு நிருபாதிகதேவதையாய் அகாரவாச்யனான நாராயணனுக்கேஹரமாக ஸமர்ப்பிதமென்றதாயிற்று. இப்படி நிருபாதிகமான ஆத்மயாகத்தில் "நமஃ" என்று தன்னோடு தன்துவக் கறுத்து எனக்குஹரமல்லே னென்றதாயிற்று. 'இந்த்ராய நமஃ" என்னுமாப்போலே இங்கும் பரஸம்பந்தவிதியிலும் ஸ்வஸம்பந்தநிஷேதத்திலும் ப்ரவ்ருத்தமாகையாலே வாக்யத்வயமும் ஸப்ரயோஜநம். இந்நமஸ்ஸு ஸமர்ப்பணந் தன்னிலும் பரநிரபேக்ஷ

கர்த்ருத்வாதிகளை நிஷேதிக்கையிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். வேறொருத்தருக்கும் பரமன்று எனக்கும் பரமன்று என்று வாக்யாபிப்ராயமாகவுமாம். திருமந்த்ரமாத்ர நிவேதநபரமென்னுமிடத்தை நிருக்தியிலே "மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் தேவாய நிவேதயேத்" என்றருளிச்செய்தார். இப்படி ஸ்ரீவைகுண்டஸம்ஹிதையிலும் "ஸ்ரீமதா மந்த்ரேணாநேநைகாந்திகாத்யந்திகபரிசர்யாகரணாயவை ரிமஹ்யஸ்வீகுருஷ்வேதி யாசமாநஃ ப்ரணவேநாத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்" என்றிவ்வர்த்தம் தர்சிதம். வாக்யந்தோறும் ஒரு ப்ரயோஜநபதத்தை அத்யாஹரித்து திருமந்த்ரம் முழுக்க அபேக்ஷிதார்த்தவர்ணம்போலே இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்டநிவ்ருத்திரூப புருஷார்த்தப்ரார்த்தநாபரமாகவு மநுஸந்திப்பார்கள். அப்போதும் ஸ்வரூபாநுஸந்தாநமிதிலே தாத்பர்யம். ஸ்வரூபப்ரபரமானபோதும் புருஷார்த்தவிசேஷம் ஸூசிதம். அதிலுபாயமும் ப்ரார்த்தனையும் தாத்பர்யபலத்தாலே வரும். இம்மந்த்ரார்த்தங்களானசேஷத்வஜ்ஞாநாதிகள் முன்பு ப்ரார்த்யங்களல்லாமையாலே இம்மந்த்ரம்முழுக்க ப்ரார்த்யபரமென்றது சந்த்யபரம். எங்ஙனேயென்னில்; ப்ரார்த்யபரமென்றது ப்ரார்த்யப்ரதிபாதகமென்றபடியன்று; சப்தத்தாலுத்பாத்யமான ஜ்ஞாநம் சப்தத்துக்கு ப்ரதிபாத்யமன்றிறே. * * *

திருமந்த்ரம்மூன்றுவாக்யமானபோது ஸ்வரூபமும்புருஷார்த்தமுஞ்சொல்ல உபாயமார்த்தமாதல், ஸ்வரூபமு முபாயமுஞ்சொல்ல புருஷார்த்தமார்த்தமாதல், உபாயமும்புருஷார்த்தமுஞ்சொல்ல ஸ்வரூபமார்த்தமாதல், ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களடைவே சாப்தங்களாதலாகக்கடவது. எங்ஙனேயென்னில்; "அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஹ்யம் ந நிவஹா நராணாம் நித்யாநாமயநமிதி நாராயணபதம் | யமாஹாஸ்மை காலம் ஸகலமபி ஸர்வத்ர ஸகலாஸ்வவஸ்தாஸ்வாவிஸ்ஸ்யுர் மம ஸஹஜகைங்கர்யவிதயஃ" என்கிறபடியே ப்ரணவமும் நமஸ்ஸும் ஸ்வரூபத்தை சொல்லுகிறன, மூன்றும் பதம் ப்ரணவத்திற்சொன்ன தாதர்த்யத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அத்யாஹ்ருதமான க்ரியாபதத்தோடேகூடி புருஷார்த்தப்ரார்த்தநாபரமும், அப்போது அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனை அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே வரக்கடவது.

ப்ராயத்திலும் "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா" இத்யாதிகளிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியும் ஸபத்நீகனானபடியாலே இங்கும் ஸலக்ஷ்மீகனான நாராயணன்பொருட்டாகவே யென்றபடி. "நாராயணாய" என்கிறவிதுக்கு க்ரியாபேக்ஷை யுண்டாகையால் ஔசித்யத்தாலே "பவேயம்" என்றொரு பதமத்யாஹார்யமும். "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டு" மென்றும், "அடியேனை யாட்கொண்டருளே" யென்றும், "நித்யகிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே" என்றும், "நித்யகிங்கரோ பவாநி" என்று மிப்ப்ரார்த்தநையை ப்ரயோகித்தார்களிறே. ப்ரார்த்த்யமும் நித்யஸித்தமாகையாலே அப்யஸிக்கவேண்டாமையாலும் இஸ்ஸம்பந்த ஸ்வரூபம் ப்ரணவத்திலே சொல்லுகையாலும் இதின் பலமாய் "ஸர்வதேஶதஶாஸு ச" என்னுமாப்போலே ஸர்வாவஸ்தாநுரூபங்களையெல்லாம்விளாக்குலைக்கொண்டிருக்கிற பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவபரீவாஹமான கைங்கர்யமும் ஒழிவில்காலத்திற்படியேயிங்கபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. ॥*॥ சதுஸ்ஸமாஹாராபேக்ஷாபி ஸ்வாபிமாநாவஸாயிநீ । ஸ்வாபிப்ரயோஜநாபேக்ஷா ப்ரத்யஸ்தாநபோதகா ॥ * ॥ உன்னையுகப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தைநான் பெறவேணுமென்றும் என்னையடிமைகொண்டு நீயுகக்கவேணுமென்றும் இருவர்க்கும் ப்ரயோஜநம் ஸித்தம். "த்ரைகுண்யம் ஸ்ருஷ்டிஸாத்ய்யா ஞானம் பரிகீர்த்திதம் । த்ரைகுண்யேநம் பஜாநாதிதரோ ஷாஉயேதாரக" என்கிற ஸ்ருஷ்டிஸாத்ய்யமான சரமாவது ஸம்பூர்ணாநுபவம், அதடியாகவருகிற போக்யதமகைங்கர்யவிசேஷங்களாகவுமாம். "போகமாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச" என்கிற படியே முக்ததசையில் பரமஸாம்யம் போகத்திலும் ஞானத்திலு மாகையால் அப்போதும் ஸ்வரூபாநுபந்தியான சேஷத்வத்துக்கும் இதின் பலமான கைங்கர்யத்துக்கும் விரோதமில்லை. முக்ஷுதசையிலும் முக்ததசையிலு முண்டான ஸம்பந்தம் சரீராத்மபாவத்தாலே யென்று சாஸ்த்ராதிகளிலே ஸித்தமானையால் இவ்வஸம்பந்தம் பாரார்த்த்யகாஷ்டையடியாக வந்ததிறே. இப்படி முக்ததசையில்வரும் கைங்கர்யமும் ஸ்வத:ப்ராப்தமாய் ஸம்ஸாரஹிதமாய் நிரந்தரமாய் அநவத்யரஸமாயிருக்கும். முமுக்ஷுதசையில் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கை

ங்கர்யமும் ஸுக்ருதவிஶேஷோபாயிகமாய் அம்ஶதிதிக்ஷா யுக்த-
மாய் நிஷேதாதிகளாலே பரிசிதமாய் ஸுவஸ்தீர்ணாஸமமாயிருக்கும்.
இங்கிவன் கைங்கர்யமொழியப்பண்ணும் வ்யாபாரங்களில் பக-
வதாஜ்ஞைக்குப் பொருந்தாதவையெல்லாம் ஏதேனுமொரு ப்ரதிகூ-
லபலத்தைக் கொடுக்கும். பகவதநுஜ்ஞாதங்களான காம்யங்க-
ளில் ஸ்வர்க்கபஶ்வாதிஸாத்யங்களானவையெல்லாம் அநேகதோஷ-
துஷ்டங்களான பந்தகஸாதநங்களைக் கொடுத்து அம்ஶத்-
தாலே பாதகங்களாம். ஆகையாலே முமுக்ஷுவுக்கு "த்ரை-
வர்கிகாம்ஸ்த்யஜேத்காமாந்" என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாந்தரஹே-
துக்களைவிட்டு ஶக்தகஸ்நாநங்களையும் பகவத்பாகவதஸம்ருத்தி-
யையும் பற்றச்செய்யும் காம்யங்களான பகவத்தர்மங்கள் ஸாத-
மாக அநுஷ்டிக்கச்செய்தேயும் பந்தகங்களல்லாமையாலே உசித-
மான கைங்கர்யகோடியிலே சேர்ந்து கிடக்கும். ப்ரணவத்திற்
சொன்ன பகவச்சேஷத்வம் நமஸ்ஸிலே ஔசித்யாபயமான வத-
ஞ பாரதந்த்ர்ய பாரார்த்யங்களடியாக யதாப்ரமாணம் ததீ-
யஶேஷத்வமாய் நிற்கையாலே "நாராயணாய" என்கிற விடத்தி-
லபேக்ஷிக்கிற பகவத்கைங்கர்யமும் ததீயஶேஷத்வம். "மமமத்பக்த-
பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் । தஸ்மாந்மத்பக்தபக்தாஶ்ச பூஜ-
நீயா விஶேஷத:, தஸ்மாத்விஷ்ணுப்ரஸாதாய வைஷ்ணவாந்பரி-
தோஷயேத் । ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணுஸ்தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்-
ஶய:" இத்யாதிகளிலுமிவ்வர்த்தம் ஸித்தம். "ஸர்வம் பரவஶம் து:க"-
மித்யாதிகள் தனக்கு ப்ராப்தமல்லாத க்ஷுத்ரவிஷயத்திலே கர்மவ-
ஶமாக வருகிற பாரவஶ்யம் து:ககாரணமென்கிறன. பகவத்பா-
கவத விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஶுக்தாஸிதாநாநுகுணா பு-
ருஷார்த்தத்வவ்யவஸாயத்தாலே நிரதிஶயப்ரீதிகாரணம். இங்கு
ததீயரென்கிறது ததீயத்வவ்யவஸாயமுடையவர்களை. நாமங்-
களாலே விஶிஷ்டனான நாராயணனைப்பற்ற கைங்கர்யத்தைய-
பேக்ஷிக்கும்போது விஶேஷணமான நாமங்களையும் பற்றக்கைங்கர்-
யமபேக்ஷிக்கப்பட்டதாமென்னுமிடம் ந்யாயஸித்தமாகையாலே
இங்கே ததீயகைங்கர்யம் ஸித்திக்கிறதென்று சிலர் சொல்லுவர்கள்,
இப்படி விஶேஷணமே ப்ரயோஜகமானால் நாமஶப்தார்த்தங்-
களாக விங்கு விவக்ஷிதங்களான ப்ரஹ்மாதிதேவதாந்தரங்களையும்

ஸமஷ்டிகளையும் வ்யஷ்டிகளையும் பற்ற ஜ்ஞேயத்வாபேக்ஷை பண்ணிற்றும். நாரபதியைப்பற்ற ஜ்ஞேயத்வத்தையபேக்ஷித்தானென்றால் நாரரைப்பற்ற ஜ்ஞேயத்வமபேக்ஷிதமாகாதாப்போலே இங்கும் ந்யாயஸாம்யத்தால் நாரங்களைப்பற்ற ஜ்ஞேயத்வாபேக்ஷை ஸித்தியாது. ஆனபின்பு ப்ரமாணபலத்தாலே ஸ்வாமியினுடைய ஸம்பந்தஞ்செய்ய வபேக்ஷிக்கிறானாகையாலே யவனுக்கு ப்ரியதமராயிருக்கிற ஶேஷபூதநமுடைய ஸம்பந்தப்ரயோஜநரைப்பற்ற ஜ்ஞேயத்வமபேக்ஷிதமாயித்தனை. அநந்தஸாஸ்த்ரையிலும் நார ஶப்தாஸ்பதமான ஸகலமும் ப்ரவிஷ்டமாமென்னுமிடமும் ப்ரமாணபலத்தாலே வந்த தத்தனை. இப்படி திருமந்த்ரத்தில் வாக்யத்ரயத்திலே இரண்டு வாக்யம் ஸ்வரூபபரமாய் ஒருவாக்யம் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநாபரமாக யோஜித்தது. இங்ஙனன்றிக்கே ப்ரணவம் ஸ்வரூபபரமாய் நமஸ்ஸிலே அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையாய் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியால்வரும்புருஷார்த்தத்தை "நாராயணாயஸ்யாம்" என்றுகணிசிக்கிறதாகவுமாம். இந்நமஸ்ஸுக்குமிப்படி த்வயத்தில் நமஸ்ஸுக்குப்போலே விரோதிநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையிலே தாத்பர்யமானயோஜநாவிஶேஷமும் "ப்ரணவோதிததத்த்வஸ்ய ஸாமான்யம் நிஜகர்மபி: | அஹங்காரகார்யாஹிதம் ஸ்தாப்யதே பரம்|| தத்த்வஜ்ஞாநஸ்ய நமஸ்ய தத்த்வவ்ருத்திக: | ஸர்வாஸ்தித்வம் ஸாமான்யம் நஷ்டம் நமஸாத்ய:" என்று ஸப்தர் நிபந்தத்திலே ப்ரதர்ஶிதம். ஆகையாலே "அஹம் நமஸ்யாம்" என்றுதல், "நமஸ்கிருத்ஸ்யாம்" என்றுதல் வாக்யாத்யாஹாரமாய் இத்தாலே "ஸ்வஜீவாத்மநா நாதிவித்யாஸஞ்சிதபுண்யபாபரூபகர்மப்ரவாஹஹேதுகப்ரஹ்மாதிஸ்தாவராந்த சதுர்வித தேஹப்ரவேஶக்ருத தத்ததாத்மாபிமான ஜநிதாவர்ஜநீய ஸம்ஸாரவித்வம்ஸநாய" என்றும், "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு" மென்றுஞ் சொல்லுகிற அவித்யாகர்ம தத்வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாதி ரூபமான ஸகலாநிஷ்டமும் நிவ்ருத்தமாகவேணுமென்றபேக்ஷித்ததாயிற்று. இப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்தால் இஷ்டப்ராப்தியை யபேக்ஷிக்கவேணுமோ; "ஸம்பந்த்யாவிஷ்ணுராவஶ்ய ஶேஷாஸ" என்றும், "யதா நக்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாளநாந்

ணே:। கோஷவ்ருஷாணாஞ்ஞாநரோத்ஸநஃக்ரியதே தயா॥ யதோ உபாநகாரணாக் க்ரியதே நஜஸ்ரோப்ரம்। ஸதேவ நீயதே தஸ்ய ஸத்ஸம்ஸ்பர்ச:॥ தயோரேஹயமப்ரணயம்ஸா உபவெவயோ யோமப்ரணா:। வ்யகாரஸ்யேநஜநஸ்யே நிக்ஷ்ராவணவாத்நேநா ஹிதே" என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே உஷ்டிவ்யாத்திதானேவாரா தோ வென்னில்; ॥*॥ ஸ்தஸ்ஸாஹ்லயாஹாமம்வப்ரத்ய:விதப்ர வெக்ஷதே। ஸாபராயஸ்யாஉாஸ:தெக்ஷயம்வரோத்ஸ:॥*॥ தன்னபராயத்தாலே ஸ்த:வ்யாத்தத்தையிழந்து கிடக்கிற விவன் என்கூறு நான்பெறவேணும், அதுக்காகவென் னபராயத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்றவெக்ஷிக்கையில்விரோயமில்லை. இத் தால் வ்யதிவநுக நிவ்ருத்தியில் மாணிக்கத்திலொளியும் "ஜ்ஞாத வாவதவவிஸ்வஉாஸஹ்லஸத்தா" என்கிறபடியேநியதையான விஸ்ரெ ஜையாலே பரம்புமாப்போலே இங்கும் ஸாஹாவிகமான ஜ்ஞா நவிகாஸாதிகள் ஸஹஜகாரணப்ரஸாதையான விஸ்ரெஜையா லேவருகிறனவென்னு மிடந்தோற்றுகிறது. ஆனாலும் ஸாவாஹாரா ஹாவவக்ஷத்தில் ஸவப்ராநிஷ்டநிவ்ருத்திதானேஉஷ்டிவ்யாத்தியாயிருக் கத் தனித்துச்சொன்னால் வப்ரநாப்தீவாராதோ; "அவிஉ்யாநிவ்ருத்தி ரேவஹிமோக்ஷ:" என்று ஸாஷ்யகாரருமருளிச்செய்திலரோவென் னில்; ॥*॥ வனகமேஸ்ஸரவமேணவரேணவநிரவிதம்। உஷ்ட வ்யாத்திரநிஷ்டஸ்ய நிவ்ருத்திஸ்சதிகீத்யதே ॥*॥ ஒன்றுதன்னை யே ஸ்ரவத்தாலும் வ்யதிரேகமியாலும் நிரவித்துவ்யோ ஜநவிசேஷாவிஸந்தியாலேபிரியச்சொல்லக்கடவதாயிருக்கும். ஸம் ஸாரதசையில் ஒரு வ்யதிகஉநிவ்ருத்தி வ்யதிகஉாஹாரமாயும் அநப்கஉவ்யதிகஉோஹய நிவ்ருத்தியாயுமிருக்கும். இங்குஸவப்ர வ்யதிகஉநிவ்ருத்தியாகையாலே மேல்முழுக்க வநப்கஉமேயா யிருக்கும். ஆகையால் வஉவப்ரவஸ்யினுடைய வநிஷ்டத்வத் தையும் கேவலாநப்கஉாஸ்பதையான முக்தாவஸ்யினுடைய உஷ்டத்வத்தையுந் தோற்றுவிக்கைக்காக ஸூத்ரகாரர் திருவுள்ளத்தாலே பிரியவவெக்ஷிக்கிறது. ஹவமந்தர்யஹாதிநிவ்ருத்தியும் ஜீவனுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸாதிகளும் வேறாகையாலே பிரியவவெக்ஷிக்கிறதாகவு மாம். ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிகளுக்கு ஹேதுவான ஹமவந்தர்யஹாதி களுடைய நிவ்ருத்தியும் நிரஹதுகமான ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிகளு

டைய நிவ்ருத்தியான ஜ்ஞாநவிகாஸ ஸங்கோசாதிகளும் வேறுபட்டவையாகையாலே பிரியவபேக்ஷிக்கக்குறையில்லையிறே. ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்தி பிறந்தால் பாஷாணகல்பமுக்திப்ரஸங்கத்தை வாரணைக்காகவும் ஸுகலேசவ்யாப்தியில் ஐந்த்ராதி வ்யாப்தியிற்போலே து:க்கஸம்பந்தமில்லையென்று தோற்றுவிக்கையில் தாத்பர்யத்தாலும் பிரித்துச்சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி ஸர்வமும் ப்ரமாணப்ராப்ப்யாநமும் ஸாத்யமானால் இப்ப்ரமாணத்துக்கு ஸாதநமாக ஸாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸாங்கோபாயமும் ஸாத்யஸாதநமாக வக்ஷ்யமாணமான நிஷ்டநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிற நிஸ்ஸீமமாகவ நுஸந்தேயம். இப்ப்ரமாணவ்யாக்யாநாநுஸாரேணமாயிருக்கையன்றிக்கே மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே மோக்ஷோபயுக்தமாகவுமாம். அப்போது திருமந்த்ரம் ஸர்வோபாயவ்யாக்யாநமாயிருக்கும். த்வயவாக்யத்தில் கரணவ்ருத்தியாலே ஸர்வஸ்வாநுடைய உபாயத்வமும் ஸித்திக்கும். ॥*॥ சேதநஸ்வரூபஸ்யோபாயோ ஹேதுர்பாவோ யோக்யதாதிஷு । ஸாத்யஸாதநஸம்பந்தஸம்ப்ரதிபாத்ய: ॥ * ॥ இத்திருமந்த்ரத்தில் ஸர்வோபாயப்ரமாணங்கள்மூன்று மடைவேஸாம்யமாம். அப்போது ப்ரணவம் ஸர்வஸ்வரூபம், நமஸ்ஸோபாயரூபம், சேஷம் ப்ரமாணப்ரகாசநரூபம். இம்மூன்றின் விரிவெல்லாம் அத்யாத்மஸாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு தெளிந்திங்கேயநுஸந்தேயம். இந்தயோஜநைக்கு வேதாந்தஸாஸ்த்ரத்தில் தத்வோபாய ப்ரமாணங்களை நிரூபித்தக்ரமத்தோடேசேர்த்தியுண்டு, எங்ஙனேயென்னில்; முதலிரண்டத்யாயத்தாலே பரவரதத்வங்களைத்தெளிவித்து த்ருதீயத்தாலே அதிகாரவரிகரங்களோடேகூடின உபாயஞ்சொல்லி சதுர்த்தத்தாலே பலஞ்சொல்லியிறே ஸாரீரகஸாஸ்த்ரந்தலைக்கட்டிற்று. அங்கு முதலிரண்டத்யாயத்திற் சொன்ன பராவரதத்வ ஸ்வரூபமும் நான்காமத்யாயத்திற் சொன்ன பலமும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரவ்ருத்திநிஷ்டனுக்கும் தாத்ருஸம். மூன்றாமத்யாயத்தில் வைராக்ய பாதத்திலும் உபயலிங்கபாதத்திலுஞ்சொன்ன ஸம்ஸாரதோஷமும் ஸர்வஜ்ஞனுடையஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநத்வமும் ஸாதாரண

வான இவனுக் கவஶ்யம் ஜ்ஞாதவ்யம். மூன்றாம் பாதத்திலுபாயமாகச்சொன்ன வுபாஸநபேதங்களை யவற்றுக் கதிகாரிகளானவர்க ளநுஷ்டிக்கக்கடவர்கள். அகிஞ்சநனான அதிகாரி தனக்கவற்றினருமையைக்கண்டு "நாநாஶப்தாதிபேதாத், விகல்போ விஶிஷ்டபலத்வாத்" என்கிற அதிகரணங்களிற்சொன்ன கட்டளையிலே வித்யாந்தரவ்யாவ்ருத்தமாய் அவைகொடுக்கும்மோக்ஷத்தைக்கொடுக்குமிடத்தில் நிரபேக்ஷமான ந்யாஸத்தையே பற்றக்கடவன். நான்காம் பாதத்திற்சொன்ன வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை யுபாஸநநிஷ்டன் "ஸஹகாரித்வேந ச" என்கிறபடியே வித்யோபகாரகமாக அநுஷ்டிக்கும். ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டன் "விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி" என்கிறபடியே பகவதாஜ்ஞாஸித்தமென்று ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக அநுஷ்டிக்கும். இப்படியாறல் ஶாரீரகத்திற்சொன்ன ஸர்வோபாய புருஷார்த்தங்களெல்லாம் ஶ்ரீமதஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தங்கள். இதில் அர்த்தபஞ்சகாதிகள் கிடக்கிற வகுப்பெல்லாங்கீழேசொன்னோம். * * * * * *

இப்படி திருமந்த்ரமேகவாக்யமானபோது உபாயபரமென்றும், வ்ருத்திபரமென்றும்; வாக்யத்வயமானபோது ஸ்வரூபபரமென்றும், அந்வயவ்யதிரேகமுகேந ஸம்பந்தபரமென்றும், புருஷார்த்தப்ரார்த்தநாபரமென்றும்; வாக்யத்ரய மானபோது முதலிரண்டு பதமும் ஸ்வரூபபரமாய் மேல்பதம் புருஷார்த்தப்ரார்த்தநாபரமென்றும், ப்ரணவம் ஸ்வரூபபரமாய் மேலிரண்டு பதமும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்தி ப்ரார்த்தநாபரமென்றும், இக்கட்டளையிலே ப்ரதமபதம் ஸ்வரூபபரமாய் மேலிரண்டு பதமு முபாயபரமென்றும், ப்ரதமபதம் ஸம்பந்தபரமாய் மேலிரண்டு பதமும் கைங்கர்யப்ரார்த்தநாபரமென்றும், பதத்ரயமு மடைவே தத்த்வோபாய புருஷார்த்தப்ரார்த்தநாபரமென்றும் அநந்தார்த்தகர்ப்பமான இத்திருமந்த்ரத்தில் வாக்யார்த்தத்தைப்பத்துப்படியாக யதாஸம்ப்ரதாய மநுஸந்திப்பார்கள். இப்படி சிலவற்றை ப்ரதாநமாக அநுஸந்தித்தாலும் மற்றுள்ளவையு மர்த்தமாகக்கடவது. ॥ * ॥ ததேவம் பதவாக்யார்த்தைஸ் ஸுகவிஜ்ஞாநதர்ஶிபி: । தத்தத்க்லிஷ்டகல்பிதம் நிரஸ்தம் யோஜநாந்தரம் ॥ * ॥ இத்திருமந்த்ரத்தில் ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டி

வாதங்களால் கலக்கவொண்ணாத தெளிவுடையவனை "ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமாருஹ்ய அஶோச்யஶ்ஶோசதோ ஜநாந் । பூமிஷ்டாநிவ ஶைலஸ்தஸ்ஸர்வாந் ப்ராஜ்ஞோऽநுபஶ்யதி" என்கிறது. "ஜ்ஞாநேந ஹீந: பஶுபிஸ்ஸமாந:" என்கிறவிடத்தில் ஜ்ஞாநமென்கிறதுவும் இத்தெளிவை. இப்படி தெளிந்தவன் "நப்ரஹ்ருஷ்யதி ஸம்மாநே நாவமாநேந தப்யதே । கங்காஹ்ரத இவாக்ஷோப்யோ யஸ்ஸ பண்டித உச்யதே" என்கிறபடியே மாநாவமாநாதிகளிற் கலங்கான். இத்திருமந்த்ரத்தில் யதாவஜ்ஜ்ஞாநமும் நிஷ்டையு முடையவனை ஆதரிக்கும் தேஶத்திலும் "யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே । ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதிதுர்பிக்ஷதஸ்கரா:" என்கிறபடியே ஒரு தோஷங்களும் வாராது. இச்ச்லோகத்தால் "ராகாதிரோகாந் ஸததாநுஷக்தாநஶேஷகாயப்ரஸ்ருதாநஶேஷாந் । ஔத்ஸுக்யமோஹாரதிதாந் ஜகாந யோऽபூர்வவைத்யாய நமோஸ்து தஸ்மை" என்று ஆயுர்வேதவித்துக்கள் ப்ரதாநவ்யாதிகளாக வெடுத்த ராகாதிகளும் ஸத்துக்களுக்கு ஶ்ரீயென்றோதப்பட்ட ஜ்ஞாநஸம்பத்தினுடைய ஸங்க்ஷாமமும் பாஹ்யதஸ்கரர்க்கு நிலமல்லாதவாத்மாபஹாராதிகளைப் பண்ணும் ஆந்தரதஸ்கரரான அஹங்காராதிகளும் நடையாடாதென்றதாயிற்று.

இத்திருமந்த்ரத்தி லறுதியிட்ட பொருளே விஷ்ணுவாஸுதேவஶப்தவிஶிஷ்டங்களான வ்யாபகமந்த்ரங்களுக்கும் பொருள். "வ்யாப்திகாந்திப்ரவேஶேச்சாஸ்தத்தாத்வர்த்தநிபந்தநா: । பரஸ்வேஹ்யாதிகா விஷ்ணோ: ஶேஷவஸ்யபராத்மந:" என்று ஶப்தப்ரவ்ருத்த்யாதிகள் நிர்வசநம் பண்ணினபடியே "விஷ்ல் வ்யாப்தௌ, வஶ காந்தௌ, விஶ ப்ரவேஶநே, இஷு இச்சாயாம்" என்கிற தாதுக்களிலே நிஷ்பந்நமான விஷ்ணுஶப்தத்திலுள்ள பொருள்களும், வாஸுதேவஶப்தத்திலும் "வஸதி வாஸயதி" என்றும், "தீவ்யதி" என்றுந் தோற்றின ஸர்வவ்யாபகத்வம், ஸர்வாதாரத்வம், தத்கததோஷரஹிதத்வம், க்ரீடாவிஜிகீஷாதிமத்த்வம், என்கிற ஆகாரங்களுமெல்லாம் நாராயணஶப்தார்த்தத்திலேயே ஸவிஶேஷம். "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச । ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்" என்கையால் இத்திருவஷ்டாக்ஷரமே ஶாகைகளுக்கு தத்த்வஹிதாநுஷ்டாநங்களான ஸர்வவேதாந்தங்களுக்கும் ப்ரகாஶகம். "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி

யோயமேதம் ஸ்ருஷ்டவான் । ஸ்ருஷ்டாக்ஷரஞ்ஜ்ஞானஸந்தஸ்யைவ ஶ்ரூயதே" என்கையாலே இதினுடைய ஸ்ருஷ்டித்வாரணம் ஸர்வ வேதஸம்மதமாயும். "யஸ்யாவாம்ஶ்ச விஶ்வாஸஸ்தஸ்ய ஸித்திஸ்ச தாவதீ। ஸந்தாவாமிதி நைதஸ்ய ப்ரபாவ: பரிகீயதே" என்கையாலே தந்தாம் விஶ்வாஸதாரதம்யத்துக்கீடாக ஸித்திதாரதம்யமுண்டானாலும் மஹாவிஶ்வாஸமுடையார்பக்கலித்திருமந்த்ரம் அநவத்யப்ரபா வமாயிருக்கும். இச்ஶ்லோகத்தில் இன்னால் பரிச்சேதிக்கவொண் ணாதென்று விஶேஷியாமையாலே "நாநாரணனு யுலகத்தரு நூல் சிங்காமைவிரித்தவ" னென்கிறபடியே இத்திருமந்த்ரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகனுமாய் ப்ரதிபாத்யனுமாயிருக்கிற ஸர்வஜ்ஞனான நாராயணன்தானு மிதின் ப்ரபாவத்தை பரிச்சேதிக்கமாட்டான் றென்றறியுமத்தனை. இம்மந்த்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாவுமாய் தேவதை யுமானவன் பக்கலிலே இத்தை ஸாக்ஷாத்மாகப்பெற்ற திருமங்கை யாழ்வார் "அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்தைமந்திரத்தால்மற வாதென்றும்வாழ்தியேல்வாழலா" மென்றருளிச்செய்தார். ❋ ❋

எட்டுமாமூர்த்தியெண்கண்ணனெண்டிக்
கெட்டிறையெண்பிரகிருதி
எட்டுமாவரைகளீன்ற வெண்குணத்தோ
னெட்டெணுமெண்குணமதியோர்க்
கெட்டுமாமலரெண்சித்தியெண்பத்தி
யெட்டியோகாங்கமெண்செல்வம்
எட்டுமாகுணமெட்டெட்டெணுங்கலை
யெட்டாதமேலதுவுமெட்டினவே. (சரு)

ஸர்வகாரணபூதனுமாய் ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீகனுமாய் ஏகாந்தனுமான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமான திரு வஷ்டாக்ஷரத்தை யநுஸந்திக்கும் மஹாமதிகளுக்கு குத்ஸகணாதிக ளிலுமைஶ்வர்யாதிகளிலும் யாதொன்றும் அநாதரணீயமாயிருப் ப தொன்றுமில்லை யென்கிறது. (எட்டுமாமூர்த்தி) க்ஷகாராதிபூ தங்களெட்டும், இந்த்ராதிகளும், யஜமானனுந் தனக்கு மூர்த்திக ளாக வரம்பெற்று அஷ்டமூர்த்தியென்றுபேர்பெற்ற ருத்ரன். (எண் கண்ணன்) சதுர்முகனென்கையாலே எட்டுக்கண்ணுடையப்ரஹ்மா. (எண்டிக்கு) எட்டுதிக்குகள். (எட்டிறை) இந்த்ராதிகளான எட்டு

திக்பாலகர்கள். (எண்பிரகிருதி) அவ்யக்த மஹதஹங்காராதிகளான எட்டு தத்வங்கள். (எட்டுமாவரைகள்) எட்டு குலபர்வதங்கள். (ஒன்றவெண்குணத்தோன்) இவையெல்லாத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்த குணாஷ்டகவிசிஷ்டனான பரமாத்மா. இவனுக்கு எட்டுகுணங்களென்கிறது; கர்மவச்யஜராமரணசோகக்ஷுத்பிபாஸைகளின்றிக்கேயொழிகையும், ஸத்யங்களான போகங்களை யுடையனாகையும், நினைத்தது முடிக்கவல்லனாகையும். (எட்டெணுமெண்குணமதியோர்க்கு) இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ஸாங்கமாகக்கேட்ட அனுஸந்திக்கும் அஷ்டாங்கபுத்தியுடைய மஹாத்மாவான ப்ரதிபுத்தர்க்கு. புத்திக்கு எட்டங்கங்களாவன; "க்ரஹணம் தாரணஞ்சைவ ஸ்மரணம் ப்ரதிபாதநம் | ஊஹோ(அ)போஹோ(அ)ர்த்தவிஜ்ஞாநம் தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தீகுணா:" என்கிறவை. (எட்டுமாமலர்) "அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ: | ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத: || ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவ ச | ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்" என்கிற புஷ்பங்கள். (எண்சித்தி) "ஊஹ: சப்தோ(அ)த்யயநம் து:கவிகாதாஸ்த்ரய: ஸுஹ்ருத்ப்ராப்தி: | தாநஞ்ச ஸித்தயோ(அ)ஷ்டௌ" என்கிற வெட்டுஸித்தி. (எண்பத்தி) "மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம் | ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜநம் || மத்கதாச்ரவணே பக்தி: ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா | மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி || பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா" என்கிற எட்டுவிதங்களான பக்திகள். (எட்டுயோகாங்கம்) யோகாங்கமாகச்சொல்லப்பட்ட யமநியமாதிகள். (எண்செல்வம்) "அணிமா மஹிமா ச ததா லகிமா கரிமா வசித்வமைச்வர்யம் | ப்ராப்தி: ப்ராகாம்யஞ்சேத்யைச்வர்யாணி யோகயுக்தஸ்ய" என்கிற விபூதிகள். (எட்டுமாகுணம்) முக்ததசையி லாவிர்ப்பவிக்கும் குணாஷ்டகம். "அஷ்டௌ குணா: புருஷம் தீபயந்தி" இத்யாதிகளிற் சொன்னவையாகவுமாம். (எட்டெட்டெணும்கலை) சதுஷ்ஷஷ்டிகலைகள். (எட்டிரதமேலதுவும்) "ச்ருங்காரவீரகருணாத்புதஹாஸ்ய பயாநகா: | பீபத்ஸரௌத்ரௌ ச ரஸா:" என்கிற ரஸங்களெட்டுக்கும் மேலான சாந்தரஸம். இவையெல்லாம், (எட்டினவே) இவற்றிலிவனுக்கிஷ்டமுள்ளபோது எட்

டாதவை யொன்றுமில்லை. ஶுஶ்ரூஷணாதிகள் நிரம்பா தொழிகிறது; அநந்யஸாதநத்திலூற்றம் போதாமையாலே. அபேக்ஷ்யாதிகள் வாராதொழிகிறது; உபேக்ஷையாலே. கடக ஸம்ஸாரம் நிவ்ருத்தியா தொழிகிறது; இசைவில் குறையாலே. ஆகையாலேயிறே "நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:" என்கிறது. * * * * * *

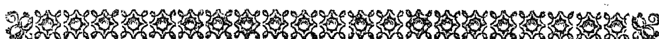
அவித்யாவஶதோ நாந்யே க்ஷேத்ரஜ்ஞா: ஸ்வதந்த்ரயே: |
அஸதாஸ்வாதஸம்ப்ரேஷே நாதிஷ்டி கிதிஶ்யதம் ||

உயர்ந்தங்காவலனல்லார்க்குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமைதீர்ந்துமற்றோர்வழியின்றியடைக்கலமாய்ப்
பயந்தவந்நாரணன்பாதங்கள்சேர்ந்தபழவடியார்
நயந்தகுற்றேவலெல்லாநாடுநன்மனுவோதினமே.

இத்யம் ஸங்க்ஷிப்த: பரேஶ்ரி ஶிரஸாவேதவித்வஸ்நாக்ஷரே ரமேஶ்யஸ்த்ரஸஹிதஸ்யோஜநமேயாஸ்யாத்ஸாரோதி: ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே வேதஸந்திரஜஹஸ்யமாதிவ்ருத்தித்ரய ப்ரேஷ்யமண்யப்ரஶம்ப்ரயஸூதிஸதாஜ்ஞ்யஸ்ஜவாரோநம:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
மூலமந்த்ராதிகாரஸ்ஸப்தவிம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸுக்ரீவேணாவித நாதே ஸக்ய ஸக்ய த்ருக்ஷ்ய
மாதேவீதாதிவ்ருத்திப்ரஸக்தாத்மஸாரம் |
ப்ரதிஷ்டாம் ஸஹ ஸ்ரீஸம்ப்ரதிகாலாரோஹ:
பஞ்சாஸஹாய ஶரணாகதிமந்த்ரபக்ஷ: ||

திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதத்தி லர்த்தமாகவாதல் ஶாப்தமாக வாதல் சொன்ன வுபாயவிஶேஷத்தையும் இதின் ஶேஷமாக த்ருதீயபதத்திற்சொன்ன புருஷார்த்தவிஶேஷத்தையும் விஶதமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது அபயம். இது கடவல்லியிலே பிரியவோதிச்சேர்த் தநுஸந்திக்க விதிக்கையாலும் ஸமவதாரத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதாதிகளிலே வர்ணாஶ்ரமாதிகளும்பண்ணி ப்ரதிபாதிக்கையாலும் ஶ்ருதிஸமமான தாந்த்ரிகமந்த்ரம். இத்தை பஞ்சமோபாயவாக்யமென்று சிலர்சொன்னதுவும் ஸுதர்ஶனபட்டரென் றுரைக்கைக்காகவாதல் பரமோபாயஜ்ஞரான ஸர்வேஶ்வரன் ஸமவதாரத்திலே யருளிச்செய்கையாலே யாதலாமத்தனை. இதுக்கு ரிஷ்யாதிகளும் மந்த்ராதிகளிற்போலே ஸ்வேதரோ ணர்க்கு மந்த்ரவ்யாகரணாதிகளிற்படியே கண்டுகொள்ளலாம். இம்மந்த்ரம் "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்கிற ஶ்லோகத்வயத்தில் விவக்ஷிதமான வுபாயோபேயரூபமான வர்த்தத்வயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அபயமென்று பேர்பெற்றது. இப்படியிருக்கையா லுபாயாந்தரங்களிலு முபேயாந்தரங்களிலுந்துவக்கற்றவன் இம்மந்த்ரத்துக்கு முக்யாதிகாரி. இம்மந்த்ரம் வர்ண ஸமர்ப்பணங்களை யடைவே ப்ரதிபாதிக்கையாலே அபயமென்று சொல்லப்படுகிறதென்றுஞ்சிலர் சொல்லுவர்கள். இப்படி "ஸ்ரீமந்நாராயணஸாக்ஷி" இத்யாதி மந்த்ராந்தரத்திலும் அபயப்ரதாநத்துக்கிதுவே நிதிதம். "மந்த்ரராஜமிதம் விப்ரா: ஸர்வவேதநகேவலம் | சரணாகதவரம் ப்ரஹு சரணாகதமதி: || சரணாகதவிப்ர சரணாகதவ

ராயணம் | குருரேவ பர: காமோ குருரேவ பரம் தநம் ||
யஸ்மாத்தது³பதே³ஷ்டாஸௌ தஸ்மாத்³கு³ருதரோ கு³ரு: | நாந-
கம்யம் நநக்ஷத்ரம் நதீஸமுத்ராதிநிஷேவணம் || நபாராயணம்
நித்யம் ஜபம் வாபேக்ஷதே ஹ்யயம் | நஶக்யந்தே குருஸ்தேய-
ப்ராணா ஏஷாம் விராஜித: || ததாசார்ய ஹ்ருஹ்யோபஸ்த்ருஷ்டுஷோ நியா
யவிநயாந்வித:| ஶுஶ்ரூஷயாந்நஸ்ராஜாநம் நியதாம் ஸ்ரீவநிஸ்ருத:||
ஶுஶ்ரூஷயாஸ்ராஜாநம் ஶ்ருஶ்ரூஷணம் நர: | கோநமே நவ
தாஸேஶ்ரணஸ்தாநம் ஸ்யநிக்ஷேபக || ஸ்யநிக்ஷிப்தக தஸ்ய:க்ரு
தக்ருதேத்யாஸவிஷ்யதி" என்று ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன
குருஸேவஸத்ராதிகள் இங்கும் வரப்ராப்தம். க்ருஷிகளுக்கு இம்
மந்த்ரஸமூத்திறுடைய ஸமாகாயஜ்ஞாநபர்யந்த ஸம்ப்ரதாரா
ணமே ப்ரதாரகமென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரஸித்தம். இம்மந்த்ரப்ரபா
வத்தை "யேநகேநாபிப்ரகாரேண ஸ்வஸ்தஸ்தாகவ"என்று மந்த்ர
ஶாரங்களிற்காட்டில் வ்யாப்ருத்தி தோற்றவருளிச்செய்தார். "ஸ்வஶே
நாபியஶாந்நி கீர்த்யதேஸம்வாதமேகை: | வாஸோநுவிஶேஷ்ய
தேஸாத்ஸ்யம் ஹத்ரமைஷ ஶ்ரூமமேஶிவ, நாந்யேஷ்யாமதீஶக்தி:
வாஸநிஹுரணேஹரே | ஸ்வமேவாஸிநர:கதம்க்ஷஶ்ரூ
வஸக்லிஷ்டு" இத்யாதிகளிலே திருநாமஸங்கீர்த்தநமாத்ரத்திறுடைய
ப்ரபாவமிருக்கும்படி கண்டால் ஶரண்யஶரணாமதி தத்வவி
ஶேஷங்களை ஸமர்த்மாகப்ப்ரகாஶிப்பிக்கிற இம்மந்த்ரவிஶேஷத்
திறுடைய ஸம்ப்ரதாரண மாத்ரத்தளவிலுமுள்ளப் ப்ரபாவம்
ஶ்ருத்யாதிப்ரமாணஸித்தாலே ஸுக்ரஹம். இப்ப்ரபாவநிப
ந்தநத்தையும் இங்கேப்ரமாணஸம்ப்ரதாயங்களாலே கண்டுகொள்
வது. இப்படிப்பட்ட ரஹஸ்யமந்த்ரங்களில் ஹேதுநிரூப
ணம் பண்ணக்கடவதன்று - ஶாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு விஶ்வஸிக்கு
மத்தனை யென்னுமிடம் மஹாபாரதாதிகளிலே "தேவமாரு
ஷாவாநேத்ஷா ஹேதுபேநவிநிரஸம்க: | பயிராநுவதே
வாத்ர வதிந்தவ்யம்ஹிமேதஷிணே" த்யாதிகளாலே சொல்லப்
பட்டது. இம்மந்த்ரத்திலே விவக்ஷிதமான வாக்யஸமேபர்ணம் "ஸ
வேநாவாயிவிநிமேசத்ரம்க்ஷதஜ்ஞம்ப்ரஹ்மணிந்யஸேத் | ஸந
ஶ்ராநுயோமஶ்ருஶஷோநேந்ராமருநுவிஸ்தர" இத்யாதிகளாலே

ப்ரகரணாந்தரங்களிலும் ஸ்துதிக்கப்பட்டது. "ஸதீர்தாநது ஜ்ஞயது" என்றுவாரோந்தரம். இச்ச்லோகம் ஸாரஸங்க்ரஹ வரமானாலும் இங்குசொல்லுகிற ஸாரஸங்க்ரஹம் தத்ப்ரவ்ருத்தம். இஸ்ஸங்க்ரஹத்துக்கு "நிவேதயிதவ்யாத்மாநம் விஷ்ணவே தேஜஸே। தத்ராத்மாநம் ஸ்துஹிவிஷ்ணோரிதிஸ்ருதம்:" என்று வ்யாஸஸூத்ராதிகளிலும் ச்லோகாஸ்தராதிகளிலுஞ்சொன்ன ஸூத்ராந்தரங்கள் இப்படிசரணாசரணாமதி தத்த்வங்களை விசதமாகப் ப்ரகாசிப்பியாது. திருமந்த்ரத்திலுமிவைமூன்றும் ஸங்க்ஷிப்தங்கள். ஆகையாலே ப்ராப்யப்ராபகவிசேஷங்களை ஸம்பூர்ணமாகப் ப்ரகாசிப்பிக்கிற வித்யயமே ப்ரபத்திமந்த்ரங்களெல்லாத்திலும் ப்ரயாநம். இதினர்த்தத்தை ச்ருதிஸூத்ரீதிஹாஸ புராண ஸம்வாதாதிகளில் ப்ரஸித்தமானபடியே ஸர்வாசார்யஸம்ப்ரதாயக்ரமத்தாலே மந்த்ரத்திலே விவரித்தருளினார். எங்ஙனேயென்னில்; "ஸம்வாதாராயணாதிதாநராசுவஸ்ஸுவராசு" என்றுதுடங்கி ஸ்ரீஸூக்திஹிவ்ரதத்தை யருளிச்செய்தார். "கவிமுஹயப்ரத்தீகே" த்வாதியாலே ஸ்வராசுவாசுவமாண விஷ்ணுதிகளைப் பாக்க வருளிச்செய்கையாலே நாராயணசப்தார்த்தம் வ்யாப்தமாயிற்று. முற்படபிராட்டியைச் சொல்லச் செய்தே வராஷகாரகஞ நிவர்த்தனார்த்தமாக விஷ்ணுதிஸப்தத்தில் நிலைதோற்றுகைக்காக மீண்டும்நாராயணசப்தவ்யாப்தத்திலுமருளிச்செய்தார். அநந்தரம் "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்று ஸமோபாயவாக்யங்களில் ப்ரபத்திமான வ்யாப்யசப்தத்தை யுபாதாநம் பண்ணியருளினார். "ப்ரபத்யே" என்கிறவிடத்தி லுத்தரத்தாலே விவக்ஷிதமான வயிகாரிவிசேஷம்"அநந்யசரணாஹம்" என்று விவ்ருதமாயிற்று. "க்ஷத்ராதாரவிந்தயுகளம்சரணம்ப்ரபத்யே" என்கையாலே "சரணௌ" என்கிற சப்தமும் சரணசப்தமும் க்ரியாபதமும் ப்ரதர்சிதமாயிற்று. அநந்தரம் "அஹம்" என்று வ்யாப்யத்தை வர்ணமாக நிர்தேசித்தார். அடியிலேயாதல் முடிவிலேயாதல் "அஹம்" என்று நிர்தேசியாதே இவ்வளவிலே சொல்லவேண்டுவானேனென்னில்; உபாயவாக்யங்களிலிங்கு ப்ரயாநமான ஸ்ரீமந்நாராயணனாகையாலே இரண்டிடத்திலுங்கிடக்கிற ஸவிசேஷண நாராயணசப்தம் வ்யாப்ய

தமாய் நின்றவளவிலே இம்மந்த்ரத்துக்கு ப்ரதிபாத்யமான ஸா
த்யோபாயத்தோடேகூட ப்ரதானோபாயமும் ப்ரதானப்ரா
ப்யமும் ப்ராப்யதமமென்று தோற்றுகைக்காக இங்கே "அஹம்"
என்றருளிச்செய்தார். அநந்தரம் "விதராம்ரோதரம்" என்றுது
டங்கி ஜிதனாவிஶேஷஸமவஹீதாஷிஷ்டியான ஸம்வாதவாக்யமா
வத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநனாய் அநந்யோபாயனாய்க்கொண்
டுபாயவரிக்ரஹம் பண்ணினபடியையும் ஶரண்யஸ்வாநு
ஸந்தாநபூர்வகமாகவபராயக்ஷாபணம் பண்ணுகிறபடியையும்
அயத்துக்கு ஸமீக்ஷிதாயமாகவருளிச்செய்தார். மேல் அய
க்ரமத்தாலே முற்பட நமஸ்ஸாலே ப்ராப்திக்கிற வநிஷ்நிவ்ரு
த்தியைப்ரஸ்தாநம்பண்ணி பின்பு இங்குள்ளபரஸக்த்யாஷிபாப
க்ஷாயபூர்வகமாக அதாய்பூஜ பதங்களில் விஸக்ஷ்யமி
ப்ரேதமான பரமபாபக்ஷாயபூராஸத்தை வெளியிட்டருளி
னார். இப்படி யநந்ஷிதோபாயனை யதிகாரிவிஷயத்தில் இங்
கு மங்குமுள்ள ஸிஜியைப்பற்ற வரமஶ்லோகத்தி லுத்தராஜத்
திற்படியே ஸ்வாஸாவிகதயாதபூமான ஸமவதஸிப்ராயமிருக்கும்
படியை தத்யஜ்ஞகஸமவஅாக்யப்ரக்ரியையாலே யருளிச் செய்து
காட்டினார். ஆகையாலே மந்த்ரத்திலருளிச்செய்ததெல்லாம் அயத்
திலே விவக்ஷிதம். இது "அயமபூராநஸந்நாநெந ஸஹஸமெந
ஸம்வக்தா" என்கிற பாசுரத்தாலும் ஸஷிதம். ॥*॥ பரஸக்த்யாஷி
மஜுஸம் மெகஜ்ஞயபூஸ்யதவ்யெத । மந்த்ராஷிஷதஸப்ராஸ
ரவவமபூதஶாஶ்ரயம் ॥ உத்தரோத்தரயோஸ்ஸாமி ஸாக்ஷாத்தரண
ஹோமயோ: । வஜவபூவஜவபூக்ஷணெஷகவா த்தந்தஜுஸமீரி
தம் ॥ ஶரீரவாதகாமெதஹாதபூஸ்யாநந்ருஹஸ்யம் । வரி
வாகம்ப்ரவஞா நாம் ப்ரயத்நிதயாவியம் ॥ அஜ்ஞாமெதஜஸி
த்தா நாம் ஸீஜா நாமிராத்யா । விபாக:மஜவயபூஜஸ்யாதெத்ர
திநிதஶிபூதம் ॥ தஷெம்ஜ்ரயவஶாத்தம் நரணாம்யதக்ஷமெஷ
வபூரதம் । தஜககாமெஸம்ஶஸிம் யாதிநாராயணாமெய॥ இதி
ப்ரதவிஶெஷயக்ஸாக்வதாஷிஷஶிஷ்யெத । தஅதெத்ராபவ
ஷெ்யதமஷெ்யாக்தாஜ்யதஶாமமி: ॥ அநந்ருஹவிஶெஷண கெந
ஸித்தாமோத்தந: । கரகாயீஶநாயாதஸ்ர:ப்ராமப்யந்ஸவநப்ர

ஸா௱ம் ॥*॥ இத்அபத்தி லக்ஷ-த்தை நம்மாழ்வாரும் "திருநாரணன் ருள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்மினோ" வென்றும், "முகில்வண்ணன டியை யடைந்தருள்சூடி யுய்ந்தவ" னென்றும், "அகலகில்லேன்" முதலான ப்ரதேஶங்களிலு மருளிச்செய்தார். * * *

இதில்முற்பட "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்று ஸப்ரமாணமான பாதகத்தைச்சொன்னபடி. ஶ்ரீயஃபதித்வவிஶிஷ்டத்தாலும் நாராய ணஶப்தத்தாலுமிறே ஶ்ருதிகளில் பாதகவிசேஷ நிர்ணயம் பண்ணப்பட்டது. நாராயணன் ஶரணமாம்போது லக்ஷ்மீவிஶிஷ்ட னாயிருக்கு மென்கைக்காக பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீஶப்தம். "அகா ரிணஹ்யவிஜ்ஞாந மாகாரஜ்ஞாந பூர்வகம் । தேநாகாரம் ஶ்ரி யஞ்ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாதவ்யோ ஹ்யவாந் ஹரிஃ" என்றருளாளப் பெருமா ளெம்பெருமானாருளிச்செய்தார். இது உத்தரவாக்யத்திற்போலே பூர்வவாக்யத்திலும் விஶேஷணமென்னு மிடமும் உபாயவிசே ஷணங்களால் உபாயத்வம் வாராதென்னு மிடமும் ஸிதோபாய ஶோதனத்திலே சொன்னோம். ஸ்ரீஶப்தம் ; ஸ்ரீயதே, ஶ்ரயதே, ஶ்ருணோதி, ஶ்ராவயதி, ஶ்ருணாதி, ஸ்ரீணாதி, என்றுறுபடியாக ஸமஸ்தஶாஸ்த்ரங்களிலே நிர்வசநம் பண்ணப்பட்டிருக்கும். அவற் றிலபேக்ஷித வசநாங்களள் ஔசித்யத்தாலுமவ்வோ ப்ரகரண பலத்தாலும் விஶேஷித்தறியவேணும். அவ்விடத்தில் ஸர்வஜீவ நாதர்களாலே ஆஶ்ரயிக்கப்படுமென்றும் இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக் கைக்காக ஸர்வேஶ்வரனை யாஶ்ரயித்திருக்குமென்றும் பொருளா னபோது "ஸிதேவகஸம்ப்ரயாநு ஜநநிவாஸவசண்யமஸிஜ நே ஹிதஶோர்தாவ்ருத்யாஸவத்வகசாஸிக கருணைஷயீஃ । கி மேதந்நிர்த்தோஷஃகஇஹஜகதீதிஸ்வமுசிதை ருபாயைர்விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸிமாதா தநஸிநஃ" என்கிறபடியே ஸாபராத ரானவர்கள் பக்கல் ஸ்வயம்ஹிதைஷியாய் ஈஶ்வரனை ஸர்வேஶ் வரனுடைய சீற்றத்தையாற்றியவனுடையஸஹஜகாருண்யமிவர் களுக் குஜ்ஜீவகமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கையால் மாத்ருவப்ர்த்ரு வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே புருஷகார ஸமையாய் நிற்கிற வேற்றஞ்சொல்லிற்றும். "ஸவிஜ்ஞாதே" த்யாதிகளிற்போலேஇங்கு "விஷ்ணு" என்றதுக்கும் "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகள்"

ஐதிஹ்யாதிகளுக்கும் ஸதாஸஸ்யஜ்ஞனான விபீஷணனுடைய நிக்ரஹா நிஷ்டி நிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். ஸாபேக்ஷனான பரார்த்தனுந் தபேக்ஷிதந்தன்னைக்கட்டிக்கொடுக்கவல்லவேதநன்ஸமர்த்தனைக் குபாயமாக வரிக்கப்பட்ட வேதநாதனத்தை பரார்த்தகார மென்று வ்யவஹரிப்பார்கள். இப்பரார்த்தகாரம் ஸமுத்ரக்கு பரம்பராயகாரணம், "ஆநுகூல்யஸங்கல்பநாதிஷ்டாந ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் ஸாமர்த்தயதிஃ । ஸ்ருத்யர்த்தஸ்ரவ ஸம்ஸித்தம் பட்காமயபாவம் வதநம்" என்றிப்பரார்த்தகார ஸாவத்துக்கு ப்ரமாணம்நிக்ஷேப ரக்ஷையிலே சொன்னோம். இவற்றில் ஆநுகூல்யஸங்கல்பமாவது; ஸர்வஸ்ரார்ணப்போலே விதேயநாமமான ப்ரதாபோஷ ஸேவங் கலசாதே ஸாத்விக ப்ரபந்நங்களான வாத்ஸல்யாதிக ளதி ஶயித்து "நகஸ்சிந்நாபராத்யதி, கஃகார்யோ ஸாநபோத்தமேஷூ யாசீஹ ஶரண்யா" என்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கையும், வாத்ஸல்யா திஶயத்தாலே இவனை முன்னிட்டா லவன் மறுக்கமாட்டா தொழி கையும். இவ்வநு ஸ்வபாவத்தாலே யிவனைப்பற்றுவார்க்கு பரார் த்தகாராநுராவேக்ஷையுண்டா யநவஸ்தாராது. அநுஷ்டாந மாவது; ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ப்ரதிஶயத்தாலே ப்ரதிகூல விஷயத்திற் பிறந்த சீற்றத்தின்கனத்தைக் கண்டணுகவஞ்சினப்ர ஹ்மாதிகள்இவனைஶரணமாகப்பற்றி இவள்முன்னிலையாக ஸ்ரீந்ருஸிம் ஹரவனை ஸவேஷ்ஸ்ரீர்ணைக்கிட்டி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்க ளென்று பராணப்ரஸித்தம். "ஸீதாஸாவாயதியஶா ராவவ ணு ஸஹாப்ரதம், ஸீதாஸக்ஷம் காகஸ்ஸ" இத்யாதிகளிலுங் கண்டு கொள்வது. ப்ராகஷ்யஷியாவது; அஜஃபரவமிஜநத்தை அவ ராயஸமயவை யுண்டானாலும் ராஜாக்கள் அவுங்களான ப்ரஸா தநங்களாலேக்ஷிக்கக்காண்கை. இவ்வநும் "ஶரதமுக்ஷியமெய வமெஶயிமஜநஃ" என்கிற ஸ்லோகத்திலும் விவக்ஷிதம். மஹாரக்தி யாவது; நம்மாழ்வார் முதலான வாவாயர்களுடைய "அகலகில் லேன்" முதலான பாசுரங்கள். இவற்றுக்கு ஶேஷமான ஸமக்திவிஶே ஷாமவைகளான ஸ்ருதிகளையுங் கண்டு கொள்வது. இவையடி யாகவந்த ஸ்ம்ருதிகளாவன; "வாஸுஃ வரம் ப்ராஸமயிதா ப்ரவ ஜேஷ்டியதஸ்ஸிய" இத்யாதிகளான ஶௌநகாதி வாக்யங்கள்.

இப்படியிவளுக்கு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வ ரூபமான விஷமமாகையாலிங்கு மிவ்விவக்ஷைகொள்ள உசிதம். இப்படி புருஷகாரத்வத்தையுமாய் விசேஷணமாய விசேஷணமுமாய்க்கொண்டு ஆச்ரயிக்கப்படும். "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யச்ரீ:, ஸ்வதச்ச்ரீஸ்ஸம்பிக்ஷணஸ்ஸ்வரீ" என்கிற ச்லோகங்களின்படியே சுருதி ப்ரமாணங்களுக்கு ப்ரமாணங்கள்போலே அதிசயகாரிணியாய்க்கொண்டு விசேஷணத்தை யாச்ரயித்திருக்கும், எல்லார்க்கும் சேஷியாய் ஸர்வேச்வரனை சேவித்திருக்குமென்று பொருளான போது எல்லார்க்கும் ஸ்வாமிநியாய் "கான்றேஸ்வபுருஷோத்தமஃ, சேஷிகேஷராஃபஹரா" என்கிறபடியே யவனுக்கு சேஷமாய் னிலைசொல்லிற்றும். "ஜகத்ஸர்வம் யதாவாக்ஸமச்ரய" இத்யாதிகளிற்படியே எல்லா ஸத்வங்களாலு மாச்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாத் தையுந் தானாச்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதி சப்தங்கள் ச்ரியஃபதிக்குச்சொல்லுங்கட்டளையை விசேஷணவத்திக்குஞ் சொல்லிற்றும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் "ஸமஸ்தநாராயண" என்கிறநேரிலே "ஸமஸ்தீம்ச்ரியம்" என்றருளிச் செய்தார். "ச்ருணோதி, ச்ராவயதி" என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் ஸாபராதராயான வடியோங்களை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தருளவேணுமென்றிப்புடைகளிலே ஆச்ரிதருடைய ஆர்த்த த்வனியைக்கேட்டு ஸர்வேச்வரனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து இவர்களுடைய ஆர்த்தியை சமிப்பிக்குமென்றதாம். இப்படி புருஷகார க்ருத்யத்தைச்சொல்லுகிறவிதுக்கும் புருஷகாரபாவத்திலே நோக்கு. "ஈத்ருசம்அம்ஸம்ஸசேகம்யெவத்வந்த்ரேஹவராயணம் | உசிதஷ்டாஷ்டிஸம்தேவி ஸம்ஸாராகஸ்யபேவதாநு, அநப்ரசம்ஸம்வ ரோராயதா" இத்யாதிகளை யவன்பக்கலிலேகேட்டு "ச்ருண்வா வஹிதஃகானு யதேவாக்ஷ்யாஷ்டிஹம்ஹிதம் | ப்ராணேரவிக்வயாநித்யம் ஸம்ரக்ஷ்யச்சரணாமதஃ" என்று கபோதத்தை கபோதி கேட்பித்தாற்போலே அவஸரத்திலே கேட்பிக்கு மென்னவுமாம். ஸர்வேச்வரன்பக்கலிலே ஹொகஹிதத்தைக்கேட்டு "இத்ரேளவ யிகம்கதம்" இத்யாதிகளிற்படியே விபரீதரையுங்கூடக்கேட்பிக்கு மென்னவுமாம். "ச்ருணாதிநிவிலாந் தோஷாந்" என்று வ்யுத்பத்தியானபோது "ஐக்ஷ்யாஸஹஸ்ரஸீக்கெசோ ஜேவ்யாகா

ரண்யாரூபயா | ரக்ஷக்ஷ்யவிஷ்வக்ஸேநாமேதமேவமேதிவ்யஸ்ய மேத" என்றும், "வேரிமாருதகுமேலிருப்பாள்வினைதீர்க்கு" மென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உபாயாதிகாரிகளுக்குவிரோதிகளான கர்மாதிகளைக்கழிக்குமென்றதாம். "ஸ்ரீண்ணாதிவஸ்துமேணஜூம்ஸ" என்று நிருக்தியில் தன்காருண்யாதிகுணங்களாலே "நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு" இத்யாதிகளிற்படியே ஆஶ்ரிதர்க்கு கைங்கர்யவ்யவஹாரத்தைப் பரிவாகத்தை யுண்டாக்குமென்றதாம். இவ்வர்த்தங்களெல்லாத்தாலுமுள்ள வைபவத்தைக்கணிசித்து "ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம்" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தார். பட்டரும் நிருக்திகளுடைய ஸௌலப்யத்தை நினைத்து "ஸ்ரீரவிபத:" என்றார். இவ்வர்த்தங்களில் ஶப்தத்தினுடைய வ்யுத்பத்தியுங் குறிக்கப்படுவனவை வ்யாக்யானத்திலும் வ்யாவ்ருத்தத்தைக் குறிக்கப்படுவனவை யுத்தரவாக்யத்திலு மநுஸந்தேயங்கள். ॥ * ॥ ஸர்வத்ராபாய உபேயஶ்ச ஸ்வாமிபாவேந ப்ரயுக்தா | ப்ராபித: ப்ராப்திஸம்பந்தி ஸ்ரீமாந்நிஹ விவக்ஷ்யதே ॥ * ॥ "ஸ்ரீமந்" என்று பொதுவிலேசொன்னாலும் ப்ரகரணாநுஸாரத்தாலே இங்கு ஸ்ரீய:பதியென்றபடி. ஸாமாந்யமாகத்தோற்றின ஸம்பந்தம் ப்ரவ்ருத்திபலத்தாலே விஶேஷிதம். ஸர்வருக்கு மாஶ்ரயணீயையாய் ஜகந்மாதாவான விவளுக்கு பதியென்னவே பரத்வமும் ஸௌலப்யமுந் தோற்றும். இங்குபிராட்டியை விஶேஷித்தெடுக்கையாலே நாராயணஶப்தங்களான வஸ்துக்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியும் விஶேஷணமாக நிர்தேஶிக்கையாலே யதாப்ரமாணம் பதிவாராஶ்ரயமும் ஸூசிதம். "ஹரேர்நித்யாப்ரஸம்ஸாரா நித்யயோகதியாயநே। ஸம்ஸம்பத்தேரவிவக்ஷாயாம் ஸ்வாதந்த்ர்யவாதிந:" என்றநேகார்த்தமாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு மதுப்உபயோகவிஶேஷத்தாலே ப்ரமாணஸித்தமான நித்யயோகத்தைச்சொல்லுகிறது. விஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரஹ்மவாக்யத்திலு முள்பட "ஸ்ருஷ்டிஜநநஸம்ஸ்தானஸம்ப்ரதாயயோ" என்னும்படியிறே நித்யயோகமிருப்பது. ஸ்வாயத்தவஸ்துவுக்கு "ஸ்ரீமந்" என்று மத்வர்த்தீயப்ரத்யயஸாபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரண்யங் கூடுமோ வென்னும், ப்ரயுக்தமாகில் "கீர்த்திஶ்ஸ்ரீர்வாக்ச நாரீணாம்" என்னும், "பூமிம்

வாழ்மகளா'' யென்றும் ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யநிரபேக்ஷமாக ஸா
ஹாநாயிகாரணம் கூடுமோவென்றும் சிலர்சொல்லும் சோத்யங்க
ளிரண்டும் அநுபபந்நங்கள், எங்ஙனேயென்னில்; "த்ருணவஸாரஸ்வா
த்யாஸ்யசேஷ: ப்ராஜ்ஞவத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாநகு
ணத்தையிட்டு ஆத்மாவைஜ்ஞாநமென்று சொல்லலாயிருக்கச்செய்
தே "ஜ்ஞாநவாந்" என்று ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யாநுகதமாகவும் ஸாஹா
நாயிகாரணம் முண்டாகிறப்போலே யிங்குங்குறையில்லை. ஆகை
யால் ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு ப்ரயுக்தமென்று
நிரூபிக்கப்போகாது. "நரபதிரேவஸவேசோகா" இத்யாதிக
ளிற்போலே விவக்ஷாதீநம் ஸம்ஸாதிதமானவிடத்தில் இப்ப்ரத்
யயில்லாதஸாஹாநாயிகாரணமாத்ரத்தைக்கொண்டுப்ரயுக்தமன்
றென்னவுமொண்ணாது. ஆனபின்பு விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கும்
ப்ரமாணாந்தரங்களைக்கொண்டு இவ்வஸ்துஸ்திதியிருக்கும்படி தெ
ளியப்ராப்தம். இங்குபாயதசையிலும் உபேயதசையிலும் ப்ரமா
ணங்கள் நித்யயோகத்தைச்சொல்லுகையாலும் இம்மந்த்ரத்திலிவ்
வர்த்தம் ப்ரகாசிப்பிக்கையபேக்ஷிதமாகையாலும் வரவேண்டா
த்ரவணங்களில் பதத்வயாலே "ஸஹத்ருஷ்டாரணவமாசம், ஸஹா
ஸ்வஸ்வஸஹஸ்ரா" என்கிறபடியே பிரிவற்றபடி சொல்லிற்
றாயிற்று. நம்மாழ்வாரும் "அகலகில்லே னிறையுமென் றலர்மேல்
மங்கையுறைமார்பா" வென்றும், "ஒண்டொடியாள்திருமகளும் நீயு
மேநிலாநிற்ப"வென்றும், "இங்குமங்குந்திருமாலன்றியின்மைகண்"
டென்றும் உபாயதசையிலும் உபேயதசையிலும் ஸ்ரீஸ்வபத்திற்
சொன்ன நித்யயோகத்தை யநுஸந்தித்தார். இவ்வநுஸந்தா
நம்ஸாவராயர்க் கணியிடாதே நினைத்தபோதே யாஸ்ரயிக்கைக்
குறுப்பாம். * * * * *

இப்படி யபேக்ஷிதமான ப்ராஷகாரந்தானும் தன்னேற்
றமாம்படி யிருக்கிறன நாராயண ஸப்தத்தில் தோற்றுகிற ஸம்
பந்தமும் குணங்களும். இது "தன்னடியா" ரென்கிறபாட்டிலே
காணலாம். "ஸ்ரீயஸ்ஸ்ரீ கரஸ்ரேய ஸ்ரீமாநுலோகத்ரயாஸ்ரய"
இத்யாதிகளிலே ஸமஸ்தமாக ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீஸ்வபமே யமை
யாதோவென்னில்; வரவேண்டத்திலுபாயஸாவத்துக்குறுப்பான

குணவிஶேஷாநுஸந்தாநார்த்தமாகவும் உத்தரவாக்யத்தில் ஸர்வவிஶிஷ்டனென்கிற வைஶிஷ்ட்யத்தைத் தோற்றுகைக்காகவும் நாராயணஶப்தம் விவக்ஷிதமாகையால் இங்கு ஶ்ரீஶப்தம் விஶேஷணம். இங்குத்தை நாராயணஶப்தத்துக்கு மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் வ்யுத்பத்திகளாலே சொன்ன அர்த்தங்களெல்லாம் விவக்ஷிதங்களாகிலும் பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணஶப்தத்துக்கு ஶரண்யதையிலே நோக்கானபடியாலே "நிகரில்புகழாய்" இத்யாதிகளிலே ஸங்க்ருஹீதங்களான வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்ய ஸார்வஜ்ஞ்ய ஸர்வஶக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ பரமகாருணிகத்வ க்ருதஜ்ஞத்வ ஸ்திரத்வ பரிபூர்ணத்வ பரமோதாரத்வாதிகளிங்கு அநுஸந்தேயங்களில் ப்ரதாநதமங்கள். இவற்றில் வாத்ஸல்யமாவது; "தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ஸ்வீகரிக்கைக்கீடான விரக்கம். இது தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அகலாமைக்குறுப்பாம். ஸ்வாமித்வமாவது; ப்ரமாணாதிகளில் ப்ரஸித்தமான ஸம்பந்தவிஶேஷம். இது தன்பேறாக ரக்ஷிக்குமென்கிற தேற்றத்துக்குறுப்பாம். ஸௌஶீல்யமாவது; தான் ஸர்வாதிகனாயிருந்து தண்ணியரான நிஷாதவாநர கோபாலாதிகளோடே நீரந்த்ர ஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணுகை. இது "அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான்யானார்" என்றகலாதே ஸாரஸ்யஹ்ருத்யத்வாதிவ்யங்க்யமாக அபேக்ஷிக்கும்படி விஶ்வஸநீயதைக்குறுப்பாம். ஸௌலப்யமாவது; ஸநகஸநந்தநாதி யோகிகளுக்குங்கூட கிட்டநிலமல்லாத தன்னை "ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாங்கத:" என்னும்படிபண்ணுகை. இது கிட்டவரியனென்கிற நிஸ்ஸாஹஸதை வாராமைக்குறுப்பாம். ஸார்வஜ்ஞ்யமாவது; "அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித், யோ வேத்தி யுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத:" என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. இது ஆஶ்ரிதர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும் நன்மைகளிலும் கழிக்கவேண்டும் விரோதிகளிலு மிவனறியாததில்லையென்று அநுஸந்தாநத்துக்குறுப்பாம். ஸர்வஶக்தித்வமாவது; அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம். இது ஸம்ஸாரிகளான நம்மை நினைத்தபோது நித்யஸூரிபரிஷத்திலே நிவேஶிப்பிக்க வல்லனென்கிற நிஶ்சயத்துக்குறுப்பாம். ஸத்ய

ஸஜாத்யமாவது ; தன்ஸஜாத்யத்துக்குத்தன்னாலும் ப்ரதிஸதியன் றிக்கே யொழிகை. இது "அஹந்த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபாசுரம் பழுதாகாதென்கிற விஸ்ரம்பத்துக்கு றுப்பாம். ப்ரதிகாராணிகக்ஷமமாவது ; ஸ்வாதந்த்ர்யநிரபேக்ஷயான ப்ரதீக்ஷை நிராகரணை. இது அநந்தாபராதங்களை யுடையவர்களையும் "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்கிறபடியே ஒரு வ்யாஜமாத்ரத்தாலே ரக்ஷிக்குமென்கிற தெளிவுக்குறுப்பாம். க்ருதஜ்ஞத்வமாவது ; "நஸ்மரத்யபகாராணாம் ஶதமப்யாத்மவத்தயா। கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி, ஸ்ம்ருத்வா ஸர்வாபராதா ஸ்வயமேவாப்யுபைதி" என்கிறபடியே அநந்ததுஷ்க்ருதங்களையும் ப்ரஸாதம் பண்ணினாற்போலே மறவாதொழிகை. இதுதன் பக்கலிலேயேனுமொருவல்லகுறிகண்டால் இனி நம்மையொருகாலத்திலுங் கைவிடானென்றிருக்கைக் குறுப்பாம். ஸ்திரத்வமாவது ; ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் நிலையுடைமை. இது சக்ரவர்த்திதிருமகனார் விலக்கிலும் "நத்யஜேயம் கதஞ்சந" என்கிறபடியே நம்மை விடானென்று நம்புகைக் குறுப்பாம். பரிபூர்ணத்வமாவது; அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம். இது "அவாப்தஸமஸ்தம் ஸகலைஸ் ஸ்வரூபைர் ஸர்வதா ஸர்வேஶ, பத்ரம்பஶ்யந்தே யோகிநோ விஶ்வரூபம்" த்யாதிகளிற்படியே ஸாவகாஶப் பார்க்கு மத்தனையொழிய மற்று நாமிடும்பச்சையில் வரிசைபாரானென்று வல்லகிஞ்சித்காரத்திலே முயல்கைக் குறுப்பாம். ப்ரஸாதாரகமாவது ; உபாய ஸாதநமும் உபேயஸாதநமும் ஸாத்ராவகமும் பாராதே ஸர்வஸ்வதானம்பண்ணியும் நாஞ்செய்தது போதாதென்றிருக்கும் ஸதாநந்தை. இது ருஷிஹாணாதிகளைப்போலே ஸாமாந்யம் பண்ணியும் அநுவர்த்தநீயனாக ப்ரதி ஸம்ரக்ஷணத்தை யபேக்ஷிக்கைக்குறுப்பாம். இப்படி மற்றும் ஶரண்யதைக் குபயுக்தமான குணங்களையும் அவற்றினுடைய உபயோகவிஶேஷங்களையுமிங்கேயநுஸந்தித்துக்கொள்வது. உபாயாநுஷ்டாநதஶையில் அவ்வோ வித்யைகளுக்கடைத்த ஸகுணவிஶிஷ்டனநுஸந்தேய னாய் ப்ராப்திதஶையில் ஸமஸ்தகுணவிஶிஷ்டனநுபாவ்யனானாலும் இங்குத்தரவாக்யத்தில் நாராயணஶப்தத்துக்கு ஸ்வாரஸ்ய

க்ருதமாயும் குணக்ருதமாயும் வரும் ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்திலே நோக்கானபடியாலே அதுக்கு ப்ரயோஜகங்களான ஶேஷித்வ நிரதிஶய போக்யத்வாதிகள் ப்ரதானதமங்கள். இங்கு ஸம்பந்தவிஶேஷாதி ஜ்ஞானத்தாலே ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜனமும் ஸமுசிதமானபடி அதிகாரஶோதநத்திலே சொன்னோம்.

இவ்விடத்தில் "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ" என்று ஸமஸ்தமாகவும் யோஜிப்பர்கள். "கமலநயந வாஸுதேவ-பவ-ஶரணம்" என்கிற ப்ரயோகத்தையும் "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" என்கிற வாக்யத்தையும் "அகலகில்லேன்" என்கிற பாட்டையும், "அகிஞ்சநோநந்யகதிஶ்ஶரண்ய" என்கிற ஸ்தோத்ர வாக்யத்தையும், "ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்வாமி" இத்யாதி உதாஹரணங்களையும் த்வயவிவரணமான மந்த்ரத்தையும் பார்த்து "ஸ்ரீமந், நாராயண" என்றிரண்டு ஸம்போதிகளாக்கி "சரணௌ" என்றொரு பதத்தை அத்யாஹரித்தும் யோஜிப்பர்கள். இப்படி வ்யஸ்தமானாலும் ஸமஸ்தமானாலும் விஶேஷண விஶேஷ்யங்கள் நிற்கும் நிலைக்கு வைஷம்யமில்லை. இந்நிலை உபப்ரும்ஹணங்களிலு மொக்கும். "சரணௌ" என்கிற ஶப்தம் நித்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு உபலக்ஷணம். ஸ்ரிய:பதியினுடைய ஸர்வாஶ்ரயத்வமும் நித்யவிக்ரஹ யோகமும் ஜ்ஞாதவ்யங்களில் ப்ரதானதமமென்னுமிடம் "நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர। யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத்" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஆகையால் "ஸ்ரீமந்நாராயண" என்கிற விடத்திலே ஸௌஹார்த்தாந்விதமான பரத்வமும் "சரணௌ" என்கிறவிடத்திலே நித்யவிக்ரஹயோகமுமநுஸந்தேயம். த்வயார்த்தாநுஸந்தாநத்திலும் கீழ்ச்சொன்ன குணாதிகளிலுந் தெளிவில்லாதார்க்கும் ஶுபாஶ்ரய த்ரவ்யமாய் ஸவிஷயஜ்ஞாநத்தாலே ஜ்ஞாநஸங்கோசத்துக்கு நிவர்த்தகமாய் பரத்வ ஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமே யிலக்காம். இப் ப்ராதான்யத்தைப்பற்றி மந்த்ரத்தில் குணங்களுக்கு முன்னே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யருளிச்செய்தார். த்வயார்த்தாநுஸந்தாநத்தில் தெளிவுடையாரா யிருக்கச் செய்தேயும் "மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யதத்யத்புதம்" என்னும்படி யீஶ்வரன் தனக்கும் போக்யதமமான நித்ய விக்ரஹாநுஸந்தி ஆந்

றத்தாலே திருமங்கை யாழ்வார் தம்மை ஶாஸ்த்ர விஷயத்தில் ஜிஜ்ஞாஸுவாதிகளாக வருளிச்செய்வர். ஸர்வேஶ்வரனுடையதிவ்ய தேஜோ விக்ரஹத்துக்கு "பாபம் ப்ரதியத் ஸாக்ஷாத் ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸக்ருதுதாயம் | தத்ஸௌந்தர்ய நயநம் விஶேஷாத் ப்ரத்யக்ஷம் ஸ்ரேயஸம் தேவம், ஸர்வபூதாநாம் மநோநேத்ரபாவநம் த்ருஷ்டிவித்ராவணாநி ண"இத்யாதிகளிற்படியே போக்யத்வமுமாஶ்ரயத்வமுமுண்டு. பேர்க் காஶ்ரயத்வ முண்டாகிலும் போக்யத்வமில்லை. ஶுபாஶ்ரயத்துக் குபோக்யத்வமுண்டேயாகிலுமாஶ்ரயத்வமில்லை. ஸம்ஸாரபந்தஹே துமான ஶரீரஸம்பந்தத்துக்கு ஸம்ஸாரிக்கைக்கு ஸம்ப ஶாரீரபோக்யதையில்லையே யாகிலும் பரதந்த்ரசேதநதையா லேஸம்ஸாரிக்கைக்கு ஸ்வரூபபோக்யத்வமாகையாலே யதுக்கு ஹேயப்ரத்யநீகஸ்வரூபபோக்யத்வமுமில்லை, ஆஶ்ரயத்வமுமில்லை. தேவர்களுடைய விக்ரஹவிஶிஷ்டதையிலும் நித்யவிக்ரஹரான நி த்யர்க்கும் ஆஶ்ரயத்வமுண்டேயாகிலும் ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத் மான போக்யத்வமில்லை. ஆகையால் திவ்யதேஜோவிக்ரஹத்துக்கே தே தோஷ்ப்ரத்யநீகமானபோக்யத்வமுமாஶ்ரயத்வமுமுள்ளது. ||*|| பரா வரஸ்வபாவாஸ்ரோஷ்மாயவ்யயாவகம் | ஸ்வரூபாஶ்ரயா திநாரூப தேவாதேயதர்வீத: || * || பராணாமதிபியாயக வாக்யத்திலும் "ஶோகஶரணம்வ்ரஜ" என்றுவிக்ரஹவிஶிஷ்டனிலக் காய்த்தோற்றினன். இத்திவ்யவிக்ரஹம் பரவ்யூஹாத்யவஸ்தா வ னுகத்திலும் போக்யாஶ்ரயமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தம். ||*|| விஷ்ணு மம்பந வஸ்து ரூபோவாத்மஸந்ததாதிபி: | உபாயத்வமிஹாஸா தேவாதயோரநுஸம்ஹிதம் ||*|| இங்கு தாஸஶத்தன் ஔசித்யா திஶயத்தாலும் "கநிஷ்டேணீயம்ஸி வரணம்ஹணம்" என்கிறப டியே ஸ்வரூபோத்ஸாஹகத்வாதிஶயத்தாலும், "த்வாஶ்ரூதஸ்ய நீ" த்யாதிகளிற்படியே ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தாலும் திருவடிகளை ய வலம்பிக்கிறன். இவ்வர்த்தமும் "ஸர்வதாவரணாம்பம், கமலாத கஶோரதந்த, ஶேஷதாதயோஷிதம், ஸௌகவிக்ரமவரண ப ரணநேத்ரஜம்ஸீஹா, ஸஹ்ராதப்ஸரணமாஜம், தஸ்யதா ஶ்ரீத ளதாதவரணளஸ்வ்ருத்திஷ்தள| ஸர்ஜாதஶ்ரேதராஜாஸிரஜ ஜேஹிரகுஜ்ஞாதள || வ்யபதேநயாஶேஷ்யா ம்ருஹீகாஹவ்யஸிவ

ஞ்ஜிதௌ, சரணௌ ஶரணம் யாத:, ப்ரபந்நாஸ்தவ ஸர்வம் ஸ்வம் சரணௌ ஶரணங்கத” இத்யாதிகளிலும் ப்ரஸித்தம். இவற்றையடியொத்தினவர்களும் “உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்றும், “த்வத்பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே” என்றுமருளிச்செய்தார்கள். ‘ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி குணவிக்ரஹவாநுஷங்கிபி: | தஸ்யைஸ்தாங்க்ரி பாதே நதாஸாய நமஸ்ஸ்வபதம்” என்று ஆசார்யர்களும் ப்ரதிபாதித்தார்கள். “ சரணௌ ” என்கிற விடத்திலே “தவைவ ஶரணம் மம” “கழல்களவையே சரணாக, நாகணைமிசை நம்பிரான்சரணே சரண்” இத்யாதிகளிற்படியே அவதாரணம் விவக்ஷிதம். ‖ * ‖ சரணாவிதி நிர்தேஶ: பத்ந்யோர்வைஶிஷ்ட்யவாசக: | இதிகேசிதபீஷ்டம் ப்ராக்தம் ஶ்ரீபூஷ்ய விரோதத: ‖ ஶப்தஸ்வாரஸ்யத: ப்ராப்தம் வைஶிஷ்ட்யம் ப்ரயத்நத: | விஶேஷ்யசரணத்வஸஹிஷ்ணு காயிதாதிஹ்யுதி ‖ சரணாநிதிவக்தவ்யமிதி யத்ப்ரஸஜ்யதம் | ப்ராந்த்யாஜ்ஞாபஹாஸ்யம் தத்வதிப்ராய நாப்யதாத்வயா ‖ நஸ்ரோஜிஷவத்ரகேஸஹிதீயோக்திஸாஹஸம் | தயாத்ருத்வராத்ரேஶ்வத்ருஷ்டம் ஶாஸ்த்ரஸாஹஸம் ‖ * ‖ ஸர்வஶக்தியானவனுபாயமாம்போது இவ் விஶேஷணத்தாலபேக்ஷையென், ஸாபேக்ஷனாகில் ஸர்வஶக்தியன்றிக்கே யொழியானோவென்னில்; இச்சோத்யம் நாராயணஶப்தத்தாலும் சரணஶப்தத்தாலுஞ் சொல்லப்பட்ட குணவிக்ரஹயோகத்திலும் பண்ணலாம். அவையிவனுக்குவிஶேஷணங்களாகையாலும் அவற்றுக்கு ஸந்நிதாநமாக வ்யபதேஶ விஶேஷங்களுண்டாகையாலும் அவற்றால் ஸர்வஶக்தித்வ விரோதமில்லையென்றப்யுபகமம் கொள்ளில் ; இது பஹுப்ரமாண ப்ராப்தமாய் இங்கு ஶ்ரீஶப்தத்திலும் ஸ்வாபாவிகவிஶேஷணஸாமாந்ய ஸந்நிதாநத்திலும் துல்யம். இப்படியிருக்க “சரணௌ” என்கிற த்விவசநமாத்ரத்தைக்கொண்டு ஶ்ரீஸந்நிதாநத்தை யுபலக்ஷணமென்னில்; குணாதிஸந்நிதாநத்தையுமிப்படிசொல்லப்ப்ரஸங்கிக்கும். சரணஶப்தத்தில்உபாயவாசிஶப்தஸந்நிதாநத்தாலேஉபாயத்வ குணவிக்ரஹவிஶிஷ்டனுபாயமாகிறானென்று விவக்ஷிதமென்னில்; இதுஇங்கும்துல்யம். இப்படியிருக்கவிவளைவிஶேஷணமாகக்கொள்ளில் ஸர்வஶக்தித்வவிரோதம்வருமென்பார்க்குஇப்பாஷ்யகாராபேக்ஷையிலும்ஸர்வஶக்தித்வவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். “பாவகா

ஜநார்த்தந:” என்கிற ஶ்லோகத்திற் சொன்ன க்ரமவிஶேஷத்தின்படியே ஸாங்க்யவித்ரக்ஷப்ரஸாவித்ரக்ஷாதிகளாலே ப்ரதாநோத்தரனாய் ஜ்ஞயாரனாய் நிற்கிற ஈஶ்வரனைப்பற்றவிழிவார்க்கு ஸ்ரீ ஸுபோத்ரக்ஷாதிகளாலேவந்த போகவத்வாதி க்ரமாதிஶயத்தாலே இவளவனைப்பற்ற நமக்குப்ப்ராப்யகாரமாகையு மீஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யநியதமென்று சொல்லில்; இப்படியேஸஹயோகாரிணியான இவளாலே விஶிஷ்டனைக்கொண்டு ஶரண்யனாகையு மீஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யநியதமென்று கொண்டால் ஒரு ப்ரமாணத்துக்கும் விரோதமில்லை. * * * * *

இவ்விடத்தில் ஶரணஶப்தம் “உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்த: ஶரணமித்யயம் । வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயைகார்த்தவாசக:” என்று விஶேஷிக்கையாலே யுபாயபரம் ॥ * ॥ ஸாந்த்வயந்நேவ ஸ்வயந்தவிநிவ்ருத்தயே । சக்ரோபாயாந்தர ஸ்தாநே ரக்ஷகோவிநிவேஶித: ॥ * ॥ ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் அவ்வோஶாஸ்த்ரங்களாலே யதாயோக்யனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸமாநோபாயமாயிருக்க இங்கு விஶேஷித்துபாயமென்னவேண்டிற்று உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே ஸஹஜகாருண்யாதிவிஶிஷ்டனான வீஶ்வரனை நிறுத்துகிற ப்ரபத்திப்ரகாரந்தோற்றுகைக்காகவாமத்தனை. இங்குஸக்த்யோக்யஸ்தாநத்திலே ப்ரபத்தியில்லாநிற்க ஸர்வேஶ்வரனுபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நிற்கையாவதென்னென்னில்; அங்கமாக ப்ரபத்தியும்பண்ணி உபாயமாக வுபாஸநமுமநுஷ்டித்துப்பெறவேண்டும் பலத்தை அவ்வுபாயமொழியவே ப்ரபத்திமாத்ரத்தாலே பெறுகைக்கடி ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸஹஜ காருண்யாதி ஸ்வபாவவிஶேஷமாகையாலே அகிஞ்சனனுக்கு ஸர்வேஶ்வரனுபாயாந்தரஸ்தாநத்திலே நின்றானென்கிறது. அபிமத பலத்துக்குபாயமாகவிஹிதமானபரஞ்சுமக்க மாட்டாத அகிஞ்சனன் ப்ரார்த்தாவாய் நிற்கிற வவனை நீயெனக்குபாயமாக வேணுமென்றுபாயாந்தரஸ்தாநத்திலே நிவேஶிப்பிக்கையாவது; என்தலையிலுபாயாந்தரத்தைச்சுமத்தாதே அவற்றைச்சுமந்தால் மேல்வருமபிமதமெல்லாந்தருகைஸாத்யகாரணிகளைவுனக்கே பாரமாகவேறிட்டுக்கொள்ள வேணுமென்கை. இவ்வம்ஶத்தை நிக்ஷேபத்

துநிக்ஷேபத்தை கதியென்றுசொல்லுகிறது. இது ஸந்நிதர்பந்துக்குத் வயர்த்தம். இந்நிக்ஷேபத்தை நினைத்து "ஸாங்கந்யாஸஞ்சைக்ஷேத உபாயாந்தரரூபக வாசகம்" என்கிறது. உபாயந்தரங்களை நையும்நிக்ஷேபத்தையு மோரிடத்திலே பிரியச்சொல்லு மிடங்களிலுபாயஸ்வரூபத்தில்விவக்ஷையைத்தவிருதல், ஸாதனத்வாதிகள் ஸம்ப்ரதிக்ஷ்க்களாகைக்காகப் பிரியச்சொல்லுகிறதாதல், இங்கு ஸாரத்வமும் ஸாரமும் ஸருமும் ஸாதனீய மாகையாலே கடைக்காங்கவிசிஷ்டமான ஸாதனத்தில் கண்டரானுபரமாதலாகக் கடவது. இவை மூன்று ப்ரகாரத்துக்கும் பூர்வாபரவிரோதமில்லை. இவ்வுபாயத்வம் ந்யாஸவிதைக்கு விசேஷித்து வேதப்ரகாரம். இதுக்கபேக்ஷிதமாய்க்கொண்டு ஜ்ஞானஸக்த்யாதிகள்வருகிறன.

"ப்ரபத்யே" என்கிறவிடத்தில் மதிவாசியானபாதமந்த்ர ஸப்தங்கள் பஹுவசனங்களாகையாலே இங்கபேக்ஷித பக்திவிசேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. பக்தியாவது இவ்விடத்தில் "ரக்ஷிஷ்யதீதிவிஸ்வாஸ:" என்கிற அத்யவஸாயம். அங்கங்களில் ஸாரமான விஸ்வாஸத்தைமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஸவுரிகரமானஸாதனோபாயமிங்கேதோற்றுகிறது. எங்ஙனேயென்னில்; இங்கு "ப்ர" என்கிற உபஸர்கம் விஸ்வாஸத்தினுடைய ப்ரகர்ஷரூபமான ஸ்தைர்யத்தைக்காட்டும். இவ்விஸ்வாஸப்ரகர்ஷம் ஸ்ரீஸப்தத்திலும் நாராயணஸப்தத்திலுமுள்ள வாத்ஸல்யகாருண்ய ஸம்பந்த குணாதிகளையநுஸந்தித்தவாறே வரும். இத்தாலே தன்னபராதப்ரா சுர்யாதிகளடியாகவரும் ஸங்கைகளெல்லாங்கழியும். இவ்விஸ்வாஸ ஜாட்யம் வேணுமென்னுமிடத்தை "ராக்ஷஸாநாம்விஸ்ரம்பாத் ஜாதோ யஸ்யேந்த்ரோ யதாவிதேதாஸத்யே ஸக்தோவாஸ்யே பந்நா। தயாபஸம்ஸாரவிஸ்ரம்பாத்ப்ரபத்தி:ப்ரத்யுதாஹவேச। தஸாத்விஸ்ரம்ப யத்நாநம் தக்ஷிதாஸ்தி ஸாவிராச" என்று சொல்லிற்று. இவ்வத்யவஸாயத்தினுடைய ப்ராதான்யம் "அத்யவஸாயாத்ப்ரஹ்ம நாஸாதயிதவ்யம், நிஸ்ஸம்ஸயேஷ்வஸக்ஷு நித்யம்வஸதிவைஹரி: । ஸஸம்ஸயாநுஹேதுவாதா ஸ்தாவஸதிமாதவ" இத்யாதிகளிலும் ஸுப்ரஸித்தம். இம்மஹாவிஸ்வாஸ முண்டானால் பின்பு விஸம்ஸ்காரத்திலொருக்காலும் ஸம்ஸ

யம்பிறவாது. ஆகையால் பின்பொருக்காலு மிவ்விஷயத்தில் ஸம்ஶ யம்பிறவாதபடியான ப்ரயோகக்ஷணத்தில் மஹாவிஶ்வாஸம் ப்ரபத்திக் கங்கம். இது ம்ருதுமாயிருந்தாலும் விஶேஷித்து கடாக்ஷிக்கத்துடங் கின ஈஶ்வரன் ஶேஷவசரணம்பண்ணும். "மித்ரபாவேந ஸம் ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்று ஶரண்யனருளிச்செய்தானி றே. ஸுக்ரீவாதிகளுமகப்பட "ந ஜாது ஹீயதே" என்னும் படி யிறே யிருப்பது. ஆகையால் ம்ருதுவிஶ்வாஸமும் மஹாவிஶ்வாஸவத் ஸமமாம். இப்படி உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேனென்று மஹாவிஶ்வா ஸத்தைச்சொல்ல "அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர் வகம் | ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திஶ் ஶரணாகதி:, க்ஷமே வோபாயஸம்மதோ ஸமேதி ப்ரார்த்தநாமதி:| ஶரணாகதிரி த்யுக்தா, ஸவஶரண" இத்யாதி ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே உபாய ப்ரார்த்தனையுமிங்கே சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வுபாய ப்ரார்த் தனையிலே மோக்ஷப்ரதவரணமன்றிக்கே ப்ரயோஜநமன்று. இஷ்ட ப்ராப்த்யநிஷ்டநிவ்ருத்திரூபமான பலத்தினுடைய ப்ரார்த்தனை யையுத்தரவாக்யத்திலே பண்ணுகிற்க இங்கு பலப்ரார்த்தனையைப் பண்ணினால் புநருக்தியுண்டாம், ப்ரபத்திக்கு பலமாக ஸக்ருத் வொவாயத்தை ப்ராத்திக்குமாப்போலே ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநி ஷ்டனுக்கு இங்கு ஸாத்யமாய் ப்ரார்த்தநீயமாயிருப்பதொருவுபா யமில்லை, ஆனபின்பு இங்கு ப்ரார்த்தனையைச்சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; பலப்ரதானம்பண்ணுகிறவிடம் ஸர்வாதிகா ரிவிஷயத்திலும் பொதுவாயிருக்க ஸகிலுநன்றாய் ஸர்வஸமர்ப்பணா ஸம்பண்ணுகிறவன்பக்கல் ப்ரபத்தி வேறொரு வுபாயத்துக்கங் கமாக நில்லாதபடி ஶரண்யன் தானுபாயானுஷ்டானத்திலேநின்று பலங்கொடுக்கிற ஸம்ஶமேற்றமானபடியாலே அவ்வேற்றமான ஸ்வீகாராம்ஶ மிங்கு ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் இப்படி யுபாயமாய் நிற்கவேணுமென்றபேக்ஷிக்கவே ஸஹிதபலவிஶே ஷத்தையுபாயானுஷ்டானமறத்தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கத் ததாகாதோ; ஆகையாலுத்தரவாக்யத்தில் ப்ரார்த்தனை மிகுதியன் றோவென்னில்; உக்தப்ரகாரத்தாலே ப்ரார்த்தநாவிஷயத்தில் ஸம் ஶயந்தோற்றுகைக்காகப் பிரிய வபேக்ஷிக்கிற தாகையாலே

மிகுதியில்லை. உத்தரவாக்யத்தில் ஸாபேக்ஷணீயபலவிசேஷவ்யஞ்ஜகமானவாக்யத்தினுடைய ஸந்நிதாநத்துக்காக ப்ரார்த்தநாபதஸமாஹாரத்தாலும் ஸம்பூர்ணாவபோதத்திலே தாத்பர்யமென்று பரிஹாரமாகவுமாம். பூர்வோத்தரவாக்யங்களிரண்டுக்குந்திரண்ட பொருள் நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத்தில் அகிஞ்சநனானவெனக்கு நீயுபாயாந்தரஸ்தாநத்திலே நின்று பலவிசேஷத்தைத் தருகைக்காக யோக்யமான ஆத்மரக்ஷாபரநிக்ஷேபம் பண்ணுகிறேனென்று ஒருவிசிஷ்ட ப்ரார்த்தநாந்வித ஶரணவரணமாம். இவ்வரணமும் அத்யவஸாய ஶப்தார்த்தமாம். இப்படி ஸபரிகரமான ஶரணவரணமே ப்ரபத்தி ஶாஸ்த்ரார்த்தமென்னுமிடம் ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே பலவிடத்திலும் ஸமர்த்தித்தோம். “அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத் | மயி நிக்ஷிப்த கர்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி” என்று ப்ரபத்தி மந்த்ரத்திற் சொன்ன கர்தவ்ய நிக்ஷேப ப்ரகாரமிங்கும் அநுஸந்தேயம். மோக்ஷப்ரதமான ஸித்தோபாயத்துக்கு அபேக்ஷாவின் பக்கலிலேயுள்ளதொரு ஶாஸ்த்ரீயமான ஸாத்யவ்யாஜம் வஶீகரணமென்னுமிடம் தன்னைக் கர்த்தாவாகக் காட்டுகிற வுத்தரஶ்லோகே ஸித்தம். இதில் ஔசித்யத்தாலே “புகலொன்றில்லாவடியேன்” “அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயோகிஞ்சநோகதி:, ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ” இத்யாதிகளிற்படியே அதிகாரி விசேஷமும் கார்பண்யமாகிற அதிகாரமும் ஸூசிதம். இது மந்த்ரத்தில் “அநந்யஶரண:” என்கிற பதத்திலும், சரமஶ்லோகத்தில் “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற அநுவதிக்கையிலும், ஶ்ரீவைஷ்ணவமந்த்ரத்தில் “தஸ்ப்ராப்த்யேவ தஸ்யாதாரம்பஜ ஸ்வயப்ரவர்த்தநா ஜநேக கோடிஸஹஸ்ராணி ஸாயநஶ்ஸ்தித்வா ந:” என்கிற அநுவதிக்கையிலும் வ்யக்தமாயிற்று. அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாரும் “ஸ்வாபிஷ்டவரஸம்பந்த ஸ்வாஶக்த்யாஹீநஸாயந: | தஸ்ப்ராப்த்யுபாயம் தஸ்யாதரக்ஷாவிஶ்வாஸபூர்வகம்” என்றருளிச்செய்தார். இப்படி அகிஞ்சநாதிகாரமாய் ஶரணவரணரூபமான வுபாயத்தைச் சொல்லுகையாலே உபக்ஷாரகரூபாகாரநிரபேக்ஷ்யமர்த்தஸித்தம். இப்படி ஶரணஶப்தார்த்தமான

"வ்ரஜேத்" என்கிற பதத்திலே "ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா । ஆத்மநிக்ஷேபகார்பண்யே" என்று நிர்திஷ்டமானதுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. "ஸாராஸாராணி ஸந்தாய ஸர்வாணி ஸமவேக்ஷ்ய: । அதஸ்யாநந்தஞ்சைகாய பூர்வதேத்வ நிஶ்சய: ஸ்வஸ்வாமி நிவ்ருத்தி ப்ராதிகூல்ய ஸ்வவர்ஜந" இத்யாதி ப்ரமாணங்களின்படியே ஸ்வாமிஸ்வாதி நிபந்தநங்களைச் சொல்லுகிற ஸவிஶேஷணமான நாராயண ஶப்தத்திலே ஆநந்த்ய ஸங்க்யமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் ஸூசிதமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம். இப்பரிகரங்களு முபாயாங்கமாக ஸக்ருத் கர்த்தவ்யங்க ளென்னுமிடம் அதிகாராந்தரத்திலே சொன்னோம். இக்க்ரியா பதத்தில் விதிரூப ப்ரத்யயம் லக்ஷ்யலக்ஷணாதி வாக்யங்களிற்போலே அநுஷ்டாந காலாபிப்ராயம். இங்ஙனன்றிக்கே இவ்விதிரூப ப்ரத்யயம் விதிரூபதேஶமாத்ரமாக ப்ரவ்ருத்தாநுஷ்டாந கர்த்தவ்யதையை விவக்ஷிக்கிறதென்றும், மேலும் வருமளவும் ப்ரவ்ருத்திபரிகரமான விஶ்வாஸாநுவ்ருத்தியை விவக்ஷிக்கிறதென்றும், ப்ரவ்ருத்திகாலத்தில் தான் ஸங்கல்பித்தபடியே ஆநுகூல்யாதிகள் ப்ரவ்ருத்திபரிகரமாகவே மேலநுவர்த்திக்கவேண்டும் படியைக் காட்டுகிறதென்றுஞ் சொல்லும் பக்ஷங்கள் இவ்வுபாயம் ஸபரிகரமாக ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமென்று காட்டுகிற ப்ரமாணங்களோடே விரோதிக்கும். ஆசார்யஸம்ப்ரதாயத்தாலும் ஹேதுபரம்பரையாலும் வருமாவ்ருத்திக்கும் பலபூர்வத்திற் சொன்னபடியே அநுஷ்டிதமான உபாயஶரீரத்தில் ப்ரவேஶமில்லை. ஆகையால் இவ்வுபாயவாக்யத்தில் விதிரூபப்ரத்யயம் "அயத்நாத் அநுஸந்தாநஸம்ஸ்கார ஸம்ஸ்க்ருதம்" என்கிற ராமாப்ரார்த்தனா ஸம்ப்ரதாயாநுவ்ருத்தியை விவக்ஷிக்கிறதுமன்று. இப்படி ஸபரிகரணமும் ஶரணாகதிஸ்வரூபமும் இதின்பரிகரங்களும் அதிகாரிவிஶேஷமும் பலபூர்வத்திலே ப்ரகாஶிதமாயிற்று. இத்தாலே அநந்யோபாயத்வமும் ஸித்தித்தது. * * *

இப்படி தோற்றின ஶரணாகதி "தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாऽஸுகம்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸகலபலஸாதநமாகையாலும், "ததந்ய: கோ ஹேதார:" என்கிறபடியே

பரமோதாரனான ஶரண்யன் க்ருத்யாக்ருத்யவிதாநதீக்ஷிதனாய் "கொள்ளக்குறைவிலன்வேண்டிற்றெல்லாந்தரு" மென்னும்படி நிற்கையாலும் இங்கு என்ன பலத்துக்காக ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறதென்கிற அபேக்ஷையிலே பரமோதாரனான ஶரண்யனுக்கும் ஸர்வாத்ருஷ்டவிஷயமான வஶீகரணவிஶேஷத்துக்கும் ஶேஷத்வைகரஸனான தன்ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான பலவிஶேஷத்தை உத்தரவாக்யம் "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" யென்கிறபடியே ஸர்வவிரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ப்ரார்த்திக்கிறது. இத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநத்வமும் ஸித்திக்கிறது. இவ்விடத்திலே ஸவிஶேஷணமான நாராயணஶப்தம் ப்ராப்யத்தைக்கநுரூபமான ஸ்வாமித்வாதிகளும் அநந்தமஹாவிபூதிவிஶிஷ்டனான ஸ்வாமியினுடைய ஸர்வப்ரகாரநிரதிஶயபோக்யதையுமாகிற ஆகாரங்களை யதாப்ரமாணம் ப்ராயேண காட்டுகிறது. இப்படி உபயவிபூதிவிஶிஷ்டம் ப்ராப்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸூக்ஷ்மவிமர்ஶருமாய் ஶேஷவ்ருத்திஸம்பத்திகளுமாய் அதடியாக வருகிற கைங்கர்யத்துக்கு இலக்காய்க் கொண்டு ப்ரதாநப்ராப்யருமாயிருப்பார் இவ்விஶிஷ்டதம்பதிக ளென்று தோற்றுகைக்காக இங்கு ஸ்ரீஶப்தம். இவ்வர்த்தம் "வைகுண்டே து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, தயா ஸஹாஸீநமநந்தபோகிநி, ஶுத்தாநுரூபயா ஶ்ரியா ஸஹாஸீநம்" "ஒண்டொடியாள்திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப, கோலத்திருமாமகளோடுன்னை" இத்யாதிகளிலும்விவக்ஷிதம். இங்குற்றை ஸ்ரீஶப்தம் "ஶ்ருணாதி நிகிலாந்தோஷாந் ஶ்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத் | ஶ்ரீயதே சாகிலைர்நித்யம் ஶ்ரயதே ச பரம் பதம், ஶ்ரயந்தீம் ஶ்ரீயமாணாஞ்ச ஶ்ருணதீம் ஶ்ருண்வதீமபி" இத்யாதிகளிற்படியே அநேகார்த்தங்களுண்டேயாகிலும் "ஶ்ரிஞ் ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே ஸேவ்யத்வாதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வபரம். "ஸ்ரீமதே" என்கிற ஶப்தந்தன்னாலே விஶிஷ்டமான ப்ரதிஸம்பந்தி தோற்றிற்றேயாகிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யத்துக்கும் ப்ரயோஜகமான ப்ரீதிவிஶேஷத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்பந்தகுண விக்ரஹாதி ஸர்வவைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநஸித்திக்காக இங்கு நாரா

யணத்வம் ப்ரத்யக்ஷமாகிறது. இங்கு வ்ரதஶப்த தாத்பர்யத்தாலே ஸௌகர்யத்தைக் கணிசிக்கிறது. தாத்பர்ய ஶாஸ்த்ரம் நித்யமாகையாலே "ததேஷ க்ஷமா நாஸநா நவஸ்ய தஸ்யைவ வ்ருத்திஃ; அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" த்யாதிகளிற்படியே இங்குபரி பூர்ணாநந்த பரிபூர்ணமான ஸௌகர்யமும் ப்ராப்யநீயம். ஶரணாகதனும்போது ஶரண்யனை அபேக்ஷித ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறானாகையாலே இங்கே "அபயம்" என்றொரு பதமத்யாஹார்யம். இப்படி ப்ரார்த்தனத்தாலே முற்பட இஷ்டப்ராப்தியை யபேக்ஷித்து இதுக்காக வ்ரதம் ததாமியாலே ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிஜ்ஞிக்கிறது. * * * *

> அப்ராப்தஃ பரிஹாரஸ்ய ஸர்வதோஷாக்ஷமாம்
> தாத்பர்யே பரிஹ்ருத ஸர்வாபாயஸ்வாவஃ ।
> அநந்யாபஹோமவிரஹாத நவஃ ப்ரபந்நா
> ஹாதஸ்வஹோம ஶேஷம் பதிஹோமஶேஷம்॥

இத்ததாமிக்கும் க்ரியாபதமத்யாஹரித்துக் கொள்ள வேணும். "ததாம்யம்" என்றது எனக்காவேனல்லேனென்றபடி. "ததாமீத்யாஸ்" என்று ஸர்வவிஷய தாதார நிவ்ருத்திபாவத்தாலே ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை ப்ரதிஜ்ஞிக்கிறதாகவுமாம். திருவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்ட நிவ்ருத்திகளிற் சொன்ன ப்ரக்ரியாவிஸ்தாரங்களிங்கு அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. இத்தஶ்லோகத்தாலே அவித்யாகர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தாதிரூபங்களான ஸர்வவிரோதிகளையுங் கழியாநிற்கச் செய்தேயும் இதுக்கு நிவர்த்தனம்பண்ணுகிற ஶ்ருதியின்படியே பரிபூர்ண ஸௌகர்யரூப ஸம்பத்தையில் ஸம்ஸாராநுபவந்யாயத்தாலே ஶக்தமான ஸாயீநவாஸாக்ஷக்ருத்யக்ருத்யம் ஸாயீநவாஸா ஹோத்ருக்ருத்யமாகிற களைகளைக் கழிக்கையிலே இங்கு ப்ரயாநதாத்பர்யமென்றநுஸந்திப்பார்கள். இத்தால் ஸம்ஸாராநுபவ தஶையிலுண்டாம் ஸாயீநவாஸாக்ஷக்ருத்ய ஹோத்ருக்ருத்ய ப்ரஸங்கள் பாக்தஶையில் ஸௌகர்யத்தி யில்லாதபடி கண்டு அக்கட்டளையிலே ப்ரதிஜ்ஞிக்கிறானென்றதாயிற்று. "பரமாத்மநி நாராணம் ஸர்வஹார ஸபேக்ஷணாஸ் । ஸஜ்ஞாதம் தைரபேக்ஷ்ய

ஸாநுஷக்தாத்வத்தெஸ்வாஸ்யெ:" என்று இங்குற்றை நமஸ்ஸை அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானார் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார். இந்த ஶ்லோகத்திற் சொன்ன நிரபேக்ஷமும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நிவர்த்தகம். இந்த நிவர்த்தகத்தாலே பரஸமர்ப்பணம் ஸுஷ்டு தமாதல், ஸ்வநிவர்த்தக பதமான பரஸமர்ப்பண மிவ்விடத் திலே விவக்ஷிதமாதலாகக் கடவது. ஹவிஸ்ஸமர்ப்பணத்தில் "இதம் ஶ்ரேய ந மம" என்னுமாப்போலே "ஓம் ஸ்ரீமதே நாராயணாய" என்றிங்கு பரமாத்மாக ஸமர்ப்பித்து "நமம" என்று தன்னுடன் துவக்கறுக்கிற தென்றால் இஸ்ஸமர்ப்பண யோஜனைக்கு ஸ்வரஸம். இந்த யோஜனையில் ஶேஷத்வம் சுஷ்வணுகவரம், உத்தர வ ணும் சுஷ்ருதிவாசகம். "ஓம் இதெஸெ்வயாமஸமர்ப்பித:" என்கி றபடியே யிவ்விடத்தில் நான் ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கென்று ஸமர்ப்பிக்க "யஸ்ஸ்ரக்ஷ்யதயா ப்ருதெ, தமேவாஸ்மிஹர" இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வரக்ஷணபரமும் ஸ்வரக்ஷணபலமும் அவ னதென்றிங்கே யதிஸித்தமாகவுமாம். "நம:" என்கிற வித்தா லே ஸ்வதந்த்ர்யங்களோடும் ஸ்வரக்ஷண தந்த்ரங்களோடும் தனக் குத் துவக்கற்றமை காட்டுகிறது. பரஸம்பந்த விஷயிலும் ஸ்வஸம் பந்த நிஷேத்திலும் தாத்பர்யமாகையாலே இச்சத தாத்பர்ய நமஸ் ஸக்க ளிரண்டுக்கும் பலமுண்டு. இஸ்ஸமர்ப்பணந்தன்னிலும் ப ரநிரபேக்ஷ சுதந்த்ரர்த்வாதிகளை நிஷேதிக்கைக்காக "நம:" என் கிறதாகவுமாம். ஸ்வஶக்தியையைக்கொண்டாலும் "நமோ" என் கிற பதத்தை ஸ்வஸமர்ப்பணார்த்தமென்று வ்யாக்யாநம்பண்ணி ன பதஶ்ருதி ஶக்தியையாலே இந்நமஸ்ஸும் ஸமர்ப்பணப்பொ ருளுக்கு ஸம்மதம். இப்படி யுத்தரவணத்தை ஸ்வஸமர்ப்பணபர மாக வநுஸந்திப்பார்க்கு இதுக்கநந்தரமாய் ஸ்வரூபாநுஸ ந்தியான பலவிஶேஷமிங்கே ஸ்வத: ஸித்தம். பூர்வோக்தமான படியே பலபரமாக உத்தரவணத்தைய நுஸந்திப்பார்க்குஇவ்வா த்மரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம் உபாயபரமான பூர்வ வணத்தில் ஶரணஶப்தாத்ரிதமான க்ரியாபதத்திலே யநுஸந்தேயம். இப்ப டி உபயத்தில் பதங்களிலடைவே ப்ராப்யப்ராபகங்களாலேயபா ராஷ காரயோகம், அதின் நித்யம், உபாய வைஶிஷ்ட்யம்,

ஶரண்யப்ராப்யவஸ்துக்கும், ஸம்பந்தவிஶேஷம், திவ்யமங்கலவிக்ரஹயோகம், அதில் ஶேஷஹேது தனிழியுந்துறை, அதினுபாயத்வப்ரகாரம், வஶீகரணவிஶேஷம், தத்ஸ்வீகாரங்கள், அதிகாரிவிஶேஷம், ப்ராப்யவைஶிஷ்ட்யம், ப்ராப்திவிஶிஷ்டப்ராப்யக்கும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திக்கும், கைங்கர்யப்ரார்த்தநை, ஸர்வவிதகைங்கர்யலாபம், ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்தி, அதினுடைய ஸாத்யத்துக்கும், பராதீநபராக்ரமகர்த்ருக்கும், தயாவிஶேஷாக்ருதிக்கும், என்றிவை ப்ரதாநமாய் இவற்றுக் கபேக்ஷிதங்களு மெல்லாம் ஸிஷ்டஸாத்ய விஶேஷத்தான உபாயமென்றும் உபேயமென்று மிரண்டு ப்ரதான ப்ரதிபாத்யங்களோடே துவக்குண்டு ப்ரகாஶிதங்களாயிற்று. இப்படி ஶாரீரகஶாஸ்த்ரத்திற்போலே தத்த்வ விஶேஷமும் உபாய விஶேஷமும் பலவிஶேஷமும் இம்மந்த்ரத்திலே ப்ரதிபாதிதமானாலும் இது ஶ்வேதாஶ்வதரமந்த்ரம்போலே ஸாபேக்ஷாபேக்ஷமான உபாயாநுஷ்டாந ப்ரதாநமாகையால் உபாயபலங்களுடைய வ்யுத்பத்தி ப்ரகாரத்தோடே சேர்ந்த வாக்யத்தாலே பலப்ரதிபாதகவாக்யம் பிற்பட்டாலும் ஸாத்யத்தாலேயிது முற்படவநுஸந்தேயமென்று பூர்வாசார்யர்களருளிச்செய்வர்கள். பரமபுருஷார்த்தத்தை விஶேஷித்துக்கொண்டன்றி உபாயவிஶேஷமும் உபாயாநுஷ்டாநமும் பண்ணானிறே. இப்படி திருமந்த்ரத்திலும் உபாயபலப்ரதிபாதகாம்ஶங்களில் க்ரமவ்யுத்க்ரமங்களைக் கண்டுகொள்வது. பலார்த்தியாய் அதிகாரியானவிறே இவனுக்கிவ்வுபாயாநுஷ்டாநம் வருவது. "த்வயேந ஶரணம் வ்ரஜேத், த்வயாஸ்ய ஶரணாகதி:" என்கிற ஆப்தவாக்யப்ரமாணங்களாலும் த்வயமுபாயாநுஷ்டாநத்தை ப்ரதாநமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது. இங்கு பதஷட்கமும் வாக்யத்வயமும் நமஸ்ஸமாக மூன்று வாக்யார்த்தங்களானாலும் திரள உபாயப்ரதாநமானவொருவாக்யமாய்த் தலைக்கட்டக் கடவது. எங்ஙனேயென்னில்; ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வப்ரகார நிரதிஶயபோக்யனாய் பெரியபிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத நாராயணன் திருவடிகளில் ஸ்வரூபப்ராப்தமான ஸர்வதேஶஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவிதகைங்கர்யத்துக்கும் விரோதியான ஸர்வமுங்கழிந்து பரிபூர்ண

கைங்கர்யமும் பெறுகைக்கு அகிஞ்சநனான அடியேன் ஸ்வரக்ஷணஸ ராதிகளிலெனக் கந்வயமறும்படி ஶ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே ஸுஹ்ருதநுகூலமானவாத்மரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்வயத்தில் திரண்டபொருள். * *

ஸௌராஜ்யவிஜ்ஞாதஸ்வாஜ்ஞை: ப்ரவ்ருத்திவிஜ்ஞைதஸ்வரை:।
ஸந்தோஷபோகவிஜ்ஞைதரித்யாவாதேஶிதேஶிகை:॥
இதிதேஷ்டவதம்வ்யாஸஸாரோஸேஷ்டம்விதா:।
வாக்யம்வநுவமேயம்ந்தூரித்யாவ்யாதவ்யாநகம்॥

ஸாகம் த்வயம் த்ரய்யவம்ஸம்வாதஸ்ய ஶாஸ்த்ரம்
வ்ருத்தாஸ்யவநுகம்பாத்ஷஹ்ருதயாமம்।
ஸத்வாணம்வீஹிதவ்விவ்ர தாஷ்வணம்
ரஹ்ஸ்ய தாதிஹாரஸம் நவம்வ்ரஸமேத॥

ஓதுமிரண்டையிசைந் தருளாலுதவுந்திருமால்
பாதமிரண்டுஞ்சரணெனப்பற்றிநம்பங்கயத்தாள்
நாதனைநண்ணிநலந்திகழ்நாட்டிலடிமையெல்லாம்
கோதிலுணர்த்தியுடன்கொள்ளுமாறுகுறித்தனமே. (௧௫)

நவேதாந்தாச்சாஸ்த்ரம் நயதிபதிதோ நாத்மகபதிகம்
நதத்த்வஜ்ஞாத் தீர்த்தம் நதமஹிதாத் ஸாத்த்விகபதம்।
நஸத்த்வாதந்யோ த்ருஷ்டம் நபரமஜநா நாத்வாயஜநகம்
நகைங்கர்யாத் ஸௌக்யம் நதயவ நத: க்ஷேமகரணம்॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
த்வயாதிகாரோஷ்டாவிம்ஶ:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

பகவத்விஷயாநந்யலாபநந்தயாம்பவே
ஸ்ருஷ்டிர்ஜநதாஶோக ஶ்லோகத்வம் ஸமாயத ।
தமிஹவிநாஸ்த்யக்ஷம் யதுவம்ஶவத்ஸநாதநம்
ஶமிதஹ்ருதாஸ்ஸ்தக்ஷதத்வஸ்ஸர்வமாஸ்வேஹ ॥
ஸர்வப்ரஜாநாம் ப்ரியமஹதாம் துர்விஷ்ப்ராதிதேஶ
பார்தா நமோஹம் பூர்வஸ்ஹ்ருதயம் நஶ்வர தாஸ்ஸ்வந்தா: ।
நிஷ்ப்ரத்ருஹம் நிஜபதஸேவநேந ஸர்வகாமஸ்ஸ்ஹந்தா
ஸ்வதாயேயம் கிமேஷாவித்யேஸாரதிஸ்ஸ்வந்நேந்தா ॥

ஒண்டொடியாள் திருமகளுந் தானுமாகி
யொருநினைவாலீன்றவுயிரெல்லா முய்ய
வண்டுவரைநகர்வாழ வசுதேவர்க்காய்
மன்னவர்க்குத்தேர்ப்பாகனாகிநின்ற
தண்டுளவமலர்மார்பன்றானேசொன்ன
தனித்தருமந்தானெமக்காய்த்தன்னையென்றுங்
கண்டுகளித்தடிசூடவிலக்காய்நின்ற
கண்புதையல்விளையாட்டைக்கழிக்கின்றானே. (சக)

“ஸ ஏஷ நாராயண: ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: । நாக
பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்” என்கிறபடியே
ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் ஸாதுபரித்ராண துஷ்க்ருதி
நாஶ தர்மஸம்ஸ்தாபநங்களுக்காக வண்டுவராபதி மன்னனாய்வந்
தவதரித்தருளி ஸர்வஸுலபனாய், “ உத்தவர்த்மா ஸஹிதா ஸ்வ
வேநஶ்வக்ருஜ்ஜுநாதிநம் ” என்கிறபடியே ஶரணாகதரான
பாண்டவர்களுக்கு இன்னார் தூதனென நின்று அர்ஜுநனை ரதி
யாக்கித் தான்ஸாரதியாய் அவனுக்கு விதேயனாய் நின்ற வளவி
லே, இவ்வர்ஜுநன் தன்னை நிமித்தமாத்ரமாகக்கொண்டு ஸர்வே
ஶ்வரன் தன் ப்ரதிபக்ஷங்களை நிரஸிக்கின்ற நிலையைக்கண்டு ப
ந்துவிநாஶம் விஷமென்று நிஶ்சயித்து அஜ்ஞாநமோஹத்தாலே பி
றந்த ஶோகத்தாலும் அஜ்ஞாநக்ருபையாலும் ஆததாயிகள்யு
த்தாந்த்வேஷிகளாகிலும் அவர்கள் வதத்தாலேபாபம்வருகிறதென்

கிற பயத்தாலுங்கலங்கி எது ஹிதமென்று தெளியவேணுமென்றுபார்த்து, "யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேऽஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அவனுடைய சோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக தேஹாதி வ்யதிரிக்தமாய் பரசேஷதைகரஸமான ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் இஸ் ஸ்வரூபந் தெளிந்தவனுக்கு பரமபுருஷார்த்த லாபத்துக்கு பரம்பரயா காரணங்களான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களையும் ஸாக்ஷாதுபாயமாக வேதிதமான பக்தியோகத்தையும் ஸபரிகரமாக வுபதேசிக்க, இப்பரமபுருஷார்த்தத்தைக்கடுகப்பெறவேணுமென்கிற த்வரையுண்டேயாகிலும் ஸபரிகரமான விவ்வுபாயத்தினுடைய துஷ்கரதையினாலும் இவ்வுபாயாநுஷ்டாநத்துக் கபேக்ஷிதஜ்ஞாந சக்திகளுண்டேயாகிலும் கநேகாவயாநத்தோடேகூட சிரகால ஸாத்யமான வுபாய ஸ்வபாவத்தாலே பலிதம் கடுகத்தலைக்கட்டாதபடி யிருக்கையாலும் நிரதிசய சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனை வ்யாஜமாகக்கொண்டு பரமகாருணிகனான கீதாசார்யன் "ஸக்ருத்ப்ரபத்த்யாஸாதி ப்ரபத்த்யாஸாத்யதே । ப்ராப்யோஹம் நாந்யயா ப்ராப்யதேகேநயுக்திஸ்ஸுஹ்ருத:" என்றுதான்விகல்பித்து விதித்தவுபாயங்களில் "தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாऽஸுகம்" என்கிறபடியே நன்றிருவடிகளைப்பெறுகைக்கும் மற்றுமபிமதமானவையெல்லாத்துக்கும்பொதுவானஸாதநமாய் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி வ்யதிரிக்தபரிகர நிரபேக்ஷமாய் ஸுகரமாய் க்ஷணகர்த்த ஸாத்யமான ரஹஸ்யதமோபாயத்தை ச்ரோதவ்யசேஷமில்லாதபடி உபதேசபர்யவஸாநமான சரமச்லோகத்தால் ஸகலலோகரக்ஷார்த்தமாகவருளிச்செய்கிறான். ச்ருதிஸித்தமானவிவ்வர்த்தத்தை சரண்யனான ஸர்வேச்வரன்தானேயுபதேசிக்கவிது தானே "ஸக்ருஜ்ஜப்யமிதி நாதிக்ரம்ஷ்வாஸ்யாம் சரணாகதிம்। ஆசார்யாநுஜ்ஞயா கார்யாஸ்தத்த்வ ஸுமேஷ்டநவத்தநா" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வாதிகளிற் சொன்ன பகவதாஜ்ஞையுமாயிற்று. * * *

(ஸர்வதர்மாந்) இந்த ச்லோகத்துக்கு சங்கராதிக ருஷிகள்சொல்லும்பொருள்களெல்லாம் தாத்பர்யவர்ணனையிலும்

நிக்ஷேபரக்ஷையிலும் பரக்க உபபாதித்தோம்; இங்கு ஸாரமான வசநங்களை ஸம்ப்ரதாயஸித்தமானபடியே சொல்லுகிறோம். இதில் பூர்வார்த்தம் உபாயவிதாயகம், உத்தரார்த்தம் ஶுசநிஷேத ஶாஸநத்தாலே விதிஶேஷம், ஆகையால் இச்ச்லோகம் உபாயவிதாநப்ரதாநம். தர்மமாவது; ஶாஸ்த்ரமேகொண்டறியவேண்டியிருக்கும் புருஷார்த்தஸாதநம். "தர்மாந்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே கஹிதஸாதநமாக ஶாஸ்த்ரசோதிதங்களான தர்மங்களுடைய பாஹுள்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வஶப்தத்தாலே ஸபரிகரமானநிலையை விவக்ஷிக்கிறது. தர்மபரிகரங்களையும் தர்மமென்று சொல்லக்குறையில்லையிறே. இஸ்ஸர்வஶப்தத்தை ஸங்கோசவ்ருத்திஸம்பந்தியாக யோஜிக்கும்போது இது க்ருதிகளான நாநாதர்மங்களினுடைய கார்த்ஸ்ந்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பொதுவிலே சொன்னாலும் இங்கு ப்ரகரணவஶத்தாலே மோக்ஷார்த்தமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களாய் ஸபரிகரங்களாய் நாநாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாஞ்சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். ப்ரத்யகாத்மஜ்ஞாநம் ஸர்வவித்யைகளுக்கும் உபகாரகமான தத்வஜ்ஞாநமாத்ரமாகவும், அவதாரரஹஸ்யவிஜ்ஞாநம் அநுஷ்டிக்கிற உபாஸநாதிகளுடைய ஶீக்ரநிஷ்பத்திஹேதுவாகவும், தேஶவாஸாதிகள் உபாயவிரோதிபாபக்ஷயஹேதுக்களாய்க்கொண்டு உபாயநிஷ்பாதகங்களாகவும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலே ஸித்திக்கையாலே இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி க்ருதிபஹுத்வவிஷயமான பஹுவசநத்தாலே விவக்ஷிக்கிறதென்கை உசிதமன்று. "நாநாஶப்தாதிபேதாத்" என்கிறபடியே இவையொழியவும் ஸத்வித்யாதஹரவித்யாதிபேதத்தாலே க்ருதிபஹுத்வங் கிடைக்கையால் இப்பஹுவசநம் ஸார்த்தம். க்ருதிபஹுத்வத்தையும் பரிகரபஹுத்வத்தையுங்கூட விவக்ஷித்தாலும் விரோதமில்லை. * * * * *

"பரித்யஜ்ய" என்கிறவிடத்தில் த்யாகமாவது; "அநயாவ்யவஸ்தயாதாதாகிநு நைந்த்ரகலாவகை" இத்யாதிகளிற்படியே அகிஞ்சநனான தன்னிலையைக்கண்டு உபாயாந்தரங்களிற்பிறந்த நைராஶ்யம். ஆசையாலே பற்றுனலாசையைவிடுகை த்யாகமென்ன

ஷ்டிதமிறே. அதில் "பரி" என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே "ஸநாமதாநஹங்காரஸ்வீக்ஷயாப்யர்ஷ ஸஹாபராதாய:, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநித்யஹநிஜநாநாபராதேஷ்வபி" இத்யாதிகளிற்படியே அதிகாரிக்கு ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் யோக்யதையில்லாமைதெளிகையாலேபிறந்த கைமுத்யாதிசயஞ்சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்த்யாகமாவது; உக்தோபாநுஷ்டாநஶக்தியில்லாதபோது யதாஶக்த்யநுஷ்டாநம்பண்ணுகிறோமென்றும், அதுக்கு யோக்யதையில்லாததசையிலே வேறேசில அநுகல்பங்களையாதல் உபாயாந்தரங்களையாதல் அநுஷ்டிக்கிறோமென்றும் தனக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைக்கணிசிக்கும் ஸம்பாவனையற்றிருக்கை. இவ்வநுவாதத்துக்கு அதிகாரவிஶேஷத்தைக்காட்டுகை ப்ரயோஜநம். அதில் "பரி" என்கிற உபஸர்க்கமும் அதிகாரஸௌக்ஷ்ம்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது. "அநித்யஸம்ஸாரக்ஷேத்ரம் ப்ரபத்யஜஸ்வம்" என்கிறவிடத்தில் "ப்ராப்ய" என்கிறது விதியாதிக்கே "ப்ராப்யவர்த்தநம்" என்று வ்யாக்யாதமானாற்போலே இங்கும் "பரித்யஜ்யஷ்டிதம்" என்று விவக்ஷிதமாகக்கடவது. இப்படி அதிகாரங்களிலும்ப்ரயோகமுண்டாகையாலேஸ்வரூப ஶிக்ஷத்தைக்கொண்டு த்யாகமாத்ரமென்னவொண்ணாது. "பரித்யஜ்ய" என்கிறவிது விதியானபோது ப்ரபத்த்யதிகாரிகளில்விதித்தபடியேஅகிஞ்சநப்ரதிபந்நாதிரூபமானகாரணமாகி ப்ரபத்தியை விதிக்கிறதென்றால்அர்த்தத்தில் விரோதமில்லை. அப்போது "ஸர்வதர்மாநுபரித்யஜ்ய" என்கிறவிது "அஹம்ஸ்ம்யபராதாநாமாலய: அகிஞ்சநோऽகதி:, த்வமேவோபாயபூதோ மே" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வதர்மங்களும்தன்னை யோக்யதாபாதகமாகக் கழித்தபடியைமுன்னிட்டுக்கொண்டென்றபடி. இவ்வளவில்லாமல் விதப்ரதீதிகமான வர்ணமும் ஸமுச்சயாநுபாத்தமாகையால் அவற்றுக்கு விரோதமாக ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களான ஸர்வதர்ம ஸ்வரூபத்யாகார்த்தங்களிற்காட்டினும்உபாதேயம். ப்ரபத்திக்காக தொருதர்மங்களு மநுஷ்டிக்கவேண்டாவென்று ப்ரபத்தியினுடைய நிரபேக்ஷத்தைச்சொல்லுகிறதென்கைவிதிவக்ஷத்துக்கு உசிதம். அப்போது "பரி" என்கிற உபஸர்க்கமும் "ஜோநகதர்ப்யம், ஶாந்திநாகதர்ப்ய" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிற

ஸர்வஸாதாரணையொழிந்த ஸாதநங்களு மிதுக்கங்கமாக ஸ்வீகார்யங்களாகாதென்று விவக்ஷிக்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியோகமென்கிற பக்ஷங்களினுடைய ஸ்வரூபத்யாகம் ப்ரபத்திக்கங்கமென்னும் பக்ஷத்தில் ப்ரபத்திஸர்வாதிகாரமன்றிக்கே யொழியும். பக்த்யநுஷ்டாநஸமர்த்தனுக்கிறே யவற்றினுடைய த்யாகத்தை விதிக்கவேண்டுவது. இது பஹுப்ரமாணஸித்தமானகார்பண்யமாகிறவங்கத்துக்கும் "புகலொன்றில்லாவடியேன், குலங்களாய,குனித்துழன்று" "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" த்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தமானவகிஞ்சநாதிகாரமென்கிற ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் விருத்தமாம். ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற வத்ருஷ்ட வர்த்தநுதையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு க்ஷேத்ரஜ்ஞன் நித்யஶக்தனென்றுகட்டி யிவனுக்கவற்றினுடைய த்யாகத்தை விதிக்கிறதென்னுமது ஸர்வஶாஸ்த்ர ஸ்வவசந ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதி விரோதத்தாலே அத்யந்தவிருத்தம். அப்போது தார்ஷ்ட்யத்தாலே "வ்ரஜ" என்கைதானும்வடியாது, உபாயாந்தரங்களுக்கு ஜீவாத்மாநித்யஶக்தனென்கைதங்களுக்கநிஷ்டமான பராவாதபக்ஷத்துக்கு ஸ்வீகாரணம் பண்ணினபடியாமத்தனை. ஏகப்ரயோகந்தானே ஶக்தனைப்பற்ற த்யாகாநுவாதமாய் அஶக்தனைப்பற்ற த்யாகவிதியாகையேகவாக்யத்தில் வடியாது. ஆநந்த்யத்தில் வைஷம்யமு மன்றிக்கே அதிகாரியு மேகனாயிருக்க ஶாஸ்த்ரபேதாவிகல்பமுஞ் சொல்ல வொண்ணாது. ஶாஸ்த்ரீயத்திலே ஶக்தனானவனுக்கே அதின் த்யாகவிஶிஷ்டமான அநுபாயத்தை விதித்தால் ஶாஸ்த்ரீயத்தி லொருத்தரும் ப்ரவர்த்திப்பா ரில்லாமையாலும் வேறொரு ஶப்தத்தாலே அதிகாரபேதஞ் சொல்ல வொண்ணாமையாலும் ஶாஸ்த்ரீயத்தை விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ரமாண மன்றிக்கே யொழியும்.

அநுபாய ப்ரலாபநாஸ்யமாக ஶாஸ்த்ரீயத்தை விதித்து அதுதன்னையே நிஷேதிக்கிற தென்கையு மத்யந்தாநுசிதம். அநுபாயங்களை யுபாயங்களாக விதிக்கிறதென்றால் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் மோஹநஶாஸ்த்ரங்களாகப் ப்ரஸக்திக்கையாலே ஶரண்யஸர்வஜ்ஞாதிகளும் ஸித்தியாதபடியாம். ஶாஸ்த்ரங்களான க்ருஷ்யாதிவ்யாபாரங்களும் ஶாஸ்த்ரீயமான ரத்நவாணிஜ்யாதிகளும் அமுஷ்மிகங்கள்

பக்கல் விகல்பிக்கிறதுவும் அதிகாரிவிசேஷவ்யவஸ்தையாலே யென்னுமிடம் லோகப்ரஸித்தம். ஆழ்வானுடைய சரமஶ்லோக வ்யாக்யாநத்திலுமிவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையாலொரு விரோதமுமில்லை. ஸமாவர்த்தநாதிகளில் ஶாஸ்த்ரோக்தவிகல்பமும் அவஸ்தாவிசேஷங்களாலே நியதமென்று கொள்ளாதபோது ஶாஸ்த்ரவிதாந வையர்த்த்யமும்வரும். ஜ்ஞாநபூர்த்தியாதல் விஶ்வாஸபூர்த்தியாதலுடையவன் ப்ரபத்திக்கதிகாரி, ஜ்ஞாநமாந்த்யமாதல் விஶ்வாஸமாந்த்யமாதலுடையவன் உபாஸநாதிகளுக்கதிகாரியென்றால் இச்சரமஶ்லோகாதிகளுக்குபதேஷ்டாக்களுமாய் பரமாஸ்திகருமாகையாலே பூர்ணஜ்ஞாந விஶ்வாஸரான வ்யாஸாதிகளுக்குபாஸநாதிகளிலதிகாரமில்லையாம். அவர்களுபதேஶகாலத்திலே ஜ்ஞாநவிஶ்வாஸங்களையுடையராய்ப் பின்பு கலங்கியுபாஸகரானார்களென்கைக்கொரு ப்ரமாணமில்லை. ப்ரபந்நராய்வைத்து லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகவுபாஸநாதிகளை யநுஷ்டித்தார்களென்கைக்குமவ்வோ ப்ரபந்தங்களிலொருவசநமில்லை. அப்படி கல்பிக்கப்புக்காலும் தன்னதிகாரத்துக்கு நிஷித்தமானவற்றை லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகவநுஷ்டிக்கப்புக்கால் அவையிவன்றனக்கும்பாபமாய் அதிகாரத்துக்குவிருத்தாநுஷ்டாநம்பண்ணுகையாலே தன்னநுஷ்டாநத்தையிட்டு லோகஸங்க்ரஹம் பண்ணவுங் கடப்படாதொழியும். தனக்கிரண்டு வழிகள் ஶாஸ்த்ராநுமதங்களானால் அவற்றில் லோகத்தார்க்கு ஶக்யமாய் அவர்களுக்கு ஹிதமாயிருப்பதொன்றைத் தானநுஷ்டித்துக்காட்டி லோகத்தாரையதிலே நிலைநிறுத்துகையே லோகஸங்க்ரஹமென்று ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலே யருளிச்செய்தார். அல்லது ஸந்ந்யாஸிக்கு நிஷித்தமான க்ருஹஸ்தோசிதகர்மத்தை ஸந்ந்யாஸி யநுஷ்டித்துக் காட்டுமது லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகாது. இது ஆஜ்ஞாதிலங்கநமாமத்தனை. இப்படியே ப்ரபத்த்யதிகாரிக்கு நிஷித்தத்தை யிவன்தானே கௌதுகபுத்தியாலே யநுஷ்டிக்கையும் ஸ்வாதிகாரவிருத்தம். ப்ரபத்திக்கநபேக்ஷிதங்களான ஶாஸ்த்ரீயங்களை கௌதுகபுத்தியாலே யநுஷ்டிப்பார்க்கு விரோதமில்லை. தந்தாம் ஜாத்யாதிகளுக்கநுரூபங்களுமாய்த் தந்தாமுக்கு ஶக்யங்களுமான ஸவ்யதர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபத்யாக மறமாக வி

தேயமென்னும் பக்ஷத்திலும் ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் தன்வர்ணாஶ்ரமாத்யதிகாரங்களுக் கநுரூபமாகவடைத்த கைங்கர்யத்தையுமிழந்து அஹிம்ஸாஸத்யவசநாதிஸாமாந்யதர்மங்களையும் ஆர்ஜவாதிகளையுந்தவிர்ந்து பஶுப்ரமத்தாதிகளைப்போலே திரியும்படியாம். நிஷேதவாக்யஸித்தங்களான நிவ்ருத்திரூபதர்மங்கள் ஸ்வரக்ஷணார்த்தஸ்வவ்யாபாரமல்லாமையாலே ஶரணாகதியோடு விரோதமில்லாமையால் இங்கு ப்ரவ்ருத்திரூபதர்மங்களினுடைய த்யாகமே விவக்ஷிதமென்னும் நிர்வாஹமுமுண்டு; நிவ்ருத்தியும் வ்யாபாரவிஶேஷமென்னுமிடமும் அதுவும் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாமென்னுமிடமும் லோகவேதஸித்தமிறே. இவ்விபாகத்தாலே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபங்களான ஸர்வதர்மங்களையுந்தவிர்ந்து திரிகைதானே ப்ரபந்நனுக்கு ஶாஸ்த்ரார்த்தமானாலோவென்னில்; ப்ரபந்நரான பூர்வர்களும் இப்போதுள்ளாரும் ஸாவதாநராய்ப்பண்ணிப்போருகிற கைங்கர்யங்களும் அபசாரபரிஹாரங்களும் விரோதாநுஷ்டாநமாம். யதாப்ரமாணம் ப்ரவ்ருத்திஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராய் பரமகாருணிகருமா யிருக்கிறவர்களுக்கு ப்ரமவிப்ரலம்பஸம்பாவனையுமில்லை. யாவஜ்ஜீவம் ஸர்வதர்மத்யாகம் விதேயமாகிலன்றோ இவ்விரோதமுள்ளது. ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநக்ஷணத்தில் ஸர்வதர்மங் களினுடைய ஸ்வரூபத்யாகமாத்ரமானால் விரோதமில்லையே யென்னில்; அப்போது ஸம்பாவிதமல்லாதவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்யாகம் விதிக்கவேண்டா, ஸம்பாவிதமானவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்யாகம் விதேயமாகில் அப்போதுண்டான ஹமபவித்ரவாஸஶ்ஶிகாயஜ்ஞோபவீதோர்த்வபுண்ட்ரதாரணாதிகளைத் தவிர்ந்துகொண்டு ப்ரவ்ருத்திபண்ணப்ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையாலுபாஸநத்தில்வரும் கர்மாத்யங்கங்களாலே நிரபேக்ஷையாயிருக்கிற ப்ரபத்திக்கங்கமாக வொருதர்மங்களையும் பற்றவேண்டாவென்கையே த்யாகவிதிபக்ஷத்துக்குசிதம். இந்த த்யாகவிதியான பக்ஷந்தன்னிலும் உபாயாந்தரஸாமர்த்த்யமில்லாதார்க்கும் அதுண்டாகிலும் விலம்பாக்ஷமரல்லாதார்க்குமிப்ப்ரபத்தியிலதிகாரம். இப்படியானாலொரு ப்ரமாணங்களுக்கும் விரோதமில்லை. பூர்வாசார்யர்களும் இவ்விடத்தில் ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்யாகம் ப்ரபத்த்யங்கமென்றும் இப்படி

யன்றென்றும் விபாகம்பண்ணினார்களன்று; ப்ரபத்திக்கதிகார மான ஆகிஞ்சந்யமும் ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷ்யமும் இச்சரமச்லோகத்தில் எந்தபதங்களிலே விவக்ஷிக்கையுசிதமென்று விசதிப்பித்தார்களத்தனை. ॥*॥ அதிகாரம்பராஸ்த்ரேத்யாவா யஸ்ய நிரபேக்ஷதாம் । ஸகலஶப்தை ந வக்தீதி கேசிதாசக்யுர்விதோ விதா: ॥ நைரபேக்ஷ்யம் பராஸ்த்ரத்வ விஹிதஸ்ய ஶ்ரீயஸ: । உபாயஸ்யாதிகாரஞ்ச சோகமோக்ஷம் விது:பரே ॥ இத்த மித்தா விசேஷிவி போஜநாஸேஷஶாஸ்த்ரத: । ப்ராபாம்ஶிவா திஸம்ஸ்ப்ருஶ்த்தா ஸாத்யகாரணவாரித: ॥ அஜ்ஞாத பக்ஷபூ ஸ்தாரேணயபூர்த்தராரோபிதம்பரை: । தத்ர ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தார்யைர் நிபுணம் நிதிதர்ஶிதம் ॥*॥ ஆனால் "இதம் ஶரண மஜ்ஞாநாம் இதமேவ விஜாநதாம் । இதம் திதீர்ஷதாம் பார மிதமாநந்த்ய மிச்சதாம்" என்றும், "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வாவிதிதயா ஸ்வபக்தேர்பூம்நா வா ஜகதி கதி மத்யாஸ்ததிதிஷாம்" என்றுஞ் சொல்லுகிற அதிகாரிபேத மிருக்கும்படி யென்னென்னில்; இவ்விடத்திற் சொன்ன அஜ்ஞாநம் அஸ்வாதிகளைப்போலே ஶாஸ்த்ரீயமொன்று மறியாதொழிகை யன்று — மற்றெதென்னில்; உபாஸநாதிகளில் தெளிவில்லாமையாதல் ப்ரபத்தி தன்னிலும் ஸூக்ஷ்மவிசேஷங்க ளறியாமையாதலா மத்தனை. இவற்றில் "விஜாநதாம்" என்றும் "தேவே பரிப்ருடதயா வாவிதிதயா" என்றுஞ் சொன்ன ஜ்ஞாநவிசேஷமும் உபாஸநாதிகளில் தெளிவாதல் ப்ரபத்திக்குபயுக்தமான ஶரண்யகுணாதி விஷயத்தில் தெளிவாதலாமித்தனை. அல்லது இதுக்கநபேக்ஷிதமான ஸர்வவிஷயஜ்ஞாநமன்று; பரிப்ருடஸ்வ ரூபஶரண்யகுண விசேஷ ஜ்ஞாநமிறேயிங்கு சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுபயுக்த ஜ்ஞாநமுண்டானாலும் உபாயாந்தரத்தில் ஶக்தியில்லாதபோது அகிஞ்சநனாய் ப்ரபத்திக்கதிகாரியாம். ஶக்தியுண்டே யாகிலும் "ஶரீரஸ்ய ஸத்யஜ்ஞாநம் க்ஷத்ராணாம்பரமதாநாம் । தேநயே த்விகாரணஸ்ய ஸுக்தஸ்ய ஸத்யஶம்ஸகே" என்கிறபடியே ரக்ஷகன் கைபார்த்துத் தான் கைவாங்கி யிருக்கையன்றோ வுசிதமென்னில்; இது ப்ரபந்நனுடைய வ்ருத்தாரகத்வவிசேஷத்துக் குதாஹரணமாம். அல்லாதபோது உபாயவிதாயக ஶாஸ்த்ரங்கள் நிரவகாசங்களாம். உ

வாயாஞரத்தில் தனக்கு ஜ்ஞானமுண்டாய் அதிலநுஷ்டாந ஶக்தியு முண்டானாலும் விளம்பாக்ஷமன்றிக்கே யிருக்குமாகில் கடுக ஸமந் தாவல்ல ப்ரபத்தியே நமக்குவிதை யென்றிருக்கு மவனு மிப்ப்ர பத்திக் கயிகாரியாம். இத்தை "ஊநந்தீக்ஷ்டதாம் வாரு" இத்யா திகளிலே சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில் ; "திதீக்ஷ்டதாம் வாரம்" என்றது கடுக ஊரிஷ்டநிவ்ருத்தி பிறக்கவேணு மென்னும் ஊரையுடையார்க் கென்றபடி. "ஆநந்த்யதிஹதாம்" என்றது ஸ ரவப்ராது வரிவணுடு ஸமவநுஸவத்தைப் பெற்றல்லது பரிக்கமாட்டாதார்க் கென்றபடி. இவை யிரண்டையும் நினைத்து "ஸுஸத்த்யுகூரவா" என்கிறுர். இங்கு ஸக்தியென்றது ப்ரக வாரவஸ்த்தைச் சொன்னபடி, அல்லது ஸக்தியோமத்தைச் சொன் னபடியன்று. இப்ஸக்தியினுடைய ஸஹோவாகிறது கடுக ப்ராப்தி கிடையாதபோ தழியும்படியான வவஸாவிஶேஷம். இது சிலர்க் குக் கட்டளைப்பட்ட ஸக்தியோமமில்லையாகிலும் ஸுக்ருதவிஶே ஷமூலமான ஸமவஸ்ப்ரஸாதத்தாலேவரும். இவ்வவஸ்யையுடைய வனும் ப்ரபத்திக்கயிகாரி. இப்படியாகையால் உபாயாஞரத்தி லஜ்ஞராய் இவ்வுபாயத்தில் ஸகோதாயஜ்ஞானமாத்ரமுடையராயிருப் பார்க்கும் இதிலு முபாயாஞரத்திலுந்தெளிவுண்டானாலு முபா யாஞரத்தி லநுஷ்டாநஶக்தியில்லாதார்க்கும் இவையிரண்டு முண் டானாலும் விளம்பம்பொருத வாதத்ர்யதிஶயமுடையார்க்கும் ப்ர பத்தியிலே யிழியலாம். இவ்விளம்பாக்ஷமனும் தான் நினைத்த கா லத்திலே ஸமும்பெறுகைக் குபாயாஞரரஹிதன். இப்ப்ரகா ரத்தை நினைத்து "ஜமதிமதிநந்யா கவிதூஷாம்" என்கிறது. வ்யா ஸாதிகள் அயிகாரிவிஶேஷர்களாகையாலே விளம்பாக்ஷருமாய் உபாயாஞரஶக்தருமா யிருப்பார்கள், ஆகையா லுபாஸநத்திலி ழிந்தார்கள், அல்லது ஜ்ஞானமோந்யமாதல் விஶ்வாஸமோந்யமாதலுண் டாயிழிந்தார்களன்று. ‖*‖ அஶக்தஸ்யாதிகாரத்வே ஷு சாஸா ஸாஶ்ரயாநஃ । கஸ்யசித்தூஷிதனவுத்ஸஹஸ்தத்யாமஸ்ய கா ரணம் ‖ தத்ரப்ரபத்த்யநமுரணா கநியதிதத்வியஜ்ஞே । வ்யாஸாதிஷு தமேநவேஷா நீதிஸம்ஶயவாதிஷு ‖*‖ இப் படி யுபாஸநப்ரபதநங்களுக் கயிகாரம்வ்யவஸ்திதமாகையால் இரண்டு ஶாஸ்த்ரமும் ஸப்ரயோஜநம். இரண்டயிகாரிகளுக்கும்

ஸ்வயத்நத்தில் ப்ரதிபத்தி வைஷம்யமேயுள்ளது. ப்ரபந்நனுக்குக் கோரின பலத்தைப்பற்ற வேறொன்றை யநுஷ்டிக்கில் ப்ரஹ்மா ஸ்த்ர பந்த ந்யாயத்தாலே விரோதமுண்டாகிலும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மாகவாதல் பகவதாஜ்ஞாகைங்கர்யாதி ஸமாசாரத்தைப்பற்றவா தல் வேறொன்றை யநுஷ்டித்தால் விரோதமில்லை. * *

இப்படி ஸாத்ய ஸாதநங் கூடாதொழிந்தாலும் உபாயத்வ பக்தி ஸாதநம்பண்ணுகை பரீக்ஷைக்குப் பொருளாகாதோ வென்னில்; ப்ரபந்நனுக் குத்தாரக ப்ரதிபாதகங்களான வாக்யங் களில் உபாயபக்தி ஸாதநம் விதிக்கிறவிட முசிதம். இங்குத் தாரக ப்ரதிபாதநமன்றிக்கே உபாயவிதாயகமாயிருக்கிற இவ்வாக்யத் திற்சொல்லுகையாலே இப்பக்தி ஸாதநமங்கமானயத்ந ஸாத் வம் ப்ரபத்திக்கங்கமாக வநுஷ்டேயமென்று ஸாதிக்கையால் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான கேவலகைங்கர்ய ப்ரதிபாதகமென்கிற சதுர் விதியாது, இவ்வுபாயத்துக்குச் சொல்லுகிற யத்நாபரபே ரவைக்ஷ்யமுங்கிடையாது, இவ்வுபாயம் ஸகிருதாயிகார மன் றிக்கே யொழியும். எங்ஙனேயென்னில்; உபாயமல்லாதவற்றில் உபாயபக்திஸாதநம் இங்குவிதிக்கவேண்டா, உபாயமானவற் றில் உபாயபக்திஸாதநம்பண்ணி யநுஷ்டிக்கையாவது பழைய வுபாஸநாதிகளில்நிலையாம். இங்கு உபாயபக்திஸாதநம் பொ ருளாகச்சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் ஸாதநவிதிக்கு மநுஷ்டாநவிதிக் கு மதிகாரிபேதத்தாலே விரோதம் பரிஹரித்தவிடமு மந வேக்ஷிதவசநம்; இங்கு ஸாத்யஸாதநஞ்சொல்லும் போதிறே இவ்விரோதப்ரஸங்கமுள்ளது. இப்படிபக்திவிசேஷ ஸாதநஸா த்யகத்யஜ்ஞாநஸக்திகளை ப்ரபத்திக்கங்கமாகவிசையும் பக்ஷத்தில் உபாஸநப்ரபதநங்களுக்கு அங்காங்கிபாவ வைஷம்யத்தில் மாறாட்ட மேயுள்ளது. அங்கஸாதத்தில் யதாசக்தி அநுஷ்டாநமமையுமென் கிற வைஷம்யமும் சேஷம்; "ஸகலாங்கோபஸம்ஹாரே ஸகாத்யங்க பூர்வவிஸ்ருதி" என்று சொல்லப்பட்டதிறே. ||*|| ஸதஸாங்கஸாத்வ த்யாகமாத்ரைகைங்கர்யஸ்வராபவாரதா | உபாயபக்திதத்வ மே தத்ஸாங்கவாத்ஸல்யாதிவைச || ஸாத்விகத்யாகயத்நாநாம் ய த்பூர்ணோபேதாசய்யதா | நவநவவிஸ்ருதகாகாதிவ்ருத்தாந்தைர்ஜ்ஞாநஸ்வ

ஸம்ப்ருதா || ஸக்ருத்ப்ரவ்ருத்தயைவைஷா யத்ப்ராயஶ்சித்தீயஸா | தத்க்ஷணேஹிதம் வர்ஜயேத் ஸம்ப்ராப்தாவ்ருத்திஶப்தகே || ப்ரஸக்தாஜ்ஞாபாயேந ப்ரஹ்லாதஸ்ய ஸமேதஜ: | உபாயஸ்ய ப்ரஹாவஸ்தே க்ஷயம் யாதி பரம் ஹ்ருதம் ||*|| ஆகையால் இங்கு ஸர்வதர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபத்யாகத்தை கர்த்தவ்யமாக விதிக்கிறதென்றும் அவை அகர்த்தவ்யமாம்படி இங்கு ப்ரதிஷேதமாத்ரம் விதிக்கிறதென்றுஞ்சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாதிஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்திக்கு நேரான பக்ஷத்திற்சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸர்வப்ராயஶ்சித்தங்களுக்கும் ப்ரவணராய்ப் போந்த ஸர்வஶிஷ்டர்களுடைய ஆசாரத்துக்கும் விருத்தங்களாம். இப்படி யுக்ததோஷங்களாலே தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபத்யாகமும் ப்ரவ்ருத்திக்கர்த்தவ்யமன்று, உக்தநேர பக்ஷத்தாலே அந்த தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபமுமிதுக்கர்த்தவ்யமன்று. ஆகையாலிங்குமற்றொரு தர்மங்களாலு மிப்ப்ரவ்ருத்திக் கபேக்ஷையில்லையென்கையிலே இத்த்யாகவிதிக்குத் தாத்பர்யம். இப்படி ப்ரதிஷேதிக்கைக்கு ப்ரஸக்தம்வேணும் - இங்கு என்னதர்மங்கள் ப்ரஸக்தங்களாய் ப்ரதிஷேதிக்கப்படுகிறனவென்னில்; வேதாந்தவோதிதைகளான வித்யைகளில் ஒரு வித்யைகளிலேயோ கர்த்தவ்யங்களாய்த் தோற்றின வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களும் ஶமதமாதிகளும் வித்யாந்தரத்திலும் வருமாப்போலே ந்யாஸவித்யையிலும் இவை தந்த்ரந்யாயத்தையாலே கர்த்தவ்யங்களாய்வரப்புக இப்படி கர்த்தவ்யப்ரஸக்தமுடைய ஸர்வதர்மங்களாலும் இதுக்கபேக்ஷையில்லை யென்கை யிவ்விடத்துக் குறித்தம். இத்தர்மங்களுக்கு “ஸஹகாரிதைவ நவ” என்ற ஸூத்ரத்திற்சொன்ன வித்யாஸஹகாரித்வவிஷயந்தவிர்ந்தாலும் “விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி” என்று ஸூத்ராந்தரத்திற் சொன்ன விதியோகாந்தரத்துக்கு ப்ரஸங்கம்பக்கல் நிவாரகரில்லை. ஆகையால் இத்தர்மங்களினுடைய வநுஷ்டாநமும் தர்மங்களை த்யஜிக்கையும் ப்ரவ்ருத்திக்கர்த்தவ்யமல்லாமையால் கர்மாக்யங்களில் நைராஶ்யமயிகாரத்திலே சொருகும், ஶக்யமான நித்யநைமித்திகங்களுடைய வநுஷ்டாநம் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமான கைங்கர்யமாத்ரமாம். || * || ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸ்ஞாநம் தஸ்ய ஸரணம்

ஸா-நः । கநஷ்டரீஜாயாஸ்த்ராஷ்ம் நஸஜு நிஸாநம் ॥ * ॥ இப்படியாகில் இவனுக்கு நித்யநைமித்திகங்களிலடைக்கவொண்ணாத ஸ்ரீஹூதகைங்கர்யங்களுக்குப் ப்ரயோஜகரா ரென்னில்; இவை யிவனுக் குபாயாநுஷ்டானத்திற்புகாது, அநுஷ்டாநபூர்வகைங்கர்யான ப்ரவ்ருத்திக்குப் பரிகரங்களுமாகாது, அகரணத்தில் ஈஸ்வரன் சீறுக்குமென்று செய்கிறானுமல்லன், தனியே யிவைதனக்கொருவா லக்ஷ்யஸமஸ்த ஸாத்யாதிஸாதநாந்தரத்தையாசைப்பட்டுச்செய் கிறானுமல்லன், ஊர்கிகரானவர்கள் ப்ரஸாதாதிகள் பண்ணுமாப்போலே கேவலம் தன்னுகப்பாலே ப்ரவர்த்திக்கிறானுமல்லன், உக்தரைப் போலே ஸமஸ்தலோகாபரித்யாகத்தைப் ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு அவனையுகப் பிக்கைக்கு ப்ரவர்த்திக்கிறானுமல்லன், மற்றெங்ஙனேயென்னில்; இக் கைங்கர்யங்களுக்கும் ஸநாதநங்கள் போலே ஸமஸ்தவ்ருத்தி யும் ஸமமாக சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே அவனுகப்பிலே ஸக்தா தாரான தன் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே ராகப்பிறக்கையாலே ஸாத்யஸாத்யாதிஸதாநங்களிற்போலே ஸர்வவிதபந்தவானவனுடைய வர்ணாஸ்ரமங்களிலே சாஸ்த்ரங்கைவிளக்காக ப்ரவர்த்திக்கிறான். இவ்விடத்திலே சிலர் ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பணம்பண்ணின விவேகிக்கு த்யாஜ்யாவாப்யவிபா கநியமம் ஸாஸ்வதமன்றோ; இப்படி இவன் ஸாஸ்வ தமத்தனைபோக்கிசாஸ்த்ரவஸ்யனும்படியென்னென்றுசொல்லு வர்கள்; இதுவும் ஸம்பவம் - எங்ஙனேயென்னில்; ஸாஸ்வதமின்னபடி யிருக்குமென்று சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டறுதியிட்டால் இஸ் ஸாஸ்வதத்துக்கின்னவாராக்ஷமும் தத்வாயமும் த்யாஜ்யம், இன்னவாராக்ஷமும் தத்வாயமு முபாதேயமென்றுபிரித் துத்தெளிகைக்குக்தனுமளவும்சாஸ்த்ரமொழியவழியில்லை. ஸாஸ்வ தத்தில் ஸௌலப்யாதிகளைக்கொண்டு சில வஸ்துத்யாஜ்ய மறியலா மத்தனை, அல்லது ஸௌஷியுகந்த கைங்கர்யத்தின் ப்ரகாரமிது இக்கைங்கர்யத்துக் குபாயங்களிவையென்று ஸாஸ்வதம் நியமித்துக்காட்டாது. ஆனபின்பு சாஸ்த்ரத்தையநாதரித்து நிஷி த்தத்ரவ்யங்களைக் கொண்டாதல் விஹிதங்கள்தன்னிலும் ந்யாய்ய மல்லாத த்ரவ்யங்களைக் கொண்டாதல் தனக்கு ராகித்தபடியே

ஶாஸ்த்ரவிரோதமாயிருக்குங் கட்டளையிலே கைங்கர்யத்தை நடத்தப் பார்த்தால் உபசார அபசாரங்களுக்குப் பிரிவில்லையாம். அப்போது தன் ருசியொழிய வேறு நியாமகமில்லாமையாலே ஶிஷ்டாசாரங்கள் தவிர்ந்துபோருகிற ஸர்வநிஷித்தங்களையும் தன் ருசிவைசித்ர்யத்தாலே கைங்கர்யமாக அநுஷ்டிக்க ப்ரஸங்கிக்கும். ஸவிநிர்வேதநத்திலும் ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் "ஶாஸ்த்ராவிரோதாநிஸம்ஹ்ருத்ய" என்றருளிச்செய்தார். ஆகையால் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாய்த் தன்னதிகாரத்துக்கு ஶாஸ்த்ரமடைத்த கைங்கர்யங்களையே பண்ணப் ப்ராப்தம். "தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ । ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ரவிதாநோக்தம் கர்ம கர்த்துமிஹார்ஹஸி" என்ற வசநம் ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆளவந்தார் ஶ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே "ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ ததாயத்தாத்மஜீவந: । தத்ஸம்ஶ்லேஷவியோகைகஸுகது:கஸ்ததேகதீ: ॥ பகவத்த்யாநயோகோக்திவந்தநஸ்துதிகீர்த்தநை: । லப்தாத்மா தத்கதப்ராணமநோபுத்தீந்த்ரியக்ரிய: ॥ நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத்ப்ரீத்யைவ காரித: । உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தாமபீ:" என்றருளிச்செய்தவிடத்தில் "ப்ரீத்யைவ காரித:" என்றதுவும் ஶாஸ்த்ரம் வேண்டா வென்றபடியன்று - இங்கு ஶாஸ்த்ரங்கொண்டே யறியவேண்டுகிற கைங்கர்யந்தன்னில் ஸ்வாமிஸந்தோஷஜநகத்வமடியாக ஶேஷபூதனை தனக்குப் பிறக்கிற ப்ரீதியினுடைய ப்ரகர்ஷாதிஶயஞ் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். இச்ச்லோகங்களை உபாஸநாதிகாரி பக்ஷத்திலே யோஜிக்கும்போது உபாஸநாதிகளுடைய ஸ்வாதுதமத்வத்தையும், ஸாங்கோபாயமான ஶரண்யனுக்கு ப்ரஸாதநமாய்க் கொண்டு மோக்ஷத்துக்கு ஸாக்ஷாதுபாய மன்றிக்கே நிற்கிற நிலையையும், இவ்வுபாஸநத்தாலே ப்ரஸந்நனான ஸர்வேஶ்வரன் றானே மோக்ஷத்துக்கு ஸாக்ஷாதுபாயமாய் நிற்கிறநிலையையுஞ் சொல்லுகையிலே நோக்காகக்கடவது. ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திநிஷ்டன் திறத்தில் இச்ச்லோகங்களை யோஜிக்கும்போது இவன் ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளாலே பண்ணும் கைங்கர்யமெல்லாம் ஶக்தியோக்யாதிகளின்கட்டளை குலை

யாதிருந்தாலும் ஸ்வாமிஸம்பந்தாதி மொழிய வேறொரு ஸமர்த்தோ பாயாந்தர ப்ரயோஜநத்துக்குபாயமாக வநுஷ்டிக்கிறு னல்லாமையா லே இவனுக்கநந்யோபாயதையு மநந்ய ப்ரயோஜநதையுங் குலையாதேயிருக்கிற படியையும், அகிஞ்சநனை யிவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞன் முன்னே யுபாயானுஷ்டாநத்திலேநின்று ஹஸ்தங்கொடுக்கிறபடியை யுஞ்சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். * * * *

இரண்டதிகாரிகளும் "ப்ரதிபந்நா நயோஸ்வதே, அநந்ய தேவதாபக்தா:, நாந்யம் தேவம் நமஸ்குர்யு:" இத்யாதிகளிற்படி யே பரமைகாந்திகளாயிருக்க, இங்கு "நிஜகர்மாதிபக்த்யம்" என் றருளிச்செய்தபடியே வர்ணாஶ்ரமாதி தர்மங்களையிவர்க ளநுஷ்டிக் கப்புக்கால் அக்ந்யாதி தேவதாவ்யாமிஶ்ரதையாலே பரமைகா ந்திகளுங் குலையாதோவென்று வேதாந்தவ்யுத்பத்தி பண்ணாதார் ஶங் கிப்பர்கள்; இவ்விடத்தில் "ஸாக்ஷாதேவ ப்ரியோ யஜ்ஞை ரிஜ்ய:" என்கிற ஸூத்ரத்தின்படியே அந்தர்யாமித்வ்யுத்பத்திவஶத் தாலே அக்ந்யாதிஶப்தங்கள் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸாக்ஷாத்வாசகங் களாக நிர்வஹிக்கலாமிடத்தில் இவை ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தின் தி ருநாமங்களின்படியேநிற்கையாலே யிவற்றில் தேவதாந்தரஸ்பர்ஶ மில்லை. "தேவாந்தரஸ்து வித்யாந்து ஸமவேதாஸ்து ஸ்வாத்மாஶ் ரயா" என்று நித்யப்ரஸாதிகளில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருளிச்செய்த படியே தத்தேவதாஶரீரகனாக பரமாத்மாவை யநுஸந்தித்துக் கொண்டு தத்கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கை ஶாஸ்த்ரஸித்தமானவி டத்தில் "உபாஸதே த்ரிஸ்ய:" என்கிறபடியே ப்ரதர்தநவி த்யாதிகளில்விஶேஷ்யமானவித்யாத்வாரத்தாலும்வேதநாவே தந விஶிஷ்டனாகவும் பரமாத்மாவை யுபாஸியாநின்றாலும் விஶே ஷணமான வேதநாவேதநங்களிலாராத்யமில்லாதாப்போலே இவ்விடத்திலும் விஶேஷணமான தேவஷ்டிவித்ராதிகளை யிவனா ராதிக்கிறு னல்லன். "அஹம்ஹிஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச| ஸர்வகர்மஸமாராத்ய: வித்யதேவஸ்ரைவயஜ்ஞ, யே யஜந்தி வித்ருதேவாந் ப்ராஹ்மணாந்ஹுதாஶநாந் | ஸர்வ பூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவயஜந்தி தே" என்கிறபடியே ஸர்வா ந்தர்யாமியானவனே ப்ரதிபந்நனை யிவனுக்காராத்யனாகையா

லே இப்படி தெளிந்து அநுஷ்டிக்குமவனுக்கு யதாஶாஸ்த்ரம் அநுஷ்டிக்கி-
ற கைங்கர்யங்களாலுபாயாந்தரஸ்பர்ஶமும் வாராதாப்போலவும்,
கைங்கர்யாபாஸங்களான த்ரவ்யார்ஜந நிஷித்ததேவயோகாதி-
களால் ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்ஶமும் வாராதாப்போலவும் ஶாஸ்த்ர
விஶேஷணமாக விதிபூர்வப்ரஸக்தங்களான சேதநாசேதநங்க-
ளால் தேவதாந்தரஸ்பர்ஶதோஷம் வாராது. "நாராயணம் பரி-
த்யஜ்ய ஹ்ருதிஸ்தம் ப்ரபுமீஶ்வரம்। யோऽந்யமர்சயதே தேவம் பர-
புத்த்யா ஸபாபபாக், யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாதரேணாபிந-
ந்ததே । ஸ யாதி நரகம் கோரம் யாவச்சந்த்ரதிவாகரம், பர-
ப்ரஹ்மாதிவஸதிம் ஶாஸநம் ஶிவதேவ ச । அடவீம் ராஜயாநீஷு
தேஶாத: பரிவர்ஜயேத்" இத்யாதிகளிற்படியே தேவதாந்தரங்க-
ளிலே பரத்வபுத்தி பண்ணுதல், ஸமத்வபுத்தி பண்ணுதல், நித்ய
நைமித்திகங்களில் அவக்கற்ற தேவதாந்தரஸ்பர்ஶங்களிலே செல்-
லுதல் செய்யில் பரமைகாந்திக்கு தோஷமாமல்லது நித்யநை-
மித்திகங்களிலாராத்யனான ஸர்வாந்தர்யாமிக்கு ஶரீரமாய் நிற்கிற
நிலையிலித்தேவதைகள் பக்கல் பரத்வபுத்தியும் ஸாம்யபுத்தியும் உத்-
கர்ஷபுத்தியும் ஶாஸ்த்ரபுத்தியும் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியுமில்-
லாமையாலே உபாஸ்யவிஶேஷணங்களான ப்ராணவைஶ்வாநர
ஜ்யோதிராகாஶாதிகளாலிவனுக்கு வ்யபிசாரம் வாராதாப்போலே
ஶாஸ்த்ரஸித்தங்களான இந்த்ராதிவிஶேஷணங்களாலுமிவனுக்கைகா-
ந்த்யவிரோதம் வாராது. வங்கிபுரத்துநம்பியும் ப்ரபந்நனுக்கு அஹோ-
ராத்ரக்ருத்யமான ஸமவஸரோபாயநத்தைச் சொல்ல விழிந்து
"மாயத்ரிஜபவையஞ்ஜேத்ராவிந்தவைஷ்ணவம்। ஸாந்த்யம் கர்மாவி-
ஶும் ஸாயம்ஸர்வம் வைபவயோதியி ॥ ஸமிதாஜ்யாதிபிர்யுக்தைர்வை-
தைர்விபயோதிதை: । ஹவ்யாஸ்த்ருதி ஹோத்ராதாவக்தம்
காருவேவிக்ஷிபந்" என்றும், "தகாரேஸ்யம்விதம் கர்மஸ்வோதிதம்
ஶ்ருதிசோதிதம் । ஸ்நாநாதிப்ரஸ்ருயஜ்ஞாந்தம் க்ருதவிஷ்ணுதம் க்ரு-
த:" என்றும், "ஹோமம் விதர்க்ருயாம் வஸ்த்ராதநயா மாதிகளுயர்"
என்றுமிப்ப்ரகாரங்களிலே தத்தந்த்ரவைதிகங்களானவனுஷ்டா-
ஶ்ரயணங்களை யருளிச்செய்தார். பட்டரும் ஆழ்வானும் தந்தாங்க-
ளருளிச்செய்த நித்யங்களிலே "ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதம் கர்ம யாவ

ஸ்தவிராத்மந: | ஆராயநமேவ நாவாப்ய ஶோஷயேத் ப்ரஸம்ப்ரஹ்மத ப்ரமே" இத்யாதிகளை யருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் "ஸ்ரீவ ராஹராஹஸ்யாய ப்ரணவஸம்ப்ரதாயே" த்யாதியாலே ஸம்ப்ரதாயவிஶேஷஜ்ஞாவநாஶ்ரமாக மந்த்ரநவிஹாராதிகளைப்பண்ணி "ஸமவஸ்ரணாம் ஸ்வாஜஸிரிதயப்ராவிதிக்ரமம் | ஸகாந்திஹிரந்த்ரமேயம் நித்யம்ஸேவிதயமேஹ" என்று தொடங்கி "ஆமோஹீத்யாஹிதப்ரமேந்த்ரயப்ராமமே: ஸரமாத்மந: | ஸம்ப்ரதாக்ஷ்யமந்த்ரா ஸநம்மமேந்த்ரஸ்கஸ்ப்ரதிவாதமே: || ஆதித்யாஞஸ்ஸிதஸ்யா ப்ரம்ஸித்யப்ரவரமாத்மந:| ப்ரதிவாதிகயாவிஷேஷாஸித்ரர்யா தம்ஜமேஸஸிம்|| யஜாயநுஜமேவாவதிஷ்டத தமேவப்ரமேஷ்டம்| நாராயணாத்மகாநுமேவா நரஸீநுஸஞ்ஜவப்யேஸவித்ரந" என்றருளிச்செய்தார். பாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள க்ரமங்களெல்லாம் இன்றறுதியாக ஸ்வஸூத்ரோக்தமானபடியே தத்தமேவதாமந்த்ரங்களைக்கொண்டு விவாஹோபநயநாதிகளநுஷ்டிக்கவுங் காணுகின்றோம். பெரியநம்பிமுதலான பூர்வாசார்யர்களும் தந்தாம் ஸூத்ரங்களின்படியே யஜ்ஞாதிகள் பண்ணினார்களென்னுமிடம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தம். ஆனபின்பு பாஷ்யகாரருடையவும் தச்சிஷ்யப்ரஶிஷ்யர்களுடையவுமுபதேஶாநுஷ்டாநங்களிலே நிஷ்டையுடையார்க்கு ஆகமஸித்தாந்தபத்ததிகளான ஸம்ஹிதாவிஶேஷங்களில்ப்ரதிநியதமாகச்சொல்லும் மந்த்ரவிஶேஷங்களைக்கொண்டுக்ரியாவிஶேஷங்களநுஷ்டிக்கவொண்ணாது. அதிகாராதிகளுக்கநுரூபமாக வ்யவஸ்திதபாஞ்சராத்ரமும் விபக்தமாய்நிற்கும் நிலையும், வசநவிரோதமில்லாதவிடத்தில் "அநந்தரோக்தோ தாராஹ்யம்" என்கிற ந்யாயம் நடக்கும்படியும் நாலாஶ்ரமத்திலும் ப்ரஹ்மவித்யையும் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமுமுண்டென்று ஶாரீரகாதிகளிலே ஸமர்த்தித்தாற்போலே ஆகமஸித்தாந்தாதிகள் நாலிலும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயமும் மோக்ஷப்ராப்தியுமுண்டென்றும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷையிலே யுபபாதித்தோம். இச்ஶாஸ்த்ரங்களில் வ்யவஸ்திதமாக விதித்தபடி யொழியத் தந்தாமுக்கு ரக்ஷித்த மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஸம்ஸ்காரங்களையுமநுஷ்டித்தால் ப்ராயஶ்சித்தாதிகளும் பரக்கச் சொல்லப்பட்டது. ஆனபின்பு மந்த்ரமுமளவும்

ஸ்வாதிகாராநுகுணமாக ஶாஸ்த்ரஞ்சொன்ன கட்டளையன்றிக்கே சேஷ்டையும் பண்ண விரகில்லை. இப்படி ப்ரபந்நனுக்கும் ஶாஸ்த்ர வஶ்யனாய் ஶாஸ்த்ரோக்த சேஷ்டையுமே பண்ணவேண்டுகையாலே விதிநிஷேத ஶூந்ய வாக்யமும், விஹித நிஷித்த க்ரம வாக்யமும், வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் ஔபாதிகங்களாகையாலே ஸர்வஜ்ஞா நம் பிறந்தவனுக்கு த்யாஜ்யங்களென்கிற வாக்யமும், இவைசெய்ய வுமாம் தவிரவுமாமென்கிற வாக்யமும், இவைதவிர்ந்தாலும் முகப்பிழக் குமத்தனையே வேறொரு ப்ரத்யவாயமில்லையென்கிற வாக்யமும் இவை யநுஷ்டியாதபோது லோகவிரோதமாத்ரமே ப்ரத்யவா யமென்கிற வாக்யமும் மற்றுமிப்படிகளிலுள்ள வாக்யங்களெல்லாம் ஸ்ம்ருதி ந்யாயாநுக்ருஹீத ஶாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயவிருத்தங்களான படியாலே ஸத்த்வஸ்தர்க்கநுபாதேயங்கள். ஸந்ந்யாஸாஶ்ரமஸ்தர்க் குப்பண்டுள்ளவை சிலவற்றை நிஷேதித்துப் புதிதாகச் சிலவற்றை விதிக்குமாப்போலே ஸாமர்த்யப்படியாகச் சிலவற்றை நிஷேதித் துச் சிலவற்றை வைகல்பிகமாக விதித்தாலும் “ஸந்த்யாஹீநோ ऽஶுசிர்நித்யமநர்ஹஸ்ஸர்வகர்மஸு” இத்யாதிகளாலே அவஶ்ய கர்த்தவ்யங்களாகச் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களை விடவொண்ணாது. யதிஶாஸ்த்ர ஸூத்ர பேதங்களிற்போலே ஸமயஶாஸ்த்ர ஸம்ஹிதா பேதங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலுஞ் சொல்லும் ஸ ந்த்யோபாஸந பேதங்கள் அவ்வோ ஶாஸ்த்ரங்களிலே விதித்தவர் களநுஷ்டிக்கக் கடவர்கள். “தேவதாந்தரஹிமஶேஷத்வ” என்றும் “தேவஸ்ய நப்ரணாமம்” என்றுமிப்படிகளிலே யதிஶாஸ்த்ர தி ஷ்டாஸாஸதிகளிற் சொன்ன ஸதாசாரமும் பரதேவதைக்கு ஶாஸ்த்ரஸி த்தாலே ஸர்வஸிஷ்டத்திலே நியதம். ஆகையால் ஒரு ஶாஸ்த்ரங் களுக்கும் விரோதமில்லை. “த்யாஜ்யாநுஷ்டாந ஶூந்ய ஸத்ஸங்கே வீதக்ஷவேதிஷ: । ஸாங்க்யகாலேஷு ஜ்ஞாஸ்ய ஸ்தாநஸ்த ஜ்ஞாதஸ்ய ஸ்வே” என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஶாஸ்த்ரங்களிற் சொன்னதும் “அபசாராநிமாந் ஸர்வாந் க்ஷமஸ்வ” என்று ஸ்ருதி நிரூபித்துச் செய்தாலும் மற்று மிப்படிகளிலுள்ளவை யெல்லாம் ஸ்வயம் கர்த்தவ்யங்களை நித்யநைமித்திகங்களுக்கு விரோதம்

வாராதபடி அவற்றுக்குப்போக்கி மிக்க காலத்திலேயாகக் கடவது. “ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தாவிரோதேந காலேநைவ ஜபஹோமகே” என்று நாரதாதிகளுஞ் சொன்னார்கள். “ஸந்த்யாஸ்நாநஜபஹோமாதிகம் காலோபரோதிவந” என்று வங்கிபுரத்துநம்பியுமருளிச்செய்தார். பாஷ்யகாரர் அந்திமதசையிலும் வருந்தியெழுந்திருந்து ஸந்த்யாகாலத்திலே ஜலாஞ்ஜலி ப்ரக்ஷேபம் பண்ணியருளினார். ஆகையால் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் ஔபாயிகங்களென்று த்யஜிக்கை அபர்யாலோசநாதி விருத்தம். இப்படி த்யஜிக்கில் தேஹயாத்ரார்த்தமாயிகளை யொழிய ஶாஸ்த்ரவசநாதி விஶேஷ நித்யங்களு மநுஷ்டிக்க வொண்ணாமையால் அவையுமெல்லா மௌபாயிகங்களாய் த்யாஜ்யங்களாம். அவை யநுஷ்டிக்குமளவைப்படில் அவற்றுக்கு யோக்யதா பாதகங்களான பாபஸம்ஸர்காதிகளையும் விடவொண்ணாது. ஆனபின்பு ||*|| ஆஹாரஶுத்தேஸ்ஸந்த்யாதி நியமேயத: । ப்ரயத்நாத்ரக்ஷணீயோஹி யத்தத் ஶாஸ்த்ரேண யோஜந: ॥ தேஹஸ்ய ஸத்த்வ ஸ்வாபாவ்ய ஸம்ரக்ஷணீயமாப்யத: । ததா ஸ்வப்ரஸ்யாத்ம ப்ரதிபத்யபத்திம் ॥ யதி ஶ்ரேய ஸத்த்வாதேர் ஸ்வாபாவ்யஸம்ரக்ஷணே ப்ரயா । ரக்ஷந்த்யேவ யேப்ய ஸர்வேபா ப்ரதிஷ்ட மதிஹாபிந: ॥ ஸர்வாஸ்வபி ஜநாவஸ்தாஸு ஸக்ஸஜநாதி விஸ்ருநம் । ஶாஸ்த்ர ப்ரவஸ்தா ஸர்வாஸ்யாம் நதந் தந்த்ருஷ்டிக்ஷ்விக ॥ அதவைவ ஹி ஶாஸ்த்ரே தஜ்ஜகே த்ரைவர்ணிகா: । யஸ்ய ப்ராயஶ்சித்தாயார ஶபரீவிதுராதய: ॥ ஸ்வஜாத்யநுகுணே வேஷம் ஸ்த்ரீரவெத்தி ஹாஸகீ । விஶேஷவிஹிதஸ் தத்வாத்த்ரயஸ்யதே ॥ தேஶகாலாதிகாயாதி விஶேஷைர் வ்யவஸ்திதா: । நயஸ்தா: ப்ராப்திஹேதுர்தேஶகாலாதிஷு ॥ கேசித்தத் தபாவஸ்யாந தாஸ்ய ப்ரஹணாக்ஷர: । கஶ்சித்கோபாலஹம்ஸ்ரூபம் பஶ்யந்த்ர ஹாவதே: ॥ ஹாத்ய: வித்ய: ஶ்ரேயாத: பதிஹிதேயவரே ஸ்யா । பஞ்சாஸஸ்யேஷிதவ்யாஸ்த்ர பஹுகல்யாண தீக்ஷிதி: ॥ ஜாதேயாயாநிமேஹாநி ஶவஜ்ஞப்ரதிபஞ்சிதா: । தாநித்ரத்யாஹதாநிவ விநஶ்யந்தி ஸஹேத: ॥ ஸவஹாதிஷு பஞ்சாக்நி யயளதிர்த்யாநியம்யதே । ஹக்ஷ்மீஹாதி பஞ்சாக்நி ரேவரேவ

நியம்யதாம் ॥ * ॥ இந்நியமங்களெல்லாம் ஸம்ப்ரதிபந்ந ஶிஷ்டாநுஷ்டாந பரம்பரையாலும் ஸித்தங்கள். ஆகையால் தன் வர்ணாஶ்ரமாதிகளுக்கடைத்த நியமங்களோடே பகவத் கைங்கர்யம் பண்ணுகை பரமைகாந்திக்கு விருத்த மன்று. ॥ * ॥ ஸாக்ஷாத்பகவதாவேவ க்ருதம் கைங்கர்யமுசிதம் ஸதா | ஸாரக்ஷ்யவிஷயே நயாஸ்ஸ்ரோதீயமதே॥ க்ருதக்ருத்யஸ்ய கைங்கர்யம் பர ந்யாஸயோஜநம் | ஸர்வாதிரக்ஷணார்த்தம் வா தத்ஸாரம் ஸம்ப்ரவக்ஷ்யதே॥ ஸம்ஸாரார்த்தம் பரஸ்யார்த்தம் தந்த்ரோபாயார்த்தமேவ வா | ப்ரயோஜநாந்தரார்த்தம் வா கைங்கர்யம் குருதே ॥ * ॥ பரமைகாந்திகளல்லாதார் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளாலேகைக்கொள்ளுமென்னுமிடத்தையும், பரமைகாந்திகள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தைத் திருமுடியாலேகைக்கொள்ளுமென்னுமிடத்தையும் "தத்ஸர்வம் தேவதேவஸ்ய சரணாவுபதிஷ்டதே" என்றும், "யா: க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யு: ஏகாந்தகதபுத்திபி: | தாஸ்ஸர்வாஶ்ஶிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" என்றும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானருளிச்செய்தான். இப்படியிவன் பகவதாஜ்ஞையாலே யநுஷ்டிக்கிற நித்யநைமித்திகங்களும் பகவதநுஜ்ஞையாலே இவனுகப்பே ப்ரயோஜநமாக வநுஷ்டிக்கிறவேற்றமான கைங்கர்யங்களும் இப்ப்ரபத்தியோடு துவக்கற்றுநின்றநிலை "ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்கிற வியாநத்தாலே ஸித்தமாயிற்று. ॥ * ॥ க்ருதஸ்யாந்யாநி ஸர்வாணி ந ப்ரபத்த்யர்த்தமபேக்ஷ | ஸக்ருத்ஸம்பாதநம் நதஸ்யாஸ்ஸாஜ்யயேத ॥ * ॥ இந்த யோஜனையில் அதிகாரமான வாக்யத்வயமும் ஶோகியாதே கொள்ளென்று தேற்றுவிக்கிற வாக்யத்தாலே ஸூசிதம். அநந்தரவாக்யத்தில் தன்னஶக்தியாலே கழிந்தவையொழிய ஶக்யமாய்ச்செய்கிற வர்ணாஶ்ரமாதிகளும் ப்ரபத்தியில் துவக் கொண்டதென்னுமிடம் அர்த்தஸ்வபாவத்திலே விவக்ஷிதமாகக் கடவது. இப்பக்ஷத்தில் "ஶரணம்" என்கிற வாக்யம் "ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்று உக்தமான அதிகாரத்தை ப்ரஸ்துதமாக்கிக்கொண்டு மேலுள்ள நிஷேதவாக்யாதிகளை முன்னிட்டு உத்தரகாலத்திலிருக்கக் கடவபடியையெல்லா முபலக்ஷிக்கிறது. த்ருதீயபக்ஷத்துக்கு ப்ரமாணவிரோதம்வாராது

படி யின்னமும் சில மதிகளுண்டு. ॥*॥ ஶக்தாஶக்யவ்யாபாரஸந்நிவாரணமிஹாபிவா । அஜ்ஞாதபூர்வஸ்ய த்ராணமவாசோவ்யத்யந்திய ஸ்யதாம் ॥ ஸ்வதர்மேதர்ம்யபத்யுக்ஷ்ம கர்மஶாஸ்த்ராவலம்பதஃ । ஶாஸ்த்ரேஷு நந்த்ருத்திபூர்வ த்ராணமோக்ஷாவிநிவாய்யதே ॥ கலி ஶிஷ்டஸ்யைவ ந விகல்போ ஆபஸ்ஸ்யாத்ருதஃ । தந்த்ரேணைவ நாபி வா சேஷ்டம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாயஸம்பவம் ॥*॥ ஶக்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தியைத் தவிரகையும், தனக்கு அக்ஷரங்களைக் கழிந்து நிற்கிறவற்றிலே பதிநிவேஶமுடையவனை இதுவேண்டாவென்கையும், விகல்பித்த உபாயாந்தரங்களிலே ஒன்றையிங்கே கூட்டில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாயத்தாலே விரோதிக்குமென்று கழிக்கையும் இப்ப்ரகாரங்கள் ॥*॥ ஶக்தாஶக்தாதிகாரஸாதிஷு ந்யவர்த்திதா । அந்ய ஸாபேக்ஷதாநாம் ஶக்யாரம்பவாரணம் ॥ தத்ப்ரத்யாஶாப் ஶமநம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாயஸம்பவம் । ஸர்வாபேக்ஷிதாம ஶ்வாஸமாஶ்வாஸநஸம்பதாஃ ॥ தேவதாந்தராபத்தி த்யாமோக்தி விரோதிநீ । உபாஸகேஷ்டத்யாதிஹேதா நவிஶேஷிகா ॥*॥ "உபாயாபாயஸம்யோகே" த்யாதிகளிற்சொன்ன உபாயத்யாகமுமிப்ப்ரகாரங்களிலே நிவர்த்யம். ❋ ❋ ❋

முண்டானுமரிய தனின்முயலவேண்டா
முன்னமதிலாசைதனைவிடுகைதிண்மை
வேண்டாதுசரணநெறிவேறோர்கூட்டு
வேண்டிலயனத்திரம்போல்வெள்கிநிற்கும்
நீண்டாருநிறைமதியோர்நெறியிற்கூடா
நின்றனிமைதுணையாகவென்றன்பாதம்
பூண்டானுன்பிழைகளெல்லாம்பொறுப்பேனென்ற
புண்ணியனார்புகழனைத்தும்புகழுவோமே. (௬௭)

இங்கு "ஶங்கஹம்" என்கிற பதங்களுக்கு அடைவே ஸ்வதார ரஹஸ்யத்திலும் பாராஶரதத்வ ப்ரதிபாதநப்ரகரணத்திலுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸௌஹ்ருத்திலும் ஸாதநத்ரத்திலும் ப்ராயோந்நோக்கு. ॥*॥ ஸ்வதாரஸ்யஸத்த்வ ஶஜஹஸ்வஸ்வஸாவதா । பாஞ்சஸக்யஸ்யஜு ஸ்வஹ்வாஶாத்ரநிஶாநதா ॥

தமுத்ராநலஸமேதயஸ்யாத ஸம்ரக்ஷணாபேக்ஷதா | இதிஜந்மரஹ ஸ்யம் யோவேத்தி நாஸ்ய புநர்பவ: ॥ * ॥ இவ்வவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம் ஸாங்கப்ரபத்திநிஷ்டனுக் குபாயபரிகரம், ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஸௌலப்யத்தைக்காட்டும். இப்ப்ரகரணங்களிரண்டில் அதிகமான ஸௌலப்யமும் ஸ்வாத ந்த்ர்யமுமொன்றுக்கொன்று துணையாயிருக்கும். ॥ * ॥ ஸ்வதந்த்ரஸ்யா பி தேவஸ்ய தாஶ்ரயோ துர்லபஸ்ய தே | ஸ்வதந்த்ராஸ்வாத நஸ்யாஸ் ஸுலபா தாஶ்ரிதாதபி ॥ அஸ்வதந்த்ரநபேக்ஷ்யம் அபிஜ்ஞஸ்ய ஸ்வேஶ்வரப்ரஸூத: | தாருண்யே ஹஸ்த்யபேத்யஸ்ய த்யம் யோகநீதித: ॥ * ॥ ஆகையாலே கேவலஸௌலப்யமான த்ரு ணாதிகளைப் போலன்றிக்கே ஸ்ப்ருஶ்யமாய் துர்லபமான மேரு வைப்போலுமன்றிக்கே ஸுலபனுமாய் பரனுமான ஶரண்யன் ஆஶ்ரயணீயனுமாய் ப்ராப்யனுமாகிறான். இவ்விரண்டுபதத்தி லும் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வஶேஷி ரக்ஷணத்துக்கவஸரம் பார்த் து நிற்கிறநிலையுந்தோற்றுகிறது. இப்படி அவஸரப்ரதீக்ஷனான ஈஶ்வரன் "ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்கிறபடியே என்றோ நம்மை யிவர்க ளபேக்ஷிப்பதென்கிற அபிப்ராயத்தாலே அவஹித னாய்நிற்கிற நிலை "மாம்" என்கிற பதத்திலே ஸூசிதம். என்று நாமிவர்களை அழுக்குக்கழற்றின வாரணத்தைப்போலே பரீக்ஷி ப்பதென்கிற அபிப்ராயத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனுந்தன்பேறாக ஹஸ்தங் கொடுக்கநிற்கிறநிலை "அஹம்" என்கிற பதத்திலே காட்டப்படுகி றது. இப்படி அகிஞ்சநனான அதிகாரிக்கு யதாவிதிரக்ஷாபே க்ஷா பூர்வக பரந்யாஸத்தை யொழிய வேறொன்று மபே க்ஷையில்லாத ஸித்தோபாயத்தை "மாமேகம்" என்றுகாட்டி அதி னுடையவஶீகரணமான ஸாத்யோபாயத்தை "ஶரணம் வ்ரஜ" என்றுவிதியாலேகாட்டுகிறது. இப்படிவிதிக்கிறப்ரபத்தி ரூபவித்யைக்கு ஶரண்யப்ரஸாதநமாகவொழிதலத்தாலேவரு கிறவுபாயத்வம்ஸக்தியோமத்யம். இதனாலேப்ரஸன்னனான ஈஶ்வ ரன்மோக்ஷத்துக்குஸாக்ஷாதுபாயம். இவ்வித்யைக்கு விஶேஷித் துவேத்யாகாரம் நிரபேக்ஷோபாயத்வம். இதுக்குப்பர்யாப்தாகா ரங்களெல்லாம் "மாமேகம்" என்கிற பதங்களிலே விவக்ஷிதங்கள். "ஏஷ நாராயணஶ்ஶ்ரீமான்" இத்யாதிகளிலேநிர்திஷ்டப்ரகாரனான

ஶரண்யனைச் சொல்லுகிற "ஶ்ரீம்" என்கிற பதத்தாலே திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் ப்ரகாஶிதமான ஸர்வரக்ஷகத்வமும் ஸர்வஶேஷித்வமும் ஶ்ரிய:பதித்வமும் நாராயணத்வமும் இவற்றுபலக்ஷணமாய் பரத்வஸௌலப்யங்களுக்குறுப்பாய் வருகிற ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வாதிகளும் பரமகாருணிகத்வ ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளும் த்வயத்தில் ஸ்வநாதபதத்தாலே தோற்றின ஸாம்ராஜ்யமாய் பரத்வஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான பார்த்தஸாரதியினுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹவிஶேஷமுங் காட்டப்படுகிறது. இங்கே "நிகரில் புகழாய்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யரூபமான விக்ரஹ உத்கர்ஷமும் அடியிலே அஜ்ஞாநமோஹாதிகளாலே கலங்கின அர்ஜுநனை அநாதரியாமையாலும் "ஸித்த: பரதரம் நாந்ய:" என்றுதானே யருளிச்செய்கையாலும் "ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மேச்யுத" என்னும்படி நின்று ஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணுகையாலும் காணவேணு மென்ன ஸர்வேஶ்வரத்வத்தைக்காட்டி மீண்டும் பழைய ஸௌம்ய விக்ரஹத்தைக்காட்ட வேணுமென்னவப்போதே ஸாரதிரூபனாய்த்தோற்றி நிற்கையாலும் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. உக்தமான ஶரண்யகுணங்களில் ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநதமங்கள் "ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விஶ்வேஶ: ஸதா காருணிகோபி ஸந்" என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலும் "ஸ்வஜ்ஞாநஶக்திகாருண்யாஸு ஸதீஷ்வபி" என்கிற அஹிர்புத்ந்யவாக்யத்திலும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. இவை மூன்றிலும் ஜ்ஞாநஶக்திகள் நிக்ரஹாநுக்ரஹ ஸாதாரணங்கள். ஸ்வாமித்வமும் ப்ரஸாதகாரணமாக்குகைக்கும் கோபகாரணமாக்குகைக்கும் பொதுவாகையாலே ஜ்ஞாநஶக்திகளை ரக்ஷணைகாந்தங்களாக நியமிக்கமாட்டாது. காருண்யமும் இதின்கவடுகளான ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளும் அநுக்ரஹத்துக் கேகாந்தங்கள். இப்படி யிக்காருண்யத்தினுடைய வாசியைக்கண்ட பூர்வர்கள் "ஸோஹம் தே தேவதேவேஶ நார்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச। ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே" என்றும் "நின்னருளேபுரிந்திருந்தே" னென்றும், "துணியேனினிநின்னருளல்லதெனக்" கென்றும், "உன்னருளேபார்ப்பனடியே" னென்றும், "திருமாமகளைப் பெற்று மென்னெஞ்சங்கோயில் கொண்ட பேரருளாள" னென்

றும், "நின்திருவருளாலன்றிக் காப்பரி" தென்றும், "நின்திருவருளும்பங்கயத்தாள் திருவருளு" மென்றும், "ஆவாவென்றருள்செய்" தென்றும், "க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குரு" என்றும், "கரீஶ தேஷாமபி தாவகீநயா தயா க்ருபஸ்யைவ தே ஸம்பாதிதம்" என்று மிப்ப்ரகாரங்களிலே இக்க்ருபாகுணத்தைத் தஞ்சமாக வநுஸந்தித்து ஸாதநத்தையும் குணாந்தரங்களையும் காருண்யத்துக்குச் சொல்லிற்றுச்செய்வாராக்கித்தாங்கள் காருண்யைகாந்திகளாய்ப் போந்தார்கள். பிராட்டியும் குணாந்தரங்களிருக்க "வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்றருளிச்செய்தாள். மந்த்ரத்திலும் "மதீயமேவ தயயா" என்கையாலே இக்க்ருபையின் ப்ராதாந்யம் விவக்ஷிதம். இப்படி ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநமாயும் பரிகரமாயுமுள்ள ஸர்வாகாரங்களாலும் விஶிஷ்டனான தன்னை ஸம்ஹிதவ்யக்தியிலே "மாம்" என்று நிர்தேஶித்தருளினான். "மாம்" என்கிற பதத்திலே ஸகலவசநத்தாலே ஸகலமும் தோற்றநிற்க பின்பும் ஏகஶப்தம் "தன்னைத்தந்த கற்பக" மென்கிறபடியே ப்ராப்யனானவன்தானே ப்ராபகனானபடியாலே உபாயஸௌகர்யத்தைச்சொல்லுகிறதென்றும்யோஜிப்பர்கள். இதுக்கு "மாமேகமேவ ஶரணம்" என்கிற ஸமாந ப்ரகரணவாக்யமும் அநுகுணம். ஏவகாரமுண்டாயிருக்க ஏகஶப்தங்கிடந்தாலிதுக் கவதாரணமொழிய வேறேபொருள் கொள்ளுகையுசிதமிறே. இங்ஙனன்றிக்கே "ஸர்வாநேகமேவைகம்" என்கிறபடியே ஸஹாயஸூந்யமான வேகஶப்தமிங்கு கேவலோபாயமாய் "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே - தமேவ ஶரணம் கச்ச" ஆதிகளிற்படியே அவதாரணார்த்தமாய் ஶரண்யகுண வைலக்ஷண்யத்தாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வரக்ஷைக்கு உபாயங்களான ஸ்வீகாரணங்களை ஶாஸ்த்ரநியதங்களானதானநுஷ்டிக்கையாலே ரக்ஷையிலே தனக்கும் கர்த்ருத்வந்தோற்றி ஸித்தோபாயபூதனான ஶரண்யனோடொக்கத் தன்னையு முபாயமாக வெண்ணப்புக இப்படி ப்ரஸக்தமான வுபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது ஏகஶப்தம். அதுகழிந்தபடியென்னென்னில்; "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்" என்கிறபடியே

ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வம் ப்ராமாணிகமேயாகிலும் இது பராயத்த முமாய் ஸவிஷயமுமாய் ப்ரதிஹதியோக்யமுமாயிருக்கும். ஆகையால் இவன் தானுபாயாநுஷ்டானம் பண்ணிற்றும் “பரதந்த்ரஸ்ய ஸ்வவ்யாபாராத்ருதே ஶரணாகதிர்வ்யாபி ஸ்தேநாதிபாத:” என்று சொல்லுகிறபடியே அவன் கடாக்ஷமடியாக வருகையால் அவனாலே ப்ரேரிதனாய் அவன் ஸஹகாரியாதபோது நீட்டமுடக்கமாட்டாதே அவன் கொடுத்த கரணகளேபரங்களைக்கொண்டு அவன் காட்டின வுபாயத்தை அவன் ஆணைசெய்ய வநுஷ்டித்து அவன் கொடுக்கப்புகுகிற ஃபலத்துக்கு ஸாதகம்போலே பண்ணுந் திருக்கிறவிவனை ஸ்வாயத்த ஸவிஷயா ப்ரதிஹத கர்த்ருத்வ முடையவனோடே துல்யமாக விரண்டாம் ஸித்தோபாயமாக வெண்ணுகை விவேகியான சேதநரக்ஷகத்வக்ருதமன்றென்று ஸங்கஸூவத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று. இக்கட்டளையிலே ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தியையும் ஸித்தோபாயத்தோடொருகோவையாக வெண்ணுமைக்காக ஸங்கஸூவமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். அதெங்ஙனே யென்னில்; இப்ப்ரபத்தியும் ஶக்தியோகம்போலே ப்ரஸாதநமாக வியிக்கப்பட்டிருந்ததேயாகிலும் ஸஹஜகாருண்யாதி விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய காருண்யஶாந்தி ஸாத்யமாய்ஸாக்ஷாத்துக்கு ஸஹஜஸாத்ம்ய காருண்யவிஶிஷ்டனான விவன் கிளைவே காரணமாம்படியாய் அவன்தானே கடாக்ஷாகிறநனை ப்ரபந்நனுக்கு ஸாஸ்வீகாரத்தாலே ஶக்தியோகாதிகளான ப்ராப்தரோபாயங்களின் நேரே நின்று இவ்வாநுகூல்ய ஸஜாதி யக்ஷப்ர வத்திரோத வ்யாஜஸாபேக்ஷனாய் வேறொன்றுமபேக்ஷை யில்லாமையால் நிரபேக்ஷோபாயமே இந்த்ரஸவிஷயக்குபேக்ஷா காரமாகக்கொண்டு “க்ஷமே மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஶுச:” என்று அபேக்ஷணீயனாயிருக்க, “என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேனதுவும் அவனதின்னருளே” யென்றும், “இசைவித்தென்னையுன் தாளிணைக்கீழிருத்து மம்மானே” யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாயபூதனான வவன்செய்விக்கச்செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை யவனோடொக்க வுபாயமாக வெண்ணுகை யுசிதமன்றென்று ஸங்கஸூவத்துக்குத் தாத்பர்யம். இப்படி ஸித்தோபாயத்தைப்பற்ற ஸாத்யோபாயம் வ்யாஜமாத்ரமாய் இதுப்ரயாநமன்றிக்கேயிற்கிற நிலையைப்பற்றத்

ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரமும், ஸித்தோபாயப்ரதிபத்திமாத்ரமும், அநிவாரணமாத்ரமும், அநுமதிமாத்ரமும், அபேக்ஷாமாத்ரமும், சைதந்யக்ருத்யமும், சித்தஸமாதாநம், அதிகாரிவிஶேஷணம் என்றிப்புடைகளிலே அதிவாதம்பண்ணினார்கள். இவ்வசநவ்யக்தியைக்கொண்டு இவைதானே உபாயமென்றறுதியிடவொண்ணாது. இவையெல்லாம் "ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதிக்குவிருத்தங்களாம். அதிவ்யாப்த்யாதிதோஷங்களு முண்டு. அதெங்ஙனே யென்னில்; ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ர மென்றாலும் ஸித்தோபாய ப்ரதிபத்திமாத்ர மென்றாலும் இது வாக்யமாத்ரஜந்யமாகில் விதிவிஷயமாக மாட்டாது. அவிதேயஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்பார்க்கு உபாஸநாதிவிதிவிரோதம் பாஷ்யாதி ஸித்தம். தத்த்வஜ்ஞாந முடையவனுக்குப் பின்பு கர்தவ்யமான ஜ்ஞாநாந்தர மாகில் ப்ரபத்தியினுடைய விதிலக்ஷணாநுஷ்டாநவாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே இதின் ஸ்வரூபமங்கீகரிக்கவேணும். ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமென்ற பாசுரத்துக்கும் ஸித்தோபாயத்தை யறிந்து அதுதனக்குக்காரணமாம்படிபண்ணுகிற விதிப்ராப்த ப்ரயத்நாவஶ்யக ப்ரதாந ஸர்வாதிகாரிக்ருத்யத்திலேயிறே தாத்பர்யம். அநிவாரணமாத்ரமென்றதுவிலக்காதமாத்ரமானால் ரக்ஷகனை ஈஶ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரபந்நனாய் விலக்கினானாகில் ஈஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபராதத்தாலே நிக்ரஹத்தை யுண்டாக்கி விலக்கினானாகில் இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி ப்ராயஶ்சித்தமேயாகவேணும். ஸ்வரக்ஷணாபாயவ்யாபாரத்தாலே விலக்கினானென்னில்; நிவ்ருத்திவ்யாபாரமான ஸுஷுப்தி ப்ரளயாத்யவஸ்தைகளிலும் வ்யாபரிக்க யொழிந்திருக்கிற ஜாக்ரத்தஶையில் விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஈஶ்வரன் மோக்ஷப்ரதாநம்பண்ணப் ப்ரஸங்கிக்கும். அநுமதிமாத்ரமென்றால் அது உபாஸகனுக்கும் துல்யம். அபேக்ஷாமாத்ரமும் ப்ரதிகூலதஶையிலு முண்டாகையாலே இவ்வளவே ரக்ஷணீயதைக்குறுப்பாகாது. சைதந்யக்ருத்ய மென்றால் உபாஸநாதிகளும் மற்றுமுள்ள சேதநவ்ருத்திகளு மெல்லாம் சைதந்யக்ருத்யமாகையாலே இதுக்கொருவாசி சொல்லிற்றாகாது. சேதநனுக்குத்தானே வருமதென்று விவக்ஷிக்கில் உபதேஶாதிகள் வேண்டாதொழியும். ஜ்ஞாநஸங்க்ஷுபித்த சித்தஸமாதாநமாத்ரமென்னில்;

ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வம் பராதீனமேயாகிலும் இது ஸ்வாதீந
முமாய் ஸ்வவிஷயமுமாய் ப்ரதிஷேதயோக்யமுமா யிருக்கும். ஆ
கையால் இவன் தானுபாயாநுஷ்டானம்பண்ணிற்றும் "ஸாத்யதவ
ஓப்ரஸாதாத்தே ஸாரணீதிவேதாஷி ஜேநாதிபா:" என்
று சொல்லுகிறபடியே அவன் கடாக்ஷமடியாக வருகையால் அவனு
லே ப்ரீதனாய் அவன் ஸஹகாரியாதபோது நீட்டமுடக்கமாட்
டாதே அவன் கொடுத்த கரணகளேபரங்களைக்கொண்டு அவன்
காட்டின வுபாயத்தை அவன் ஆணைசெய்ய வநுஷ்டித்து அவன்
கொடுக்கப்புகுகிற ஸம்ருத்திக்கு ஸாதகம்போலே யண்ணாந்திருக்கி
றவிவனை ஸ்வாதீந ஸ்வவிஷயா ப்ரதிஷேத கர்த்ருத்வ முடைய
வனோடே தாதாத்ம்யமாக விரண்டாம் விசேஷணமாகவெண்ணுகை
விவேகியான சேதநனுக்குசித மன்றென்று ஸங்கல்பத்தாலே
சொல்லிற்றாயிற்று. இக்கட்டளையிலே ஸாத்யோபாயமான ப்ரப
த்தியையும் ஸித்தோபாயத்தோடொருகோவையாக வெண்ணாமைக்
காக ஸங்கல்பமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். அதெங்ஙனே யென்
னில்; இப்ப்ரபத்தியும் பக்தியோகம்போலே ப்ரஸாதநமாக விதிக்
கப்பட்டிருந்ததேயாகிலும் ஸஹஜகாருண்யாதி விசிஷ்டனான ஸ
ர்வேஶ்வரனுடைய காருண்யஸ்வாதந்த்ர்யமாய்ஸாக்ஷாத்துக்
குக்கு ஸஹஜஸாபேக்ஷ்ய காருண்யவிசிஷ்டனான விவன் நினைவே
காரணமாம்படியாய் அவன்தானே ஸத்யஜ்ஞாநனான ப்ரபந்ந
னுக்கு ஸாரூப்யகாரத்தாலே பக்தியோகாதிகளான ப்ராரப்தப்ர
யங்களின் நேரே நின்று இவ்வாநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி ப்ரபத்ப்ர
பத்திசாஸ்த்ர வ்யாஜஸாபேக்ஷனாய் வேறொன்றுமபேக்ஷை யில்லா
மையால் நிரபேக்ஷோபாயமே இந்த்ரஸமிதைக்கு வேண்டு
காரமாகக்கொண்டு "ஸர்வோபாய ஸமர்த்தாநேஷ" என்று
அபேக்ஷணீயனாயிருக்க, "என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேனதுவும
வனின்னருளே" யென்றும், "இசைவித்தென்னையுன்தாளிணைக்கீ
ழிருத்து மம்மானே" யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாயஸம்ப
ன்னனவன் செய்விக்கச்செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை யவனோடொக்க
வுபாயமாக வெண்ணுகை யுசிதமன்றென்று ஸங்கல்பத்துக்குத்
தாத்பர்யம். இப்படி ஸித்தோபாயத்தைப்பற்ற ஸாத்யோபாயம்
வ்யாஜமாத்ரமாய் இதுப்ரயோஜனமன்றிக்கேயிற்கிற நிலையைப்பற்றத்

ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரம், ஸித்தோபாயப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், அபிப்ராயவ்ருத்திமாத்ரம், சைதந்யகார்யம், ஸித்தஸாதநம், அதிகாரிவிசேஷணம் என்றிப்படிகளிலே அதிவாதம்பண்ணினார்கள். இவ்வநுவாதோக்தியைக்கொண்டு இவைதானே தர்மமென்றறுதியிடவொண்ணாது. இவையெல்லாம் "சரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதிக்கு விரோதங்களாம். அதிவ்யாப்த்யாதிதோஷங்களுமுண்டு. அதெங்ஙனேயென்னில்; ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரமென்றாலும் ஸித்தோபாய ப்ரதிபத்திமாத்ரமென்றாலும் இது வாக்யமாத்ரஜந்யமாகில் விதிவிஷயமாக மாட்டாது. அவிசேஷஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்பார்க்கு உபாஸநாதிவிதிவிரோதம் ஸாத்யாதி ஸித்தம். தத்வஜ்ஞாநமுடையவனுக்குப் பின்பு கர்தவ்யமான ஜ்ஞாநாந்தரமாகில் ப்ரபத்தியினுடைய விதிலக்ஷணாநுஷ்டாநவாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே இதின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்க வேணும். ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமென்ற பாசுரத்துக்கும் ஸித்தோபாயத்தை யறிந்து அதுதனக்குக்கார்யகாரமாம்படி பண்ணுகிற விதிப்ராப்த ப்ரார்த்தநாபர்யந்த ஸந்ந்யாஸ ரூபாதிகாரிக்ருத்யத்திலேயிறே தாத்பர்யம். அநிவாரணமாத்ரமென்றது விலக்காத மாத்ரமானால் ரக்ஷகனை யீஶ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரபந்நனாய் விலக்கினானாகில் ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபராதத்தாலே நிக்ரஹத்தை யுண்டாக்கி விலக்கினானாகில் இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி ப்ரஸாதநமேயாகவேணும். ஸ்வரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரத்தாலே விலக்கினானென்னில்; நிவர்த்யாகாரமான ஸ்வரக்ஷை ப்ரபத்யாத்யவஸ்தைகளிலும் வ்யாபரிக்க யோக்யனாயிருக்கிற ஜாக்ரத்தசையில் விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஸர்வேஶ்வரன் மோக்ஷப்ரதாநம்பண்ணப் ப்ரஸங்கிக்கும். அநுமதிமாத்ரமென்றால் அது உபாஸகனுக்கும் துல்யம். அபிப்ராயவ்ருத்திமாத்ரம் ப்ரதிகூலதசையிலுமுண்டாகையாலே இவ்வளவே ரக்ஷணீயதைக்குறுப்பாகாது. சைதந்யகார்யமென்றால் உபாஸநாதிகளும் மற்றுமுள்ள சேதநவ்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதந்யகார்யமாகையாலே இதுக்கொருவாசி சொல்லிற்றாகாது. சேதநனுக்குத்தானே வருமதென்று விவக்ஷிக்கில் உபதேசாதிகள் வேண்டாதொழியும். ஸாதநாந்தரநிவ்ருத்தி ஸாதநமாத்ரமென்னில்;

தந்த்ராம்நாயாநுரோதமாக ப்ரவ்ருத்திப்ரகாரமும் வேறுபடும். "வ்ரஜ" என்று விதேயமாய் ஸமுச்சயகாரணாதிக ளன்றிக்கே யிருக்கிற வித்தை ஸ்வாதிகாரிவிசேஷணமென்ன வொண்ணாது. அந்யதாஸித்தமாக விதிக்கிற ப்ரவ்ருத்தி தனக்கே இப்படி யேதேனுமொரு கண்ணழிவு பண்ணில் உபாஸநாதிகளையும் இப்படி கண்ணழிக்கலாம். அப்போது இம்மூலங்களாலே உபாஸநாதிகளிற் காட்டில் ப்ரவ்ருத்திக்கு வ்யாவ்ருத்திசொல்ல நினைத்தது தலைக்கட்டாது. ஸவிஷயஸ்வீகாரவிசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஸமுச்சயமாகாநிற்கச் செய்தே இவ்வுபாயம் ஸ்வீகாரத்தாலும் நிரபேக்ஷமென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணவேணுமென்னில்; இதுக்கு ஸ்ருதியிலே போலே ஆரோபிதமாதல் ஸ்தவநவிஷயமாதலாம். ஆகையாலீச்வரன் ப்ரஸாதநீயனாய்ப் ப்ராப்யனான ஸித்தோபாயம், பக்திப்ரபத்திகளிரண்டும் ப்ரஸாதநங்களாய்க் கொண்டு ப்ராப்யமல்லாத ஸாத்யோபாயங்கள். இவை யிரண்டத் தொன்றிலே யதாதிகாரம் நிலையாகக்கடவது. அபேக்ஷித ஸமுத்துக் குபாயமாக விதித்த ஸாதநாந்தரங்களை யிடையிடவேண்டாதபடி ப்ரவ்ருத்திக்கநந்தரம் பரஸ்வீகாரம்பண்ணின சரண்யன் தனித்து நிற்கும் நிலையைப்பற்ற ஏகசப்தமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். அதெங்ஙனே யென்னில்; ப்ரவ்ருத்தியும்பண்ணி அநந்தரமதடியாக வுபாஸநாதிகளை யநுஷ்டித்தால் ஸமேதோபாயமாகக் கடவதுன சரண்யன் அகிஞ்சநனாய் விளம்பாக்ஷமனல்லாத விவன்றிறத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் தனக்கும் நடுவே நிற்பதொரு சுமைசுமத்தாதே இவன் சுமையைத் தன் குணங்களின்மேலே யேறிட்டு "சரணம் த்வாம் ப்ரபந்நாய யாநயோபவிவர்ஜிதா: | தேவதே த்வாதிக்ருபயாநுக்ரஹமேவைஷ பலப்ரதம்" என்றும், "ஆறெனக்குநின் பாதமேசரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" யென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே குணவிசிஷ்டனான தானே நிரபேக்ஷ ஸஹாயனாய் நிற்கும்நிலையை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு சரணமாக வடையென்று இங்கு சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படியே பரிபூர்ணனான தன்னை ப்ரவ்ருத்தி பண்ணும்போது ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளை யொழிய வேறொருபரிகரத்தை யிதிலேவிதிக்காததிற்போலேசொருகிக்கொண்டு அதுவும் ப்ரஸாதநமான வுபாயகோடியிலே நிற்கிறதென்னும் நினைவைக்கழிக்கைக்காக ஏகசப்தமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள்.

ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளாலே யநுஷ்டிக்கும் கைங்கர்யங்களு மெல்லாம் ப்ரபத்திக்குத் துணையன்று, இப்ப்ரபத்தியாலே வஶீக்ருதனாய் ஸந்நனாயிருக்கிற நானொருவனுமே இக்ஷணிகோபாயத்துக்குப் ப்ரதிநிதியாய் நின்றேன், இப்ப்ரபத்தி ஸக்ருத்தைப்பற்ற வேறொரு தேவைசெய்யவேண்டா, அத்தேவையைத்துணையாகக்கொண்டுன்னைநான் ரக்ஷிக்கப்புகுகிறேனல்லேனென்று தாத்பர்யம். இத்தால் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி விஶிஷ்டப்ரபத்தியொழிய ப்ரபத்தி பரிகரமென்று பேரிட்டுத் தனக்கு வேறொரு ஸஹகாரி காரணத்தைக் கூட்டவேண்டாவென்று சொல்லிற்றாயிற்று. "யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம்" என்றும், "ப்ரபத்திவாசைவ நிரீக்ஷிதாம் ஶ்ரேணே" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸாங்க ப்ரபத்திக் கபேக்ஷிதமான தெளிவில்லாவிடிலும் யோகயஜ்ஞாநுஷ்டாநத்தாலே கார்யஞ்செய்கிற இவ்வுபாயத்துக்கு வேறொரு பரிகரத்தைத் தேடப்ப்ரஸங்கமில்லையிறே. "ததஸ்ஸாகரவேலாயாம் தர்பாநாஸ்தீர்ய ராகவ: | பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதந: || அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:" என்று பெருமாள்ஸமுத்ரத்தைப்பற்ற ஶரணாகதி பண்ணின விடத்திலும் "ஸராஜா வரஶோவநோ தேவஶ்ரேஷ்ட ஶமாத்மநா | ஶரண்யம் ஸர்வபூதேஶம் பக்த்யா நாராயணம் ஹரிம் || ஸமாஹிதோ நிராஹார: ஷட்ராத்ரேண மஹாயஶா: | ததர்ஶ தேவராஜா தேவம் நாராயணம் ப்ரபும்" என்று ஸத்யவ்ரதோபாக்யாநத்திலே ப்ரஹ்மசர்யத்திலுஞ்சொன்ன ப்ரகாரங்களுமெல்லாம் ப்ரபத்திக்கங்கமன்று. இவ்விரண்டிடமும் ஸபரிகர ப்ரதிஶயநாதி ப்ரதாநமாகையாலே அங்கந்த நியமங்கள் சொல்லப் ப்ராப்தம். இப்படி ஸாங்க்ருத ப்ரணாமத்திலுங் கண்டு கொள்வது. இங்கு ப்ரபத்த்யாதிகளிற் சொன்ன ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி பரிகரங்களொழிய வேறொரு நியமங்கள் வேண்டா. ஆகிஞ்சந்யநாநா த்ரௌபதீ தமயந்தீ ராக்ஷஸ விபீஷண க்ஷத்ரபந்து ஸுமுக கஜேந்த்ரவாரண தேவ ஸுமுக த்ரிஶங்கு ஶுநஶ்ஶேப கிராத காக கபோதாதிகள் ஶரணாகதராகிற போது அப்போதை ஆநுகூல்யாதிகளையொழிய வேறொரு இதிகர்தவ்யதையைச் சொல்லக்கண்டிலோம். க்ஷணகால ஸாத்ய

மாய் நிரபேக்ஷமான வ்யவஸ்தாஸூத்ரத்தாலே கடிக அவ்வோ ஸாதனாந்தரக்கு அவ்வோ அபேக்ஷித ஸித்தியுங் கண்டோம். இப்படி மோக்ஷாக்ய வ்யவஸ்தியிலும் இவன் கோலின காலத்திலே ஸமஸ்தஸித்திக்குக் குறையில்லை. இது "மாமேகம்" என்கிற வாக்யத்துக்கும் தாத்பர்யம். "ஸர்வதர்மாந்" என்கிறவிடத்திலே ஸர்வகாரணமான நிரபேக்ஷ்யஞ் சொன்னபொருளிலே ஏககஸப்தத்திலிந்தயோஜனை ஸ்வீகாரணாக்யமாகக்கடவது. இதுக்கு அங்காந்தரம்விவக்ஷிதமாகவுமாம். ஏகஸப்தத்துக் கிதுபொருளானால் "ஸர்வதர்மாந்" என்கிற விதுக்கங்கு சொன்ன ஸாத்யாந்தரங்களைக் கொள்ளவுமாம். ஸர்வதர வ்யவஸ்திக்கு உபாஸநாதிகளானவற்றிகளையும் இவற்றின் ஸர்வதர ங்களானயாக்யாந்தரங்களையுங்கழிக்கிறவிப்பொருள்களில் இவ்வேகஸப்தம் ஸரண்யனைவிசேஷித்தபடியென்னென்னில்; அகிஞ்சநன் பக்கலிலே இவை வ்யவதானமாய்க்கொண்டு ஸரண்யனோடு துவக்கற்றமை காட்டுகைக்காக "மாமேகம்" என்கிறது. "ஸர்வதர்மாந்" என்கிறகீழில் ஸர்வஸப்தத்தையும், "ஸர்வபாபேப்ய:" என்கிறமேலில் ஸர்வஸப்தத்தையும் பார்த்திவ் வேகஸப்தம் ஸர்வஸப்தத்துக்குப்ப்ரதிஸம்பந்தியாய்நிற்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். அப்போது "ஸ்வதர்மபலஸம்பந்தேந ஸர்வஸஹஸ்ரஸாத்ய ஸாதனஸம்பந்தஹ:" இத்தாலே என்சொல்லிற்றாயிற்றென்னில்; "யஸ்ய தேவாபிமாநேந ஸாதநாந்தரம் | மோக்ஷாயத்யாஜ்ய யோஷேந ஸ்மருதா: || வ்யாஹ்ருதே ஸமாயோஜ்யதேவதே: | தேனதேனாஹ்யேத தத்ஞான மேவ யேன ஸாதனேன || ஸமாஸ்த்ராதநிஷ்டேந ஸாத்யே ஸாதனாத்த:" என்கிறகட்டளையிலே தனக்கபிமதங்களாயிருப்பதேதேனுமொரு ஸலங்களைப்பற்ற அவற்றுக் கநுகுணமாகத் தனித்தனியே ஸாஸ்த்ரங்களாலே விதிக்கப்பட்ட வுபாயங்களில் ஜ்ஞாநாஸவத்தாலேயாதல் ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்க ஸக்த்யஸாவத்தாலேயாதல் இவை யிரண்டு முண்டாயிருக்க விளம்பாக்ஷமத்தாலேயாதல் ஸோகித்த வதிகாரியைப்பற்ற அவ்வுபாயங்க ளொன்றிலும் நீ யலையவேண்டா, அவை தனித்தனியே தரும் ஸலங்களுக்கெல்லாம் வ்யவஸ்திவஸீக்ருதனான நானொருவனுமே யமையுமென்

று சொல்லிற்றாயிற்று. பல ஔஷதங்கள் தரவல்ல க்ஷேத்ரத்
தை யெல்லாம் இவ்விஶௌஷத மொன்றுமே தரவற்றாகையாலே நீ
ஔஷதாந்தரங்களுக் கலமரவாதே யிந்த ஔஷதமொன்றையுமே
யுபஜீவிக்க அமையும், இதுவுனக்கந்த வௌஷதங்களாலே கழிக்கப்
படும் வ்யாதிகளெல்லாத்தையுங் கழிக்கும், உனக்குப் பின்புஸவ்ய
ஹோமங்களையும் ஸ்வீகரிக்கலாம், நீ க்ஷேத்ரத்தையும் ஹோமங்
களையுமிழக்கிறோமென்று வெறுக்கவேண்டாவென்று சொல்லுமாப்
போலே யிருக்கிறது இச்சரமஶ்லோகம். ஸர்வஶக்தி ப்ரதிஸம்பந்
தியான வேகஶக்தியும் விஶேஷாய ந்யாயத்தாலே ஶரண்ய
னை விஶேஷித்துக்கொண்டு நின்றாலும் "ந்யாஸமேவ" என்கி
றபடியே ப்ரபத்தி யொன்றுமே ஸர்வாதிகாரஸாதநத்திலும்
விதிக்கப்படுகிற தென்று ஸூசிக்கும். இத்தால் த்ரைவர்ணிகர்களும்
இப் ஸமஸ்தப்ரபத்திபண்ணலா மென்றதாயிற்று. அப்போது "ஸ
ர்வாபி ப்ரார்த்தநே ஸர்வ யதாஶக்த்யநுஷ்டாநம் । நாஸமர
ஸாதகாய தவஸந்நாய ஶஸ்வதி ॥ ஸர்வம் ப்ரஸ்ரவாஸ
வா ஶிவஜம் வாஸ்து । நாஸமர்ப்ய ஜ்ஞ மோவிந்த ஶந்ய
ராயாதிஷோ" இத்யாதிகளிற்படியே நித்யநைமித்திகங்களில்
விஶேஷணமாய்ப் புகுமளவொழிய மற்றும் ஸர்வாவஸ்தையிலும்
ஸ்வதந்த்ர ஸ்ஸர்வமற்றிருக்கை யுசிதம். மோக்ஷத்துக் குபா
யாந்தரார்த்திகளாய்உபாயவிரோதிகளைக் கழிக்கவேண்டுவார்க்கும்
இப்ப்ரபத்தி பண்ணலாம், வ்யாதிவிரோதியைக் கழிக்கவேண்டு
வார்க்கு மிப்ப்ரபத்திதானே யமையுமென்று ப்ரபத்தியினுடைய
ஸகலாதிகாரவ்யாபகத்வமிங்கே சொல்லிற்றாயிற்று. இதில் ப்ரப
த்தி உபாயவிரோதியைக் கழிக்குங்கட்டளையை ஸ்ரீகீதாஶாஸ்த்ரத்
தில் த்விதீயயோஜனையிலே யருளிச்செய்தார், வ்யாதிவிரோதி
யைக் கழிக்குங் கட்டளையை மந்த்ரத்திலேயருளிச்செய்தார். இவை
யிரண்டிடத்திலு மொன்றை யநாதரித்தொன்றை யருளிச்செய்த
படி யன்று. இரண்டிடமும் ஸர்வாதிகாரமான விவ்வுபா
யத்தின் ப்ரபாவத்துக் குதாஹரண மாம். ப்ரணவம் ஶாஸ்த்ராந்த
ரத்தில் ப்ரவேஶித்துநின்றுஸ்வதந்த்ரமாயும்நிற்குமாப்போலே இப்
ப்ரபத்தி அதிகாரி விஶேஷத்திலே அங்கமுமாய் அதிகாராந்த
ரத்திலே ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கை வசநபலத்தாலே ஸித்தம். இப்

படி நியதாதிகாரமாக ஸக்திவ்யக்திகள் விகல்பித்து நிற்கிற நிலை "ஸத்ராவராயாவாஷி வ்யவஸ்தீராவாஹாரத" இத்யாதிகளிலே வ்யக்தம். ஆகையால் "ஸர்வஜ்ஞாநேநவாமோக்ஷம் மஹாயாம் ஸரணேநவா । வர்ணாஸ்ரமவிஸ்ருஷ்டாநாம் ஸ்த்ராவாஸமேதந:" இத்யாதிகளிலே ஸாக்ஷாதுபாயத்தோடேகூட பரம்பராவாயங்களை யெடுத்ததுவும் அவற்றினுடைய வ்யாமிஸ்ராதிஸயந் தோற்றுகைக்காகவத்தனை. ॥*॥ ப்ராப்யஸ்யவ்யாபகஸ்வம் ஸ்வப்ராயாந்யநிவாரணம் । ப்ரபத்திவ்யாஜமாத்ரத்வம் ஸமேந்த்ர வாமேயாநய: ॥ தச்சேஷ்ரவ்யஸம்பந்நஸ்வபூர்வாஸ்யஷ விதா । இத்த்வமர்யாஸ்யவாமேயபூர்வகஸ்வஸ்வதஸிபதா:॥ கெவித்திமேஹகஸ்வாதம்ஸ்மாரமேணாக்யம் வ்யவக்ஷதே । ஷி ஸிநஷ்டிதயாவிஸ்ரமபுணவிம்ஹவஸவ்யஹம் । ரஸ்மாஸ்வபூ ஸூதாநாமியம்ஹமவத:வ்யா । ஸம்ஸ்ருதத்ராணதீக்ஷாயாம்ஸ ஹயஷுவஸீஸ்வதா । வநகம்ஜமஷாவாஜாந தீத்யக்தவிப்ரோ ணத: । யயாவெகிதமேவஸிஷ்யம் தயாத்ராவிஹவிஷ்யதி ॥ வநகொவாஸ்வியாமேநவிமணாதீநாமயாநய: । தமேயக ஸரணவ்ரஜ்யாவியாமேநவ்யநாஜந்யதாம் ॥ யயாமணாதிமேவஸி ஷெத்யஸிஜாவாமேயக்யஜக்ஷதம் । வநவம்வதீவிஸிஷ்டகெவல்ய ஸீஷம்ஸாஸ்வக்ஷாஷாம் ॥ வ்யஹாவ்யஹாவதேயபுஜமேஜகொஸ்த விதாராஸ்வய: । வநவஜந்யதமோரஸ்தளஸ்யாக ஸஹவ்யத்ய்ஷியா ந த: ॥ ஸ்ரத்தீமேவநாமஜாநயஸ்வம்ஸாராணபுவதாரிணீம் । ஊவ தாஸ்வயஜேவ்யதகஸாகவதாஷிஷாதாவாஹள ॥ உவாமேயாவெ யஜஸயொபுயெவிஸ்ரீஸ்வஜந்திதா । இஷ்டாவமேஸவஷிணிஸம்மெ மெஸஷவாத்திய புயொவிதா ॥ கமேதாநந்யவாராமேநக ஸ்ருதி ஸ்வத்யநாஸாரத: । வத்தீவிஸிஷ்டவநமேவக:வ்யவத்தவ்ய ஜ ஹொரிதா:॥ * ॥ * * * * *

இங்குற்றை ஸரணஸ்வத்துக்கும் அயாயிகாரத்திற்சொன்னபொருளை யநுஸந்தித்துக் கொள்வது. இந்த ஸரணவரணம் கஜபுநனைக்குறித்துவதேஸிக்கப்பட்டதேயாகிலும் "அநாஷொ விதவிஸேஷாஸேஷலொகஸரண்ய" என்கிறபடியே ஸவபுவிஷயமென்னுமிடம் ஸ்வதாஸ்வதரஸ்ருதிவ்யக்தம். "க்ருஷ்ணம்ய

ஃபலஸாதநம், ஶரண்யஶ்ரணனுக்கு, மோமேமே மவிஷம் மேதா, கர்த்தம்ஸாயநம்ஸாஸ்" இத்யாதிகளிலும் ஸமேஷவ மில்லாமையாலே ஸவஷவிஷயகம் விவக்ஷிதம். இப்படியிவன் ஶரணமாக வரணியனும்போதைக்கு தானநந்யஶரணனைகை யேவேண்டுவது. "வ்ரஜ" என்கிற ஶப்தமும் "வ்ரவஜே" என் கிற விடத்திலறுதியிட்ட ஸவரிகாராதநிஷேவத்தையே சொல் லுகிறது. அவ்விடமநுஷ்டாதாவினுடைய வநுஸந்தாநமான படியாலே உத்தமனாயிற்று, இவ்விடம் "ஶிஷ்யஸ்தேஹம்ஶாயிமாம்" என்றஹிஷவனாக நின்றவனைக்குறித்து விதிக்கிறதாகையாலே மஸ்யமனாயிற்று. இவ்வாநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளுமிங்கே ஸவ விதமான படியை யத்திற்போலே உசிதவசநங்களிலே கண்டு கொள்வது. "ஸக்ருக்ருதஶாஸ்த்ரார்த்தஃ" என்கிற நிர்ணயத் துக்கு உபபாதநத்திற்போல் இங்காவ்ருத்திவேண்டும்படி யபவாத மில்லை. இவ்வர்த்தம் "ஸக்ருதேவப்ரபந்நா" யென்றாதிவசநத்தா லும் ஸுவ்யக்தம். இப்படி ஶேஷோபாயனை ஸவஶக்திபக்க லிலே ஸமந்யாஸம் பண்ணுமவனுக்கு ஸாத்யவ்யாபேக்ஷமொ ழிய ஸாவலம்பத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ஆகையாலேஇந்த்யாஸ விதைக்கு வ்யாபாரநிவ்ருத்தியும் விஶேஷமாகிறது. இவ்விடத் திலே சிலர் ஸ்வதந்த்ரனைக்குறித்தன்றோ வொன்றை விதிப்பது, ஸ்வ தந்த்ரபாரதந்த்ரங்கள் ஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஶேஷிகளி லும் ஶிக்ஷிதனை யதிகாரியைக்குறித்து"வ்ரஜ" என்றொருகர்த்த வ்யத்தை விதிக்கும்படியென்னென்று சொல்லுவர்கள், இது பார தந்த்ர்யகாஷ்டையைப்பரமர்ஶியாமற்சொன்னபடி. எங்ஙனேயென் னில்; "கர்த்தாஶாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத், பராத்துதச்ச்ருதேஃ" என்று வேதாந்தத்தி லறுதியிட்டபடியே யிவனுக்கு ஸமயவத்யீந கர்த்ருத்வ முண்டாகையாலே இவனைப்பற்ற விதிக்கக்குறையில்லை. ஸுபித் துக்கள் ஶப்தாதிகளை யீஶ்வரனுண்டாக்கச் சுமக்கிறப்போலே இவ்வ ளவு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யெடுத்துச்சுமக்கையு மிவனுக்கு ஸமவத்பா ரதந்த்ர்யகாஷ்டை யிருந்தபடி. இவனுக்கொருவழியாலும் கர்த்ருத்வ மில்லையென்னில்; ப்ரக்ருத்யாதிகளுக்குக் கர்த்ருத்வஞ்சொல் லுகிற விஷயங்க ளெல்லாம், கர்த்ருத்வம் ஸ்வாயீந மென்னில்;

ஸவ்யாத்தகியத்தா வொருவனென்கிற வசநங் கிடையாமையாலே நிர்ஹேதுக விஸர்ஜநப்படியாம். ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்கவும் கர்த்ருத்வந் தானும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதி மென்னில்; பரஸ்பராக்ஷேப ஸம்வாத நியதியும் தத்தத்ஸ்வபாவ ஸ்வரூபத்தில் ஸ்வயத்நவிரக்ஷிக்கும். ஜ்ஞாநமும் அதினவஸ்தாவிஶேஷமான விஜ்ஞப்திமே யுள்ளது - வேறொருவஸ்து வாரமில்லை யென்னிலும்; த்ருஷ்டா த்ருஷ்டாதிகளான வொரு வுபாயங்களையும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான கைங்கர்யங்களையு மநுஷ்டிக்க விரகில்லை. ஆகையால் ஜ்ஞாநவிஶேஷ ப்ரயத்நங்கள் மூன்றும் ஆத்மாவுக்குண்டு, இதில் விஶேஷ ப்ரயத்நங்கள் ஜ்ஞாநத்தி னுடைய அவஸ்தாவிஶேஷங்க ளென்னுமிடத்தை வேதாந்தஸம்ப்ர தாயத்திலருளிச்செய்த ஶாஸ்த்ரவாக்யங்களாலே கண்டுகொள்வது. க்ரியா ஶ்ரயத்வரூபமான கர்த்ருத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணம், ப்ரயத்நாஶ்ரயத்வரூபமான கர்த்ருத்வம் சேதநைகாந்தம். ப்ரயத்நமாவது; ஶரீராதி ப்ரேரண ஹேதுவான ஸங்கல்பவிஶே ஷம். ஜ்ஞாநமாத்ரத்துக் காஶ்ரயமானபோதும் ஸாமாந்யத்துக் காஶ்ரயமான போதும் க்ரியாஶ்ரயத்வமாத்ரமானவளவிலே கர்த்ரு த்வமே யுள்ளது. ஒன்றைத்தன் ஸங்கல்பத்தாலே யுத்பாதிக்கும்போது ப்ரயத்நாஶ்ரயத்வரூபமான கர்த்ருத்வம். இப்படிப்பட்ட கர்த்ரு த்வம் கைங்கர்யமாத்ரத்திலே யென்கைய முவிதமன்று; அங் கும் ஸமவஸ்த்ரீதியென்றொரு ப்ரயோஜநத்தை யபேக்ஷித்து வாயாநுஷ்டாநம்பண்ணினுமயிறேயிருப்பது. ஆனபின்பு கர்த்ரு த்வத்தில் ஸ்வப்நதேஹவான வாகாரமே த்யாஜ்யம். அதெதென் னில்; ஸர்வேஶ்வரன் கொடுத்த ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளையும் கரண களே பராதிகளையுங் கொண்டு அவன் ப்ரேரகனுமாய் தாரகனுமாய் ஶேஷியுமாய்க்கொண்டு ஸஹகரிக்கப் ப்ரவர்த்திக்கிற தன்னையிதுக் கு விபரீதமாக அநுஸந்தித்திருக்கையும் இவ்வநுஸந்தாநத்தில் திருத்தமுண்டேயாகிலும் இதிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை யபேக்ஷி யநுஷ்டிக்கையும் ஸங்கம். ஸ்வப்ரவ்ருத்திகள் தானும் ப்ரயோஜநா ந்தரபரனுக்கு ஸங்கமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் ஸாக்ஷாத் கைங்கர்யார்த்தியாய் அநந்ய ப்ரயோஜநனாயிருக்குமவனுக்கும் ஸாத்யதஶையில் கர்த்ருத்வம்போலே உபாயதஶையில் கர்த்ருத்வ மும் விருத்தமன்று. ஸாத்யதஶையில் விஹிதவிதிகர்த்ர கைங்கர்ய

கர்த்ருத்வம் கேவலஶரீரஸம்பந்தவைசித்ர்யத்தோடே பொருந்தினவஸ்தையாலே யாயிருக்கும். ஸம்ஸாரதஶையிலுள்ள கர்த்ருத்வமெல்லாம் கர்மாநுரூபமாக ஈஶ்வரன் பரிணமிப்பித்த ஸத்த்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களையுபாதியாகக்கொண்டு பஹுவிதமாயிருக்கும். இதில் ரஜஸ்ஸாலும் தமஸ்ஸாலும் ப்ரயோஜநாந்தரஸங்கஹேதுவான ஸத்த்வத்தாலும் வரும் கர்த்ருத்வம் பந்தகம். ஶுத்தஸத்த்வப்ரவ்ருத்தியிலே ஸத்த்வத்தைப்புணர்க்கும் ப்ரக்ருஷ்டஸத்த்வவிஶேஷமடியாக வரும் கர்த்ருத்வம் மோக்ஷகாரணம். இக்குணத்ரயத்தோடு துவக்கற்றிருக்கும் முக்ததஶையில் கர்த்ருத்வம். இப்படி யிருக்கையால் ஜ்ஞாதாவுக்குக் கர்த்ருத்வமில்லையென்கிற வாக்யங்களுக்கும் கர்த்ருத்வமுண்டென்கிற வாக்யங்களுக்கும் விஷயவ்யவஸ்தையுண்டாகையாலே விரோதமில்லை. அதெங்ஙனேயென்னில்; கர்த்ருத்வமில்லையென்கிற வாக்யங்கள் ஸம்ஸாராதீநமாயும் கர்மாயத்தப்ரக்ருதி குணாதீநமாயும் வரும் கர்த்ருத்வத்தை நிரபேக்ஷமென்று நினைக்கலாகாதென்கிறன, கர்த்ருத்வமுண்டென்கிற வாக்யங்கள் ஸம்ஶ்லேஷாதிகளடியாகவே வந்த ஜ்ஞாநத்துக்கும் தத்விஶேஷங்களான இச்சாப்ரயத்நங்களுக்கு மிவனே ஆஶ்ரயமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறன. இந்நிஷ்கர்ஷப்ரகாரத்தை "ஶரீரவாங்நோதியக்ஷ" என்று துடங்கி ஸூத்ரகாரனே யறுதியிட்டான். அவ்விடத்தில் "தைவஞ்சைவாத்ர பஞ்சமம்" என்று பரமாத்மனைச் சொல்லுகிறது. இவன் ஜீவனையொருகார்யத்தில் ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்போது இக்கார்யத்தைப்பற்ற காரயிதாவென்று சொல்லப்படும், தானே ப்ரவர்த்திக்கும் ஸம்ப்ரதாநாதிகளிலும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளிலும் கர்த்தாவென்று சொல்லப்படும், ஒன்றிலே ப்ரவ்ருத்தனான சேதநனைவிலக்காதவளவில் உபேக்ஷகன், அப்போதிசைந் திருக்கையாலே அநுமந்தா, இளந்தலை சுமக்குமவனுக்கு ப்ரபலன் பெருந்தலைசுமக்குமாப்போலேகூடப் ப்ரவர்த்திக்கையாலே ஸஹகாரி. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் தேவமநுஷ்யாதிவைஷம்யமும் ஜீவகர்மவிஶேஷாதீநமாகையாலே "சாதுர்வர்ண்யம் மயாஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபாகஶ: । தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்த்யகர்த்தாரமவ்யயம்" என்றீஶ்வரனுக்கு கர்த்ருத்வநிஷேதம் பண்ணுகிறது. இப்படி ஸர்வவிஷயஸாதாரணகர்த்ருத்வமுடைய ஈஶ்வரனடியாக

ஜீவனுக்கு ஸ்வாபாவிகரூபப்ரவ்ருத்திஸித்தரூபமான நியாம்யநியாமகத்வமும் ஸித்தமாகையாலே இங்கு "வ்ரஜ" என்று விதிக்கக் குறையில்லை. இப்படி ஸத்யாதிகள்போலே ஶரணாகதியத்நமும் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்படுகையால் "தன்னால்வரும் நன்மைவிலைப் பால்போலே, ஈஶ்வரனால்வரும் நன்மைமுலைப்பால்போலே" யென்றுபிள்ளான் வார்த்தைக்கு ஸக்ருத்ப்ரபத்த்யாதிகளெல்லாம் அவனாலே வருகிறதென்று நினைக்கவேணுமென்று தன்னுடைய ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வத்திலே தாத்பர்யம் ॥ * ॥ கர்த்ருத்வஸ்வாஸித்த்யம் ஸத்த்வாயவிதிம்வத ॥ ஸகலஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸ ஶாஸ்த்ரவேத: ॥ தேஶ்ரவஹதவாத்ரஸ்தீபரம்பராஷாணவர்ணநம் ॥ ஸஹஸ்ராராந்வயேதஸ்ய ஸ்வவத்தாவஸிஸக்திவத் ॥ * ॥ ஆகையால் "வ்ரஸீதமேத்ருத்தமேவிஜயிகேவ" த்யாதிகள் முன்பு தாம்பண்ணின ப்ரவத்திக்கு க்ஷமைகொள்ளுகிறபடியென்று சிலர் சொல்லுமதுவும் ஸஹஸ்ராஸ்ரஸ்யாதிஶக்ஷையைப்பற்றவாமத்தனை, அல்லது யதாஶாஸ்த்ரமநுஷ்டித்த ப்ரவத்திபராயமாய் அதுக்கு க்ஷமைகொள்ளுகிறபடியன்று. அப்படியாகில் "விதாதஹம் நாயதேநிம் விஶோகஸ்ப்ரஸீத" என்கிற பூர்வாசார்யவ்யாஸஸாராதிகளும் தாஞ்செய்கிறதாகையாலே இதுக்கு க்ஷமைகொள்ளவேண்டியதவஸ்யாம். இது ஸ்வாநிவர்த்தகமாகில் இதுபோலே முன்பு பண்ணின ப்ரவதநமும் ஸ்வாநிவர்த்தகமென்னலாம். இங்கு சொல்லும் காதகங்களாலே பூர்வர்கள் பண்ணின ப்ரவத்திபராயமாயறுகையாலே பூர்வர்களை முன்னிடவு மொண்ணுதொழியும். ஆகையால் இஸ்ஶ்லோகத்தில் ஶுஷ்கஜங்களில் பண்ணின வாசாயவ்யாஸாரம்இங்கருளிச்செய்கிற ப்ரவத்திக்கபேக்ஷிதமாயாதல் வைகல்ய பரிஹாரார்த்தமாயாதல் ஸ்வயாக்தமாய்வந்ததித்தனை. இவ்வாசாயவ்யாஸாரத்திற்போலே ப்ரவத்த்யாதிகளிலும் ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வம் தோஷமன்று. இப்படி ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வம் ப்ராமாணிகமாகையாலே சேதநனுக்கு கர்த்ருத்வமில்லாமையாலே ஸ்வரூபவத்தெளிந்தவனை நிஷேதகங்களொன்றும் தொடாதென்கிறபக்ஷமும் நிரஸ்தம். ஶாஸ்த்ரங்களுக்குச் சொன்ன யோக்யயோக்யதாங்களானகாரணாதிகளன்று

ஸ்வசாஸ்த்ராநாவிஷ்காரார்த்தமென்னுமிடம் "அநாவிஷ்குர்வந்
நந்வயாத்" என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸூசிதம். "அநிஷ்டசிஷ்டசி
ஷ்யேஷு, யஸ்ய நாஹங்க்ருதோபாவ" இத்யாதிவசநங்கள் பக்தி
ப்ரபத்த்யாதிரூப விஷயங்களன்றென்னுமிடம் பஹுமாநாத்
விரோதம் வாராமைக்காக ஸாஸ்த்ராதிகளிலே ஸூசிக்கப்பட்டது.
"ஹஸ்வாஸி" என்றதுவும் ப்ரயாஸாதிவிஷயம். ॥ * ॥ உபஹ
த்தளஷயந்யாயார்த்தாவஸ்யத்ருஹ்யநம் । அநந்யாபராதிபர்ய
ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஸமேதஹ்ருதம் ॥ * ॥ பூர்வாதிகளும் "ஜீவிதாத்ய
ஸ்வதேஹாயோஷஸ்திய தஸ்யத: । ஸ்ரீகாஞ்சநவஸதே நஸ்வ
பேந்த்ரியே த, ப்ராணஸம்ஸயஸ்வதேஹாயோஷஸ்திய தஸ்யத:।
விம்ருதே நஸ்வாபேந்த்ரியதத்தவிபாஸ்ஸா" என்று நியமித்
தார்கள். இது ப்ரஹ்லாதத்துக்கும் தர்ம்யமென்னுமிடம் "ஸர்வா
ந்நாநுமதிஸ்ச ப்ராணாத்யயே தத்தர்ஸநாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தி
லே த்ருஷ்டாந்தப்ரபஞ்சஸாதிதமாயிற்று. ஆகையால் அத்ருஷ்ட
மாத்தாவுக்கில்லையென்றுதல் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநார்த்தத்தைக்கொண்
டாதல் பக்திப்ரபத்த்யாதியொருபடிக்கும்ஔவியாதென்கை
யுமித்தைப்பற்ற ப்ராந: ப்ரவசநம்வேண்டாவென்கையும் பர
பக்ஷமாம். இவ்விடத்திலேசிலர் "ப்ரஜ" த்யாதிவிதிகளை யந்ய
ரங்களாக்கி "பொந்யாஸஞ்சார்த்தாநசந்யாப்ரதிபத்யதே ।
கிஞ்சநகார்தம்பாபம் பொரோணார்த்தாவஹாரிணா, யபோ
வெவஸ்வதாராஜாயஸ்யவேஷஹ்ருதிஸ்தித:। தேநவேதவிவா
தஸ்ஸோமஹாம்ஸாகரரத்நமஸ:, க்ருதஜாஸ்யம்ஹரஸ்வாஸ்யம்ஸஹாவம்
வஸதாஸ்வரோ" த்யாதிகளில் தாத்பர்யமதிகளையும் பாராசரிப்யா
தே இவற்றைக்கொண்டுஸாஸ்த்ர ஜந்யஸம்பந்நஜ்ஞாநமொழிய வேறு
ஸாஸ்த்ரார்த்தவுக் கர்த்தவ்யமாயிருப்பதொரு வுபாயமில்லையென்பர்
கள். இதுஸத்வ்ரவத்யாதிவிதிஸாரஸ்ய விரோதம், ராமப்ரா
ர்த்தஸ்ரவணாநங்களாலேஸித்தமான ஸாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தைவிதிக்
கவும்வேண்டா, அவிவேயஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷஸாதநமாகச் சொல்
லுவார்க்கு விதிவிரோதாதிதோஷங்களும் வருமென்று ஸ்தாபித்
ததிறே. ஆனபின்பு ஸர்வவித்யா நிஷ்டரான ஸாஸ்த்ரார்த்தக்ஞருக்
கும் பொதுவாய் பரம்பரயோபகாரகமான ஜீவபரார்த்தஸம்

பந்தஜ்ஞாநம் ஶாஸ்த்ரத்தாலே பிறந்தவனுக்கு நம்முடைய ஸ்வாமியாய் நிரதிஶயபோக்யனான ஶ்ரிய:பதியை ப்ராபிக்கைக்கு விரகே தென்கிற வுபாயாகாங்க்ஷை பிறந்தவளவில் இங்கேயவ்வோதிகாரி விஶேஷாநுரூபமாக விதிக்கப்படுகிற ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ஶக்தி ப்ரவ்ருத்திகள். அவற்றில் ப்ரவ்ருத்தி யாவது; "யஸ்ஸம்ரக்ஷ்யதயா ர்ப்யத" இத்யாதிகளிற்படியே ஸபரிகரமான ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம். இது ஸம்பந்தாநுஸந்தாநஸாபேக்ஷமாகவேணுமென்கைக்காக ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் ப்ரவ்ருத்தியென்று சொன்னார்களத்தனை. இப்பரந்யாஸரூப ப்ரவ்ருத்தியின் ஸ்வரூபபரிகராதிகாராதிகளை முன்பேபரக்கச் சொன்னோம். * * * * *

சாதனமுநற்பயனுநானேயாவன்
சாதகனுமென்வசமாயென்னைப்பற்றும்
சாதனமுஞ்சரணநெறியன்றுமக்குச்
சாதனங்களிந்நிலைக்கோரிடையினில்லா
வேதனைசேர்வேறங்கமிதனில்வேண்டா
வேறெல்லாநிற்குநிலைநானேநிற்பன்
தூதனுமாநாதனுமாமென்னைப்பற்றிச்
சோகந்தீரெனவுரைத்தான்சூழ்கின்றானே. (௪அ)

இப்படி பூர்வார்த்தத்தாலே ஓரதிகாரி விஶேஷத்துக்கு அபத்தில் பூர்வவர்ணத்திலே யநந்யஸாத்யமாய் ஸர்வதேவதைகளுக்குமுள்ள ப்ராதாந்யத்தையும் அவற்றுக்கில்லாத ஸ்வாஸாதாரண ப்ராதாந்யத்தையுமுடைத்தான ஸர்வஜ்ஞத்வவ்யாபாயவிஶேஷத்தை அதிகாரநிரபேக்ஷாதி விவரணபூர்வகமாக விதித்து உத்தரார்த்தத்தாலே அபத்தி லுத்தரவர்ணத்தில் ஃபலத்தை நிஶ்ஶேஷஸம்க்ஷிப்தாநிஷ்ட நிவ்ருத்திவிவரணமுகத்தாலேயருளிச்செய்கிறான். இங்கு பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்ருத்யத்தை யருளிச்செய்தான், உத்தரார்த்தத்தாலே ஶரண்யனாய் ஸ்வீக்ருதபரனான தன்க்ருத்யத்தை யருளிச்செய்து க்ருதக்ருத்யனான விவனைத் தேற்றுகிறான். இவ்விடத்தில் "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற வுத்தமனாலே நானென்றுதோற்றுநிற்க, மிகுதியான "அஹம்" என்கிற பதம் அபூர்வஸ்வபாவத்தாலே ஸர்வாவ விரோதநத்துக்குறுப்பான அகடிதகடநாஶக்த்யாதிகளை விவக்ஷித்து ஸப்ரயோஜநமாகிறது. அபராதம்பண்ணினவனை விலங்கிட்டுவைத்த ஸ்வா

யிகளிஷ்டனான நானொரு வ்யாஜத்தாலே உஜ்ஜீவிதகாரணன்றாய் அபராதத்தைப் பொறுத்து விடும்போது விலக்கவல்லாரில்லை வேறொருவனாலே இவனை ரக்ஷிக்கவு மொண்ணாதென்று இங்கு தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தம் "ரக்ஷணே ஹ்யவதூதவிஷ்ணுஃ, ஸர்வஃ ஸ்வாமி தாஃபசுபதிஃ ஸஹ ஸ்ரீயா | தமேவ ரக்ஷணீயஸ்ய நாதே ரக்ஷிதாஃ" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இவ்வர்த்தம் என்கிற பதத்தில் ஸஹஜகாருண்யாதிகள் பேராணியாய் ப்ரவ்ருத்தியடியாகவந்த ப்ரஸாதவிசேஷமிளவணியாய் நிரங்குசமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸர்வவிரோதிநிராகரணஸமர்த்தமாக முன்னே நிற்கிறது. அதெங்ஙனே யென்னில்; ஸஹஜகாருண்யம் ஒரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு அநந்தாபராதங்களை யநாதரிக்கும்படியான ப்ரஸாதத்தை யுண்டாக்கிறது. இப்ப்ரஸாதவிசேஷம் காருண்யாவஷ்டம்பமாய்க்கொண்டு நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஸ்ரீதருடையஸர்வவிரோதி நிராகரணத்துக்குறுப்பாக்கிறது. இப்படி ஸர்வபாப விமோசநத்துக் கபேக்ஷிதமான ஸர்வாகாரத்தாலும்விசிஷ்டனானவீஸ்வரனுடையநிரபேக்ஷகர்த்ருத்வமான ஸ்வரூபத்திலே அவதாரணம் ஸித்தம். "அஹம்" என்றது "நமேபார்த்தா" முதலான ப்ரஸித்தப்ரமாணங்களாலே விதிதேஸ்வரத்வத்வவிவேகம்பிறந்து வைஸ்வரூப்யாதிவைலக்ஷண்யங்களினுடைய ஸௌஸீல்யாதிகுணங்களைத் தெளிந்து ஸ்வாதீநமான ஸாதநாநுஷ்டானத்தைப் பெறவேணுமென்றபிநிவிஷ்டனாய் இதுக்குவிசிஷ்டமான ரக்ஷணோபாயாநுஷ்டானத்திற்றுவக்கற்று ப்ரபந்நனாய் ஸர்வவிரோதிநிராகரணக்ஷமனான வென்பக்கலிலே ந்யாஸம்பண்ணி க்ருதக்ருத்யனாய்க் கோலின ஸமாதானத்தைப்பற்ற இனியொரு கர்த்தவ்யாந்தரத்தில் ப்ராப்தியில்லாத வுன்னையென்றபடி. * * * *

இப்படி பந்தமோக்ஷஸக்தனான மோக்ஷப்ரதனையும் ஸர்வஜ்ஞனையவன்பக்கலிலே ந்யாஸமான ரக்ஷணையுஞ்சொல்லி, மேல் "ஸர்வபாபேப்யஃ" என்று பந்தகங்களைச்சொல்லுகிறது. பாபமாவது; ஸாஸ்த்ரவேத்யமான பந்தஸம்பாதநம். பந்தமாவது; ப்ரகிருதிப்ராப்தியும் அநர்த்த நிவ்ருத்தியும். இங்கு பாபஸ்வரூபம் ரக்ஷணையைப்பற்ற வநிஷ்டஸமூஹங்களான ஸாம்ஸாரிக

வர்ணங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. "ஸர்வேதே நிரயாஸாத ஸாதநஸ்வரூபாதீநா:" என்கையாலே ஸமஸ்தாதிகளும் முமுக்ஷுவுக் குப்ரகமாகையால் இவனுக்கு ஸமஸ்வேதத்தோடே ப்ரகஸ்வேதத்தோடு வாசியில்லை. ஆகையாலேயிறே முமுக்ஷுவுக்கு பாபங்களை விடச்சொல்லுகிறப்போலே "தேதஸ்யதாயம் ஸுஹ்ருத உபயந்தி" என்று விதிக்கிறது. " இருவல்வினைகளுஞ்சரித்" தென்கிறபடியே ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களிரண்டும் முமுக்ஷுவுக்கு நிராகரணீயங் களாகவிறே ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள்சொல்லுகிறது. இப்படி பர்ணஸ்வா பரூபமான பந்தகாரணத்தை பாபஶப்தத்தாலே சொல்லி பஹுவசநத்தாலே பர்ணஸ்வாபங்களினுடைய பாஹுல்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது. இனி ஸர்வஶப்தத்தாலே விஶேஷிக்கிற தென் னென்னில்; ப்ராப்திவிரோதியானகர்மத்துக்குக் காரணமாயும் கார்யமாயும் வருகிற அவித்யையையும் விபரீதவாஸநையையும் விபரீதருசியையும் ஸம்ஸ்பர்ஶரூப ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யும்பாபராஶியிலேசேர்க்கைக்காக. இப்படி "ஸர்வபாபேப்ய:" என்கிற விரோதிவர்க்கத்தையெல்லாம் "அநாதாக்காலே:" என் றுதுடங்கி மூன்று ஶ்லோகங்களாலே ஸாரமாகவு மாகவு மருளிச்செய்தார். "க்ஷேமயிஷ்யாமிகாரணாநுஸாரஸம்ஸ்காரசேதஸ: யஸா ! பாபஶோபஜோஷ்ணுஶ்ராஸ்வப்ரநரா:" என் றும், "யாவதயிகாரமவஸ்திதிராயிகாரிகாணாம்" என்றுஞ்சொல் லுகிறபடியேசிலர்க் கயிகாராவஸாநத்திலே மோக்ஷமாயிருந்தது, அயிகாரிகளல்லாதார்க்கும் " அநாரப்த கார்யேஏவது பூர்வே தயோ:" என்கிறபடியே ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத் திலேயாயிருந்தது. இப்படியிருக்க இவ்விடத்தில் ப்ராரப்தகார்யத் தை க்ஷமிக்கையாவ தென்னென்னில்; ஸம்ப்ரதாந ப்ரபத்திமான கர்மத்திலும் ஜந்மாந்தரவஸாந ஸ்திருத்யாதிகளுக்காரம்பகமான கர்மமும் இஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கநிஷ்டமாய் அத்தையும் பற்றவிவன்ஶோகிக்கில் அவ்வம்ஶத்தையும் ஸர்வஜ்ஞன் க்ஷமிக்கும், அப்போதே மோக்ஷம் பெற்றன்றி தரிக்கமாட்டாத ஆர்த்தி ஶயமுடையார்க்கு அக்ஷணத்திலே ப்ராரப்தகார்யமான கர்மத் தை நிஶ்ஶேஷமாகக்ஷமிக்கும், ஆகையால் ப்ராரப்தகார்யத்தைக்ஷமிக் கவேணுமென்றபேக்ஷிக்கக்குறையில்லை. இவ்விடத்தில் ப்ரபத்தி

காலத்துக்கு முன்புள்ளவற்றை "க்ருதாநி" என்றெடுத்துப் பின்புள்ளவற்றை "கரிஷ்யமாணாநி" என்று சொல்லாநின்றது, ப்ரபத்தி காலத்திலே பண்ணுவன சில பாபங்கள் காண்கிறிலோம், இப்படியிருக்க க்ரியமாணங்களை க்ஷமிக்கையாவதென்னென்னில்; "ப்ராரப்தாவஸிதாரோத்தஸ்துவர்த்தமாந:" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே ப்ரபத்திக்கு முன்பே தொடங்கிப் பின்பே தலைக்கட்டவேண்டும்படி ப்ராரப்தமாயிருக்குமவற்றையும் தத்க்ஷணத்தில் ப்ரமாதிகங்களையும் இங்கு க்ரியமாணங்களென்கிறது. கரிஷ்யமாணங்களாவன பின்பு தொடங்குமவை. இப்படி க்ரியமாணைகதேசங்களையும் கரிஷ்யமாணங்களையுமுள்ள வ்ருத்தாந்தத்தில் புத்திபூர்வகமல்லாதவை ஸர்வேஶ்வரன் க்ஷமிக்க ஶ்லேஷியாதேபோம். புத்திபூர்வகங்களானவை ப்ரபந்நனுக்கு "ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புந:ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்கையாலே புந: ப்ரபத்தியாலே க்ஷமிக்கும். ஸர்வேஶ்வரன்றான் மோக்ஷந்தர நினைக்கும்போது பாதகங்களும் விலக்காகாதென்னும் வார்த்தையும் புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் நிக்ரஹமும் வாராது ப்ராயஶ்சித்தமும் வேண்டாவென்றபடியன்று; ப்ரஸாதநத்தாலே அவன் ப்ரஸந்நனானால் மோக்ஷமவஶ்யம்பாவியென்றபடி. இதுக்கிப்படி ஈஶ்வரன் புந:ப்ரபத்தியாகிற ப்ராயஶ்சித்தத்திலே மூட்டுகிறதுவும் க்ஷமாரூபம். ப்ரியதமையுடம்பிலழுக்கும் வத்ஸத்தினுடைய வழும்பும்போலே ப்ரபந்நனுடைய தோஷமென்கிற வார்த்தையும் உத்க்ருஷ்டரும் ஶரணாகதனானால் ஸர்வேஶ்வரன் கைவிடாதே திருத்துமென்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே புத்திபூர்வோத்தராகமும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸஹ்யமென்று விவக்ஷிதமாகில் ப்ரபந்நனுக்கிதுவே யதாஶக்தி ஸம்பாத்யமாம். ப்ரக்ருதிவிஶேஷ ஸ்வபாவத்தாலே அபாயங்கள் புத்திபூர்வகமாகவந்தாலும் புந:ப்ரபத்திபண்ணாதார் பக்கலிலும் "தேவம் ஶார்ங்கதரம் விஷ்ணும் யே ப்ரபந்நா:பராயணம் | ந தேஷாம் யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகஸ:, யஷ்டிகஷ்டிகநோஜாதாயத்ர க்ஷத்ரிவாஸிந: | பாபாதேவாதாநித்யம் யதோக்தநியாதித" இத்யாதிகளிற்படியே நரகாதிகள் வாராதபடிபண்ணி ராஜபுத்ராபராதத்திற்போலே லகுப்ரத்யவாயத்தாலே கண்ணழிக்கிறதுவும் க்ஷமாவிஶேஷம். பாபங்களுக்கு த்ருஷ்டப்ரத்யவாயங்

களும் நரகாதி ப்ரத்யவாயங்களுமுண்டாயிருக்க நரகாதிகளி லொன்றுமில்லையென்று விசேஷவசனங்கள் சொன்னால் த்ருஷ்டப்ரத்யவாயங்களுக்கு பாதகமில்லை. வசனவிரோதத்தில் ந்யாயம் ப்ரவர்த்தியாது. ஸாபராதருமாய் அனுதாபமுமன்றிக்கே ப்ராயச்சித்தமும் பண்ணாதேயிருப்பார் சில ப்ரபன்னர்க்கு உபக்லேசங்களாகச்சொன்ன ஜ்வராதி த்ருஷ்டப்ரத்யவாயங்கள் காணாநின்றோமென்கை தோஷமோக்ஷம்; அவர்களுக்கும் ஜ்வராதி தாரதம்யத்துக்கீடாக நானாப்ரகார தாபத்ரயானுபவம், உபயுக்த ஜ்ஞானநாசம், இங்குள்ள ஸமஸ்தானுபவ ரஸஸங்கோச விச்சேதங்கள், ஸமஸ்தார்த்த விச்சேதம், ஸமஸ்தபதார ஸம்பந்தாபவாதாதிகள், சிஷ்டஸஹவாஸ பஹிஷ்காராதிகள், ஸங்க்ருதவிசேஷ நாசம், ஸாத்விக நாசம், தேஹாத்ய ஸம்க்லேசம் என்றிப்புடைகளில் ஏதேனுமொரு உபக்லேசமான ப்ரத்யவாயங் காணலாம். அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ப்ரத்யவாயங்களான நானாவித பாபங்களுக்கிப்படி நானாவித த்ருஷ்டப்ரத்யவாயகரங்களும் ச்ருதிகளிலும் தேவாதி யதோசிதாஸ்தங்களிலும் இதிஹாஸபுராண ஸமஸ்தசாஸ்த்ராதிகளிலும் ப்ரஸித்தம். ஆகையால் காணக்வாதிகளுக்கு உபக்லேசவிசேஷோதாஹரணமுபலக்ஷணமென்னுமிடம் வாக்யாவகாசத்தில் ஸதோஷாய நிதேசாதிகளாலே ஸித்தம். வசனபலஸித்தமாய் பாகவதாபசாராதிகள் ஸமமான உபக்லேசவர்த்தத்தை ப்ராப்த அபராதவிசேஷமென்று நிஷேதிக்கவிரகில்லை. இவை யதாஸம்பவம் உபயவிஷயத்தாலும் வரும்; ஆகையாலேயிறே பாகவதாபசாரத்துக்கு ஸாத்விகரஞ்சிப்போருகிறது. இங்ஙனல்லாதபோது பாபநாசஸ்ரவதியாயாதிகளும் அப்படிக்கு சிஷ்டாநுஷ்டானமும் பூர்வஸம்ப்ரதாயமும் விரோதிக்கும். அபசார நிஷேதம் அனுதாபம் பிறந்ததில்லையாகில் ஜ்ஞானம்பிறந்ததில்லையாகக் கடவதென்று நஞ்ஜீயர்வார்த்தைக்கும் அனுதாபம் பிறவாதாருடைய ஜ்ஞானமாத்ரத்திலே தாத்பர்யம். சொஸ்வாயிகங்களான ஸமஸ்தவிஷயங்களுக்கீடாகவரும் பாகவதாபசாரம் சிலர்க்குப்பிறவாது, சிலர்க்குப்பிறந்தவை அனுதாபாதிகளாலே கழியும். கடினப்ர

க்ருதிகளுக்கநந்தரமும் பிறவாது. ஆகையால் பஹுவிதஶாஸ்த்ரா ர்த்தரமம் பிறந்தால் அநந்தரமாய் ப்ராயஶ்சித்தி பண்ணுதபோது உபக்லேஶஞ்சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரார்த்திகளின் கட்டளையிலே ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே தீரும். ॥*॥ விவேகிநாம் ப்ரமாதாநாம் யதேஷ்ட ப்ராயஶ்சித்தம் நந்தாநாம் ஶக்யாநாமநந்தாவாஸி ஶ்ரீஶானுகம்பிநோபி ஸதாம் ॥*॥ ஆனபின்பு ஒருபடியாலும் ஸமவந்தம் வாராமைக்காக பஹுவிதப்ராயம் பரிஹரணீயம். ॥ * ॥ ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதம் ஸம்யக் ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் । ஸ்ம்ருதிஹாநாதயோ யஸ்ய நாஸ்தி நாஶநீயக ஸம்ஸாரம் ॥*॥ இப்படி யதாஶக்தி அபராதங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு போராநின்றால் ஸமஸ்தாபராதமும் அதுடையாரோடு ஸம்ஸர்க்கமும் போரப் பரிஹரணீயம். ॥*॥ ப்ரஹ்மவித்யாவ ஸமர்ப்பணா நந்தநாநாம் நிஷேதயாம் । தத் வேஷிஸம்ஸர்க்கம் ஜாநந் த்யஜேத் அபராயதः॥ ஸாபராதே ஷ ஸம்ஸர்க்கே ப்ராயாந் பஹுதூஷண । வ்யாஜேஶ்வர க்ருத்யாநி தத்விரோதாநபீஷ்யதி ॥*॥ * * *

தன்னினைவில் விலக்கின்றித் தன்னைநண்ணார்
நினைவனைத்துந் தான்விளைத்தும் விலக்குநாதன்
என்னினைவையிப்பவத்தில் இன்றுமாற்றி
யிணையடிக்கீழடைக்கலமென்றென்னைவைத்து
முன்னினைவால் யான்முயன்றவினையால்வந்த
முனிவயர்ந்து முத்திதர முன்னேதோன்றி
நன்னினைவாலுமிசையுங்காலமின்றோ
நாளையோவென்று நகைசெய்கின்றானே. (௬௧)

"மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றது உனக்கிஷ்டமானபோது மோக்ஷகனாக்குவனென்றபடி. சிலவாவங்களை "நக்ஷ்யாமி" என்கையுமிங்கே "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கையும் விரோதமன்றோ; ஆகையாலிது ஸங்கோசமாமத்தனையன்றோ வென்னில்; இவையிரண்டும் பின்னவிஷயமாகையாலே விரோதமில்லை. "நக்ஷ்யாமி" என்றது "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே । அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்றாற்போலே சொல்லுகிறபோலியான ப்ராயஶ்சித்தாதரங்களால் க்ஷமியேனென்றபடி. இங்கு ஸர்வபாப ப்ராயஶ்சித்தமாயிருப்பதொரு வ்யாபாரவிஶேஷத்தாலே யெல்லாத்தையும் க்ஷமிப்பேனென்கிறது. "யதிவாராவ

ண்ஷ்யம்" என்றிறே ஶரண்யாபிப்ராயமிருப்பது. இப்படி ப்ரவ்ருத்திவிஷயமாக வசனங்கள் தானே காட்டுகையாலே விரோதமில்லாமையாலிது புநருக்தமன்று. இங்ஙனல்லாதபோது ஸக்ருத்ப்ரபத்த்யாதிமோக்ஷோபாயங்களை விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாமப்ரமாணங்களாம். இக்குபாவங்களினின்றும் விடுவிக்கையாவது; அநாதியான விபரீதாநுஷ்டாநத்தாலே பிறந்த நிக்ரஹாபிப்ராயத்தை யீஶ்வரன் தான்விடுகை. இந்நிக்ரஹ நிவ்ருத்தியாலே நிக்ரஹகார்யங்களான அவித்யாதிகளெல்லாம் நிவ்ருத்தங்களாம். ஈஶ்வரனுடைய நிக்ரஹநிவ்ருத்தியாவது; "க்ஷிப்ரஸாமீ க்ஷ" என்கிற அபிப்ராயவிஶேஷம். ஜீவனுக்கவித்யாதிகளுடைய நிவ்ருத்தியாவது; ஜ்ஞாநவிகாஸாதிகள். இவனுக்கிப்படி பூர்வபாபரூபமான ஸம்ஸாரகாரணங்கழியும் க்ரமமேதென்னில்; உபாயவிரோதிகள் முன்பே ஸ்வஹேதுக்களாலேகழிந்தால் ப்ராரப்தேதரங்களாய் ப்ராப்திவிரோதிகளாகவல்ல பூர்வபுண்யபாபங்கள் உபாயாரம்பத்திலே நிஶ்ஶேஷமாகக்கழியும். உத்தரங்களான பாபங்களில் புத்திபூர்வமல்லாதவையும் தேஶகாலவைகுண்யாதிகளால்வருமவையும்ஒன்றும்ஒட்டாது. அநாபத்தில் புத்திபூர்வோத்தராகங்கள் ஸ்வாதிகாராநுகுணப்ராயஶ்சித்தவிஶேஷத்தாலேயாதல்ஶிக்ஷாரூபமானது:கவிஶேஷத்தாலேயாதல்தீரும். ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராரப்தத்தில் இசைந்தகாலத்துக்குள்ளே விபக்வமாம் அம்ஶம் அநுபவத்தாலும் அவாந்தரப்ராயஶ்சித்தத்தாலும் நஶ்யும். மேலுள்ளதுவும் உபாயமாஹாத்ம்யத்தாலே கழியும். உபாஸநக்ரமத்தாலேவந்த புத்திபூர்வோத்தரபாபங்களில் ப்ரதிபந்தகமில்லாதவையும் உபாஸகனுக்கு வித்யாநுகுணபூர்வோத்தரபாபங்களும் ஸமப்ரஷ்டாநத்தாலேகழியும். வித்யைக்கநுபயுக்தபுத்திபூர்வோத்தரபாபங்களில்ப்ரதிபந்தகங்களும் வித்யாபயுக்தபூர்வோத்தரபாபங்களில் அநுகூல ப்ரதிகூல ப்ராயஶ்சித்தாதோஷங்களாலே நிரவகாஶங்களாய்பலங்கொடுக்கப்பெறாதே மிகுதியாய்நின்றவையும் அந்திமகாலத்திலே கழியும். இவ்வர்த்தம் "உதரஸ்யாப்யேவமஸம்ஶ்லேஷ: பாதே து" என்கிற ஸூத்ரத்திலே ப்ரதிபாதிதம். பகவச்ச்ருதிரோத்ருமே ஸமமாக வசநாஷித்த கெ

ஸமௌக்ஷ்யபூர்வஸாக்ஷ்ருதங்கள் அப்போதே ப்ரத்யக்ஷங்களா கையாலே யவற்றுக்கு க்லேஶஞ்சொல்லவேண்டா. ஶோகவம் ஶ்ரஹாஸமூவியியாலே யநுஷ்டிக்குமவையும் தனக்கப்படியே ஸம வதாஜ்ஞாவிஸங்களாகையாலே யவையு மிவனுக்கு கேவல ஸௌக்ஷ் யங்களாய் ப்ரத்யக்ஷங்கள். இவற்றில் அநவதாநத்தாலே ஸாத்வி கத்யாகரஹிதமாக வநுஷ்டிதங்களுண்டாகில் அவையுமெல்லாம் "தாந்த்ரவஹாவோவஹதாநிலஸ:" என்கிறபடியே பாவதா ஶ்யங்களாய் ஶோகவிஷயத்திற்கு விஷயமாம். ஸமாதாநமூலமா கப்பண்ணின ப்ராயஶ்சித்தங்களும் ப்ரத்யக்ஷங்களாய்ப்போம். பூ ர்வப்ராயஶ்சித்திக்குக்கோவின ஸமஸ்தத்தைப்பற்ற பாநப்ராயஶ்சித்திபண் ணுகை ஶஹாவிஸ்வாஸத்தோடேகூட வநுஷ்டித்த பூர்வப்ராயஶ்சித் தி ப்ரதிஸந்தாநத்தாலேகூடாது. அநேகப்ராயஶ்சித்திகள்கூட வஸக்ஸம ஸாதநமென்று நினைத்தநுஷ்டித்தாலு முபாயாந்தரஸ்பர்ஶமாயையாம். விஶ்வாஸஹாத்ம்யத்தாலே இக்கர்மங்களுக்கு விநாஶமாவது ஶர ஶ்வர னிவற்றுக்குப்ராதாந்யமானஸமப்ரதாநாவஸ்தையைவிடுகை. க்லேஶமாவது இவ்வாஶ்ரிதர் திறத்தில் இக்கர்மஸமப்ரதாநா விஸஷ்டிபுஷ்டியாதொழிகை. இப்படி ஸவமூகர்மங்களுங்கழியா நிற்க ஸாஹ்ருத்துக்களும் த்விஷத்துக்களுங்கூறிட்டுக்கொள்ளுமவையே வையென்னில்; க்லேஶவிநாஶவிஷயங்களும் பாவிமுபமூ த்ரவாண்யங்களில் கர்மாந்தரப்ரதிபத்திமங்களும். இவற்றை யீஶ்வர னுபாயாரம்ஹத்திலே ஸாஹ்ருத்துக்கள் பக்கலிலும் த்வி ஷத்துக்கள் பக்கலிலும் ஸங்க்ரமிப்பியாதே கர்த்தனையை யளவும் பார்த்திருக்க வேண்டுவானேனென்னில்; இவ்வாஶ்ரிதர்பக்கல்பண் ணின பாநாசாரத்துக்கு மேல்விவஶிதஞ்செய்யில் இஸ்ஸாக்ஷ்ரு தங்களைஸங்க்ரமிப்பியாதொழிகைக்காகவும்; ஆஶ்ரிதர்பக்கலில்பண் ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு மேல்க்ஷமைகொள்ள வவஸரங்கொ டுக்கைக்காகவு மிவ்வாஶ்ரிதருடைய வத்தஶரீரவிஶ்லேஷத் தளவு மிவர்களுடைய பாவங்களை யசல்பிளந்தேறிடா தொழிகி றான். ஸமூாத்மஸமூஸாக்ஷ்ருதம் ககக்ஷாவுக்கு பாவமாகையா லே யது ககக்ஷாவான ஸாஹ்ருத்தின் பக்கல் ஸங்க்ரமியாது. ஆ ரேனும்பண்ணினகர்மங்கள்வேறேசிலர்பக்கலிலேஸங்க்ரமிக்கையாவ தென்னென்னில்; இக்கதமூாவைப்பற்ற ஶரஶ்வரனுக்குவரும் நிரு

அநுக்ரஹங்களோடு ஸாதநமாக இவனுடைய ப்ரத்யர்த்திர்கள் பக்கலிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்க ளொழிக்கை. ஆனாலு மநுஷ்டித்த கர்மங்களுக்காகவும் பக்கலிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்கள் பிறந்தாலதிப்ரஸங்கம்வாராதோவென்னில்; இதுவும்கர்மவிஷயத்தில்அநுகூலப்ரதிகூலர்க்குவ்யாபாரவ்யாபாரமான கர்மமடியாக வருகிறதாகையாலே அதிப்ரஸங்கமில்லை. ஆகையாலேயிறே உதாஸீநர்பக்கல் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களிரண்டும் ஸங்க்ரமிக்குமென்றொழிகிறது. ஷமஸாரவச் சாஸ்த்ரத்தாலே யிங்கு ஸங்க்ரமணவ்யாபாரம். இஸ்ஸுக்ருத துஷ்க்ருத ஸங்க்ராந்திசொல்லுகிற ச்ருதியாலே ஈச்வரனுக் கத்ருஸுவிப்ரபன்ன ஜ்ஞாநிவிஷயத்திற் பண்ணின வ்யாபாரவ்யாபாரங்களால் வரும் ஸுக்ருத தோஷங்களினுடைய தீவ்ரத்வமும் ஸூசிதமாயிற்று. “ஸாதுக்ஷேரணபாபேவது:” என்கிற ச்லோகத்திற் சொன்ன யோஜனையில் “ஸர்வபாபேப்ய:” என்றது அயிகாரியுடைய ப்ரபத்திக்கீடாக ப்ராப்திவிரோதிகளையு முபாய விரோதி களையும் ப்ரதிகூலாநுஷ்ட தோஷங்களையும் ஸம்க்ரஹிக்கிறது. இங்கு ப்ராப்தி விரோதியாவது; ஸர்வேச்வரனான இவன் நம்மை யநுபவிக்கக் கடவனல்லனென்கிற ஸங்கல்பம். உபாயவிரோதியாவது; நம்மையிவன்தெளிந்துவசீகரிக்கக்கடவனல்லனென்கிற ஸங்கல்பம். ப்ரதிகூலாநுஷ்டதோஷமாவது; அவ்வோ ப்ரதிகூலாநுஷ்டாநங்களாலேவந்த அவ்வோ ஷமப்ரஸாதநஸங்கல்பம். ஸர்வத்தைப்பற்றஸகலநிக்ரஹங்களும்நிவ்ருத்தங்களானால்நிக்ரஹகார்யங்களானவவித்யாதிகள்நிக்ரஹநிவ்ருத்திரூபப்ரஸாதத்தாலேநிவ்ருத்தங்களாம், பின்புகாரணாபாவத்தாலேகார்யமான ப்ரதிகூலங்களொன்றும்வாராது. இது “ஜநாவ்ருத்திச்சப்தாத்” என்கிறஸூத்ரத்திலேவிவக்ஷிதம். இந்தநிக்ஷேபங்களெல்லாம்சாஸ்த்ரத்திலேஸகலப்ரபத்தியத்தோடேகூடவிரவரிவயப்பண்ணினபேரப்ராஜ்ஞருக்குநிலமாயிருக்கும். இப்படி “ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றுகார்யகாரணரூபஸமஸ்தப்ரதிபந்தகப்ரஹ நிவ்ருத்தியைச்சொல்லஸதஃப்ராப்யமானபரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவாவிர்பாவஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. “யதாநதிஃ்யதேஜோஷ்ஜாஸூர்யேமு ப்ரக்ஷாளநாநந்தேணா: | தோஷப்ரஹாணாஜ்ஞாநாத்மந: க்ரிய

தே ததா॥ யதோக்தவாந் கரணாக்ஷ க்ரியதே நஜ்ஞாநவாந்| ஸமேத வநீபதே வஹ்நிரேவ தஸ்ஸம்ஸத: கர்த்த:॥ ததா ஹ்யயம் ஸர்வஸாதவ போதாதயோ ஸர்வா:| ப்ரகாஶ்யந்தே ஜ்ஞாநதோ ஜ்ஞாநிநோ தாவதா த்தேநாஸ்தித்" என்று ஸ்ரீஶௌநகபகவானருளிச்செய்தான். ஜ்ஞாந ப்ரத்யும் இதினுடைய ஸர்வவிஷயவிகாஸத்துக்கு ஸ்வாபாவிகா ஹாதாரமவையானஶக்தியும் நித்யங்களாகையாலே யவற்றிலாவி ர்ப்பாவஶப்தம் சொல்லும். ஸர்வவிஷயவிகாஸமும் ஜ்ஞாநநிவ்ருத்த்யாதி களும் ஸஜ்ஜ்ஞாதிகளும் ஜ்ஞேயங்களும் ஸாமஜ்ஞங்களாயிருக்க இவைநிவ்ருத்தப்ரதிபந்தஸ்வாபாவிகங்களாகையாலே மேல் முழுக்கநடக்கும்படி தோற்றுகைக்காகவிவற்றில் "ஆவிஸ்ஸ்யாத் ஸ்வாபா விகஜ்ஞேயாதிஷ"இத்யாதிகளாலே ஆவிர்ப்பாவஶப்தம் ப்ரயுக் தமாகிறது. ஸ்வாபாவிகத்தாலே கர்மோபாதிகமாகவந் தவிபமானவா நந்தாவ்ருத்யாதிகாவ்ருத்திகள்நடந்தஸம்ஸாரதஶை யானவஸ்தைகளுக்குமேலெல்லாம் மோக்ஷதஶையிலாநந்தாவ்ருத்தமே ஸ்வாபாவப்ராப்தமாகையாலே அதிலுமாவிர்ப்பாவஶப்தத்துக்கு வி ரோதமில்லை. ஆகையால் "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னவிவ் நந்தாவாப்த்யாநாஸ்ஸியமாயிற்று. வசகஶப்தத்துக்கு உபாயஸமர்த்தம் பொருளானபோது இவ்விஷயப்ராப்தியுமிச் ஶ்லோகத்திலே ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லிற்றும். ஆகையால் "மாமேவைஷ்யஸி" என்று கீழ்ஶ்லோகத்திலேவிஶதமாகச்சொன்ன வசநம் இங்குப்ராப்திவிரோதியைக்கழிக்கையாலும் வசகஶப்தத் தில் விவக்ஷாவிஶேஷத்தாலுஞ்சொல்லிற்றும். ஆனபின்பு இதுஸா பேக்ஷமாய்க்கொண்டுகீழ்ஶ்லோகத்துக்குஶேஷமாகிறதன்று. *

"ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற விவ்வளவால் "மாமேவைஷ்யஸி" என்றுசொன்ன பகவத்ப்ராப்திஸித்திக்குமோ; ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியுண்டாயே பகவத்ப்ராப்தியன்றிக்கே ஸ்வாத்மா நுபவமான கைவல்யம் பெறுவாருமில்லையோ; பகவத்ப்ராப்தியிற் காட்டில்வேறுபட்ட கைவல்யம் "மோக்ஷ ஸௌக்யமைஶ்வர்யம் ஸ்வபூர்ணம் மோக்ஷஸௌக்யம் | கைவல்யம் பர மஸௌக்யம் ஸாயுஜ்யம் தத்ஸ்திதம்" என்று நாரதாதிகளாலே சொல் லப்பட்டதிறே. ஆளவந்தாரும் "மோக்ஷ்யாக்ஷரயாதாத்ம்ய ஸம வஸ்தாநாத்ப்ரநாம்" என்றும், "ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு"

என்றுமருளிச்செய்தார். மநுஸ்ம்ருதியிலும் "ஸர்வகர்மாம்ஶ்ச ஸாக்ஷாத்" என்கிற வாக்யமுமர்த்தமாயிற்று. ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலுமிவ்வர்த்தம் வ்யஞ்ஜிதம். ஆகையால் "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி கைவல்யத்துக்கும் ஸமஸ்தப்ராப்திக்கும்போதன்றோவென்னை சேர்வது. எங்ஙனேயென்னில்; ஸர்வபாபங்களுங்கழிந்தால் ஸ்வதஃப்ராப்தமான ஸமவதாரம் வத்தை யிழந்து கிடக்கைக்குக் காரணமில்லாமையாலே அப்போது ஸமவதாரஸம்பாவிதமான ஆத்மாநுபவம் வழியாது. ஆகையால் அவ்வவஸ்தையில் வைஸ்யமும் ஜராமரணாதி து:கங்களும் வருகைக்கிடான கர்மங்கள்கழிந்து பரிபூர்ணஸமவதாரஸத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கழியாதே கிடக்கிற வளவிலே "யஞ்ஜ்வாலாவாபரஞ்வாஸம் தேஹே நாயிகம் தத:" என்னும்படியிருப்பதொரு ஸ்வாத்மாநுபவாநந்த விஶேஷம். "ஆத்மாதீர்வைத்யபோவேதே தக கைவல்யஸ்யாயகா:" என்று சொல்லுகிறபடியே தனக்குஶக்யமாயிருப்பதொருவபாயவிஶேஷத்தாலே ஸித்தித்த விவ்வநுபவத்தை கஷிதநுபவத்தோடும் ஸமவதாநுபவத்தோடுந் துவக்கில்லாதபடியாலே கைவல்யமென்று பேரிட்டார்கள். ஸமவஸ்ப்ராப்தியில் கைவல்யஶப்தம் ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியை நினைக்கிறது. ஆத்மாநுபவ விஷயமாக "ஸ்வாத்மாநுபூதிரிதியாகிய ஶக்திர்மேக்ஷ" த்யாதிகளிற் ப்ரயுக்தமான ஶக்திஶப்தமும் "விமதேஶ்வர ஸமயேத்யோ யஸ்மாச்சக்தேர்வஶ" இத்யாதிகளிற்போலே நிர்வாஹ்யம். "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்றதுவும் தேவர்களுடைய அமரத்வ வ்யபதேஶம்போலே யாபேக்ஷிகம். அர்ச்சிராதிகதிவிஷயமாம்விஷயத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி விஸம்வாதஸாமாந்யாதிமாத்ரத்தில் ஶக்திஶப்தமும் நிர்வாஹ்யம். "மோக்ஷவிஷேண நிர்வஸந்தி கேவிச்சஸீவஸ்ஸந்திவகேவிதநே! அநந்தமவ்யவஸ்திதம் ஸஜந்ஸாயுஜ்யமேநே ஸர்வமோக்ஷஉக்த:" என்று நியமிக்கப்பட்டதிறே. இதிற்சொன்னஸாயுஜ்யம்பரமபதத்திற்சென்றவனுடைய ஸாம்யஸாம்யம். கைவல்யாத்மாநுபவம் நித்யமன்றென்னுமிடமும், ஸாக்ஷாந்மோக்ஷமன்றென்னுமிடமும் "யதாவிஷ்யாசஜநாஸக்தா ஸவஷிதேஶ்ரத: | தேஷாமேகாந்திநஶ்ஶ்ரேஷ்டா ஸ்ஸமேவா

ந்யதேவதா:॥ ஸமேவ மதிவிஷ்டாம் நிராஶீ: கர்மகாரிணாம்। பேதாபிஷ்டாஸ்து யோ ஹந்தா: ஸஹகாராத்ஹிதேச்சதா:॥ ஸர்வேऽப்ய நயஶுராணா: ப்ரதிபத்ய ஸர்வலோகஸாக்ஷ:” என்கிறவசனத்தாலே ஸித்தம். “ஶுத்தா ததுஷ்யாமா ஶ்ருதிபேதாதி கஶ்மலா: । ஜ்ஞானஸம்பந்நஹதாஸ்துஹிதாஸ்துமதாஸ்மா:” என்கையாலே ஸ்ரீகீதையில் “ஜ்ஞானவான்:” என்கிற வாக்யத்திலும் க்ருஶேண ஜ்ஞாநியாமென்றதுமாயிற்று. “மன்னுறி” லென்று ஸமவசநாஸனத்தை நித்யமென்கையாலும் இதுக்கு வ்யவஸ்தேயமாகச்சொல்லு மாத்ஸர்யா ஶ்ராநுஷ்டானம் நித்யமென்றென்னுமிடம் வ்யக்தம். இதுக்கு “இது இடா” விதாதிகளில் நாஶமில்லை யென்கிற பாசுரமும் பாதம் ஶுராஸ்யாதி ஸமுஹவிஶேஷங்களில் ஸக்யகோக்திபோலே “ஊறுமுறி”யென்கிற வதிவிரகாஶுஸாயிஸாவிப்ராயம். “யோமி நாஶ்ரிதஸ்யா நஸ்யாத்ஸதோஷகாரிணாம்” என்று இவ்வாத்மா நஸ்வஸ்யா நவிஶேஷமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இஸ்ஸ்யாந விஶேஷம் பரவேத மன்றென்றுமிடம் இப்ப்ரகரணந் தன்னிலே “ஸநகாதிநஸ்தாப்ரஸ்த யயினோ யோயினோஹ்யெ । தேஷாம் தத்பரஸ்யாநம் யதெவஶ்ருதி ஸம்பய:” என்று ஸமவஸ்ப்ராதிகாரனை பரமைகாந்திக்கு ஸம்பத்ரஶ்யமான ஸ்யாநாந்தரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தம். பஞ்சாக்நிவித்யாதிகளிற் சொன்ன ப்ரஹ்மாத்மஸ்யாத்மாநஸ்யாநம்பண்ணுவார்க்கு ஸாஷ்யாதிகளிலே அர்சிராதிகதியும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இப்பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்டர்க்குத் தமாத்மாநஸம்பவமானவாஞ ரஹஸ்யத்தாலும் ஶபவித்யாந்யாயத்தாலே ப்ரஹ்மப்ராப்திபர்யந்தமாய்விடும். ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டமாயாதல் ப்ரக்ருதிவியுக்தமாயாதலிருக்கு மாத்மஸ்வரூபத்தை ஸ்வஶரீரமாகவாதல் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியாலேயாதல்பண்ணு முநஸ்யாநங்கள் நாலுக்கும் நாமாத்யுபாஸநங்களுக்குப்போலே அர்சிராதிகதியும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியுமில்லையென்னுமிடத்தை “அப்ரதீகாலம்பநாந்நயதீதி பாதராயண உபயதாஹதோஷாத்தக்க்ரதுஶ்ச” என்கிற ஸூத்ரத்திலே யருளிச்செய்தார். “ப்ராணோதாவிஷ்கமத்யயிநாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலும் ஒருவித்யாவிஶேஷத்திலுபாஸ்யன் பரமாத்மா வென்கைக்கு அர்சிராதிகதிசொன்னதை ஹேதுவாகக்கொண்டு

ஸாயிக்கையாலே ஜீவமாத்ரோபாஸகனுக் கர்சிராதி கதியில் லையென்னுமிடம் ஸித்தமாயிற்று. ஆகையால் ப்ரஹ்மப்ராப்தியில் லாதார்க்கிச் ஶ்லோகத்திற்சொல்லுகிற ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியில்லை. ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியுடையார்க்கு ப்ரஹ்மாநுபவஸங்கோசமில்லை. இப்படி யிங்கு ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகையாலே கேவலாத்மாநுபவத்துக்குங் காரணமாய் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மவிஶேஷமுங் கழிகையாலே “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று கீழ்ஶ்லோகத்திற்சொன்ன வசநமிங்கும் ஸித்தமாயிற்று. “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற ப்ராப்தியாவது பரிபூர்ணாநுபவம். இப்பரிபூர்ணாநுபவஸித்திக்காக அர்சிராதிகதியும் தேஶவிஶேஷப்ராப்தியு முண்டாகிறது. இக் க்ரமத்திலே யிவ்வநுபவங்கொடுப்பதாக ஸ்வதந்த்ரனநாதியாக நிஶ்சயித்து வைத்தானென்னுமிடம் இக்கதிவிஶேஷாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களாலே ஸித்தம். இக்கதிவிஶேஷத்துக்கு முன்பு ஶாஸ்த்ரத்தாலே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிகிறபோதும் யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறபோதும் விபவலோகாதிகளில் ப்ரவிக்கும்போதும்பிறக்கும் ப்ரகாஶம் ஸுக்ருதாதீநமாய் கரணாயத்தமாய் வருகிறதாகையாலே பரிமிதமுமாய் விச்சேதவத்துமாயிருக்கும். முக்ததஶையிற்பிறக்கிற ப்ரகாஶம் ஸங்கோசவிச்சேதங்களுக்குக் காரண மொன்று மில்லாமையாலே பரிபூர்ண விஷயமுமாய் பாநவிச்சேத ரஹிதமுமாயிருக்கும். இவ்வநுபவபரீவாஹமாய் “ப்ரியதாதிஶயாவஹ” என்கிறபடியே ஶேஷியுகந்த பரிபூர்ண கைங்கர்யமும்வருகிறது. “பாரமார்த்திக” என்கிற மந்த்ரவாக்யத்திற்சொன்ன பலபர்யந்தமெல்லாம் இங்கே யதாப்ரமாணம்விவக்ஷிக்கப்படுகிறது. * * *

இனிமேல் “மாஶுச:” என்கிறவிதத்தாலே கீழருளிச்செய்த பக்ஷத்தில் தீர்வு ப்ரகாஶிதமாகிறது. சிலர் “மாஶுச:” என்கிற விதியாலே ப்ரபந்நனைப்பின்பு ஶோகிக்கை விஸ்ருதிவர்ஜநமாய் இவனை யுபாயஸ்தனை ஶரண்யன் நெகிழ்ந்து தன் கார்யத்துக் குத்தானே கடவனாகையாகிற ப்ரத்யவாயமுண்டாமென்றுசொன்னவிடம் பூர்வாபரவிரோதத்தையும் “ஸர்வபாபேப்ய:” என்கிறவிடத்திலே கூட்டித் தாங்களே பண்ணின வ்யாவ்ருத்தத்துக்

கும், ப்ரபந்நனை ஶரண்யனொருபடியாலுங் கைவிடானென்கிற வாக்யங்களுக்கும் விரோதமாம். ஆகையால் இவ்வுபாயத்தி லிழிய மவனுக்கு ஶோகஹேதுக்களெல்லாங் கழிகையாலே ஶோகிக்க வேண்டாவென்று மிடத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு விஶ்வாஸத்தை த்ருடீகரிக்கையிலே தாத்பர்யம். ||*|| ப்ரபந்நாநாமஶேஷ: ஸஹம் ஸஹஸ ஶோகஹேதவ: | தத்த்வஸங்கோசவிகேதஸ்ஸ்ய ஶாஸ்த்ரே ஶரவோதிதா: || ஸாத்யாக்ஷரவா ஜந்மணா ஜ்யோதிஸ்ஸ்வர் ரொயிநாம் | விஜ: ஸமுவிஷம்வாவ் ஶோகோத்யவிநிவாயதே ||*|| ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்துக்கு த்ருக்ஷேபஸாயநமு மன்றிக்கே ஸமாவி ரோயிநிவர்த்தநக்ஷமுமாய் ஸமுசிதம்மமுமன்றிக்கே யிருக்கிற இவ்வுபாயவிஶேஷமுபதிஷ்டமானபின்பு உபாய த்ருக்ஷ்யர்த்திகளடியாக வுனக்குஶோகிக்கப்ப்ராப்தியில்லை. இவ்வுபாயமநுஷ்டித்தால் உன்காயுமெனக்கு பரமாய் நானே ஸாக்ஷியுமாய் உன்னை ரக்ஷியாதபோது எனக்கவத்யமாம்படியிருக்கும் தஶையிலும் யநாதிகாலத்தின வுனக்குஶோகிக்கப்ப்ராப்தியுண்டோவென்று திருவுள்ளம். இங்கு கழிக்கிற ஶோகம் யதாவஸ்திதாத்மஸ்வரூபஶாஸ்த்ரகளாலே கழிந்த பந்தயாதிநிமித்தமான பழயஶோகமன்று - ப்ரகாரா நாஶமான ஶோகாந்தரம். எங்ஙனேயென்னில்; "தைவீஸம்பத்விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீமதா" என்று பிரித்துச்சொன்னவாறே நாம் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகிற் செய்வதென்னென்று ஶோகித்த அர்ஜுநனைப்பற்ற "மாஶுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி பாண்டவ" என்றாற்போலே இங்குசிரியஸமுத்தில் தீவ்ரஸங்கம் நடவாநிற்க விரகாதுமொஸவ்யமாய் அநாதிய பவஷமாய் அத்யந்தாவஹிதக்கும் க்ருஷ்ணஸாத்யமான வுபாயத்தையும் தன்னளவையுங்கண்டு நமக்கிவ் வுபாயந் தலைக் கட்டியெங்கே யிப்ஸமுவிஸியுண்டாகப்புகுகிறதென்று ஶோகித்தவர்ஜுநனுக்கு க்ஷணகாலஸாத்யமாய் ஸகலாதிகாராநுகதமாய் ஸுகரமான வுபாயத்தைக்காட்டிக்கொடுத்து அம்ஶத்தாலே ஸமுவிஸியில் நிஸ்ஸங்கனுமாய் நிஸ்ஸம்ஶயனுமாம்படிபண்ணி "மாஶுச:" என்று சொன்னால் இது வுபாயாந்தரதௌஷ்கர்யாதிகளடியாகப்பிறந்தஶோகத்தைக்கழிக்கிறதா மித்தனையிறே. இப்ஸமவத்தைகையில் முற்பட வ க்ருத்யாநுவிவேகத்தைப்புண்டாக்கிப் பின்பு ஸாம்ஸாரபாசே

க்ஷகாரணங்களான கர்மயோகஜ்ஞாநயோகங்களையும் ஸாக்ஷா
ந்மோக்ஷஸாதநமாக வேதாந்தவிஹிதமான பக்தியோகத்தையும்
ஸவிஸ்தரமாக உபதேசித்து "இதி தே ஜ்ஞாநமாக்யாதம் கு
ஹ்யாத்குஹ்யதரம் மயா । விம்ருச்யைததசேஷேண யதேச்சஸி த
தா குரு" என்றருளிச் செய்தவாறே அர்ஜுநனுடைய சோகந்தீ
ருமளவுந்தலைக்கண்டருளியிருக்கச்செய்தே கடுக உபாயத்தை
யருளிச்செய்யாதே "பரீக்ஷாநுஜ்ஞமநாய꞉ கரோத்யப்ரியமேவ த
ஸாம்" என்கிற கட்டளையைக்கண்டருளி நாம், இன்னதுனக்கு ஸா
க்ஷாந்மோக்ஷஸாதநமான பரஹிதம் - இத்தை ப்ரதாநமாகக்
கணிசித்து இதுக்கநுரூபமாக அதிகாரியென்று நினையாதே
" ஸக்தவந்நாவிதஸர்வாணா சோதயாஸ்த்யதிகோபமாந்" என்னு
மாப்போலே உபேக்ஷகஸம்ஜ்ஞைபண்ணலாம்படி "யதேச்சஸி த
தா குரு" என்றுசொல்லித் தலைகட்டினோமென்று இதுவ்யாஜமாக
சோகித்தானென்று பாவித்து இன்னமொருநிலை ப்ரதாநமான ப
க்தியோகத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உபதேசித்துப் பார்ப்போமென்று இ
தொரு விநோதத்தைக்கணிசித்தருளிப் பண்டுபதேசித்த பக்தி
யோகந்தன்னையே "ஸர்வகுஹ்யதமம் பூய꞉" என்று தொடங்கி இ
ரண்டுச்லோகத்தாலே சாஸ்த்ரஸாரந்தோற்றஸப்ரதிஜ்ஞமாம்படி நி
ஷ்கர்ஷித்துநினைக்க அவ்வளவிலுமிவன் சோகமிரட்டித்துத்தோற்
றின படியைக்கண்டருளின ஸாரதியான ஸர்வேச்வரன்
இனியிவன் பரமரஹஸ்யமாயதிருபவான மோக்ஷோபாயத்
தை யுபதேசிக்கைக்கு பரிபூர்ணபாத்ரமானானென்று திருவுள்
ளம்பற்றி அருளிச்செய்யப்புகுகிற சீரிய உபாயத்துக்குப் ப்ர
சம்ஸாரூபமாக வொரு காலக்ஷேபம்பண்ணாதே கடுக ஸகல
பலஸாதநமான ஸ்வவிஷயசரணாகதியை யுபதேசித்து இவ
னுடைய ஸ்யந்தநரதத்துக்கும் ஸாரதியாய் ஸர்வசோகத்தை
யுங் கழிக்கிறுனையாலே யிங்கு நிவர்த்திக்கிற சோகம் பழைய
சோகங்களில் வேறுபட்டதென்னுமிடம் ப்ரகரணபராமர்சத்
தாலே ஸித்திக்கும். உபாயாந்தரரஹிதனானவனைக்குறித்து "மா
மேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று விதித்தகட்டளையிலே அசக்தனானவன்
சக்தன் கையிலே பரஸமர்ப்பணம்பண்ணுகையாலும் ஸ்வதந்த்ரகா
ருணிகனானசேஷி பரஸ்வீகாரம் பண்ணுகையாலும் இப்ப்ர

பந்நனுக்கு இச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்திலே நிர்ப்பரமும், ஸர்வசக்தியாய் ஸ்வீக்ருதபரனாய் ஆச்ரிதவிஷயத்தில் ஸத்யவாதியான ஸர்வேச்வரன் "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றருளிச்செய்கையாலே ந்யஸ்தபரனான இவனுக்கினி ச்ரமாதி நரகாதி ப்ரத்யவாயஸாத்ய ப்ரஸங்கமில்லாமையாலே நிர்ப்பயமும், இச்லோகம் செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை யாகையாலே நிஸ்ஸம்சயமும் ஸித்தம். ஆகையாலிங்கு உபாயவிசேஷ ச்ரவணாநுஷ்டானங்கள் வந்தால் உபாயாநுபபத்தியாயும் வரும் சோகத்தில் ப்ராப்தியில்லை யென்கிறது. இத்தாலே சோகவிசேஷாவிஷ்டன் ப்ரபத்திக்கதிகாரியென்று தோற்றுகிற்க "அஹம் பீதோஸ்மி" என்றும் "பாவீதமூவென மொழிவதற்கஞ்சி நம்பனே வந்துன் திருவடியடைந்தே" னென்றும் பீதனானவன் ப்ரபத்திக்கதிகாரியென்று சொல்லுகிறபடியென்னென்னில்; நிஜஹிதம் ஸித்தியாதே நின்றநிலையைப்பார்த்து சோகமும் மேலஹிதத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களான ப்ரபலவிரோதிகளைப்பார்த்து பயமும் நடையாடுகிற தாகையாலே ஏகைகத்வக் கநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலு மிஷ்டப்ராப்தியிலும் ஒன்றைச்சொல்ல விரண்டும் வருமாப்போலே அதிகாரத்திலும் பயசோகங்களிலொன்றைச்சொல்ல விரண்டும் ஸித்திக்கும். அத்யந்தாகிஞ்சனனுக்கு இப்பயசோகங்களிரண்டும் விஞ்சியிருக்கும். ஆகையால் இங்கதிசயிதசோகாவிஷ்டனை அதிகாரி விசேஷத்துக் கநுகுணமான உபாயவிசேஷத்தைக்காட்டி இவனை நிஸ்ஸம்சயனுமாய், நிர்ப்பரனுமாய், நிர்ப்பயனுமாய், ஹ்ருஷ்டனாவுமாக்கித்தலைக்கட்டுகிறது. இவ்வதிசயிதபயத்தைப்பற்ற "அஞ்சின நீயென்னை யடையென்றார்வந்தா" ரென்றுஞ் சொன்னோம். இப்படி க்ருதக்ருத்யனான இவனுக்கு "க்ருதார்த்தஸ்ஸோபரோக" என்று விஹிதமான க்ருதக்ருத்யாகாரம் கைங்கர்யாநுப்ரவிஷ்ட ஸதாசாரவிசேஷமென்னுமிடம் பூர்வாசார்யப்ரபந்தங்களாலும், இச்லோகந்தன்னில் "அக்ரியாவதநுஷ்டாய" என்கையாலும் ஸித்தம். ஆகையால் மேல் பலஸித்தியில் ஸம்சயமில்லாமையாலும், மோக்ஷோபாயமாக வொரு க்ருத்யசேஷமில்லாமையாலும், இவனுக்குள்ள க்ருத்யம் ஆஜ்ஞாநுபாலநரூபமான ஸ்வயம்ப்ரயோஜந

மாகையாலும், அபாயம் ப்ரஸக்தமானால் அதிகாராநுரூபத்திற் சொன்ன கட்டளையிலே அநுதாபாதிகளாலே ஸத்ய:பரிஹாரமாகையாலு மிவன் ஹ்ருஷ்டநாகக் குறையில்லை. இந்த ஹர்ஷமும் விவேகியுமாய் ஸ்வப்நமான ஶரீராதிகளோடே தாவக்குண்டிருக்கிறவிவனுக்கு நிர்வேதஹேதுவாய் நடந்ததேயாகிலும் இந்நிர்வேதமும் இச்ஶோகநிவ்ருத்தியும் ஜ்ஞாநவிஷயங்களாகையாலே விரோதமில்லை. "மாஶுச:" என்கிற இதுவே ஶோகநிமித்தமானவையெல்லாம் ஶோசநீயமாகைக்கு நியாமகமாகையாலே ப்ராரப்தஶேஷத்திலும் ஶோகநிமித்தாம்ஶமெல்லாங்கழிகையால் க்ருதக்ருத்யமுடையவனுக்கு அப்போதே ஶோகம் ஶமிக்கும். "மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ராரப்தஶேஷத்தில்மேலுள்ளதெல்லாங்கழிந்து இச்ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்றிசைய வேண்டியதால் இச்ஶரீரந்தன்னிலுட ஸ்வயம்ஶிஷ்டமிஷ்டமானபோது இதுவும் ப்ரபத்திவஶீக்ருதஸர்வஶக்திஸங்கல்பத்தாலே கழியக்குறையில்லையிறே. ||*|| ப்ராயஶ்சித்தவிஶேஷேஷு ஸர்வாஸ்வாபத்ஸு சைவ ஹி | நாத்மஹிம்ஸநதோஷ: ஸ்யாத் ஸித்தயாத்மஶரணாமத: || த்ருப்தஸ்ய தத்ப்ரயாஶாஸ்த்ரஸித்தம் ஜ்ஞப்திரஞ்ஜிதஶ்சித்த: | ப்ராணரக்ஷணஶாஸ்த்ராணாமுஜ்ஜநஞ்சாபராயநம் ||*|| என்கிறபடியே சில ஶாஸ்த்ர விஶேஷத்தாலே தேஹந்யாஸம் பண்ணுமாப்போலே க்ருதக்ருத்யமுடையவன் ப்ரபத்தியாலே தேஹந்யாஸம்பண்ணுகைக்கு தீக்ஷாக்ரமவ்ரதாதிகளிற்போலே யமவிஷநியமமுமில்லை. இவ்வாத்மப்ரவணனே எல்லாரிலுங்கடுக வாத்மரக்ஷணம் பண்ணுகிறவன். இப்படி க்ருதக்ருத்யன் த்ருப்தன் என்கிறபிரிவும் இவனுக்குப்பிறந்தஶோகத்தில் வைஷம்யமடியாகச்சொல்லுகிற தத்தனை - ஒருவனுக்கு ஶோகமில்லாமையன்று. ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாதிமாத்ரம் ஶோகநிமித்தமாய் ஏதேனுமொருநாள் மோக்ஷம்பெறுவோமென்று தேறியிருக்குமவன் இங்கு த்ருப்தன், அல்லது உத்க்ருஷ்டஜநாவமாநாதிஹேதுவான மஹாபராதமான வநாத்மகுணத்தையுடையவனல்லன். இச்ஶரீரத்தில் வைதேஹ்யவைஶ்யமும் பெற்றாலும் இது வரிவர்ணோபஹநவநாஶவிரோதியான படியாலே இவ்வதேஹாந தேஹஸம்பந்தமுங்கூட ஹோத்ருபோலே ஸஹமாய் "உடலுமுயிரும் மங்கவொட்" டென்னும்படி ப்ர

வத்ருநுஷ்டாநாநந்தரம் ஸ்வதோத்ரவிஷயமோக்ஷமில்லாதவன் ஆ தூவத்யவஹன், அல்லது "ஆதேத்யாஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ" என்கிற விடத்திற்சொல்லப்பட்டவனல்லன். "ஆதேத்யாவாயதிவாதூஷ்ஃ" என்கிறவிடம் அதிவாதமென்பார்க்கும் இங்கிவ்வஸ்யவஸ்தியில் விவாதம் பண்ணவொண்ணாது. உபாயாநுஷ்டாநத்துக்குப் பின்பு ஸமமானதையாலும் இது உபதேச வேளையாகையாலும் இவ்வாதத்யன்றிறத்திலும் "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஸவிஷ்யத்தேசத்துக்குக் குறையில்லை. இவ்வாதத்யாதிகாதி விஸாமங்களெல்லாம் ஸர்வதாத்வமான ஸமஸ்தநுஷ்டாநதாரதத்தாலேவரும். "வ்யாஸஸோத்ரஸர்வத்ர தகவிகஸ்வோவ்யா"தித்யாதிவசநங்கள் ஆதத்யவஹவிஷயத்தில் நிரவகாசங்கள். த்யூவ்யவஹன்றிறத்தில் உத்தரகாதத்ரம்ஸத்தைப்பற்ற. "சோசஸ்வஃ" என்கிற வாக்யத்தின் கருத்தை "ஆஸ்த்திகாயிஸாதிக" என்றுதுடங்கி "அதஸ்ஸந்தவதகவதோசஜ்ஞாநதஸ்யநவ்யாஷ்டிஷ்ட நிஸ்ஸம்ஸயஸ்ஸ்வசோஸ்" என்றருளிச்செய்தார். இங்கு சொல்லுகிற சோகநிவ்ருத்திக்கு ஒருபடியாலும் ஸஜ்ஞாவகாசில்லாமையாலே இவ்வுபாயவிசேஷஜ்ஞாநத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலுமாக ஸவத்யகாரசோக ஹேதுக்களெல்லாங் கழியும்படி சொல்லிற்றாகிறது. அநுஷ்டாந பயத்தமல்லாத ஜ்ஞாநமோத்ர் இவ்வுபதேசத்தாலே பிறந்தாலும் "நமாயாமாயிநம்ஸாஷீ பஹுவேதவிமாயதி । ப்ரக்ருதிம்யாந்திஹிதாநி கஸ்ஜிஹு சகநியத்யா" என்கிறகணக்காய் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகையாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டினுடையவும் ஸமமான சோகநிவ்ருத்தியையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிக்கிறது. ஆகையாலுபாயாநுஷ்டாநத்தில் வதவாவாரஸ்தைசகளைப்பற்ற ஸம்ஹாவிதமான சோகமெல்லாமிங்கேகழிக்கப்படுகிறது. எங்ஙனேயென்னில் ; அதிகாரவிசேஷத்தையும் உபாயவிசேஷத்தையும் உத்தரகாத்விசேஷத்தையும் வரிவஜணத்கெக்ஷயத்வயத்தஸமஸ்தியையும்பற்றப் பலபடியாக சோகம் ஸம்ஹாவிதம். அதில் அநுஷ்டிக்கப்புகுகிற சரணாகதியஜ்ஞம் ஒருஜாதிவணத்தாஸ்ராதிவிசேஷநியதமல்லாமையாலே ப்ராவ்யவஸியும் ப்ராவகவிஸ்வாஸமும் ஆகிஞ்சந்யஜ்ஞாநாதிகளு முண்டானபோதொருவர்க்கும்

நாமிதுக் கதிகாரிகளல்லோமென்று சோகிக்கவேண்டா. இவ்வுபாயவிசேஷம் ஸர்வாதிகாரமாக க்ஷணகால ஸாத்யமாய் ஸக்ருத்கரமாய் ஆவ்ருத்திநிரபேக்ஷமாய் உபாயாந்தரவ்யவதாநமும் ப்ரக்ஷராதிகாராந்தரமுமன்றிக்கேயிருப்பதாய்க் கோலினகாலத்திலே அபேக்ஷித பலங்களெல்லாத்தையுந் தரவற்றா யிருக்கையால் அகிஞ்சநரும் பலவிளம்பாஸஹருமுடைய நமக்கு ஸர்வாதிகாரமாக விரகாலாநபேக்ஷமாய் க்ருத்யாவஹிதர்க்கும் க்ஷிப்ரஸாத்யமாய் தயாவிஷயாதிகாரஸாபேக்ஷமுமாய் பலவிளம்பமுமுடைத்தான வுபாயாந்தரத்திலே யத்நிக்கவேண்டுகிறதோவென்று சோகிக்கவேண்டா. இப்படி ஸர்வோபாயஸாம்யத்தாலே ஸர்வகார்யங்களையும் ஸம்பூர்ணமாய் பண்ணவிருக்கிற ஶரண்யன் ஸர்வஜ்ஞனுமாய் விஶ்வஸநீயனுமாய் பரமகாருணிகனுமாய் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனுமாயிருக்கையால் ஸித்தோபாயத்தைப் பற்ற சோகிக்கவேண்டா. இவ்வுபாயாநுஷ்டாநத்துக்குப் பின்பு அஜ்ஞாநங்களாலே பண்ணும் ஸ்கலிதங்களெல்லாம் இப்ரபத்திக்கநுகூலாமையாலே அவற்றுக்கு தேஶகாலாதிவைகுண்யத்தாலே சில வைகல்யமுண்டானாலும் உபாஸநத்துக்குப் போல் இதுக்கு அதிகாரவைகல்யம் பிறக்கிறதோவென்று சோகிக்கவேண்டா. ஸமஸ்தக்லேஶாதிகளைக் கடத்தப்பதையை யுண்டாக்கும் ப்ராரப்த பாபஸமூஹாஸமவதாவராதிகளை விளைத்து ஸ்வப்நம்போலே யாக்கவல்ல ப்ராரப்தமான பாபவிசேஷத்துக்கஞ்சி ப்ராயஶ்சித்தகாலத்திலேயாதல் பின்பொருக்கால் அதுக்காக ப்ரபத்தி பண்ணியாதல் நிரபாயமான ப்ராரப்தத்தை அபேக்ஷித்தால் மேலபாய ப்ரஸங்கத்தையும்பற்ற சோகிக்கவேண்டா. இப்படி நிரபாயமான ப்ராரப்தத்தை அபேக்ஷியாதார்க்கும் மேல் ப்ராரப்தவஶாதபாயம் வந்தாலும் "நத்யஜேயங்கதஞ்சந" என்றிருக்கக்கடவ ஶரண்ய ஶரணன் இவனுக் கநுதாபத்தையுண்டாக்கி புந:ப்ரபத்தியாகிற ப்ராயஶ்சித்தவிஶேஷத்திலே மூட்டியும், அதுவுங்கைதப்பும்படியான கடிநப்ரக்ருதிகளுக்கு ஶிக்ஷாரூபங்களான அல்பதுக்கங்களைக் காட்டி மேலபாயம்பண்ணாதபடி விலக்கியும் பலங்கோலின காலத்துக்கு முன்பே கண்ணழிக்கையாலே ப்ரபந்நனுக்கு பின்பு

ஶிம்பாலே தோற்றி நிலைநில்லாதே போகிற ப்ராஸங்கிகவத்ர ப்ரா
யஶ்சித்தங்களாலே நரகாதி துக்கங்கள்வரில் செய்வதென்
னென்று ஶங்கித்து ஶோகிக்கவேண்டா. க்ருதப்ரபத்தனுக்கப்
போதே ஸர்வமுக்தியுண்டாம்படி யிருக்கையாலே "தேஹேந்த்ரிய
ப்ருதிசாநுபவஶோஷிதா நரகேவியஸ:" என்னும்படி நரகதுல்
யமான விச்ஶரீர ஸம்பந்திருக்கிறதோவென்று ஶோகிக்கவேண்
டா. கர்மயோகம் முதலான நிவ்ருத்திதர்மங்களெல்லாம் "ந
ஹாஸ்ய ப்ரஸாதோஸ்தி" த்யாதிகளிற்படியே யிட்டபடை கற்படை
யாகையாலும் இச்சரணாகதியைப்பற்ற விசேஷித்து "நத்வேவ
யங்கஜூந" என்கையாலும் க்ருதப்ரபத்தனுக்கும் கோஷிணகா
ரத்தளவும் விளம்பித்தாலும் முக்தியில் ஸம்ஶயமில்லாமை
யாலே "யஜ்ஞாநந்தேநக்ஷரதிதவ:க்ஷரதிவிஸ்மயாத் । அய
திப்ரபந்நவீஸாதாநுஸம்கீர்த்தநாத்" இத்யாதிகளிற் படியே
ஸங்கல்பநாஶகங்களாயிருப்பன சில துஷ்க்ருதங்களாலேஇப்ர
பத்திரூபமான ஸங்கல்பம் நஶித்து ஸம்ஸாரதொழியில்
செய்வதென்னென்று ஶோகிக்க வேண்டா. இச்ஶரீரா நந்தரம்
மோக்ஷம் பெறவேணுமென்று காலங்குறிக்கையாலே ஜந்மாந்தர
ப்ரஹேதுக்களான ப்ராரப்தகர்மவிஶேஷங்களாலே நமக்கு ஜ
ந்மாந்தரங்கள் வரில்செய்வதென்னென்று ஶோகிக்கவேண்டா. அ
நந்யப்ரயோஜநனாய் ப்ரபன்னனான விவனுக்கு ப்ரதிபந்தகங்க
ளான ஸர்வபாபங்களுங்கழிகையாலே தேவதாந்தராதி
களான வஶ்யாயங்களாலே மோக்ஷத்துக்கு விளம்பம்வருகிற
தோவென்று ஶோகிக்கவேண்டா. இப்படி ஸர்வப்ரகாரஶோ
கஹேதுக்களுங்கழியும்படி யெனக்கநந்ய ஸாதநமான
ஶ்ரீனி ஶோகிக்கையாவது முன்பு நிஸ்ஸாதநனாய் நின்ற
நிலையில் ஶோகியாதாப்போலே அநிஷ்டக்ருத்யமாய் இவ்வு
பாயவிஶேஷ வைலக்ஷண்யத்துக்கும் ரக்ஷணபர மேறிட்டுக்
கொள்ளுகிற ஸிந்தோபாயஸாதநனான வென் ப்ரபாவத்துக்கும்
என்பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம்பண்ணி க்ருதக்ருத்யனாயிருக்
கிற வுன்னிலைக்குந்தகுதியன்றென்று திருவுள்ளம். இப்படி சரம
ஶ்லோகத்தில் ஸாரதமமான "மாஶுச:" என்கிற சரமவாக்யத்தில்
தாத்பர்யத்தைத்தங்கள் சரமதஶையிலேஆசார்யர்கள் ஸதுக்தி

களுங் குறிப்பிப்பர்கள். இச்ச்லோகத்தில் பதங்களிலடைவே அதிகாரிவிசேஷம், ஆகிஞ்சந்யாநுஸாரம், த்யாஜ்யஸ்வீகாராநுரோத நைரபேக்ஷ்யம், அஶக்யப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும், த்யாஜ்யா ஸந்நிவேச வைசிஷ்ட்யமும், உபாயவிசேஷத்தின் சுணையுடைமை, ஈச்வரனுக்கு சரண்யவிசேஷம், சரண்யனுடைய ஸௌலப்யவாத்ஸல்யாதி குணபூர்த்தியும், ஹிதபரோபதேசிகம், ப்ராப்யனே ப்ராபகனாமை, நிரபேக்ஷஸ்வரூபவிஷய நிர்த்த்யாகத்ருத்வமும், வ்யாஜமாத்ர ப்ரதீக்ஷமும், உபாயாந்தர வ்யவதாந நிரபேக்ஷமும், ஸ்வீகாராந்தர நிரபேக்ஷ ப்ரபாதகமும், ஸ்வரூபப்ராப்த சரண்யமும், சரண்யாந்தர வர்ஜநா ஸஹமும், சரண்ய வைசிஷ்ட்யம், உபாயாந்தர வ்யாதந நிவேஸ்யமும், ஸர்வஶக்தத்வமும், ஸாந்த்யாஸரவ்யாஜ்யாவாய விசேஷம், அதின் பரிகரங்கள், ஸ்வரூபாதிகாரமும், ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமும், ஸாகாரமும், அவிலம்பித ஹேப்ரதமும், ப்ராரப்தநிவர்த்தகமும், அதிகாரியினுடைய பராதீந கர்த்ருத்வமும், ஶாஸ்த்ர வஶ்யமும், ரக்ஷகனுடைய பரிகாராணிகமும், ஸர்வபலஸாதகமும், நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஏகாந்தவாரமும், வ்யாஜ ரூபக்ஷமும், ஸர்வபல ப்ரதீக்ஷமும், சரணாகதனுடைய க்ருதக்ருத்யமும், பரிபூர்ண தோஷாய தளங்களைப் பற்ற கர்த்ருவ்யாபாரத்தில் ப்ராப்தியில்லாமை, ஸமஸ்தத்யாகப்ரூபகம், தைர்யகாலிக விரோதிஸம்பந்தம், விரோதி ஸமூஹவிஶிஷ்டியும், அவற்றினுடைய ஸம்ஸ்காரஸஹித நிவர்த்த்யகம், ப்ரபத்யநிய தமானவிரோதிநிவ்ருத்திகாலம், விரோதிநிவ்ருத்திஸ்வரூபம், ஆத்யந்திக ப்ராப்த யதாவஸ்தித ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம், பரிபூர்ண ஸமபதநாதம், ஸ்வரூபவிஷய வைகல்யமும், அநாதநாவ்ருத்தி, முன்பு சோகஹேதுப்ராப்தமும், பின்பு சோகிக்கப்ராப்தியில்லாமை, விசேஷணாதிகளெல்லாம் நிஸ்ஸம்சயகம், சோகநிவ்ருத்தி, நிமித்தம், ஹேதுவிசேஷம், சரீரவாதகாலம் ப்ரதீக்ஷமும், நிரவராய கைங்கர்யரஸிகமும், என்றிவை ப்ரயோஜனமாய்மற்றுமிவற்றுக்கபேக்ஷிதங்களெல்லாம் ஸ்வபக்ஷியாலும் ஸாமர்த்தயாலும் ஸந்தர்ப்பிஷ்டங்கள். ஆஜ்ஞைப், ஆஜ்ஞாசக்தியாய், பரிமிதகால பதியாய், விளம்பாக்ஷ்ஹ்ம

மன்றிக்கேயிருக்கிற வுன்னாலேயறியவு மநுஷ்டிக்கவுமரிதாய் ஸஹாயி ஸம்வேமு முண்டாயிருக்கிற வுபாயாந்தரங்களி லலையாதே ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வலோகசரண்யனாய், சரண்யத்வோபயுக்த ஸர்வாகாரவிசிஷ்டனான வென்னை யொருவனையுமே யுபாயமாக வத்யவஸித்துக் கொண்டு அங்கபஞ்சக ஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணு. இப்படி யநுஷ்டிதோபாயனாய், க்ருதக்ருத்யனாய், எனக்கடைக்கலமாய், மத்ரக்ஷ்யவிஷயனான வுன்னை பரமகாருணிகனாய், ஸர்வசக்தனாய், நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யனாய், ஸ்வாமித்வஸம்பந்தயுக்தனான நானேயென் ஸங்கல்பமாத்ரமே துணையாகக்கொண்டு பஹுப்ரகாரமாய், அநந்தமாய், துரத்யயமான ஸர்வ விரோதிவர்க்கத்தோடும் பின்றொடர்ச்சி யில்லாதபடி துவக்கறுத்து என்னோடொக்க வென்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை யெல்லா மநுபவிக்கையாலே தாஸ்யமோக்ஷமளிக்கி பரிபூர்ணாநுபவ பரீவாஹரூபமான ஸர்வதேசஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவிதகைங்கர்யத்தையுந் தருகப்பன். நீயொன்றுக்கும் சோகிக்கவேண்டாவென்று சரமச்லோகத்தில் திரண்டபொருள்.

ஏகம் ஸர்வப்ரதம் யத்வம் ச்ரியா ஜுஷ்டம் ஸமாச்ரிதை: |
அபேதசோகோ நாராயணம் ப்ரபந்நா: ப்ரதீக்ஷித: ||

குறிப்புடன்மேவுந் தருமங்களின்றியக்கோவலனார்
வெறித்துளவக்கழல் மெய்யரணென்று விரைந்தடைந்து
பிறித்தவினைத்திரள்பின்றுடராவகையப்பெரியோர்
மறிப்புடைமன்னருள் வாசகத்தான்மருளற்றனமே. (௩௯)

வ்யாஸாதீயவயோதிகஸ்வநிஷ்ஸம் ஸூத்ரம் ஸமாரோப்ய தம்
ச்லோகம் கேசவதேசிகைர் விச்வாஸிதா ஸர்வம்விது: |
யேஷாமுக்திஷு முக்திஸம்ஸ்யவிசிஷ்டா வேதாந்தவித்வத்ஷு
சேஷாவாய நச நகப்ரஸ்ய தயச்ரேஷாச்ரிர:கவிந: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
சரமச்லோகாதிகார ஏகோநத்ரிம்ச:.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய × வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
பதவாக்யயோஜநாபாகஸ்த்ருதீய:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

[illegible]

இப்படி "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே [illegible] முதலாக [illegible] விஜாதீயர்க்கு [illegible] [illegible] சேர்த்துத்தாங்[illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மாலைகள்சொன்னேன், அந்நாதிமேலிட்டறிவித்தேனும் பொருளைச்சிந்தாமற்கொள்மினீர்தேர்ந்து" என்று [illegible] ளிற்சொல்லுகிறபடியே [illegible] னந்திபண்ணும்படிக்கிடான [illegible] குணங்களையுடையவராய், "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட [illegible] களுக்கு "[illegible]

ரேஸத்ரயரயாவிவா । வரீக்ஷ்யவிவியோவாமெயெ:ஷ்ரவயாதி ஷ்ரெஹாவஜெக॥ யஜ்ரூதுயொவஸனா நாம் ஜெமாஹுரநிவாஸி நாம் । ஐஷொவஜெமா: கதபுவெரநாராயணரகாதநா” இதி தாநிகளிற்சொன்ன வரீக்ஷாதிசஅ மாணநிஷ்யவஅவபுக்ஷமாக “ஸ்ரூதாஜநீத்ரஸஹஷஷஜெத்ரவவக்ஷதஅஹஹீ” என்னை ர மவஸயிலே ஸ்பஷ்டணமாகவெளியிட்டு, “மஂஹொஜவெபுராதி ரேநஸ்ரு கெரயவாரஷ்ஷெவெவ । ஸஜ்ஞாநனுஹிஜாதஸ்ய வா ஷபுஸஂவஜரேஸரீ” என்றும், “விவரீதஸெயா ஸார:” என் றுஞ்சொல்லப்பட்ட வாஸரவ்யக்ருதிகளுக்கு மறைத்து சிரிய யநமுடையார்சேமித்துவாழுமாப்போலேவரிதாஷபுராய் வதிபுப் பார்கள் வஅவபுரவாயபுர்கள். இவர்கள் ஜெஹெஂஜியாதி வ்யதிரி க்தனைப் நிதியையிருப்பானொரு ஆத்மாவுண்டு • இச்வெதநாவெத நங்களிரண்டுமொழியவிவற்றுக் கஹயபுரரியாய் ஸெஷியாயிருப் பானொரு வரரேதாவுண்டு- இப்பரரேதாவையொழியவிவ்வாத்மா வுக்குத் தானும்பிறரும் ரக்ஷகராகமாட்டாரென்று தத்வத்தையும், அநாதிகாலமந்தாதியாக ஸம்ஸரித்துப்போந்தவடியேனுக்கு இனி யொரு மஹாவாஸாதிக்லெமம்வாராதபடி திருவடிகளைத்தந்துரக்ஷித் தருளவேணுமென்று ஆவாயபுன்வ்யவஸாயித்த மாரவரஂவர வஅவபுக அயத்தாலே ஸ்ரீரனை நாராயணன் திருவடிகளை ஸர ணமாகப்பற்றி ஆத்தாதீயங்களையும் அவற்றைப்பற்றவருஞ்சுமை களையும் அங்கே ஸரேவிபுப்பதென்று ஹிதத்தையும், ஸஜாவ யபுன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்ட வெம்பெருமானினிநம் மை பொருபடிக்குங்கைவிடானென்கிறதேற்றத்தோடேயிங்கிருந் தகாலம் அவவமபுவஅவபுரஜமான நிரவராயாநகஅவ்ருத்தி யோடேநடப்பதென்றுதாரக்ருதித்தையும் ஸம்ஹாரவிகளுக் குச்சுருங்கவருளிச்செய்வர்கள். * * * * *

வ்ரதெத்யஸ்தவிஜக்ஷண:வ்ரக்ருதிதஸ்ரதாவதிஸ்ஸவர
ஸ்வஸிஹாத்தஹராவபுணம் ஹிதத்ஜெஜெஷவ்ருத்தி:ஷமம்।
ஐஸம்தத்வஹிதெவரேஷபுஐதிநஜெஸ்ரு யாவிஹத்ஸம்ய நம்
ஜாயக்ஷுநஜயாய நாஸ்யஜேஜபுத்தாத்நாம்ஜெமிகா:॥

இப்படிரஹஸ்யத்ரயத்தைப்பற்றின கீழும்மேலுமுள்ளபாசு ரங்களெல்லாம்வெஜானொஜயநஸம்வ்ரஜாயமானமடப்பள்ளிவார்த்

தையை ஆசார்யன் பக்கலிலே தாங்கேட்டருளினபடியே கிடாம்பி யப்புள்ளா ரடியேனைக்கிளியைப்பழக்குவிக்குமாப்போலே பழக்குவிக்க அவர்திருவுள்ளத்தி லிரக்கமடியாகப் பெருமாள்தெளியப்ப்ரகாஶிப்பித்துமறவாமற்காத்துப்பிழையறப்பேசுவித்த பாசுரங்கள்.

பாட்டுக்குரியபழையவர்மூவரைப்பண்டொருகால்
மாட்டுக்கருடருமாயன்மலிந்துவருத்துதலால்
நாட்டுக்கிருள்செகநான்மறையந்திநடைவிளங்க
வீட்டுக்கிடைகழிக்கேவெளிகாட்டுமிம்மெய்விளக்கே. (௩0)
மருளற்றதேசிகர்வானுகப்பாலிந்தவையமெல்லாம்
இருளற்றிறையவனிணையடிபூண்டிடவெண்ணுதலால்
தெருளுற்றசெந்தொழிற்செல்வம்பெருகிச்சிறந்தவர்பால்
அருளுற்றசிந்தையினாலழியாவிளக்கேற்றினரே. (௩௧)

நிரவதிதயாதிவ்யோதந்வத்தரங்கநிரங்குஶை
நியமயதி யஶ்ஶிஷ்யாந்ஶிக்ஷாக்ரமைர்முஹுர்ணவஸங்க்ரமை:।
கவசமஹாவேதார்த்தாவாரம் வஶீவரவாநஸௌ
நவரஸிதஸாந்த்ரஸ்நேஹர்த்ரவ்யோ விரக்ஷதி॥

——*×*×*×(*)×*×*×*——

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரஸ்த்ரிம்ஶ:.

——***×(*)×***——

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

அஶ்யிஷ்டமார்ஹத்த்வஸக்ஷ்வர்ஸம்வாதிஶீல:
ஸ்வாமர்பவ ஹாஸ்திஸ்தஸ்த்வாஸ்வாதிகேஷு।
மர்ணவதிவிநியோக்த்ரம் மாவயநஸம்ஸ்வாதாயம்
க்ருதவித நவஸ்த்ரி:கிஙவிதேந்நியாநம்॥

இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் மிடியனுக்கு அகத்துக்குள்ளே மஹாநிதியைக்காட்டிக் கொடுக்குமாப்போலேவெளியிடுகையாலே மஹோபகாரகனான ஆசார்யன்திறத்தில் ஶிஷ்யன் க்ருதஜ்ஞனாயிருக்க வேணுமென்றும் த்ரோஹம்பண்ணாதொழியவேணுமென்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள்சொன்னவிடம் இரண்டு விதமாகியும் விதமாகவும் இவ

னைச்சிச்சியென்னும்படியுமாய், ஸித்தஞ்சொன்ன ப்ரஹ்லாதவிபீஷணாதிகளுக்கு ப்ரதிகூலரான ஹிரண்யராவணாதிகளோடு துல்யனுமாய், "விப்ரோ வா ராஜந்யோ வா வைஶ்யோ வா வைஷ்ணவவித்வேஷக: | தவ தேவ ஸ்வபாக்யாநஸ்தேஷ்வாதஜ்ஞாஜாதிஸ்ருதி:" என்கிறபடியே த்யாஜ்யனுமாகாமைக்காகவத்தனை, ப்ரத்யுபகாரஞ்சொன்னபடியன்று. "ஶரீரஸ்ய ப்ராணானுஸந்தாரேஷ்ய நிவேதயேத்" என்றும், 'ஸர்வஸ்வம் வா தத்ஸ்வம் வா தத்ஸ்வாஸ்வா ஸ்வமேவ வா | தாரவேத்க்ஷிணாம் த்ரவ்யாப்யாஸக்த்யவிவாசந:" என்றுமிப்புடைகளிற் சொல்லுகிறவையும் ப்ரணிபாதாபிவாதநாதிகளைப்போலே இவனுக்குச்சில கர்த்தவ்யங்களைச் சொல்லிற்றத்தனை, "க்ரயயாநிஸ்ரேஹாவதேக" என்னும் படியிருக்கிற கர்ந்த்ய ப்ரயோஜநனான ஸ்வாமிக்கு ப்ரத்யுபகாரஞ்சொன்னபடியன்று. ஸமவான்பக்கலில்போலே ஆசார்யன்பக்கலிலே வர்த்திப்பானென்றும், அவனுக்குநல்லனாற்போலே ஆசார்யனுக்கும் நல்லனாயிருப்பானென்றும் வேதாந்தங்களிற்சொன்னதுவும் "நவ்ரரேத்ருத்தரளஶிஷ்யவாஜ்ஞ: காயகர்ம்ஸ: | கவிஹஜ்யாஜ்ஞநாஸ்வாயம்வேதசர்தாஸிநு யயாஸ்வதேத, தேவீவாசார்யம் ஸமாசரேத்" என்றும் ஶாண்டில்யஸம்ஹிதாதிகள்சொன்னதுவும் ஆசார்யனுக்கு ப்ரத்யுபகாரஞ்சொன்னபடியன்று, ஶாஸ்த்ரவஶ்யனான இவன் விழிகண்குருடனாகாமைக்கும் ஸமஸ்தநமஸ்தவம்போலே விலக்ஷணமான விஶ்வாஸத்தை ஜநிக்ஷமான விவனிழவாமைக்குஞ் சொல்லிற்றத்தனை. இப்படி யிவ்விஷயத்தில் ப்ரத்யுபகாரமில்லையென்னுமிடத்தை "ப்ரஹ்மவித்யாப்ரதாநஸ்ய தேவைரபி நஶக்யதே | ப்ரதிப்ரதாநமேவாதத்ர்யாத்கர்தும் ஆதராக" என்று ஸ்ரீஶாண்டில்யஸமவானருளிச்செய்தான். இதில் யதாஶக்திதாநஞ்சொன்னதுவும்தன்னாதரத்துக்குப் போக்குவீடாகச்சொன்னதத்தனை, இவ்வளவைக்கொண்டு ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினானாகத்தன்னை நினைத்திருக்கப்பெறான். இப்படி ப்ரத்யுபகாரரஹிதனான விவனுக்குச்செய்ய வடுப்பதென்னென்னில்; இவனுபதேஶித்த வசனங்களை "கவாருஷ்யம்யதோ தாயம் ஶ்ருத்வா தளவயோவய:| தஷ்டவ்யாஸ்ஸாநதோஷேண வ்ருத்தஹீநேதயா ஶ்ருதம்" என்கிறபடியே தன்விஶ்வாஸநங்களாலே கவாருஷ்யதாதிகளைப்போலே கந வஜீவ்யமாக்காதொழியவும்,

“யத்ப்ரீதம் நவிராமாய நயஶூராய நஶாந்தயே | ஸர்வேஷாமபி ஶிஷ்யேந காகவாஶிதவேதஸ:” என்கிறபடியே கற்கையே ப்ரயோஜநமாக்காதொழியவும், இவற்றைக்கொண்டு வாதாஶியாகாதொழியவும், இவற்றையெல்லாம் “பணிதேதாரஸர்வகாவ்யாநாஸ் பண்யஸ்த்ரீஹரிவத்ஸ்வயம் | ஆத்மாஸம்ஸ்க்ருத்ய ஸம்ஸ்க்ருத்ய பரோபகரணீக்ருத” இத்யாதிகளில் பரிஹஸிக்கிறபடியே மணிகாஞ்க்ஷாரமாக்குதல், விலைச்சாந்தாக்குதல், அம்பலத்திலவல்பொதியாக்குதல், குரங்கின்கையில் பூமாலையாக்குதல் செய்யாதொழியவும், அடியிலே விசைஷ்யநான் “ஶேவயிஷ்யே ஸிரக்ஷேம்” என்று ப்ராஹ்மணனை யபேக்ஷித்தபடியிலே முன்பே சாஸ்த்ரயாதிகளைக் கைப்பிடித்துவைப்பார்கையிற் காட்டிக் கொடாதே ரக்ஷித்துக் கொள்ளவும், பிறவிக்குருடனான தன்னை அயர்வறுமமரர்கள் பரிஷத்துக் கஹஞும்படி திருத்தின பரமோபகாரகனுக்குச் செய்யலாம் ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்னுமிடத்தைத் தெளிந்து “பவகாந்தீய்யபசேஷ்டேப்ய தேநவஶாசாகாஞாதிஸி: | விஷ்ணுநாப்யபசேஷ்டப்ய ஸ்யஸ்யஸக்ருஸ்ஸவஸஹி” என்கிற நிலையிலுங்காட்டில், “ஸஷிஷ்யப்யபசேஶிந:” என்கிறபடியே ஶரண்யனான பெருமான் ஸம்ஶத்ரோமதமாகப்பிறந்து படைத்துக் கைக்கொண்டநிலை இந்நிலையென்று பரிஶ்ரஹித்து “ என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாயுனக் கென்செய்கே” னென்றிருக்கவும் ப்ராப்தம். தானிப்படிப்பெற்ற ரஹஸ்யத்ரயஸாரார்த்தமான ஸம்ப்ரதாயத்தை முன்னிலயதிகாரத் திற்சொன்னபடியே உசிதஸ்தாநமறிந்து ஸஞ்சிக்கும் போது, “க்ஷயயாஶியயாபஸ்வயும் ஸக்ஷாபேக்ஷ்யஸ்வமிஸத்தபேஸ:| ப்ருஷ்ட: ப்ரோவாசஸமவா நஜ்ஞயோநிஃஸிதாஸஹ:|| தேதஸ்யாத்தம்பரார்த்தாய ஸஸஸ்ரேஜநஸ்வஶாதபே | ஸாரஸ்வதாயதேநாவி ஸஸாரஸ்வதேநவ” என்று ஸ்ரீபராஶரப்ரஹ்மர்ஷி தேத்ரயமவானுக் கருளிச்செய்தாற்போலே மஹார்த்தரம்பரை யை ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு தன் க்ருதஜ்ஞதையும் சாஸ்த்ரத் தின் சீர்மையுந்தோற்றவுபதேசிக்கவேணும். சாஸ்த்ரார்த்தரஹஸ்யங் களைச்சொல்லுமவன் ஸம்ப்ரதாயமன்றிக்கேயிருக்க ஏடுபார்த்தா தல், சுவரேறக்கேட்டாதல்சொல்லுமாகில் களவுகொண் டாபரணம்பூண்டாற்போலே கண்டார்க்கெல்லாந்தா னஞ்சவேண்டும்படி.

யாம். "யஜ்ஞாயுதஸஹஸ்ராணி தாநாநாம் ஸஹஸ்ரேண நாயஞ்ஜேதோநவா| வேத்ர
க்ஷிதோதாவாப்யஸாதிஸ்யாதஸ்யத்ய தாநஸாதிதோஹமே" இத்யாதிக
ளிற்படியே ப்ரத்யவாயவாதிகளுமாம். கேட்டுச்சொல்லச்செய்தே
"தஸ்மிந்ப்ரணிவாதே தநவஸிப்ரணேநவேவயா, ப்ரணிவத்ய
ஸ்வாநுவே" த்யாதிகளிற்சொல்லுகிற முறையொழியக் கேட்டுச்
சொல்லுமாகில் காலன்கொண் டாஹரணம்பூண்டாற்போலே கண்
டாரெல்லாருந்தன்னையருவருக்கும்படியாம். "யஸ்மாயஸேதுணவிப்ரம
தே யஸ்மாயதேதுணவ்ரஸுதி| தயோரநூதஃபெர்ரதி விதே
ஷம்வாயிமஹதி" என்கிறபடியே யநஸாதாவஹமுமாம். யாதநூர
யம் கேட்டுச்சொல்லச்செய்தே சொல்லும்போது மாராமை ப்ரகா
ஶிப்பிபாதொழியுமாகில் இவன்சொல்லுகிறவஸாதுங்கள்வேரில்லாக்
கொத்தான்போலே யடியற்றவைபோவென்று ஶிஷ்யனுக்கு மதி
ஶங்கைபிறக்கும்படியா யநாதரவிஷயமாம். "ஸமாராதணாம்ஸஶி
ஷ்யஃ ப்ரவநஞாக்ரதம்தயா" என்று ஊதிரம்ஶதவவார
வமத்திலே மாராமைவப்ரகாஶிப்பியாதொழிகையும் வதிக்கப்
பட்டது. அப்போது "மாராம்ப்ரகாஶயேத்ராது தேஶ்யதேத
ஷாவமேக| கப்ராகாஶப்ரகாஶாஹம் க்ஷீயேதேஸம்வதா
யஷீ" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமேவமத்வமவங்கமான ஸமவதந
ஸவஸம்வத்தும் குத்தாவுக்கு ஸத்தாநவ்யத்திஹேதுவான ஶே
ஷகாநஸதாநவமக ஸம்ஶிகையுங்குலையும்படியாம். மா
ராமைப் ப்ரகாஶிப்பியாநிற்கச்செய்தே அவன்பண்ணின ஶாஸ்த்ர
யோவதேஶத்துக்கு விராஜஞ் சொல்லுமாகில் விப்ரலம்பக
னென்று பேருமாய் "ஜ்ஞாதிதம்வஹாரணு ப்ராயஸ்சித்தம் வி
தீயதே| விநாஶாஶ்லணயோர்மபாத்ரா ஹமப்ரஸ்வா
தம்" என்கிறபடியே வாவிஷ்டனுமாம். ஸஶிஷ்யனுக்கு ப்ராப்த
ஶையி லுவதேஶத்தைத் தவிருமாகில் ஊஷரனென்று பேருமாய்
"வாத்ருஸோதஜ்ஞாநஞ் க்ரகாவிஞ்ஞாம்ஸமேஸஸ்ரஜே| நாதே
ஸநாயஷ்யம்யாதி ஜமக்ஷீஜஸீஜகாக" என்கிற ஸமவந்தியோ
மத்தையுங்கடந்தானும். ஆகையால் விளக்குபிடிக்குமவன் தன்னை
ராஜா ஒருகாயத்துக்குப் போகச்சொன்னால் தன்கையில் விளக்
கை யதுக்குப் ப்ராப்தரானவர்கையிலே கொடுத்துப்போமாப்போலே
ஸத்ஆசார்யனானவர்க்குத்தான் சொல்லும்போது தனக்குவதேஶித்த

ஶாஸ்த்ரத்தை முற்படவெளியிட்டு பின்பு தனக்குபதிஷ்டமான அர்த்தங்களையே சொல்லவும், சிலகாரணங்களாலே திவ்யசக்ஷு-ஶ்ரோத்ரங்கள்பெற்றுத்தானிவற்றாலே யறிந்துசொல்லுமவற்றையும் “வ்யாஸப்ரஸாதாச்ச்ருதவாநேதத்குஹ்யமஹம்பரம் | யோகம்யோகேஶ்வராத்க்ருஷ்ணாத்ஸாக்ஷாத்கதயதஸ்ஸ்வயம்” என்கிறபடியே ஆசார்யப்ரஸாதமடியாக இவ்வர்த்தமறிந்தேன், என்கையிடுக்காலே யறிந்துசொல்லுகிறேனல்லேனென்றிவ்வுண்மையைவெளியிட்டுக்கொண்டுசொல்லவும் பெறில் இவன்சொல்லுமர்த்தங்களெல்லாம் ஸர்வர்க்கும் ஆதரணீயங்களுமாய், இவன் க்ருதஜ்ஞனாயிருந்தானென்று ஆஸ்திகரும் ப்ரஶம்ஸிக்கும்படியாய், ஸத்யவாதியாயிருந்தானென்று உபநிஷத்துக்களும் ஔபநிஷதவரவேஷ்டரும் தங்களோடொக்கவிவனை ப்ரமாணஸம்மதனென்றாதரிக்கும்படியுமாம். இப்படி க்ருதஜ்ஞனாயவஹிதனான ஶிஷ்யனைப்பற்ற நாம் செய்தக்ருஷிஸபலித்ததென்று ஆசார்யனும் க்ருதார்த்தனாயிருக்கும்.

|| * || ஸாக்ஷாந்நாதோபயாயாநுயோ விதீர்ணோ மோக்ஷநாவாதிஶக| க்ஷேத்ரே ஶிக்ஷாஶாஸ்த்ரேஷு ஸதாஶ்ரேஷ்டதமோ ஹரி:|| ஆசார்யவத்தயா ஶிக்ஷாஶிஷ்யஸ்தத்ர ஸ்ருதிவ | தஸ்மாத்தத்ர ஸதஸ்வா தஸ்ய ஶரணம் தேஶிகாதிப:|| * || * * *

ஏற்றிமனத்தெழின்ஞானவிளக்கையிருளனைத்தும்
மாற்றினவர்க்கொருகைம்மாறுமாயனுங்காணகில்லான்
போற்றியுகப்பதும்புந்தியிற்கொள்வதும் பொங்குபுகழ்ச்
சாற்றிவளர்ப்பதுஞ்சற்றல்லவோமுன்னம்பெற்றதற்கே. (௩௪)

அஸ்யாஸீநந்தரவக்த்ரவிலஸஜ்ஜிஹ்வாக்ரஸிம்ஹாஸநா-
தாசார்யாதிஹ தேவதாம் ஸமதிகாமந்யாம் ந மந்யாமஹே|
யஸ்யாஸௌ பஜதே கதாசிதஜஹத்பூமா ஸ்வயம் பூமிகாம்
மக்நாநாம் பவிநாம் பவார்ணவஸமுத்தாராய நாராயண:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஶிஷ்யக்ருத்யாதிகார ஏகத்ரிம்ஶ:.
ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

—*×*×*×(*)×*×*×*—

காலே தத்வஹித: க்ஷிதாவாய புருஷார்த்த
ஸம்ருத்தி நிர்வேதோதீதஸம்ருத்தி நீதிஶோ ம:।
ஸமஸ்த விஷயவிஸங்க ஸம்ப்ரதாயம் ப்ரய [illegible]
ஸம்பத் ததோ ஸம்ஸாரி ஸம்ப்ரதா நிதாந:॥

இப்படி யிஜ்ஜீவாத்மாக்கள் ஸம்ஸாரிகளோடொக்க அநாதிஸம்ஸார ஸத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்யமாயிருக்கச் செய்தே அநாதிகாலமிழந்துபோன விலேபுரிந்து ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமுண்டாய் தத்வஹிதங்களை யறியத்துடங்கினபடியும், இவையறிவிக்கும் ப்ரமாணங்களில் ரஹஸ்யத்ரயம் ஸாரதமமானபடியும், இவற்றைக்கொண்டறியுமர்த்தங்களில் ஶரீரஶரீரிபாவங்களினுடைய ஶரீராத்மாவஸம்பந்தாதிகள் ப்ரயோஜனப்ரதிபந்நமாய் ஜ்ஞாதவ்யங்களானபடியும், இஸ்ஸம்பந்தத்தோடேகூட ஜ்ஞாதவ்யமாக வேண்டுவதான ஸமஸ்த ஸம்ப்ரதாயமான பகவதனுகம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில்கிடக்கும்படியும், இவ்வர்த்தவனுகத்துக்குள்ளே தத்வத்ரயாதிவிமர்ஶனைபண்ணுவார்க்குந் தாத்பர்யமும், இத்தத்வத்ரயத்தில் ஸர்வஸ்வாமியாக ஸாத்த்விகஶாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லப்பட்டவன்ஶ்ரிய:பதியென்னுமிடமும், இவ்வர்த்தங்களெல்லாந்தெளிந்தவன் முமுக்ஷுவாய் மோக்ஷாபேக்ஷானுவனும்படியும், அதிகாரிவிமர்ஶமும், இவ்வதிகாரிகளுக் கநுரூபமான வுபாயவிமர்ஶமும், இவ்வுபாயங்களில் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக் கதிகாரவிஶேஷமிருக்குங்கட்டளையும்,ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமான விவ்வுபாயத்துக்கநுரூபமாக விஹிதமான பரிகர விமர்ஶமும், முமுக்ஷுவுக்கு ஸபரிகரமான ஶரணாகதி ஸாத்ய ப்ரயோஜனத்வத்தினுடைய ஸந்தேஶ மிருக்கும்படியும், இப்படி ஸாத்யப்ரயோஜனாநுஷ்டானம்பண்ணினவன் ஸர்வாபராதக்ஷமணாயி க்ருதம்பக்கலிலே ந்யஸ்தபாரனாகையாலே க்ருதக்ருத்யனும்படியும், இந்நிஷ்டைதனக்குப்பிறந்தமைகண்டு தான்தேறியிருக்கைக்கடையாளங்களும், இவனுக்குக்ருதக்ருத்யில் ப்ராரப்தத்தாலேஶரீரமநுவர்த்தித்ததாகில் இங்கிருந்தகாலத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாய் ஸ்வரூபப்ராப்தஶேஷவ்ருத்திரூபமான கைங்கர்யமிருக்கும்படியும், அவ்வகைங்கர்யத்துக்கெல்லையிலம்ஸாமவதகைங்கர்யமானபடியும்,

ஸாக்ஷாத்ஸாத்யமல்லாதது ப்ரயோஜநமல்லாமையாலே யதாசாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜநமநுஷ்டிக்கவேண்டினபடியும், இச்சாஸ்த்ரீயப்ரயோஜநத்வத்துக்கு அபாயங்கள் புகாமைக்கும் புகுந்தவைகழிகைக்கும் விரகுகளும், இந்திரபாயப்ரயோஜநத்துக்கு ஸாதநமாக அநாதித்திலுமிதமாவது ஸாமர்த்யமான ஸமர்த்தஜ்ஞமென்னுமிடமும், இப்படியே யிருந்த விவ்வதிகாரிக்கு ப்ராரப்தஸங்கல்பவிசேஷத்தாலே ப்ரபந்நதேஹாவஸாநநிய தி நிரபேக்ஷமாக ஸூக்ஷ்மசரீரத்தினின்றும் நியமமாயிருக்கும்படியும், இப்படிபுறப்பட்டால் விதாயகராஜ்யத்துக்கு முடிசூடவழைத்துவிட்ட ராஜகுமாரன் போமாப்போலே பெரிய மேன்மையோடே பரமபதபர்யந்தமாக அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போம்படியும், இப்படிபோனால் அங்குபிறக்கும் ஸ்வரூபப்ரயோஜநத்வபர்யந்தமாக ஸ்ரீவைகுண்டநாதஸேவைமான அநுபவப்ரயோஜநமிருக்கும்படியும், இப்படி உக்தமான ஜ்ஞாதவ்யங்களில் ப்ரதாநமான விசேஷாபாயத்தையும் கர்தவ்யங்களில் ப்ரதாநமான ஸாத்யாபாயத்தையும் இவ்வுபாயநிஷ்டனுடைய ப்ரபாவத்தில் சாஸ்த்ரங்களிசையாத வேற்றச்சுருக்கங்களையும் பற்றி குஹாரஸேஷதோஷஸம்ஸயப்ரமஸாதாதிகளாலே வருங் கலக்கங்களுக்குப்பண்ணும் பரிஹாரப்ரகாரங்களும், இவையெல்லாமநுஷ்டிக்கைக்கு ஸாதநமான ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பதவாக்யயோஜநைகளும், இவ்வர்த்தங்களுக்கெல்லாம் யதாசாஸ்த்ரம் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநம்பண்ணுமாசார்யனுக்கு உபதேசாதி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திவிஷயங்களிருக்கும்படியும், இப்படி பரோபகாரகனான ஆசார்யன்திறத்தில் தகுதியான ப்ரத்யுபகாரமில்லாமையாலே நித்யஸூரியான சிஷ்யனுக்குச்செய்யவடுக்குமவை யெல்லாம் ச்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ரஸம்ப்ரதாயங்களாலும், இவற்றுக்க நுகூலங்களான ஸதீஸநந்யாயங்களாலும், ஜ்ஞாநஸம்சயவிபர்யயங்களற யதாச்ருதம் யதாஸம்ப்ரதாயமுபபாதித்தோம். இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் முற்பட ஸகலஸம்ப்ரதாயமுடைய ஸர்வஜ்ஞன்பக்கலிலே ஸர்வேச்வரனாய் "சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து ஸாதரனாய் விசே

மாக ஶ்ரவணம் பண்ணி இவற்றுக்கு வ்யாக்யானங்களான நல்வார்த்தை களையும் "[illegible]" என்கிறபடியே ஆய்ந்தெடுத்து [illegible] தெளிந்துகொள்வது. "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும் ஶிஷ்டர்களுக்குங்கூட வருந்தி [illegible] பண்ணவேண்டியிருக்கிற நிலங்களில் "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே [illegible] நம்பண்ணி நடந்தவழியிலே நடக்கையாலே நமக்கு வருவதொரு தப்பில்லை. இவ்வழி நடந்தவர்களுக்கு "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும் [illegible] நெஞ்சாறல்படும்வழிகள் காணவேண்டா. [illegible] சொன்னபடியே பருத்திபட்டபன்னிரண்டும்பட்டுப்பூட்டைக்குண்டிகைபோலே யேறுவதிழிவதாக [illegible] விசாரிக்கவும் வேண்டா. "[illegible]" என்கிற [illegible] கழிந்து மற்றுள்ள [illegible] பெறப்போமயிகாரிகளுடைய வழிகளிற்காட்டில் [illegible] யில்லாமையாலும், "[illegible]" இத்யாதிகளிற்படியே [illegible] விஶிஷ்டமாய் "[illegible]" இத்யாதிகளிலும், [illegible]க்கு

பரமென்று ஶ்ருதிகளிலுமோதப்படுகிற பரதேவதையை ப்ரத்ய க்ஷமாக வுடைத்தாய், ஸமஸ்தஸாக்ஷாத்காரோபேதமாய், ஸர்வஜ்ஞமான பரதேவதாஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறப்புகுகிறோ மென்கிற ஸந்தோஷத்தை ப்ராயமாக வுடைத்தாய், "தத்ப்ரகாஶித த்வார:" என்கிறபடியே ஹார்த்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸௌஹார்த்தாலே காட்டப்படுகிற அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே அவ்வோ தேவதைகள் தந்தாமெல்லைகள்தோறும் ஆதிவாஹிகரான ஸாம்யாதிகளை முன்னிட்டு ஸத்கரிக்கவெதிர்கொண்டு ஸாம்பராயிகோபசாரங்களைப் பண்ணிவழிநடத்த, கர்மயோகத்தி லிருந்தநாள் இறைகொண்ட தேவதைகளெல்லாங்காணிக்கையிட்டுக்கண்டநுவர்த்திக்க, அவர்களுக்குமெட்டவொண்ணாத வெல்லைகளெல்லாங்கடந்து, நித்யஸூரிகள் திரளிற்புக்கால் வாசிதெரியாதபடியான நிரதிஶயஸாம்யத்தைப்பெற்று, "ததோ தாஸதிவ்யமுக்தஶ்ரேணிகாநுகீர்த்திதே । ப்ரஶஸ்யதக்ஷிணோத்ஸங்கம் ஶேஷபர்யங்கமாஸ்திதம் ॥ ஜாக்ரதம் ஸர்வபூதாநாம் ஸர்வாதாரம் ஸநாதநம் । பீதாம்பரதரம் தேவம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கிதவக்ஷஸம் ॥ கௌஸ்துபேந ஸமாக்ராந்தவக்ஷஸம் ஸுமநோஹரம் । உத்யத்திவாகரப்ரக்யம் ஸர்வாபரணபூஷிதம் ॥ நாராயணம் ஸம்ப்ராப்ய ஸர்வேஶ்வரம் ஸநாதநம் । தத்ரைவ ஸுசிரம் பூர்ணம் ஸதாஸேவ்ய நிரந்தரம் ॥ ஶ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகந்நாதம் ஸ்வாமிநம் பரமேஶ்வரம் । உபேத்ய ஸதயா ஸர்வம் ஸ்துத்யா ஸர்வஶோபயா ॥ தம் ததர்ஶாதிதேவேஶம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம் । ஸர்வைஶ்வர்யஸமாயுக்தம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வதோமுகம்" என்று ஸாரதராஶயனங்களிற் சொல்லப்பட்ட பதாராவஸிகையாலே வ்யஞ்ஜிதமான பரதேவதாஸந்நிதியிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரன் தாளிணைக்கீழ் "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநா"மென்கிற ஶ்ரீநாராயணத்தின் படியே ஸர்வதேஶ ஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் பெற்று வாழ்வர்கள். இப்படி ஶ்ரிய:பதியான நாராயணன் திருவடிகளே உபாயதசையிலும் உபேயதசையிலுமுபஜீவ்யங்கள். ❋ ❋

உறுசகடமுடையவொருகாலுற் றுணர்ந்தன
உடன்மருதமொடியவொருபோதிற் றவழ்ந்தன
உறிதடவுமளவிலுரலூடுற் றுநின்றன
உறுநெறியோர் கருமன்விடு தூதுக்குகந்தன
மறநெறியர் முறியபிரதானத் துவந்தன
மலர்மகள்கைவருடமலர்போதிற் சிவந்தன
மறுபிறவியறுமுனிவர்மாலுக்கிசைந்தன
மனுமுறையில்வருவதோர்விமானத் துறைந்தன
அறமுடையவிசயனமர்தேரிற் றிகழ்ந்தன
அடலுரகபடமடியவாடிக்கடிந்தன
அறுசமயமறிவரியதானத் தமர்ந்தன
அணிகுருகைநகர்முனிவர்நாவுக்கமைந்தன
வெறியுடையதுளவமலர்வீறுக்கணிந்தன
விழுகரியோர்குமரனெனமேவிச்சிறந்தன
விறலசுரர்படையடையவீயத்துடர்ந்தன
விடலரியபெரியபெருமாள்மெய்ப்பதங்களே.

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

முன்பெற்றஞானமுமோகந்துறக்கலுமூன்றுரையில்
தன்பற்றதன்மையுந்தாழ்ந்தவர்க்கியுந்தனித்தகவும்
மன்பற்றிநின்றவகையுரைக்கின்றமறையவர்பால்
இன்பற்றியென்பயன்சீரறிவோர்க்கிவைசெப்பினமே. (௩

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

செப்பச்செவிக்கமுதென்னத்திகழுஞ்செழுங்குணத்துத்
தப்பற்றவருக்குத்தாமேயுகந்து தருந்தகவால்
ஒப்பற்றநான்மறையுள்ளக்கருத்திலுரைத்துரைத்த
முப்பத்திரண்டிவைமுத்தமிழ்சேர்ந்தமொழித்திருவே. (௪௦)

ஶ்ருதிகாவ்யாநிஶிதபோஶிரநஸ்யஸம்ய-
ஸத்ஸம்ப்ரதாயபரிஶோதிதநாஸ்திக்ய் |
ஸஜ்ஜதஸீதிரஹிதஸ்தநௌஷஸக்த
ஸ்வத்ருநீதநவியாஸ்திஶாஸ்தீஷ: ||

மறையுரைக்கும்பொருளெல்லாமெய்யென்றோர்வார்
மன்னியகூர்மதியுடையார்வண்குணத்தில்
குறையுரைக்கநினைவில்லார்குருக்கடம்பாற்
கோதற்றமனம்பெற்றார்கொள்வார்நன்மை
சிறைவளர்க்குஞ்சிலமாந்தர்சங்கேதத்தாற்
சிதையாததிண்மதியோர்தெரிந்ததோரார்
பொறைநிலத்தின்மிகும்புனிதர்காட்டுமெங்கள்
பொன்றாதநன்னெறியிற்புகுதுவாரே. (௫௨)

இதுவழியின்னமுதென்றவரின்புலன்வேறிடுவார்
இதுவழியாமலவென்றறிவாரெங்கடேசிகரே
இதுவழியெய்துகவென்றுகப்பாலென்பிழைபொறுப்பார்
இதுவழியாமறையோரருளால்யாமிசைந்தனமே. (௫௩)

எட்டுமிரண்டுமறியாதவெம்மையிவையறிவித்
தெட்டவொண்ணாதவிடந்தருமெங்களம்மாதவனார்
முட்டவினைத்திரண்மாளமுயன்றிடுமஞ்சலென்றார்
கட்டெழில்வாசகத்தாற்கலங்காநிலைபெற்றனமே. (௫௪)

வானுளமர்ந்தவருக்கும்வருந்தவருமிந்நிலைகள்
தானுளனாயுகக்குந்தாமிங்குநமக்குளதே
வுளநெஞ்சுகளாற்குற்றமெண்ணியிகழ்ந்திடினும்
ஊனுளபாதமலர்த்திருமாலுக்குத்தித்திக்குமே. (௫௫)

வெள்ளைப்பரிமுகர்தேசிகராய்விரகாலடியோம்
உள்ளத்தெழுதியதோலையிலிட்டனம்யாமிதற்கென்
கொள்ளத்துணியினுங்கோதென்றிகழினுங்கூர்மதியீர்
எள்ளத்தனையுகவாதிகழாதெனெழின்மதியே.

ரஹஸ்யத்ரயஸாரோऽயம் வேங்கடேஶவிபஶ்சிதா।
ஶாரண்யஂ பஂதிவிதாஂ ஸஂக்ஷிப்ய ஸஂக்ரஹ்யத॥

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
நிகமநாதிகாரோ த்வாத்ரிம்ஶஃ.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
[illegible]

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரஸ்ஸம்பூர்ணஃ.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நமஃ